

Cuộc Hôn Nhân Đây Đã Nhiều Năm

Contents

Cuộc Hôn Nhân Đây Đã Nhiều Năm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	72
24. Chương 24	76
25. Chương 25	80
26. Chương 26	84
27. Chương 27	88
28. Chương 28	97
29. Chương 29	99
30. Chương 30	106
31. Chương 31	109
32. Chương 32	115
33. Chương 33	120
34. Chương 34: Chương 34 (1)	123
35. Chương 35	127
36. Chương 36: Chương 36 (1)	131
37. Chương 37: Chương 37 (1)	133
38. Chương 38	137
39. Chương 39	141
40. Chương 40	146
41. Chương 41	149

42. Chương 42	152
43. Chương 43	156
44. Chương 44	161

Cuộc Hôn Nhân Nay Đã Nhiều Năm

Giới thiệu

Đây là một truyện mới trong chuỗi những câu chuyện tình yêu của tác giả, đẹp, lạ và đi sâu vào lòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-hon-nhan-nay-da-nhieu-nam>

1. Chương 1

Sau khi hút xong điếu thuốc, Triển Dịch Minh cũng không quay lại phòng. Người như bọn họ, căn bản đều có đám bạn bè ổn định, thường xuyên hẹn ra ngoài tìm niềm vui, bình thường làm vài ván bài, ăn cơm, hôm nay cũng không ngoại lệ. Trước ở trong phòng lấy điếu thuốc chuẩn bị hút, lại bị đám kia kêu la lên, bảo anh không hiểu thương hoa tiếc ngọc gì cả, không muốn xung quanh toàn khói thuốc, lười giải thích, anh liền ra ngoài. Anh đặt mẫu thuốc lá ngắn ngắn vào lòng bàn tay, tầm mắt nhìn chăm chăm vào một người cách đó không xa, một người phụ nữ, có thể gọi là xinh đẹp.

Đặt mẫu thuốc lá giữa ngón cái và ngón giữa, nhẹ nhàng dùng lực, liền bắn ra, cũng không biết rơi vào người trong góc.

Bước chân không dờn, rút ra điếu thứ 2, vừa mới đốt, bả vai liền bị ai vỗ vỗ.

“Thế nào mà lại trốn ở đây hút thuốc vậy?” Viên Trác Nhiên thả tay xuống, tầm mắt hướng về phía Triển Dịch Minh đang nhìn, nhìn thấy mỹ nữ đằng kia mặc chiếc váy mỏng để lại bóng lưng khiến người ta có suy nghĩ vẩn vơ, trên mặt lại hiện nụ cười đen tối, “Tớ đang nghĩ sao cậu hút thuốc lại lâu như vậy, thì ra là ‘có dụng ý khác’”.

Nghe thấy Viên Trác Nhiên nói như vậy, Triển Dịch Minh không hiểu nhìn anh một cái, sau đó dập tắt điếu thuốc trong tay, ném xuống đất.

Viên Trác Nhiên thấy Triển Dịch Minh ra vẻ không hiểu, vừa liếc nhìn mỹ nữ kia, vẫn không hiểu vẻ mặt hàm chứa ý sâu xa của Triển Dịch Minh, vì vậy lại thôi, cười, “Đi lâu như vậy, vẫn không sợ Sắt Sắt nhà cậu tức giận à.”

Sắt Sắt tên thật là Hàn Vũ Sắt, là bạn gái đại học của Triển Dịch Minh, hôm nay cũng đi theo Triển Dịch Minh, cùng với anh gặp gỡ bạn bè, mặc dù trong lòng mọi người biết rõ, Triển Dịch Minh đã kết hôn nhiều năm nay rồi, dĩ nhiên, vợ không phải Hàn Vũ Sắt hiền lành dịu dàng. Nhưng ở trong vòng tròn này, mọi người thấy nhiều chuyện như vậy, cũng thấy nhưng không thể trách, chỉ cần chuyện không gây ra bất kì trở ngại nào, mọi người cũng mắt nhắm mắt mở, mình có thể sung sướng hơn, có sao lại không làm.

Viên Trác Nhiên cũng không nói, là Triển Dịch minh ra ngoài hơi lâu rồi, vì vậy Hàn Vũ Sắt bảo anh ra ngoài xem một chút, sợ Triển Dịch Minh xảy ra chuyện gì. Hàn Vũ Sắt một mực lo lắng, trên mặt còn không có vẻ sợ hãi về vòng tròn này, cho dù đã theo Triển Dịch Minh nhiều năm, cũng không bị tiêm nhiễm, đột nhiên, anh có chút hiểu vì sao Triển Dịch Minh có thể đối với cô ấy tình cảm như thế.

Người con gái đầu tiên, từ trước đến giờ coi là phần tốt trong lòng đàn ông.

Triển Dịch Minh không lên tiếng, cũng không nhìn về nơi khác, giống như vừa rồi chợt có hứng thú với một mỹ nữ xa lạ, sau đó cùng Viên Trác Nhiên vào phòng.

Triển Dịch Minh vừa tiến vào, Hàn Vũ Sắt liền đứng lên, bởi vì anh không có ở đây, cô cảm giác cô không hợp với không khí nơi này, thỉnh thoảng có chút lo âu, thấy anh đi vào, trong lòng ổn định vài phần.

Triển Dịch Minh đi tới, ôm cô vào trong ngực, thuận thế ngồi xuống theo.

Anh bóp nhẹ mũi Hàn Vũ Sắt, nhỏ giọng nói, “Không quen sao?”

Hàn Vũ Sắt biết, nếu mình đã lựa chọn ở lại bên cạnh anh, nên thích ứng với cuộc sống của anh, mặc dù quá trình này có chút khó khăn, liền lắc đầu một cái, “Không sao, anh đi đâu vậy?”

“Nói gì bé vậy! Nói to chút để mọi người cùng nghe chứ!” Phương Nhã Lâm ngồi bên cạnh chồng mình, ánh mắt có vẻ oán giận, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Triển Dịch Minh và Hàn Vũ Sắt.

Phương Nhã Lâm cùng Trình Thực Kiệt kết hôn lâu năm rồi, quan hệ vợ chồng tương đối tốt, vốn là người thành thật. Làm vợ nhiều năm nay, cũng có thói quen, không thể nhìn tiểu tam (người thứ ba trong hôn nhân) tiến dần từng bước, cho dù không có quan hệ gì với mình, vẫn kích thích như vậy, hận không để những người đó biến mất khỏi trái đất, vì vậy Hàn Vũ Sắt không ít lần bị Phương Nhã Lâm châm chọc.

Triển Dịch Minh ôm chặt Hàn Vũ Sắt hơn một chút, cười như không cười nhìn Phương Nhã Lâm, “Phải nói nhẹ chút, hai người yêu nhau mới nói được thế.”

Triển Dịch Minh vừa dứt lời, mấy người xung quanh liền hiểu rõ, hôm nay anh có gì khác lạ, nếu như bình thường, nghe được lời của Phương Nhã Lâm, cũng chỉ cười cười không nói, thể hiện sự im lặng, hôm nay lại không biết vì sao lại có ý thế.

Sắc mặt Phương Nhã Lâm hơi biến đổi, tiếp tục xem Trình Thực Kiệt đánh bài, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt của cô thì có thể biết cô căm thù cái loại tiểu tam cướp chồng người khác tới cỡ nào.

Triển Dịch Minh buông Hàn Vũ Sắt ra, đứng lên, đi tới bàn đánh bài trước mắt, vỗ vỗ bả vai người kia, ý bảo anh tới chơi mấy ván.

Đối phương dĩ nhiên là đồng ý.

Nhưng vẫn thấy khó hiểu, trước kia có người gọi anh ra chơi, anh vẫn lắc đầu mà nói thời gian này không chơi bài, thầy bói bảo anh năm nay là năm hạn, mọi việc có liên quan tới tiền đồ, anh đừng vào gì thì thua cái đó. Có người cười còn bảo anh là đồ mê tín, anh cũng chỉ cười nhạt, thà tin là có, hôm nay lại chủ động đi đánh bài, có thể không khiến người ta nghi ngờ sao?

Xem ra thầy bói nói như vậy cũng tương đối chính xác, anh liền bắt đầu chơi ván đầu tiên, cuối cùng vẫn thua, khiến Viên Trác Nhiên không nhìn nổi nữa, “Đứng lên, để tớ chơi, cậu chiếm vị trí này là quá tốt rồi.”

Viên Trác Nhiên và Triển Dịch Minh là bạn bè trí cốt, tất nhiên phải giúp đỡ Triển Dịch Minh rồi.

Trình Thực Kiệt thua vài ván, Phương Nhã Lâm thấy vậy liền không bỏ qua, nhưng bị Trình Thực Kiệt ngăn lại, ở cái vòng này, làm gì cũng phải suy nghĩ, không thua nhiều là được. Phương Nhã Lâm lúc này mới không chơi nữa, chỉ cười với Triển Dịch Minh, “Triển thiếu biết là sắp tới ngày kỷ niệm kết hôn của tôi và Thực Kiệt, tặng quà trước, Viên thiếu lại không biết tình cảm anh em của cậu rồi.”

Viên Trác Nhiên đẩy Triển Dịch Minh ra, cũng không để ý tới lời châm chọc của Phương Nhã Lâm, “Ai, chị dâu cũng biết mà, tôi không phải lần đầu tiên không biết gì, chị bỏ qua cho.”

Phương Nhã Lâm hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Triển Dịch Minh không hào hứng lắm, cũng không để ý tới bọn họ đang nói cái gì, tay mò vào trong túi áo, lấy điều thuốc, chuẩn bị đốt, lại bị Hàn Vũ Sắt ngăn lại, “Đừng hút.”

Triển Dịch Minh nhìn cô một cái, chân mày nhíu xuống, đặt điều thuốc vào trong lòng bàn tay, bọc giấy hình lá cây rơi xuống.

Anh ít khi đăng trí thế này, Hàn Vũ Sắt đã nhận ra anh có gì không đúng, nói nhẹ vào tai anh, “Anh làm sao vậy? Có phải không thoải mái hay không?”

“Em chuẩn bị nấu canh gừng cho anh phải không?”

Đây là chuyện Hàn Vũ Sắt làm khi Triển Dịch Minh bị bệnh, nấu một nồi canh gừng, bắt anh uống, từ đó khiến anh ám ảnh với gừng, cứ nghĩ thấy mùi gừng, trong lòng liền thấy khó chịu, thói quen này vẫn tồn tại bao nhiêu năm rồi.

Nghe được anh nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng đỏ lên.

Không thể không nói, Hàn Vũ Sắt đích thực là cô gái có thể khiến đàn ông vui lòng, không có tâm cơ gì, tính tình nhu nhược, cả ngày không quên đàn ông hỏi “Anh có yêu em không”, cô như tiểu đảo (hòn đảo nhỏ) hòa nhã, khiến người ta lúc mệt mỏi chỉ muốn dựa vào, không có gánh nặng gì.

Một cô gái như vậy, tin rằng một người đàn ông bình thường cũng không từ chối chứ?

Đánh bài lâu xong mới kết thúc, Phương Nhã Lâm thắng tiền đầy ví nhưng vẫn còn cảm thấy chưa đủ, nhất định phải khiến người ta khó chịu một chút, “Cảm ơn Triển thiếu hôm nay đã hào phóng như thế, vậy tôi cũng không ngại thông báo một tin, vợ của anh đã về nước, mong đợi vợ chồng ‘tiểu biệt thắng tân hôn’”. Nói xong còn nhìn Hàn Vũ Sắt một cái, ánh mắt lộ ra ý vị sâu xa.

Vừa mới đi ra khỏi phòng, Phương Nhã Lâm bị Trình Thực Kiệt kéo tới bên cạnh, trách mắng cô, bảo cô chớ trêu chọc Triển Dịch Minh. Người kia cũng không phải tốt lành đi, nếu anh ta so đo thật, người thiệt sẽ là bọn họ, dù sao Triển Dịch Minh là người thừa kế duy nhất của nhà họ Triển, anh ta muốn nhắm vào người nào, thì người đó cũng xác định chịu thiệt mà thôi.

Nghe Trình Thực Kiệt nói như vậy, Phương Nhã Lâm có chút sợ, chỉ chắc chắn lần sau sẽ chịu đựng. Khi tài sản địa vị của một người còn ở đó, cái gì mà giá trị đạo đức, cũng không hề quan tâm, dù sao chỉ cần không ảnh hưởng tới cuộc sống của mình, cũng có thể làm bộ không nhìn thấy, nhiều lắm là hả hê lúc người ta xui xẻo.

Kết thúc việc chơi bài, nhiều người cũng rời đi.

Viên Trác Nhiên nhìn về mặt Triển Dịch Minh, chủ động tiến lên, “Muốn đi uống một chén không?”

Triển Dịch Minh không nói gì, chỉ nhìn Hàn Vũ Sắt, tựa hồ đang chờ quyết định của cô. Cô không thích nhìn anh uống rượu, cũng không thích nhìn anh hút thuốc, “Em muốn về sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm.”

Triển Dịch Minh cũng không từ chối, “Được, anh đưa em về.”

Hàn Vũ Sắt có công việc cố định, không khác với nhân viên văn phòng là mấy, cuộc sống của cô có điểm khác biệt chính là dây dưa với Triển Dịch Minh sau khi kết hôn. Nói phụ nữ là động vật cảm xúc cũng không sai, cô biết mình làm vậy không đúng, nhiều lần cứ nghĩ đây là lần cuối cùng, sau đó sẽ rời khỏi Triển Dịch Minh, nhưng hai chữ ‘chia tay’ nói thế nào cũng không ra khỏi miệng, cuối cùng vẫn duy trì quan hệ khiến người ta khinh thường này, qua một ngày lại một ngày. Cô cứ một mực coi mỗi quan hệ của cô và Triển Dịch Minh như người tình trước kia, như vậy khiến cô cảm thấy giữa bọn họ là tình cảm thật, không liên quan tới tiền bạc cùng với cái khác, dù chuyện như vậy nhìn qua là lừa mình dối người, nhưng làm như vậy khiến cô an lòng, cô là vì tình yêu.

Viên Trác Nhiên đi sau bọn họ, ra khỏi phòng được mấy bước, một cửa phòng khác liền mở ra, một nhóm người đi ra.

Hàn Vũ Sắt phát hiện Triển Dịch Minh nắm tay của mình dùng sức thêm mấy phần, đột nhiên, anh kéo cô lại, cúi đầu liền hôn cô, cô mở to hai mắt nhìn anh.

Viên Trác Nhiên cũng bị màn này làm cho khiếp sợ, còn định mở miệng cười, anh em, cũng không cần phải kích thích người cô đơn như vậy..... Anh còn chưa kịp cười, liền phát hiện mỹ nữ trong đám người kia, lúc trước nhìn từ xa thì chỉ cảm thấy tư thái yếu điệu mảnh khảnh, gần mới phát hiện da dẻ cũng đẹp như vậy, khó trách vừa rồi khiến Triển Dịch Minh nhìn tới hai lần.

Đám người kia đi ra, mỹ nữ kia vẫn còn đứng tại chỗ, cười như không cười nhìn Triển Dịch Minh cùng Hàn Vũ Sát.

Viên Trác Nhiên cảm thấy cảnh tượng này thật kỳ quái, giống như lần đầu tiên xem phim ma vậy, không khỏi nhìn mỹ nữ kia mấy lần, đột nhiên rung lên, nghĩ đến lời nói trước của Phương Nhã Lâm.

Đây.... Hình như là vợ kết hôn lâu năm của Triển Dịch Minh, Thẩm Tây Lăng.

Phát hiện có phần không bình thường, Viên Trác Nhiên lập tức tiến lên, tới cầm cổ tay Hàn Vũ Sát, “Tôi đột nhiên nhớ tới Dịch Minh hôm nay có chuyện quan trọng cần xử lý, anh đưa em về.” Nói qua cũng không để ý sự kinh ngạc của Hàn Vũ Sát, trực tiếp kéo ra ngoài.

Thẩm Tây Lăng từng bước từng bước đi lên trước, đi tới bên cạnh Triển Dịch Minh, khoe miệng lại nở nụ cười, “Mới vừa thấy một màn này, tôi lại nhớ tới trước kia bị một người chặn bà hôn, không thể không xúc miệng 49 lần.” Cô không nói sai, thậm chí bởi vì làm quá sức, miệng đầy máu, vẫn cảm thấy súc miệng không sạch.

Tay Triển Dịch Minh ôm ngực, nhìn xéo cô, “Vậy em nhất định tắm không sạch rồi, nếu không sao anh đựng vào, lại có thể có một đứa bé chui ra chứ.”

2. Chương 2

Triển Dịch Minh và Thẩm Tây Lăng tất nhiên là “Cụt hứng bỏ về”, thật ra thì cụm từ “cụt hứng bỏ về” này cũng không thích hợp với bọn họ, bởi vì ban đầu bọn họ không vui mừng. Dĩ nhiên, bọn họ cũng không cãi vã, chỉ nhìn đối phương mấy lần, giống như có oán hận với bạn học vậy, lúc gặp mặt thì lạnh lùng nhìn đối phương, sau đó tách ra thì ai đi người nấy, hai người thế này mà lại là vợ chồng, ai tin?

Triển Dịch Minh cảm giác vận số hôm nay của mình không tốt, lái xe ra ngoài không biết bao lâu, lại bị cảnh sát giao thông kiểm tra, yêu cầu đo độ cồn trong cơ thể, cũng may chỉ có một cảnh sát giao thông, anh thừa dịp đối phương không chú ý liền lái xe đi. Tốc độ của anh ngày càng nhanh, tin rằng vận số của anh hôm nay “tốt” như vậy, ngày mai nhất định sẽ có thông báo đi nộp tiền phạt.

Trở lại “Tây Minh Cư”, anh cố ý đi chậm lại, ánh mắt nhìn đá cẩm thạch trên biệt thự “Tây Minh Cư” một hồi. Khung cảnh biệt thự này tương đối đẹp, ánh sáng tốt, mảnh đất này cũng không thể dùng tiền mua được ở thành phố Tích Xuyên, nhất là ở vị trí địa lý tuyệt vời thế này. Mảnh đất này, vẫn luôn là bảo vật trong lòng ông cụ nhà anh, đã sớm để đó, không cho phép ai chú ý tới mảnh đất này. Nhưng sau khi anh kết hôn, ông cụ Triển lại chủ động lấy ra mảnh đất này, cho anh cùng Thẩm Tây Lăng xây dựng biệt thự này, nói là lớn cũng không rộng quá, cũng không chật chội quá, vừa vặn ột gia đình ở hạnh phúc với nhau.

Giờ phút này, Triển Dịch Minh nhìn bảng tên nhà của anh và Thẩm Tây Lăng, không biết vì sao cái đó như đang châm chọc anh. Anh đưa tay ra, hướng về phía bảng tên như muốn gỡ bỏ nó ra, hình như làm vậy có thể khiến anh thoải mái hơn rất nhiều.

Lái xe vào nhà, anh mới chậm rãi đi ra khỏi xe, tùy ý cởi áo khoác xuống, theo bản năng kéo cà vạt. Lúc này điện thoại di động vang lên, đoán chắc thời gian thật đúng.

Âm thanh của Viên Trác Nhiên hình như mang theo vẻ dò xét thêm tò mò, “Ai, cậu và vị nhà cậu, hẳn có đánh nhau không đấy?” Tính khí của Thẩm Tây Lăng không tốt lắm, đại tiểu thư nhà quyền thế, không thể nhìn người bình thường, được bố mẹ cưng chiều lên tận trời, hận không đem toàn thế giới lên lòng bàn tay con gái rượu của bọn họ, người phụ nữ như vậy mà chứng kiến chồng mình cùng người phụ nữ khác hôn môi, không bộc phát thì không thể được.....

Theo nhận thức của Viên Trác Nhiên, rốt cuộc hiểu rõ ánh mắt sâu xa bao hàm ý vị của Triển Dịch Minh lúc trước, vợ của anh, mình lại cho là một mỹ nữ xa lạ. Nhưng Viên Trác Nhiên cảm giác mình có thể tha

thứ cho bản thân, Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch minh kết hôn được nhiều năm không sai, nhưng Thẩm Tây Lăng chưa bao giờ xuất hiện trước vòng bạn bè của Triển Dịch Minh, anh có thể dựa vào ấn tượng hôn lễ ngày đó mà có thể nhận ra được Thẩm Tây Lăng, là rất tốt rồi. Thậm chí Viên Trác Nhiên cảm thấy, Thẩm Tây Lăng xuất ngoại nhiều năm rồi, cũng có khả năng Triển Dịch Minh quên mất diện mạo của cô.

Triển Dịch Minh đi vào phòng, ném quần áo lên ghế salon, “Cậu thấy đáng tiếc à?” Lòng mày anh nhíu lên, giọng nói không tức giận, trái lại vẫn bình thường.

“Tớ đây không phải lo lắng cho cậu, sợ cậu tức giận tới mức đánh nhau với phụ nữ thật, thiệt thòi lớn.” thật sự Viên Trác Nhiên lo lắng, lúc đi sát còn liếc thấy móng tay của Thẩm Tây Lăng thật dài, sợ cô động thủ.

“Không bằng suy nghĩ xem nên ứng phó với bố mẹ cậu vụ xem mắt thế nào đi”. Triển Dịch Minh không muốn nói nhiều về chuyện này, trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa ngồi xuống ghế salon, điện thoại lại vang lên, đành bắt máy.

Âm thanh của Hàn Vũ Sắt nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng trước sau như một, “Hôm nay anh không vui à?” Những lời này trước muốn hỏi, cảm thấy anh có gì đấy khác thường, nhưng nói không ra, dù Viên Trác Nhiên đã lờ đi, những giác quan phụ nữ cũng nói cho cô biết, người phụ nữ đứng ở hành lang đó có mối quan hệ gì đấy với anh, nhưng cô không muốn chủ động hỏi về chuyện này.

“Đừng suy nghĩ nhiều. Trác Nhiên đưa em tới cổng chung cư à?” Một cô gái, đi về trễ như vậy cũng không an toàn.

“Ừ, còn đưa em tới dưới lầu.”

“Nghỉ ngơi sớm một chút, đừng suy nghĩ nhiều, để ngày mai có sức đi làm.”

“Ừ, anh cũng vậy nhé.” Vốn muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi được.

Triển Dịch Minh cảm giác hôm nay điện thoại của mình được hoan nghênh tương đối cao, vừa mới cúp điện thoại của Hàn Vũ Sắt, bố của anh liền gọi tới, “Hôm nay có người thấy Tây Lăng rồi, con bé trở về lúc nào?”

Triển Dịch Minh cầm điện thoại, trầm mặc một hồi, “Hình như được mấy ngày rồi.”

“Mấy ngày rồi.” Triển Khải Hạo lặp lại lời của anh, “Vợ của con về nước, thời gian về nước cũng không biết rõ, con còn tư cách làm chồng hay sao?”

Triển Khải Hạo từ trước đến nay được mệnh danh là không phụ với trời cũng không phụ đất và không phụ lòng vợ, bất mãn duy nhất chính là “Đồ dờm” Triển Dịch Minh, từ lúc học trung học bắt đầu, đứa con trai này của ông bắt đầu phô bày về “xuất sắc” thiên phú về phương diện phụ nữ, hấp dẫn bao nhiêu cô gái khiến họ điên cuồng, thành tích học hạ thấp thì không nói, mà còn đánh nhau, chơi đùa với các nữ sinh ở trường, người làm bố như ông còn bị hiệu trưởng gọi tới thông báo bao nhiêu lần.

Nhờ vậy. việc Triển Dịch Minh ở ngoài chơi hoa chọc ghẹo, Triển Khải Hạo luôn luôn không ủng hộ.

Triển Dịch Minh nâng trán, “Bố, bình thường thời gian này bố nên nghỉ ngơi sao? Người như thế không có mắt rồi, còn tới quấy rầy bố ngủ. Tây Lăng có nói cho con biết thời gian về nước, chỉ là lúc ấy con vội, không nhận điện thoại, người nào ở đó nói luyên thuyên, lại nói nhảm như thế chứ?”

“Tiểu tử hôn, đừng tưởng rằng nói thế thì bố sẽ không điếm xỉa tới con, con đừng làm những chuyện ở bên ngoài như thế nữa, sớm rời khỏi người phụ nữ kia đi.”

“Chuyện của con, mọi người đừng lo lắng, con biết rõ con đang làm cái gì.”

Triển Khải Hạo lại dằn dò vài câu, đại khái là muốn anh dẫn Thẩm Tây Lăng về nhà bọn họ ăn bữa cơm, con dâu ra nước ngoài nhiều năm rồi, bây giờ trở về cũng nên đi thăm ông cụ, thực sự không cách nào nói nổi. Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái với lần này có chút bất mãn, nhưng vừa nghĩ tới con trai mình làm những chuyện khốn kiếp kia, cũng không có khả năng đi yêu cầu Thẩm Tây Lăng cái gì, không thể làm gì khác hơn là báo động cho Triển Dịch Minh, nói con mình bao giờ cũng dễ dàng hơn.

Triển Dịch Minh không bao giờ ở trước mặt bố mẹ mình phản bác cái gì, không thể làm gì khác hơn là gật đầu liên tục. Anh từ nhỏ đến lớn, mặc dù làm nhiều chuyện khiến bố mẹ nhức đầu, nhưng hơn nữa là chuyện không lớn, bố mẹ có thể mắt nhắm mắt mở. Anh lớn như vậy, chuyện khiến bố mẹ nói nhiều nhất chính là chuyện hôn nhân của mình.

Anh và Hàn Vũ Sắt ở chung với nhau khá hài hòa, mặc dù cãi nhau ít, nhưng tính cách hai người có vẻ bù đắp cho nhau, hẹn hò với nhau nhiều năm ít cãi vã, khi đó anh cũng nghĩ đời này mình phải cùng Hàn Vũ Sắt chung sống tới già, nhưng không nghĩ rằng lúc đó lại xảy ra biến cố.

Cũng giống với đa số các cặp làm bố mẹ, Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái không yêu cầu cao về vợ của anh, nhưng đối phương tuyệt đối không thể là một cô gái không có gia thế gì. Nhà họ Triển bọn họ tuyệt đối không chơi trò “Cô bé lọ lem”, cũng không cho phép bất kì ai va phải đá ngầm. Con cái nhà họ Triển rất đông, từ nhỏ cũng được giáo huấn về việc này, cũng ít phạm phải sai lầm. Một số anh em họ của anh, cũng thử chống đối một lần, nhưng các cụ lại mạnh tay hơn, ở lại nhà họ Triển buông tay người phụ nữ kia hoặc là bị đuổi đi, mình lựa chọn, không có con đường thứ 3. Tất nhiên cũng có người kiên cường, buông tha tất cả để theo đuổi tình yêu, nhưng không kiên trì được lâu, đối mặt với cuộc sống nghèo túng, tình yêu thật sự cũng không là điều quan trọng nữa.

Nhưng Triển Khải Hạo với Nghê Văn Bái cũng chỉ có một đứa con trai, tất nhiên không đuổi đi được, nhưng tuyệt đối không bỏ qua, các người già cũng có biện pháp, một là tự dựng ngã bệnh, liền cầu xin Triển Dịch Minh cưới đứa con gái thứ hai của nhà họ Thẩm. Đối mặt với yêu cầu của ông cụ sắp mất, Triển Dịch Minh không thể không thỏa hiệp, vì vậy đồng ý việc kết hôn, vợ chồng nhìn lại mà thấy chán ghét, gặp nhau thì coi như không gặp không biết.

Triển Dịch Minh vươn tay đỡ trán, hôm nay cũng không uống nhiều, tửu lượng của anh không tệ, nhưng bây giờ lại thấy cực kì đau đầu, cũng không biết là do người có vấn đề, cứ có cảm giác hôm nay mọi thứ đều không bình thường.

Âm thanh cộc cộc vang lên, giống như đang nhắc nhở. Triển Hiểu An chạy đến trước mặt Triển Dịch Minh, ghé vào người anh ngửi một hồi, “Bố không ngoan rồi, lại uống rượu.”

Triển Dịch Minh vươn tay bóp mũi con gái, “Làm sao mà giờ này chưa ngủ?”

“Chị Dương kể chuyện không hay bằng bố kể, cho nên không ngủ được.” Chị Dương là bảo mẫu của Triển Hiểu An, phụ trách việc Triển Hiểu An ăn, mặc ,ở, đi lại.

Con gái định bò lên người Triển Dịch Minh, lại bị anh ngăn lại, bây giờ cả người anh đầy mùi rượu, còn chưa tắm. Anh nhìn chằm chằm người bị “tổ cáo” Dương Khiết đứng ở bên kia, ý bảo cô ôm lấy Triển Hiểu An. Nhưng cô bé lại cố chấp không cho Dương Khiết đụng mình, khiến Dương Khiết khó xử, Triển Dịch Minh cũng bất đắc dĩ, đành phải ôm con, đi tới phòng tầng 2.

Triển Hiểu An có nét giống Thẩm Tây Lăng, nhìn ra được là trong tương lai cũng sẽ là một mỹ nhân như mẹ, nhưng nếu nhìn kỹ, cũng có phát hiện ra một điểm rất nhỏ giống Triển Dịch Minh.

Triển Dịch Minh bế con gái lên giường, nhìn chằm chằm vào mặt bé.

Con cái? Anh rất ghét, trước kia đã cảm thấy đây giống như để đòi nợ, nhất là ở xã hội hiện nay, cộng thêm việc coi trẻ con là động vật quý hiếm mà đối xử, vì vậy anh càng không có ấn tượng tốt. Anh còn từng nghĩ, đời này dứt khoát không có con, tránh phiền toái.

Triển Hiểu An mới được ba tháng, Thẩm Tây Lăng không thể nhịn được nữa liền để bé lại, lựa chọn xuất ngoại. Bản thân anh không có kinh nghiệm chăm con, mỗi ngày nghe thấy tiếng con khóc, ngay cả tối ngủ cũng mơ thấy con bé khóc, cả người lẫn tinh thần đều uể oải. Nghê Văn Bái nhìn thấy vậy, mới đưa bé về nhà nuôi, nhưng bé lại yếu, có nhiều bệnh, cả ngày đều tới bệnh viện. Khi đó Triển Dịch Minh mới tiếp nhận công ty của bố mình, một đồng công việc, đứa bé này như một gánh nặng. Mà Nghê Văn Bái mỗi ngày gọi điện thoại tới thông báo tình trạng của con cho anh biết, có một lần bệnh của bé rất nặng. Nghê Văn Bái trong điện thoại không khỏi kêu than, cũng không biết đứa bé này có vượt qua nổi hay không. Nghe được câu nói kia, cả người Triển Dịch Minh như đông cứng lại.

Anh chạy tới nhìn con mình, lớn hơn chút, nhưng gầy đến mức đau lòng người. Anh cảm thấy xa lạ lại đau

lòng, nhất là khi nghe thấy con bé gọi một tiếng “Bố”, tim anh như tan nát. Từ đó về sau, anh thường xuyên về nhà thăm con, cùng đứa bé nói chuyện, lúc hưng phấn thì cũng trêu đùa vài câu.

Nhìn bộ dạng anh như vậy, Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái cuối cùng cũng yên tâm được. Cô bé khá hơn một chút, Triển Dịch Minh liền đưa về, dù sao bố và con gái mà xa cách lâu, thì tình cảm cũng nhạt dần.

Một mình chăm sóc, Triển Dịch Minh chăm sóc Triển Hiểu An hơn 4 năm, 4 năm này vừa làm bố vừa làm mẹ.

Triển Hiểu An nghe Triển Dịch Minh kể chuyện cổ tích, anh kể xong, cô bé mới từ từ nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

3. Chương 3

Lần trước ở đó bắt gặp Triển Dịch Minh cùng cô bạn gái nhỏ của anh ta đã được 5 ngày, trong 5 ngày này, cô bị điều đến một thành phố khác làm phiên dịch tạm thời ột hội nghị, vốn hội nghị này đã sớm sắp xếp người phiên dịch thích hợp, nhưng người phiên dịch kia hình như xảy ra chuyện, vì vậy đành phải kiếm người thay thế. Mặc dù về nước hơn ba tháng nay, nhưng cô đồng ý dịch các tài liệu, có cực ít khẩu ngữ (ngôn ngữ) phiên dịch, điều này khiến cô lo lắng, dù biểu hiện của cô cũng không tệ lắm, dù sao học đại học chuyên ngành tiếng pháp, lại ở nước Pháp nhiều năm như vậy, đối với ngôn ngữ này cô rất tự tin.

Bố trí xong công việc, cô gần như quên mất lần gặp không thể buông tha kia, hơn nữa, vừa vận dụng phải đôi nam nữ đẹp như vậy hôn môi. Nếu như vào lúc đang học đại học, cô nhất định sẽ rủ người khác cũng xem, hứng thú nhìn, không chừng cũng bình luận một chút.

Nhưng người đàn ông đó lại biến cô trên giấy kết hôn thành một người khác thì tình huống đó có vẻ kì lạ. Cô không biết phụ nữ mà gặp phải một màn này thì có tâm tình gì, phải có hành động gì, nhưng cô biết, tâm tình cô lúc đó như đã đoán trước, hàm chứa có chút ngoài dự đoán. Ngoài dự đoán là không nghĩ rằng người phụ nữ kia ở đợi lâu bên cạnh Triển Dịch Minh như vậy, cô nhớ Triển Dịch Minh là loại công tử đối phụ nữ như thay áo, người phụ nữ này có thể ở bên cạnh Triển Dịch Minh lâu thế, xem ra công tử đào hoa cũng có tình yêu của mình. Mà theo dự đoán, chính là cô sớm biết Triển Dịch Minh có một người phụ nữ như vậy ở bên cạnh, lúc cô mang thai Triển Hiểu An, cô cũng biết Triển Dịch Minh có quan hệ với người phụ nữ nào đó, đối phương là bạn gái thời đại học của anh, nghe nói yêu nhau nhiều năm rồi.

Mà thực sự nhìn thấy Triển Dịch Minh và Hàn Vũ Sát bên nhau, là lúc cô mang thai Triển Hiểu An đi bệnh viện khám trở về. Cô nhìn thấy chồng cô dừng xe tại một tòa chung cư khó thấy ở dưới lầu chờ, chốc lát sau, từ trong sảnh có một người phụ nữ đi ra, thuận thực đi vào trong xe, hai người rời đi luôn.

Thẩm Tây Lăng yên lặng nhìn bức tranh kia, thấy kì quái nhưng cảm giác thật hài hòa, ít nhất hài hòa hơn so với lúc cô đứng cạnh Triển Dịch Minh nhiều, huống chi Triển Dịch Minh không bao giờ cười với cô, dĩ nhiên cô cũng không để ý, một người đàn ông không có tình cảm với mình, đem thời gian đặt lên người anh ta chỉ lãng phí mà thôi.

Cô cảm thấy mình thật biến thái, bởi vì đang nghe câu chuyện tình yêu kinh thiên động địa không xa không rời của Triển Dịch Minh cùng Hàn Vũ Sát, cô lại thấy cảm động, ừ, quả thật rất cảm động.

Chủ nhật, Thẩm Tây Lăng cũng không nhàn rỗi đi xuống, mà làm người hướng dẫn viên đưa du khách ngoại quốc đi tham quan. Cô lần nữa quay về thành phố này, quyết định phải dựa vào bản thân nuôi sống mình, chứng minh cô không còn là đại tiểu thư có gì được nấy như xưa nữa.

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên chị mình Thẩm Đông Lăng đã nói vì cô không chịu theo sự chi phối mà từ chối cưới Triển Dịch Minh. Nhà họ Thẩm có 2 người con gái, Thẩm Đông Lăng một tay gánh vác sự nghiệp của nhà họ Thẩm, trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ điển hình. Nhưng Thẩm thị lại xuất hiện nguy cơ, cần dựa vào một cuộc hôn nhân để giải quyết vấn đề này, vì vậy Thẩm Tây Lăng không thể không làm vật hy sinh.

Cô từ nhỏ đã bị làm hư rồi, gia thế không tệ, thành tích tốt, hình dáng bên ngoài cũng không tệ, tính tình cũng tốt, vì vậy nội tâm kiêu ngạo khiến cô càng không khuất phục. Vì sao cô phải hy sinh hạnh phúc cả

đời mình tới cứu sự nghiệp gia đình chứ? Nếu dựa vào một hôn lễ để phục hồi lại, vậy sản nghiệp này cần gì để tồn tại chứ?

Mẹ cầu xin cô, bố giảng đạo lý cho cô, cô cũng không muốn nghe. Tính tình ích kỷ, không thích nghe chuyện mình hy sinh để phục hồi nghiệp lớn.

Cô bị nhốt bên trong không được phép ra khỏi nhà, cô liền tuyệt thực, dựa vào sự cố chấp của mình, tuyệt đối không thỏa hiệp. Khi cô đói đến mức sắp ngất rồi thì cửa phòng được mở ra, Thẩm Đông Lăng đi vào.

Cô với người chị mạnh mẽ này cũng có ấn tượng tốt, Thẩm Đông Lăng muốn hơn người, cái gì cũng muốn vị trí số 1, cái gì cũng so với người khác, bất kể làm gì cũng phải làm tốt nhất, đối với mình lại không hà khắc. Nhất là Thẩm Đông Lăng cư xử đối với việc hôn nhân của mình, hoàn toàn lấy Thẩm thị làm trọng, cũng không suy tính tới cái khác.

Chị em khác xa, phương diện tình cảm cũng đi càng xa.

Thẩm Đông Lăng nhìn đứa em gái này, con cưng của bố mẹ, chưa từng trải qua khổ đau gì. Thỉnh thoảng, cô cũng hâm mộ nhà đầu nguồn này.

“Kể cả em đói mà chết, cũng phải là con dâu của nhà họ Triền.” Thẩm Đông Lăng không có nửa phần thỏa hiệp, nhìn em gái mình.

Thẩm Tây Lăng không để ý tới cô, từ nhỏ tới lớn, chỉ cần mình muốn, thì sẽ là của mình, vì vậy cứ đương nhiên cho là, chỉ cần mình kiên trì tới cùng, bố mẹ nhất định sẽ không bức ép mình.

Thẩm Đông Lăng nhìn Thẩm Tây Lăng ngồi bất động, đi lên trước, dùng tay nâng cằm cô lên, “Trên mặt em có phải dùng phấn lót mới nhập về đúng không? Còn có lông mi này, nhãn hiệu này trong nước còn chưa bán, bảo người ta đem về từ nước ngoài đúng không? Em xem đi, ngay cả son môi cũng phải dùng hàng hiệu đắt tiền nhất trên đời. A, còn các sản phẩm chăm sóc tóc của em nữa, một bình nhỏ vậy, chắc phải hết mấy vạn nhỉ?”

Thẩm Tây Lăng không nói gì, không biết đột nhiên chị mình nói những chuyện này làm gì.

Thẩm Đông Lăng lại quan sát cô một lần từ đầu đến chân, “Thẩm Tây Lăng, em xem lại mình đi, từ đầu đến chân, có cái gì không giá trị xa xỉ không? Có cái nào không phải gia đình mua cho em không? Từ lúc em sinh ra tới bây giờ, tất cả đồ dùng của em, không phải dựa vào cái nhà này sao? Em tự làm ra tiền sao? Cho dù là một đồng không?” Cô em gái này, ngay cả đi phát tờ rơi cũng sợ ánh mặt trời nóng rực, không chịu uất ức chút nào, huống chi kem chống nắng bôi lên người Thẩm Tây Lăng cũng đắt hơn so với lương kiếm được từ việc phát tờ rơi.

Sắc mặt Thẩm Tây Lăng từ từ trắng bệch, cô không chỉ có dùng đồ ở nhà, thậm chí còn yêu cầu tất cả đồ của mình đều phải là đồ tốt nhất, giống như mặc bệnh kì quái nào vậy, yêu cầu tất cả của mình đều phải hoàn hảo, từ đầu đến chân. Mà còn yêu cầu bố mẹ tìm mọi cách thương yêu, anh trai chị gái yêu thương mình.... Mà tình yêu, là tình cảm nặng nhất, cũng muốn hoàn mỹ không tỳ vết.

Thẩm Đông Lăng đẩy cô một cái, “Em nói xem, tại sao em có thể có cuộc sống đại tiểu thư không phải khổ sở tí gì hả? Em nói xem cái nhà này nợ em cái gì? Em không phải cũng nên hy sinh một chút không?” Em có tư cách gì oán trách? Qua nhiều năm như vậy, sinh nhật em thì cả nhà vây quanh em. Sinh nhật bố mẹ thì em chỉ gọi điện thoại chúc mừng, ngay cả mặt mũi cũng không chịu lộ ra, thậm chí còn có lúc gọi điện thoại chúc mừng cũng quên, em có tư cách gì để oán trách hả? Em trừ ích kỷ hi vọng người khác thương yêu em, em còn có thể làm cái gì?”

Còn quá trẻ, không hiểu ích kỷ đôi lúc cũng là tội, từ miệng người khác nói ra, mới biết mình có tội không thể tha thứ như thế.

Cô tuyệt không chấp nhận, miệng trở thành vũ khí lợi hại nhất của Thẩm Đông Lăng, để cho cô từ từ thỏa hiệp, chỉ cần cô thỏa hiệp như vậy, vì cái nhà này hi sinh một chút, thì tội ích kỷ có thể chuyển thành tù chung thân, thậm chí có một ngày có thể được tha thứ.

Nhưng Thẩm Tây Lăng mấy năm sau, nhớ lại thấy mình lúc đó ngây thơ ngu xuẩn, còn dám hô lên nguyện vọng ngây thơ là: Tôi Thẩm Tây Lăng, muốn dùng đồ tốt nhất, muốn ăn đồ ngon nhất, muốn gặp người

đàn ông tốt nhất.....

Hai cái trước, trong quá khứ của cô đã từng có, có lẽ về sau cũng có thể có, nhưng người đàn ông ‘tốt nhất’ sớm đã cách xa cô.

Thẩm Tây Lăng chủ yếu phụ trách việc phiên dịch, một cô gái khác dẫn đội còn lại, nhìn qua rất trẻ, nhưng nghe nói đã làm nhiều năm nay, toàn thân đầy nhiệt tình, để cho cô tự giác nhớ tới lúc mình học đại học, khi đó mình cũng tự tin, đầy nhiệt huyết như thế. Cô gái tự tin là xinh đẹp nhất, khuôn mặt đẹp cũng không so sánh được.

Cô gái này tên là Dương Nguyệt, là một sinh viên cao đẳng, sau khi tốt nghiệp liền làm công việc này. Dương Nguyệt nói cho Thẩm Tây Lăng, cô được công việc này là nhờ nụ cười của mình. Chính về sau ông sếp tuyển cô nói cho cô biết, chính là nụ cười của cô hấp dẫn ông ta.

Thẩm Tây Lăng chỉ cười không nói, cười vừa phải, dù sao con gái học không ít kiến thức, nhưng cười như vậy có vẻ khô khan, thậm chí còn không rõ. Cô đã từng đứng ở trước gương cười, không thể hở nhiều quá, cũng không thể thiếu, lựa chọn độ cong tốt nhất, luyện được nụ cười thích hợp nhất. Cô vốn cho đó là nụ cười đẹp nhất, nhưng thấy lúc Dương Nguyệt cười không chút kiêng kị có chút thô lương, đẹp nhất là muốn cười thì cười.

Năng lực học tập của Dương Nguyệt không tệ, đi theo các sinh viên để tìm hiểu các ngôn ngữ khác, mặc dù vẫn gà mờ, nhưng ít ra có thể trả lời các vấn đề đơn giản của du khách ngoại quốc, ví dụ như nhà vệ sinh ở đâu, hay đi ăn cơm, đi theo tôi.... Từ ngữ. Dương Nguyệt còn ở trước mặt Thẩm Tây Lăng biểu diễn, thuận tiện cũng để Thẩm Tây Lăng chỉnh sửa phát âm.

Nhìn bộ dạng của Dương Nguyệt, Thẩm Tây Lăng cảm giác chị mình nói cũng đúng, ai cũng đang vì cuộc sống của mình mà phấn đấu, mà mình thì may mắn, tất cả đều ở trong tay, nên cảm thấy những thứ đó không đáng quý. Xét cho cùng, là mình không biết tự phấn đấu, cũng không học được sự cố gắng.

Buổi trưa là lúc các du khách ăn cơm, buổi chiều lại đi tham quan thêm mấy tiếng, Dương Nguyệt dẫn các du khách về khách sạn nghỉ ngơi, mà một ngày công việc của Thẩm Tây Lăng cũng kết thúc.

Sau khi kết thúc công việc, cô cũng không rời đi, mà đứng trên cầu nhìn nước chảy. Những năm này, cô luôn cảm giác cuộc sống của mình như dòng nước này, vô cùng vô tận, có vẻ như tự do, nhưng lại chỉ có lượn vòng quanh, đi chảy theo chỗ thấp. Rất lâu, gió êm sóng lặng quá phận, nhưng thật sự có bão tới, cô lại ăn ngủ không yên. Quá khứ không buồn không lo của mình, mà bây giờ cũng biến thành bộ dạng này, thật không biết nên theo trào lưu cảm thán mấy câu thực tế hay nên oán giận mình không có khả năng thay đổi cuộc sống.

Cô đứng lại một lát, nghĩ nên về sớm một chút, sau khi ăn cơm nên xem một bộ phim hoặc vở kịch, sau đó nghỉ ngơi thật tốt.

Cô vừa mới di chuyển, còn chưa kịp đi bước nào, chân liền bị ai ôm lấy.

“Mẹ.” Triển Hiểu An ôm chân Thẩm Tây Lăng, mặt tròn trịa nhìn, thấy mặt cô, “Cô là mẹ.”

Thân thể Thẩm Tây Lăng đông cứng lại, thậm chí cô cũng không dám nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có nét giống mình, rồi lại không cách nào nhúc nhích. Cô không nhớ tới hôn nhân của mình, gia đình của mình, vì vậy đương nhiên là quên mất cô với chồng mình còn có một đứa con, cô thực sự không muốn mình đề cập về việc này nữa, giống như có thể chứng minh tất cả không tồn tại. Một lần lại một lần cô ình suy nghĩ này, một lần lại một lần có ấn tượng sâu hơn, lẽ mình đối người là có thể cười.

Nhưng cô thật sự không ngờ.

Cô lắc đầu một cái, “Bé nhận lầm người rồi.”

Cô không dám nhìn đứa bé này một cái, lại hốt hoảng chạy trốn, không dám quay đầu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô không có con gái, không có con, không có cuộc hôn nhân mình ghét, không có, tất cả không có.

Nhưng trong đầu cô xuất hiện những hình ảnh rõ ràng, đứa bé ở trong lòng cô, bé cười ngọt ngào với cô, còn kêu lên tiếng “Mẹ”.

An An, con gái của cô, tay mềm như vậy, da non như thế, nằm ở trong lòng bàn tay của cô.

Cô chạy nhanh về phía trước, nhưng chạy được một đoạn, tay chạm lên mặt mình, đã thấy những giọt nước mắt.

Giống như đã bị ma nhập, cô quay đầu lại, chạy hướng như trước, xong lại dừng lại.

Nhưng khi cô một lần nữa đứng trên cầu thì nơi đó chỉ có một đôi tình nhân nhỏ đang cười đùa, trên người họ còn mặc bộ đồng phục học sinh mới nhất, được đánh giá là theo phong cách Anh, rất được học sinh trung học yêu thích. Nơi đó không có một đứa bé nào, không có cô gái nhỏ nào. Giống như vừa rồi, tất cả đều là ảo giác, cái gì cũng chưa từng xảy ra qua.

4. Chương 4

Triển Hiểu An đứng tại chỗ, mắt nhìn Thẩm Tây Lăng chạy đi, cô bé không đuổi theo, đứng thẳng với bóng dáng lúc này cô đi. Cô bé lấy ra sợi dây chuyền trên cổ, mặt dây chuyền có thể mở ra, bên trong có một tấm hình, đó là hình bố cô bé và mẹ. Đó là bà ngoại đưa cho bé, xoa mặt của mẹ bé, vẫn không ngừng thò dài, muốn cô bé nhất định phải nhớ ra hình dáng mẹ.

Cô bé nghiêm túc nhớ, nhưng mới rồi người phụ nữ đó nói bé nhận lầm người, bé ngơ ngác nhìn người phụ nữ kia chạy đi, mình yên lặng tránh ra. Cô bé đã chạy ra ngoài lâu rồi, nhưng thật sự bé vẫn đứng một bên quan sát người phụ nữ kia, muốn biết cô ấy không phải mẹ mình, nhưng người phụ nữ kia vẫn không xoay người, cho nên bé cũng đứng lại, lúc biết rõ đối phương xoay người, cô bé mới mừng rỡ đi ôm chân đối phương.

Bé rất vui, bé cũng có mẹ, không phải là đứa bé từ kẻ đá chui ra.

Bà ngoại nói, trên đời này không có người mẹ nào không cần con gái mình, nhưng khi người phụ nữ đó nói bé nhận lầm người, bé không dám đuổi theo.

Bé đi một lúc lâu, mới nhìn thấy bóng dáng của Triển Dịch Minh, không chạy như bình thường, mà đi chậm rì rì.

Bởi vì bé bảo bé đi vệ sinh, ra ngoài cũng không thấy bóng người, Triển Dịch Minh lo lắng rất lâu, sau khi thấy bé, lúc này mới thấy an tâm. Nhưng không thể quá cưng chiều con mình, nếu không sẽ được voi đòi tiên.

Triển Dịch Minh bước lớn tới trước mặt của tiểu nha đầu kia, “Chạy đi đâu?” Để cho anh lo lắng thật lâu, bé thế này mà không có lương tâm sao? Lúc đi về còn có vẻ mặt uất ức, làm cho người ta trách cứ mà không nói được, anh biết ngay con cái là tai họa mà, quả nhiên, đánh không được, chửi không được, còn nói không được.

Tiểu nha đầu ngẩng đầu lên, nhìn Triển Dịch Minh một hồi, mới chậm rãi mở miệng, “Bố, con không có mẹ, từ kẻ đá chui ra ngoài đúng không?” Bạn học cùng mẫu giáo của bé nói họ là từ trong kẻ đá chui ra ngoài, hoặc là từ trong đất đi ra, bố mẹ của các bạn kia đều nói thế, vậy có phải bé cũng tới từ đó không?

“Nha đầu ngốc.” Triển Dịch Minh bất đắc dĩ lấy tay sờ đầu bé, tự dưng lại đi nghĩ cái này, “An An đương nhiên là có mẹ rồi, nhưng mẹ chưa về nhà thôi, vẫn còn ở nước ngoài, chờ mẹ trở về nhất định sẽ đối xử rất tốt với An An.”

Anh đã nói nhiều lần những câu như vậy, Triển Hiểu An cũng nghe rất nhiều lần, mỗi lần anh nói xong, Triển Hiểu An lại mở miệng, “Vậy con phải ngoan ngoãn chờ mẹ trở lại, đợi mẹ đưa con đi chơi, mẹ mua đồ ăn ngon cho con, còn đưa cô đi khu vui chơi, buổi tối mẹ kể chuyện cổ tích cho con..... con hi vọng thấy mẹ, thật thích mẹ.”

Nhưng lúc này đây, Triển Hiểu An không nói như vậy nữa, mà là vẻ mặt giận dữ, sắc mặt uất ức nhìn Triển Dịch Minh, “Bố nói dối.”

Giọng nói chỉ trích, lại khiến Triển Dịch Minh sửng sốt một chút.

“Mẹ rõ ràng ở đây, nhưng mẹ không biết con, mẹ không quan tâm tới con.... Bố là tên lừa gạt.” Nói xong lại uất ức ngồi xổm xuống, nước mắt rơi xuống.

Triển Dịch Minh luống cuống hoảng hốt, lập tức ngồi xổm xuống, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt con gái mình, giọng nói nhẹ nhàng, “An An ở đâu thấy mẹ?”

Tiểu nha đầu chỉ một hướng, lại móc ra dây chuyền trái tim, chỉ vào tấm hình bị thu nhỏ vô số lần rồi mở miệng, “Rõ ràng giống hệt, nhưng cô ấy không thừa nhận là mẹ con....” Nói xong càng uất ức, “Bà ngoại bảo con đừng quên hình dáng của mẹ, con chưa bao giờ quên, rất nhớ, không nhìn lầm đâu.”

Mặt đầy nước mắt nhìn anh, mang theo sự tố cáo cùng uất ức.

Tay Triển Dịch Minh siết chặt, lại từ từ buông ra, đè nén những thứ không vui xuống đáy lòng, nhỏ giọng an ủi con gái, “Con nghĩ xem, mẹ đã lâu không thấy An An, nên nhất thời không nhận ra mà thôi. Nếu mẹ trở lại, nhất định sẽ tìm đến An An.”

“Có thật không?” Tiểu nha đầu bị thuyết phục, mắt tròn trịa, vẫn còn ứa nước, nhưng vẻ mặt sinh động lại hiện lên.

“Đương nhiên là thật.”

Tiểu nha đầu lập tức vui vẻ trở lại, mẹ trở về, bé là một người có mẹ, thật tốt thật tốt.

“Mẹ nhất định sẽ tới tìm con, bà ngoại nói không có mẹ nào không cần con mình cả.” Bé đứng lên, trực tiếp lấy ống tay lau đi nước mắt, thái độ lập tức thay đổi.

Không có mẹ nào không cần con mình?

Triển Dịch Minh dắt tay Triển Hiểu An đi, trong lòng cũng phủ nhận câu nói kia.

Nếu như người phụ nữ kia còn nhớ rõ cô ta từng sinh ra một đứa con gái, thế nào mà nhiều năm như vậy chẳng hỏi qua một câu, một cú điện thoại cũng chưa bao giờ gọi về. Đứa bé mới ba tháng, cũng không kịp chờ đợi gì liền đi, ai cũng không giữ cô ta lại được.

Nghĩ tới đây, trong mắt Triển Dịch Minh xẹt qua tia tức giận, thì ra anh cũng hận người phụ nữ kia. Lúc An An sốt cao, trong lúc mê man trong miệng còn không ngừng kêu “Mẹ”, anh liền bắt đầu hận. Anh có thể tiếp nhận một người phụ nữ thờ ơ với mình, lúc gặp mặt thì không chậm chọc lại có hận ý, nhưng anh không thể tiếp nhận loại phụ nữ không tiếp nhận con mình mà lúc con kêu mẹ thì cô ta không ở đây.

Anh nắm chặt tay con gái hơn một chút, một tay khác nhẹ nhàng xoa tóc bé.

Mấy ngày này Triển Dịch Minh cũng không hào hứng lắm, công ty vẫn hoạt động trước sau như một, không có gì nghiêm trọng, cũng không có gì cản trở, cũng không xuất hiện đối thủ cạnh tranh nào, vì vậy bắt đầu trở nên có chút nhàm chán.

Mà một khi đã nhàm chán, liền muốn tìm chút niềm vui nào đó ở ngoài.

Hoàng Thành luôn luôn là nơi mà những người thế hệ thứ hai vui chơi, nếu vẫn còn tài sản, vậy thì cần gì uất ức. Nơi này trang hoàng rất có phong cách, các đồ vật đều được đặt từ nước ngoài về đây, tạo ra chỗ ăn chơi hạng nhất. Mà người làm ở đây, được yêu cầu khá nghiêm khắc, cho dù là cô gái phục vụ, cũng có yêu cầu về trình độ học vấn. Người sống, có tiền bạc là tiền đề, thì tất nhiên cũng có ý hưởng lạc rồi.

Nhưng đám người kia cũng không quyến rũ lắm, ít nhất ngoài mặt có thể ra vẻ hình tượng công tử, về phần bộ mặt bí mật, lại là một chuyện khác rồi.

Hoàng Thành nổi danh là có vũ công thoát y cùng múa cột, người khiêu vũ hấp dẫn mê người, kích thích giác quan con người, khiến đám người ở dưới hứng thú.

Triển Dịch Minh ngồi ở vị trí xem tốt nhất, ánh mắt nhẹ nhàng vừa nâng lên, liền có thể nhìn thấy vũ công tư thái mê người, con mắt nhìn trở nên rõ ràng hơn, còn lộ ngực như ẩn như hiện khiến người ta máu nóng sục sôi.

Anh lười biếng nhìn, mấy cái này cũng không có hứng thú lắm, những thứ hạn chế thì cũng nhìn thấy hết rồi, cũng không nhỏ như vậy.

Một nhóm người đi vào trong, vừa nói chuyện vừa nhìn, thỉnh thoảng đùa bầy.

“Cô gái này nhìn qua tuổi cũng không lớn, vóc người không tồi.”

“Thế nào, có hứng thú sao?”

Người nói chuyện chỉ cười không nói.

Nhóm này có quy tắc ngầm là nếu thực sự có hứng thú với một cô nàng khiêu vũ nào đó, có thể lúc cô ta kết thúc đi gặp mặt bí ẩn, về phần kết quả ra sao, chỉ có người trong cuộc biết được.

Biểu hiện của Triển Dịch Minh khá tùy ý, điện thoại vừa vang lên, liền nhận lấy. Hàn Vũ Sát gọi điện tới, hỏi anh ở đâu, anh cũng không kiêng dè gì, trực tiếp bảo cô tới đây.

Viên Trác Nhiên nghe điện nội dung cuộc nói chuyện của anh, không khỏi cười khê, “Cậu đúng là không biết kiêng dè gì cả.”

Phụ nữ, kiêu kỳ nhất là những chuyện đàn ông cho là chuyện nhỏ, mà người đàn ông cho là chuyện đại sự thì đối với phụ nữ thường là chuyện nhỏ. Ví như lúc bạn ngã bệnh thì cô ấy ở bên cạnh, không xa không rời, nhưng bị bạn phản bội thì không chút do dự rời đi, đàn ông và phụ nữ trừ kết cấu khác nhau ra, phương thức tình cảm càng khác biệt hơn.

Triển Dịch Minh nhướn mày, không cảm thấy hành động của mình có gì không ổn.

Thấy Triển Dịch Minh không có phản ứng gì, Viên Trác Nhiên đưa ánh mắt sang bên người Trình Thực Kiệt, “Lần này sao mà không đưa vợ cậu đi cùng vậy?”

Trong lời nói bao hàm tia chế nhạo, ai cũng biết Trình Thực Kiệt bị vợ quản nghiêm, nếu biết Trình Thực Kiệt tới chỗ như thế này, ở nhà nhất định là cãi nhau to.

Trình Thực Kiệt lúng túng cười một tiếng, “Cô ấy bảo chỗ này quá ồn, không muốn đi.”

Viên Trác Nhiên cũng cười, cũng không tin lý do này, nhưng cũng không phơi bày ra.

Một lát sau, Hàn Vũ Sát vội vàng chạy tới, nhìn thấy hình ảnh trên sân khấu, lập tức mặt đỏ tím đập. Người kia múa khá phóng khoáng, đang dùng động tác chậm rãi để cởi quần áo xuống thu hút người xem, đám đàn ông phía dưới gào thét lên.

Cô đi tới bên cạnh Triển Dịch Minh, theo bản năng nhích tới gần vào trong ngực anh.

Đám đàn ông nhìn nét mặt của Hàn Vũ Sát, không khỏi vui vẻ lên, “Mặt của chị dâu thế nào mà lại đỏ như vậy?”

Triển Dịch Minh đặt tay lên vai Hàn Vũ Sát, ánh mắt cảnh cáo nhìn người đàn ông kia một cái.

“Được rồi, chúng tôi biết Triển thiếu là người thương hoa tiếc ngọc rồi.” Nói xong còn không quên cười mập mờ.

Có người bưng rượu lên, mọi người vui vẻ uống.

Hàn Vũ Sát dính vào trong ngực Triển Dịch Minh, nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của anh, mặt càng thêm đỏ, cô nhỏ giọng, “Đàn ông các anh sao lại thích xem những thứ này?”

Anh cười hết sức mập mờ, nâng cằm lên, “Những thứ này là cái gì?”

Hàn Vũ Sát đành phải lấy tay vỗ anh một cái, không có nghiêm chỉnh gì cả.

Tửu lượng của Hàn Vũ Sát không cao, thấy đám người bọn họ dùng đủ cách để uống rượu, mặc dù biết đây là cách bọn họ thường vui chơi, nhưng vẫn khuyên Triển Dịch Minh uống ít thôi..., dĩ nhiên lại bị đám người kia trêu chọc.

Hàn Vũ Sát bị nói xong mặt càng đỏ hơn, bảo với Triển Dịch Minh cô đi toilet, nói xong liền đứng lên.

Cô cố gắng tiếp nhận môi trường xung quanh, vị trí của Triển Dịch Minh, dù đã rất lâu rồi, cũng không thể hiểu được. Cô đi tới một chỗ cách sân khấu không xa, thấy đám đàn ông phía dưới gào thét, mặt lộ vẻ buồn khổ.

Vũ công giờ phút này cởi y phục xuống ném tới đám người kia, khiến mọi người càng gào thét hơn, thậm chí còn bắt đầu tranh giành lấy.

Cô bị một người đàn ông đang kích thích va vào một phát, thuận thế lão đảo hai bước về phía sau.

“Thật sự xin lỗi, cô có sao không?”

Hàn Vũ Sắt nhìn y phục trên người mình, tất cả đều có vết rượu, mà hôm nay cô lại mặc váy màu trắng. Vết rượu lại càng dễ thấy, nhưng chính cô đụng phải người khác, người khác còn chủ động xin lỗi, để cho cô có chút áy náy. Lập tức phát tay, “Không có gì không có gì.”

Lúc Hàn Vũ Sắt ngẩng đầu trong nháy mắt, Thẩm Tây Lăng cũng đã nhận ra cô, nhưng vẻ mặt không thay đổi.

Thẩm Tây Lăng nhìn vết bẩn trên váy Hàn Vũ Sắt, lộ ra nụ cười áy náy.

Hàn Vũ Sắt cũng cười với vị mỹ nữ này, muốn tới phòng vệ sinh xử lý một chút mới được, nhưng cô vừa đi được một bước, cánh tay liền bị ai bắt được.

Triển Dịch Minh nắm cánh tay Hàn Vũ Sắt, cũng không ngẩng đầu nhìn Thẩm Tây Lăng đang đứng đối diện, “Sao vậy?”

Hàn Vũ Sắt lắc đầu một cái, “Không có gì.”

Triển Dịch Minh nhìn váy của cô một cái, “Cái này mà bảo không có gì sao?” Tầm mắt từ từ chuyển tới mặt Thẩm Tây Lăng, vẻ mặt của một người đàn ông khi bạn gái mình bị ức hiếp, hồ hững lại hàm chứa ý lạnh.

Thẩm Tây Lăng hơi nhếch môi, nhìn Triển Dịch Minh một cái, liền đem tầm mắt nhanh chóng dời đi chỗ khác.

Hàn Vũ Sắt kéo kéo áo Triển Dịch Minh, ý bảo anh thôi, Triển Dịch Minh lại đứng bất động.

Lúc này, Đàm Khắc Hoa đã đi tới, nhìn thấy Triển Dịch Minh, nhiệt tình chào hỏi, vươn tay ra chủ động giới thiệu thân phận của mình, làm xong mới nhìn Thẩm Tây Lăng, “Cô lấy rượu thể nào mà lại lâu như vậy?”

Khóe miệng của Triển Dịch Minh hiện ra tia cười, “Thì ra vị này là nhân viên của Đàm tổng.”

“Sao vậy?” Đàm Khắc Hoa cũng nhận ra không khí kì quái.

“Cũng không có gì, nhưng nghe đồn là môi trường làm việc của ‘Thượng Giai’ không tồi, yêu cầu đối với nhân viên cũng cao, nhưng vị tiểu thư này lại đem rượu đổ lên váy bạn gái tôi, nhưng ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, phong cách của nhân viên ‘Thượng Giai’ chính là như vậy sao?”

Thẩm Tây Lăng nhìn chằm chằm Triển Dịch Minh, “Tôi đã xin lỗi rồi.”

“Thật sao?” Triển Dịch Minh ra vẻ tùy ý, “Nhưng tôi không nghe thấy.”

Thẩm Tây Lăng còn muốn nói điều gì, Đàm Khắc Hoa đã dùng ánh mắt cảnh cáo với cô, sau đó mới cười, “Tây Lăng, mau xin lỗi Triển thiếu đi.”

Thẩm Tây Lăng cắn môi, trầm mặc hồi lâu, mới nói ra, “Thật sự xin lỗi, rất xin lỗi.”

Nếu như cô không thỏa hiệp, như vậy không đảm bảo được công việc này. Người nào từng nói qua, trưởng thành là sự khởi đầu của thỏa hiệp.

5. Chương 5

Thẩm Tây Lăng cúi thấp đầu, không nhìn nét mặt của Triển Dịch Minh, có lẽ vừa chế nhạo thêm phần châm chọc. Cô thật ra cũng không quan tâm, nhưng trong lòng như bị cái gì đó đâm thẳng vào, khiến cô khó chịu.

Màn này tức cười cỡ nào, chồng của cô bảo cô nói xin lỗi với người tình của anh ta, nếu như tung lên trên mạng thì có thể trở thành đề tài nóng nhất, mà cô sẽ bị nhiều người chửi rửa cô ngu. Nghĩ đến khả năng này, cô cảm giác như tự đùa tự vui vậy. Cô khẽ ngẩng đầu, nhìn Hàn Vũ Sát đứng cách cô không xa, ngũ quan nhu hòa, hẳn là loại phụ nữ đàn ông thích, một Lâm Đại Ngọc* trong lòng đàn ông. Lúc học đại học, có bạn học nói, đàn ông đều hi vọng lấy Tiết Bảo Thoa* là vợ, còn để Lâm Đại Ngọc làm người tình, như vậy mới có thể vẹn toàn đôi bên. Lấy quan điểm đó mà xem, cô không phù hợp, không có đại khí(khí quyển) của Tiết Bảo Thoa, cũng không có tính tình nhu nhược như Lâm Đại Ngọc

Thật ra thì cô rất muốn hỏi một câu, lần này có nghe thấy hay không, nếu như chưa nghe thấy, cô còn có thể tiếp tục nói xin lỗi.

Nếu như cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện, sẽ phát hiện anh không có vẻ mặt gì. Triển Dịch Minh vô cùng kinh ngạc trong lòng, anh không nghĩ rằng một Thẩm Tây Lăng cao ngạo như vậy lại chỉ do dự 2 giây rồi trực tiếp nói xin lỗi, anh cho rằng Thẩm Tây Lăng sẽ ở trước mặt mọi người mắng chửi anh, cạo ngạo như một công chúa được nuông chiều nhất trong hoàng cung, cô sinh ra là để ra lệnh cho người khác.

Thời gian thật thú vị, có thể khiến mọi người thay đổi hoàn toàn, thậm chí không uống một đao một kiếm nào.

Triển Dịch Minh cũng không dây dưa gì nữa, mà Hàn Vũ Sát lại sợ anh so đo, chủ động kéo cánh tay anh. Thẩm Tây Lăng liếc mắt nhìn cánh tay của Triển Dịch Minh, lộ ra nụ cười ý vị không rõ, sau đó nhìn Đàm Khắc Hoa, “Tôi lại đi lấy rượu.”

Đàm Khắc Hoa thấy Triển Dịch Minh không có ý định so đo gì nữa, liền gật đầu một cái, nhưng vẫn muốn trò chuyện cùng Triển Dịch Minh, nếu như có thể tăng thêm ấn tượng thì đó là tốt nhất.

Lúc Thẩm Tây Lăng cầm rượu tới đây, đã không còn thấy Triển Dịch Minh cùng Hàn Vũ Sát nữa, cô cũng không để ý, trực tiếp đi tới bàn đồng nghiệp của mình. Vị cấp trên này hình như muốn thể hiện ông có phong cách, mang những nhân viên chưa từng va chạm xã hội của mình đi những chỗ này xem một chút, lời nói cử chỉ kiểu Trung Đô này không bằng ông ta, những người đời này cũng không xuất hiện trong trường hợp này, các đồng nghiệp cũng chỉ phụ họa theo, mặc dù vài vị rõ ràng đã trợn trắng mắt ra.

Còn bé thấy những chuyện như thế, luôn rất ghét những người thích nói qua nói láo lấy lòng đối phương, khinh thường như thế, nhưng vẫn hòa theo, khi lần đầu tiên biết tới từ ‘đối trá’ này, chắc hẳn phải cảm thấy buồn nôn.

Có thể có một ngày, dùng góc độ khác để nhìn thì phát hiện ra chỉ những người khôn ngoan mới có thể tồn tại, ít nhất bọn họ dùng đủ các loại phương thức nỗ lực để mình sống sót, thậm chí vì thế mà không tiếc làm chuyện mình chán ghét, cũng chưa từng buông tha.

Một vòng rượu đi qua, Đàm Khắc Hoa chủ động ngồi bên cạnh Thẩm Tây Lăng, nhỏ giọng, “Chuyện vừa rồi, cô cũng đừng để ý.”

“Tôi hiểu.” Cô cầm lên một ly rượu, chủ động chạm ly với Đàm Khắc Hoa, dùng hành động thể hiện là cô hiểu được lập trường của ông.

Đàm Khắc Hoa thở dài, “Cô cũng thật không may, thế nào lại đụng vào người phụ nữ kia.....” Nói xong lắc đầu một cái.

Thẩm Tây Lăng hòa nhã nhìn ông, không muốn nói gì thêm, cũng không hiện ra tâm tình của mình.

Đàm Khắc Hoa lại chủ động mở miệng, “Người phụ nữ kia đúng là bảo vật trong lòng Triển thiếu, đi theo anh ta nhiều năm rồi..... Nếu không phải do cuộc hôn nhân vì dòng họ kia, nói không chừng cho dù là một đứa trẻ, vậy rượu lên vậy người phụ nữ kia, Triển thiếu có thể không vội sao?”

Thẩm Tây Lăng nhích về phía sau, ánh mắt không chắc. Thì ra tất cả mọi người đều biết chuyện bí mật này của Triển Dịch Minh, tất cả mọi người đều biết chồng cô ở bên ngoài có người tình. Khóe miệng của cô khẽ cười, không hiểu bố mẹ cô và chị cô đã biết chưa, nhưng bọn họ thì sẽ làm như thế nào? Sẽ thấy bất bình cho cô mà đòi lại công bằng sao? Không biết, cô cũng không biết.

Lộ ra nụ cười khổ.

Đàm Khắc Hoa cho là cô thấy chuyện này rắc rối, lắc đầu một cái, “Cô mới về nước không được bao lâu, không biết những chuyện này cũng bình thường, lần này cũng coi như ngoài ý muốn, về sau phải biết không nên đắc tội những người như thế.”

Thẩm Tây Lăng gật đầu một cái, Đàm Khắc Hoa lộ ra vẻ mặt “trẻ nhỏ dễ dạy”, khiến cô lập tức vui vẻ.

Hàn Vũ Sắt xử lý xong vết bẩn trên váy, lại trở về lồng ngực của Triển Dịch Minh, nhưng tâm tình cũng bị ảnh hưởng, có chút đứng ngồi không yên, Triển Dịch Minh đang cùng với người khác vui đùa, lúc này mới cười nhìn Hàn Vũ Sắt, “Sao vậy, có chỗ nào không thoải mái?” Trong giọng nói lộ ra vẻ ân cần, để cho cô an tâm hơn.

Cô làm nũng kéo tay Triển Dịch Minh, “Vừa rồi anh thế nào mà không có phong độ đàn ông vậy?”

Như vậy mà đi làm khó một mỹ nữ, cô chưa từng thấy qua. Trong ấn tượng của cô, Triển Dịch Minh tuyệt đối không bao giờ làm chuyện mất phong độ như thế, nhưng anh lại làm.

Nhưng đáy lòng cô vẫn chưa yên tâm, ngược lại có chút kích động nhỏ, anh làm vậy cũng vì không muốn để cô bị uất ức. Chỉ cần nghĩ tới tình yêu, thì những chuyện không lý giải được thì lại lý giải được rồi.

Triển Dịch Minh chạm vào mặt cô, “Em hi vọng anh có phong độ đàn ông với người khác sao?”

“Ghét, đừng nặn.”

Công khai liếc mắt đưa tiền, mọi người sớm có thói quen, người không thói quen cũng đã thấy nhưng không thể trách.

Triển Dịch Minh tiếp tục chạm vào mặt Hàn Vũ Sắt, “Vậy em nói xem, là hi vọng hay không hi vọng?”

Hàn Vũ Sắt nhe răng đỏ mặt, lâu mới mở miệng, “Không hi vọng.”

Triển Dịch Minh ôm cô vào lòng, nhin không được liền bật cười.

Sau khi tan cuộc, Triển Dịch Minh cũng không chủ động đưa Hàn Vũ Sắt về, mà để tài xế đưa cô về. Đối mặt với vẻ khó hiểu của Hàn Vũ Sắt, anh cũng chỉ giải thích là còn có chuyện quan trọng cần xử lý. Không cần anh nhiều lời, chỉ cần một ám hiệu, Hàn Vũ Sắt liền hiểu mình không cần hỏi nhiều, cô chỉ cần khi anh muốn cô tới thì cô sẽ xuất hiện, lúc anh khổ sở thì ở bên cạnh anh là đủ rồi, chuyện khác không cần phải suy nghĩ, hơn nữa suy nghĩ nhiều, lại khiến mình càng thêm hoang mang, sẽ thấy không có gì.

Thấy Hàn Vũ Sắt lên xe, nét mặt nhu hòa trên mặt Triển Dịch Minh lập tức thay đổi, anh cũng không đi đâu, đứng ở trước vườn hoa bên ngoài Hoàng Thành, không chút để ý, hút một điếu thuốc.

Sau khi anh hút xong một điếu, Viên Trác Nhiên mới đi lên trước quầy rầy, “Hôm nay cậu hành động hơi quá đáng phải không?”

Trước mặt kia, Viên Trác Nhiên đi sau lưng Triển Dịch Minh, nhưng lúc nhìn thấy Thẩm Tây Lăng, liền lập tức ngừng lại, chuyện gia đình nhà người ta, anh không chen vào được. Mặc dù không thể qua đi, nhưng tất cả xảy ra trong quá khứ anh đều biết rõ ràng. Anh chỉ không ngờ Triển Dịch Minh thế lại làm ra chuyện như vậy, bất kể Thẩm Tây Lăng làm gì, dựa vào việc cô là vợ của Triển Dịch Minh, cậu ta cũng không nên như vậy đối với người ta.

“Cậu từ lúc nào mà an nhàn thoải mái để ý tới chuyện của tớ vậy?” Triển Dịch Minh bỏ lại đầu thuốc lá trong tay, xoay người nhìn Viên Trác Nhiên.

Từ nét mặt của Triển Dịch Minh, có thể phát hiện ra tâm tình bây giờ của anh không tốt. Viên Trác Nhiên còn muốn nhiều lời với anh nữa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt này của anh, lại không biết nên nói cái gì, dù sao cũng là chuyện của vợ chồng nhà người ta.

“Tớ bảo cậu đấy, cứ vòng vo như vậy, lại còn ở trước mặt vợ cậu làm như thế, nói tới tai bố mẹ cậu thì làm thế nào?” Viên Trác Nhiên

“Cô ấy sẽ không làm vậy.” Triển Dịch Minh đá luống hoa đẹp nhất trong vườn hoa kia, một đóa hoa lập tức rơi xuống cỏ, hoàn toàn không nhìn ra trước là một đóa hoa kiều diễm nở rộ.

Nếu cô để ý, tuyệt đối sẽ không biểu hiện hòa nhã như thế. Huống chi cũng có lời đồn, trên đời này có phụ nữ không uống rượu, nhưng tuyệt đối không có người phụ nữ không ăn dấm. Người phụ nữ kia, chẳng qua cũng cho anh là người xa lạ mà thôi, rất sớm có suy nghĩ này.

Anh hí hóp mắt, cảm giác càng khó chịu.

Viên Trắc Nhiên thấy bộ dạng người lạ chớ quấy rầy của anh, vỗ vỗ vai anh, lại nói mấy câu, lúc này mới tránh ra. Cho dù là bạn bè từ bé tới giờ, Viên Trắc Nhiên cũng cảm thấy mình đối với người này căn bản không biết gì, giống như lúc anh cười thì thấy vui vẻ, nhưng quay đầu trong nháy mắt, lại thấy một mặt dè dặt của anh.

Thôi, chuyện của người khác thì bớt can thiệp.

Triển Dịch Minh vẫn đứng tại chỗ, lấy điều thuốc trong túi, một điều rồi lại một điều, giống như đã dính vào ma túy vậy, không dừng lại, cũng không muốn dừng lại. Cho đến khi anh phát hiện một điều trong bao thuốc lá cũng không còn nữa, thì ra môi cũng có chút khô, thậm chí thấy tê tê, ném bao thuốc lá vào trong thùng rác cách đó không xa. Không biết do sức lực không có hay không ước tính đúng sức nặng của bao thuốc lá, bao thuốc lá rơi xuống bên cạnh thùng rác. Anh nhìn chăm chăm, mới đành tiến lên, bỏ bao thuốc lá vào trong thùng rác.

Thẩm Tây Lăng cùng các đồng nghiệp đi ra, cô cũng không chủ động gọi chuyện, nhưng đối với lời hỏi thăm của người khác cũng sẽ mở miệng nói mấy câu, nỗ lực tiến vào tập thể này, dù cô không biết vì sao mình phải làm chuyện như vậy, phải biết xưa cô chẳng thêm hành động thế này.

Các đồng nghiệp kết thân với nhau, một là thuê xe hay là ngồi lên một xe của một đồng nghiệp đi về cùng đường với mình.

Những người còn lại không nhiều lắm, cô cự tuyệt ý tốt của một đồng nghiệp chủ động đưa cô về nhà, mỉm cười nói sẽ có người tới đón cô. Thì ra vẫn không được, cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với người khác, giống như bị bệnh kì quái gì vậy, dù cô đã rất nỗ lực kiềm chế.

Các đồng nghiệp lần lượt rời đi, cô lại thấy cảm giác nhẹ nhõm, thở dài một hơi.

Cô chờ xe taxi trống, nhưng trời như muốn đối nghịch với cô vậy, vừa rồi các đồng nghiệp dễ dàng gọi xe tới, cô đợi lâu rồi mà cũng không thấy một chiếc.

Sau lưng càng nghe thấy rõ tiếng bước chân, chân mày cô cau lại, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Triển Dịch Minh nhìn cô cười, vẻ mặt chán ghét của cô lướt qua phía sau, thậm chí còn thấy yên tâm, ít nhất cảm giác hệ số nguy hiểm giảm đi. Cô đối với định nghĩa hệ số nguy hiểm quyết định vào việc cô có biết người này hay không.

Khóe miệng của anh cười như có như không, khiến cô nghĩ tới lúc mới kết hôn, anh cũng nhìn mình như vậy, nụ cười không giải thích được, làm cho người ta tức giận, sinh lòng thù địch.

Cô chỉ nhìn anh một cái, không muốn để ý nữa, tiếp tục chờ xe.

Nhưng hình như lúc này anh không định dừng lại, đứng ở bên cạnh cô, một tay sờ lên đầu cô, quần sợi tóc của cô lên đầu ngón tay anh, càng dùng sức. Sợi tóc dính da đầu, cảm giác đau ập vào lòng.

Thẩm Tây Lăng muốn đẩy anh ra, anh lui về phía sau một bước, tay vẫn dùng lực như cũ, rất hài lòng thấy cô vì đau đón mà mặt cô vặn vẹo.

“Triển Dịch Minh, anh buông ra.”

Triển Dịch Minh buông tay ra, nụ cười lớn, đôi tay tùy ý vỗ vỗ, “Thì ra em còn nhớ tới tên chồng mình, anh còn tưởng rằng em bị mất trí nhớ rồi!”

Thẩm Tây Lăng trừng mắt nhìn anh, không nói gì.

Lúc này, xe taxi cũng từ từ tới. Cô không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa, vẫy xe taxi tới đây. Lúc cô chạy tới xe taxi, chuẩn bị ngồi lên thì Triển Dịch Minh chạy lên trước, nắm lấy tay cô, kéo cô ra ngoài.

“Anh buông tay ra.” Cô thế nào cũng không thoát khỏi người đàn ông này, dùng chân đá anh.

“Anh sẽ không thả.” Triển Dịch Minh kéo cô cách xe mấy bước, ánh mắt sắc bén nhìn tài xế taxi, “Lái xe cút.”

Tài xế kia còn muốn xem màn đùa giỡn này, thuận tiện làm cuộc sống này bớt nhàm chán đi một chút, bị Triển Dịch Minh hô như vậy, đạp chân ga trực tiếp lái xe rời đi.

6. Chương 6

Sức lực của anh rất mạnh, cô thể nào cũng không thoát được. Cô giương mắt, phát hiện anh vẫn đang cười, dùng hành động giấu cợt cô ‘không biết tự lượng sức mình’, ngọn lửa trong lòng càng bùng lên rõ rệt. Cô làm sao lại gặp phải một người đàn ông như thế này, ghê tởm tới cùng, bỉ ổi tới cực điểm, thậm chí còn bẩn thỉu. Cánh tay của cô bị anh nắm chặt, thể nào cũng kéo không ra, dù cô sử dụng tất cả sức lực của mình, cũng chỉ khiến tay mình bị kéo đau hơn. Dù sao cô cũng đau đớn, anh cũng không đau lòng, chỉ biết cười nhạo cô, tiếp tục không để cô trốn thoát.

Cô dừng một chút, liền nhấc chân lên đạp vào chân anh, đã dùng hết sức rồi, nhưng mặt anh vẫn không đổi màu. Vận khí của cô không tốt, không đi giày cao gót, nếu không có thể khiến anh biết cái gì gọi là đau, mà anh lại có vận khí tốt đi giày da, thể nhưng cũng coi sức lực của cô không đáng kể gì.

Triển Dịch Minh kéo cô đi vài bước, hướng đi tới một chỗ tối, hình như cũng biết hành động này không ổn, nếu bị người quen nhìn thấy, không biết sẽ bị đồn ra cái dạng gì.

Đến góc khuất sau bồn hoa, Triển Dịch Minh đột nhiên vung tay ra, cô lao đảo vài bước về phía sau, một lúc sau mới đứng vững được. Nhưng cô hung ác nhìn anh, như anh là kẻ thù của cô, người mình ghét nhất trên đời này. Cũng không phải giống nhau. Mà là thật sự. Anh phá hủy tất cả của cô, để cô có một cuộc hôn nhân không có tác dụng, không để cô thoát khỏi cuộc hôn nhân này, để cho cô vĩnh viễn không cách nào có cuộc sống mình muốn. Cô hận người đàn ông này, hận anh ban đầu sao không phản đối, dù thể nào đi nữa anh cũng không muốn cưới cô.

Cánh tay của cô, bị anh nắm vào, đổ một mảng lớn. Tầm mắt Triển Dịch Minh dừng lại trên cánh tay của cô, sau vài giây mới chậm rãi mở miệng, “Nếu như không muốn nhìn thấy anh, phiền em lần sau mở mắt to ra, anh ở chỗ đó tự động biến mất.”

Khóe miệng Thẩm Tây Lăng lộ ra nụ cười như có như không, hình như đã hiểu ra cái gì. Thì ra anh sợ sự xuất hiện của mình ảnh hưởng tới tình nhân nhỏ, sợ vị tình nhân nhỏ kia biết cô là “vợ” người đàn ông này cưới hồi đang hoang. Sự thật châm chọc cỡ nào, anh có thể yên tâm, anh yêu vậy chơi thể nào, cô căn bản không quan tâm. Không quan tâm tự nhiên sẽ không để ý, không ngại rồi, cũng sẽ không đi gây chuyện, càng không đi tìm cô tình nhân nhỏ bé kia.

“Không cần cảnh cáo trình trọng như vậy, lần sau tôi nhất định sẽ mở to mắt ra, cách anh ít nhất 500m.” Cô cười u ám, nghe nói người đàn ông này chơi bởi với rất nhiều phụ nữ, thì ra cũng có một ngày vì phụ nữ mà làm chuyện như vậy. Xem ra trong phim truyền hình có cảnh một công tử đào hoa vì một Cô bé lọ lem mà biến thành một người đàn ông của thế kỷ mới là một chuyện thật ở ngoài đời, nhìn người đàn ông này trước mặt cô mà xem, không phải là ví dụ tốt nhất sao?

Triển Dịch Minh nhìn cô chằm chằm, “Nghĩ như vậy sao?”

Thẩm Tây Lăng vốn cất bước rời đi thì ánh mắt lại dừng trên người anh, “Hay Triển thiếu còn có gì giao phó? Có cần tôi bưng trà dâng nước lên cho các người không? Xem biểu hiện tình cảm vợ chồng của các người?”

“Em đã nguyện ý như vậy, vậy cũng không hẳn là không thể.” Khóe miệng Triển Dịch Minh khẽ nhếch, nhìn cô nở nụ cười, vẻ mặt không nghiêm chỉnh tí nào.

Thẩm Tây Lăng bị chọc giận, anh coi cô như cái gì?

Cô cầm túi trong tay, cái gì cũng không nghĩ, liền đánh vào người Triển Dịch Minh. Lần thứ nhất anh không có phản ứng gì, bị quăng một cái, cái thứ hai thì anh lấy tay không chế tay cô, một tay kéo túi cô, giọng nói hung ác, “Về sau đừng để anh thấy em ở chỗ này. Mặc dù tài sản nhà họ Triển chỉ bình thường, nhưng nuôi một người phụ nữ không có vấn đề gì. Anh không muốn để người khác thấy là nhà Triển gia anh nghèo túng tới mức mà cần Triển phu nhân em đây phải ra ngoài tìm công việc.”

Anh thật khiêm tốn, tài sản bình thường, nếu như tài sản nhà anh bình thường, nhà họ Thẩm bọn họ có cần phải khúm núm nhiều năm trước nhà họ Triển như vậy sao?

Cô thừa dịp anh không chú ý, nâng lên cái tay không bị anh không chế, trực tiếp vung đi. Tay mắt Triển Dịch Minh lạnh lẽo bắt được, chậm một bước nhỏ, đầu ngón tay của cô xẹt qua mặt anh, lưu lại vết móng tay cào.

Thẩm Tây Lăng nhìn vết máu, cũng không sâu, nhưng vì chảy máu, nhìn qua lại thấy đau lòng. Vết máu này, khiến lòng cô vốn không vui từ từ tiêu tán đi.

Triển Dịch Minh còn đang nắm tay cô, tức giận trừng mắt nhìn cô, sau đó hất tay cô ra, giống như vứt bỏ vật bẩn trong tay.

Thật tốt, cô cảm thấy anh bẩn, anh cũng cảm thấy cô không có gì tốt. Cũng đúng, hôn nhân của bọn họ dựa trên lợi ích, nhất là nhà họ Thẩm muốn cầu cạnh nhà họ Triển, sau khi cô cưới vẫn bất mãn về cuộc hôn nhân này, đúng là cô không biết thỏa mãn. Cô nên giống như một cô gái nhỏ, coi Triển Dịch Minh như ân nhân nhà họ Thẩm bọn họ, biến mình thành người hầu, xem anh như cậu ấm, như vậy mới đúng.

Nhưng cô không làm được, cô không cầu xin sự trợ giúp của anh. Rõ ràng anh vẫn phản đối cuộc hôn nhân này, vì sao lại không phản kháng chứ. Cô không có lựa chọn, số mệnh cả dòng họ đặt trên vai cô, nhưng anh có lựa chọn. Anh là đứa con trai độc nhất của Triển Khải Hạo và Nghê Văn Bái, chỉ cần anh phản đối, cô không cần phải đeo gánh nặng này lên lưng. Anh có lựa chọn, ít nhất anh có thể lựa chọn không cưới cô, dù sao ban đầu đầy gia đình quyền quý muốn đưa con gái bọn họ thành con dâu nhà họ Triển, giống như để bọn họ tham khảo lựa chọn vào làm con dâu vậy.

Thẩm Tây Lăng cuối cùng nhìn anh một cái, chuẩn bị rời đi.

“Nhớ lời của anh nói, nếu không lần sau đừng nghĩ sẽ dễ dàng rời đi như vậy.”

Quý tộc giàu có, mặt mũi quan trọng nhất, không cho phép có chút không thích hợp.

Bước chân của Thẩm Tây Lăng dừng lại một chút, một giây sau cũng không quay đầu lại rời đi.

Chủ nhật, Triển Dịch Minh đưa Triển Hiểu An về nhà họ Triển.

Triển Hiểu An mới từ trên xe xuống, liền nhảy nhót chạy vào trong nhà, chào hỏi Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái, “Ông nội bà nội, cháu đã về.”

Triển Khải Hạo luôn nghiêm túc nhìn thấy cô cháu gái của mình, vẻ mặt lập tức dịu dàng, mở rộng vòng tay, khiến cô cháu gái nhỏ chủ động chạy đến lòng ngực mình. Ôm cổ cháu gái, Triển Khải Hạo mới chậm rãi mở miệng, “An An thời gian này có ngoan ngoãn nghe lời bố không? Có học tốt không? Ở vườn trẻ có nghe lời cô giáo không?”

“Cháu rất nghe lời.” Cô cháu gái hất cằm lên, làm ra bộ dạng nghiêm túc, “Không tin ông có thể hỏi bố cháu, cô giáo cháu hôm nay cho cháu 1 bông hoa đấy.”

“An An của chúng ta thật là ngoan.” Triển Khải Hạo bóp nhẹ mũi cô cháu gái nhỏ.

Cô bé xoa xoa mũi mình, “Ông nội không được sờ mũi cháu nữa, về sau biến thành mũi tẹt nhìn không đẹp, xấu thì không ai muốn cháu, không có ai muốn thì cháu không có ai thêm lấy nữa.”

Cô bé nghiêm túc nhớ tới đoạn văn này, khiến Nghê Văn Bái và Triển Khải Hạo cười lên ha ha. Cô bé không hiểu bọn họ cười cái gì, ngơ ngác nhìn bọn họ, sau đó cùng cười.

Triển Dịch Minh đi tới liền nhìn thấy bức tranh gia đình hòa thuận vui vẻ thế này, trái tim như tăng tăng tuyệt vọng, giờ phút này đang tan đi, ngay cả dấu vết cũng chưa từng giữ lại.

Mỗi lần Triển Dịch Minh trở lại sẽ gặp và trao đổi công việc với Triển Khải Hạo một chút, chọn lựa kế hoạch này, dựa vào giao thiệp của Triển Khải Hạo cũng có thể biết được chính sách mới sắp ra của chính phủ, tạo thuận lợi cho sự phát triển và mở rộng công ty.

Nghê Văn Bái biết đàn ông bọn họ có chuyện cần xử lý, liền đưa Triển Hiểu An đi, báo bảo mẫu chuẩn bị làm món ăn, liền dắt Triển Hiểu An ra sân ngoài biệt thự.

Trong sân trồng đủ các loại cây cỏ, xuân hạ thu đông đều có hoa nở, sức sống dồi dào. Bởi vì Triển Hiểu An rất thích đu dây, vì vậy trong sân nhỏ có một cái xích đu. Cô bé mỗi lần trở về lại chơi một lúc lâu.

Cô bé tự giác ngồi lên xích đu, hai tay nhỏ bé nắm sợi dây hai bên. Nghê Văn Bái thì ở sau lưng cháu gái chậm rãi đẩy.

Triển Hiểu An rất thích trò chơi này, tiếng cười véo von, hồn nhiên giòn giã.

Ngày thường, cô bé chơi được nửa tiếng sẽ chủ động dừng lại, nhưng hôm nay lại yêu cầu chơi tiếp. Có cái gì đó không đúng, hơn nữa cảm xúc của bé cũng hiện lên trên mặt, tâm tình của cô bé hôm nay hình như rất tốt.

“Hôm nay An An rất vui vẻ, xảy ra chuyện gì vậy?” Nghê Văn Bái vừa đẩy vừa hỏi.

“Bà nội thử đoán đi, nói thẳng ra thì không thú vị.”

Nha đầu này.

“Có phải bố đồng ý đưa cháu tới khu vui chơi đúng không?”

Cô bé lắc đầu.

“Cô giáo khen ngợi cháu, cho cháu hai bông hoa?”

Cô bé lại lắc đầu lần nữa.

“Đó chính là An An được phép ăn sô cô la.” Nghê Văn Bái biết rõ cháu gái mình đặc biệt thích ăn sô cô la, nhưng đều bị Triển Dịch Minh cấm, cô bé vì thế mà rất buồn, còn đòi tuyệt thực kháng nghị.

Lần này cô bé không lắc đầu, chỉ bĩu môi, “Bà nội thật ngốc, như vậy mà cũng không đoán ra.”

Nghê Văn Bái đưa tay đỡ trán, người đã già, bắt đầu nghe các loại chê.

“Đúng vậy a, bà nội cháu càng ngày càng ngốc, mời bạn học An An thông minh của chúng ta nói cho bà nội nghe, rốt cuộc có chuyện gì mà vui thế.” Nghê Văn Bái khá phối hợp.

Biểu hiện khá hài lòng của cô bé với Nghê Văn Bái, quyết định mở ‘miệng vàng’*, “Cháu có mẹ, mẹ trở về rồi.”

Nghê Văn Bái cau mày, ban đầu Thẩm Tây Lăng đi đột nhiên thế kia, khiến bà với Triển Khải Hạo khá bất mãn. Nhưng vừa nghĩ tới con trai mình làm chuyện hoang đường, một người phụ nữ kiêng kị nhất chính là lúc mình mang thai nhìn thấy chồng mình cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ, tha thứ cho Thẩm Tây Lăng, dù sao con trai mình có lỗi trước, không nên đi trách móc nặng nề với cô. Nhưng Thẩm Tây Lăng đi nhiều năm như vậy, làm cho người ta nhớ tới vẫn thấy khó chịu.

Nhưng bản thân Nghê Văn Bái là một người phụ nữ, là một người vợ, là một người mẹ. Người càng già đi, không thích đi so đo quá nhiều, mọi việc cũng theo phương diện tốt nhất suy nghĩ. Nếu như Thẩm Tây Lăng ở lại thành phố Tích Xuyên, nhất định sẽ đối địch với Triển Dịch Minh, gia đình làm sao có thể hài hòa.

Nghê Văn Bái thật ra cũng không thể nào hài lòng với Thẩm Tây Lăng, chẳng qua lúc đó ông cụ khư khư cố chấp, nhất định chọn vợ cho cháu trai mình, bọn họ làm con cái cũng không thể can thiệp quyết định của bố, không thể làm gì khác hơn là làm như vậy. Mọi người đều ích kỷ, Nghê Văn Bái chỉ hi vọng con trai mình tìm được một cô gái có tri thức hiểu lễ nghĩa, tốt nhất có thể vì con trai họ mà giúp đỡ giải nạn, làm một bông hoa giải ngữ.

Những thứ này chỉ là lời nói suông mà thôi.

Nghê Văn Bái thở dài một cái, nhìn Triển Hiếu An đáng yêu, “An An thấy mẹ?”

Cô bé dùng sức gật một cái, “Thấy rồi ạ, mẹ rất đẹp.” Nói qua hiện nụ cười, “Cháu lớn lên cũng sẽ giống mẹ, xinh đẹp giống mẹ đúng không ạ?”

Nghê Văn Bái vuốt mặt Triển Hiếu An, nhìn như vậy, phát hiện còn giống như thật vậy. Ngũ quan của An An cùng Thẩm Tây Lăng như một khuôn mẫu ra vậy, nhưng nhìn kĩ có thể thấy bóng dáng của con trai mình.

“Đúng vậy, An An nhà chúng ta rất xinh đẹp, xinh đẹp giống mẹ.”

7. Chương 7

Bàn cơm nhà họ Triển cũng không có thói quen đặc biệt gì, những thói quen của thế hệ trước kia không tiếp tục sử dụng nữa. Có lẽ là Triển Khải Hạo đối với đứa con trai của mình có kỳ vọng rất lớn, không chỉ hỏi tới tình trạng của công ty, thậm chí còn nói những vấn đề nghiêm trọng trên thị trường, thăm dò ý của con trai một chút. Triển Khải Hạo đối với câu trả lời của Triển Dịch Minh cũng hài lòng, mặc dù không thể hiện hoàn hảo lắm. Người đời trước luôn nói quy củ nói nguyên tắc, mà hình như Triển Dịch Minh cũng không tin tưởng và chấp hàng những thứ này lắm.

Mắt thấy bàn cơm mà lại nghe nói chuyện công việc, Nghê Văn Bái không thể nhịn được nữa lên tiếng ngăn cản, nói ít ảnh hưởng tới bữa ăn thôi.

Mà Triển Hiếu An mở to mắt nhìn bọn họ, nghe cực kì nghiêm túc.

Nghê Văn Bái lấy tay sờ đầu cô cháu gái, “Nghiêm túc như vậy, biết bố cùng ông nội đang nói cái gì sao?”

Cô bé lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái, trong lúc cười mang theo một tia khôn khéo, “Cháu có thể giả bộ nghe hiểu.”

Triển Khải Hạo và Triển Dịch Minh nghe cô bé nói vậy, cũng thấy buồn cười.

Triển Dịch Minh nhìn con gái của mình, “Lúc con đi học cũng giả bộ nghe giảng thế này sao?”

Cô bé bĩu môi, “Con đi học rất nghiêm túc, bố xử oan cho con.”

Triển Dịch Minh lắc đầu một cái, gấp thức ăn vào trong bát cô bé, để cho bé ăn nhiều hơn một chút. Triển Hiếu An ăn không được nhiều lắm, mỗi lần đều lấy ra đủ các loại thủ đoạn dụ dỗ, cô bé mới ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Cô bé ăn vài miếng xong, ngẩng đầu nhìn Triển Dịch Minh, “Bố, hôm nay con phải ăn nhiều hơn một bát.”

Thật khó được, quyết định khiến người ta kinh ngạc.

Triển Dịch Minh vẫn có vẻ bình tĩnh, biết nhất định đoạn sau sẽ có điều kiện thêm vào, “Vậy cũng tốt, muốn phần thưởng gì?”

Triển Dịch Minh cảm giác lý do mình dùng để dụ dỗ con gái ăn cơm cũng đã dùng hết rồi, mỗi lần nói ăn thì mới có thể cao lớn được là khởi đầu, cuối cùng ai đó vẫn thấy bị lừa nên không thêm ăn cơm nữa, càng ngày cô bé càng không dễ bị lừa nữa, thấy căn bản cũng không coi là quan trọng nữa.

Triển Hiếu An cười quỷ dị, “Mẹ muốn trở về mà, con muốn ăn nhiều cơm, như vậy mẹ sẽ thương con. Bố không phải là đã nói bố mẹ thích trẻ con ăn cơm sao?”

Mặt của cô bé vẫn ngây thơ như thế, nhưng nói những lời này ra lại làm những người lớn trên bàn cơm sững sờ một chút.

Triển Khải Hạo nhìn con trai mình, “Đúng rồi, Tây Lăng đã về nước rồi đúng không, thế nào không đưa nó về đây?”

Triển Dịch Minh cũng biết là sẽ bị hỏi tới đề tài này, nhưng anh cũng không lo lắng lắm, bố của anh có một điểm, thích ở trong điện thoại dạy dỗ người, nói người không phải, nhưng ở trước mặt người lúc bình thường sẽ không nổi giận, nhiều chuyện nhất là sẽ gọi điện thoại tới hung hăng mắng ột trận.

Anh cũng không lộ ra nét mặt khó xử gì, giọng nói cũng nhẹ đi, “Sau khi cô ấy về nước đi tìm một công việc, đối với môi trường làm việc vẫn còn rất xa lạ, cho nên tính là ổn định xong mới nói.”

Nghê Văn Bái theo bản năng cũng lộ tâm tình bất mãn, “Nó đi tìm công việc? Nói thế nào cũng nên cùng chúng ta thương lượng một chút.....”

Triển Dịch Minh cười nhìn mẹ mình, “Con và cô ấy cũng nói chuyện qua rồi, cô ấy đã xuất ngoại nhiều năm, một chút tư tưởng cũng thay đổi rồi, muốn tự mình cố gắng, không muốn cứ ở nhà không làm gì, nếu không cô ấy ra nước ngoài cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Triển Dịch Minh thấy bộ dạng con trai mình không giống như đang nói dối, gật đầu một cái, “Suy nghĩ này không tồi.” Cũng không phải đề cập tới quan điểm phụ nữ bận về sự nghiệp, chỉ là người như Thẩm Tây Lăng, vốn là một tiểu thư nhà giàu, cái gì cũng không làm, đi ra ngoài xã hội làm việc tiếp xúc nhiều người tạo mối quan hệ, về sau cũng tốt cho cô, hướng chỉ người bên cạnh Triển Dịch Minh không thể chỉ là một bình hoa được.

Thấy chồng mình nói như vậy, Nghê Văn Bái cũng không phản bác lại nữa, chỉ dặn dò Triển Dịch Minh, “Trước kia con bé chưa từng đi làm, nhiều thứ không biết, con cũng nên giúp đỡ nó, đừng suốt ngày bực mình thế.”

Triển Dịch Minh cười nhạt, “Sao mọi người vẫn dùng con mắt mấy năm trước nhìn cô ấy thế? Cô ấy ra nước ngoài nhiều năm như vậy, đã sớm không còn là một cô gái nhỏ nữa....” Vừa dứt lời xong, anh mới phát hiện ra, thì ra trong lòng anh, Thẩm Tây Lăng chỉ là một cô gái nhỏ, không hiểu chuyện, không biết nhìn sắc mặt người khác, thậm chí không biết làm thế nào để mình sống tốt hơn, ngây thơ lại ngu xuẩn.

Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái không hề nói gì nữa.

Từ lúc Triển Dịch Minh học đại học đã dọn ra ngoài ở, hầu như một tháng thì cũng trở về mấy ngày, cũng không thể hoàn toàn coi như theo bố mẹ mình, nhưng muốn ở trước mặt bọn họ chuyển một chút, làm được như vậy, làm bố mẹ cũng không cảm thấy đứa con trai này chỉ nuôi không.

Thói quen này đã được duy trì.

Triển Dịch Minh đi trước dụ con gái mình ngủ, nhưng hôm nay Triển Hiểu An cực kì hưng phấn, thế nào cũng không chịu ngủ, nhất định bắt anh kể chuyện cổ tích, hơn nữa không cho kể chuyện ‘cô bé quàng khăn đỏ gặp phải sói xám lớn’ nữa. Triển Dịch Minh suy nghĩ một hồi, mới kể cho Triển Hiểu An chuyện ‘Spirited Away’ (Cuộc phiêu lưu của Chihiro vào thế giới linh hồn), nhưng anh không kể hết, chỉ kể Chihiro khổ cỡ nào đi cứu bố mẹ mình, tới một câu kết luận, trẻ con nhất định phải nghe lời bố mẹ.

Triển Hiểu An lắng nghe xong liền ngủ thiếp đi. Triển Dịch Minh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, vươn tay muốn chạm vào, nhưng lại dừng lại, sợ quấy rầy bé ngủ.

Nhưng kể xong câu chuyện này, tâm tình của anh không tốt lắm, anh luôn không thích những bộ Anime này, nhưng lại có thể nhớ duy nhất bộ Anime này. Có một thời gian rất dài, anh xem bộ anime này hơn mấy tháng, anh xem lặp đi lặp lại, khi đó sự tuyệt vọng vẫn ở trong lòng anh, cho tới bây giờ vẫn chưa hề tan đi.

Bởi vì bộ Anime này, khiến anh nhớ lại quá khứ không vui, nhất thời cũng mất ngủ, cảm áo khoác với bao thuốc lá, chuẩn bị đi ra ngoài hóng gió một chút.

Chỉ là vận số của Triển Dịch Minh không tốt lắm, vừa đi ra được mấy bước, liền nhìn thấy Nghê Văn Bái.

Anh biết tính tình của bố mình, cũng biết tính tình của mẹ mình, ngược lại với bố, mẹ thích ở trong điện thoại hỏi han ân cần, các loại lo lắng với anh, mà mặt đối mặt thì mẹ thích từ từ dạy dỗ.

Nghê Văn Bái đứng ở trước mặt anh, ánh mắt mang theo điểm tra hỏi, trầm mặc nhìn anh một hồi, sau đó mới đi sang bên kia.

Triển Dịch Minh để bao thuốc vào trong túi quần, đi sau lưng Nghê Văn Bái.

Ngồi ghế trong sân, sắc mặt của Nghê Văn Bái không tốt, tầm mắt vẫn dừng trên mặt Triển Dịch Minh, chính xác mà nói, là nhìn vết xước trên mặt con trai mình, mặc dù anh đã xử lý rồi, nhưng chỉ cần quan sát kỹ cũng có thể nhìn ra.

Triển Dịch Minh chỉ ngồi, có chút kì quái, không biết bắt đầu từ lúc nào, những lời đe dọa của bố mẹ không còn giá trị thương tổn tới mình, theo cũng không hề khẩn trương nữa. Nhưng vẫn nhớ hồi mình còn bé, bố mẹ chỉ cần nhắc tới không cho tiền tiêu vặt, thực sự đau lòng, dù có lúc cũng nhắm mắt đối chọi.

“Rốt cuộc mặt con bị làm sao vậy?” Nghê Văn Bái cuối cùng cũng mở miệng, trước ở trên bàn cơm không tiện mở miệng, nghĩ tới định nói chuyện riêng với anh một chút, hướng chi bà không muốn nói tới những việc này trước mặt cháu gái mình, cô bé vẫn đơn thuần như vậy, không hy vọng bé dính vào bất kì hạt bụi nào.

“Bị đụng một cái.”

Vết mặt lơ dềnh của Triển Dịch Minh khiến Nghê Văn Bái có chút tức giận.

Con trai mình, cái gì khác đều tốt, nhưng lại nhầm lẫn trên phương diện phụ nữ, lúc nói anh, thì anh làm như không nghe thấy, hoặc là chính anh biết mình phải làm sao. Mỗi lần đều nói anh đã tỉnh rồi, nhưng chuyện vẫn rối tinh rối mù như cũ.

Nghê Văn Bái bà cũng phải thừa nhận, con trai bà cho tới bây giờ vẫn là niềm tự hào của bà. Nhưng vẫn hi vọng anh càng xuất sắc, tốt nhất là không có khuyết điểm nào.

“Ở trước mặt mẹ con đừng nói dối những thứ này.” Cứ cho rằng bà là người dễ lừa như vậy sao? Phải biết rằng năm đó, bao nhiêu người phụ nữ tìm tới cửa nói có quan hệ với Triển Khải Hạo, bà đều tự mình giải quyết, may là chính bà cũng có đầu óc tự phán đoán, cũng tin tưởng chồng mình, nếu không làm sao có thể lấy được tình yêu từ trái tim chồng mình chứ?

Triển Dịch Minh mím môi một cái, còn chưa mở miệng.

Nghê Văn Bái thở dài, “Con đã gặp lại Tây Lăng à?”

Ánh mắt của Triển Dịch Minh hướng về phía trước, “Vâng.”

“Nếu con bé đã trở lại, đưa nó về nhà đi. Cái gì mà tìm việc làm, đều là con lấy cớ thôi. Có phải lại cãi nhau đúng không? Không phải là mẹ nói con, nhưng con cũng không còn bé nữa, con gái đã được mấy tuổi rồi, làm sao vẫn thích ở bên ngoài chơi đùa như thế? Phụ nữ bình thường thì cũng mắt nhắm mắt mở, nhưng tính tình Tây Lăng thế nào con cũng biết, cắt đứt quan hệ với những người phụ nữ bên ngoài khó lắm sao?”

Triển Dịch Minh lộ ra vẻ sốt ruột, “Mẹ....”

Nghê Văn Bái cũng không để ý việc anh sốt ruột, “Con xem bộ dạng hôm nay của con xem, lừa mẹ nói rằng con bị đụng vào, trên mặt có vết thương kia. Ở trước mặt Tây Lăng con cũng nói như vậy sao? Cũng là người có gia đình rồi, nên lo lắng trách nhiệm tới những chuyện này rồi, con cũng không phải là đứa bé mười mấy tuổi nữa.....”

Triển Dịch Minh gật đầu một cái, “Biết biết, mẹ nói gì cũng đúng.”

Nhìn thấy bộ dạng này của anh, Nghê Văn Bái thở cũng không ra hơi. Thì ra bà nói như vậy, một câu anh cũng không nghe lọt. Trước kia có thời gian cãi nhau với Triển Khải Hạo, bà nói thẳng ông là người dầu muối không vào, con trai ông cũng sẽ học được tật xấu này, bây giờ nhìn lại thì đúng là như vậy.

“Thôi, mẹ mặc kệ con, nhưng con vẫn phải tự giác chút đi.” Nói thêm gì nữa, con trai của bà cũng không nghe lọt, ngược lại là bà tức gần chết.

Quả nhiên nuôi con trai là tội, lo lắng ọi thời kì của con, chỉ trông cậy lúc nó thành gia lập nghiệp (lập gia đình xây dựng cơ nghiệp), vất vả để con trai kết hôn, lại lo lắng cho cuộc sống hôn nhân của nó, cả đời cũng không thoát.

Sau khi Nghe Văn Bái rời đi, Triển Dịch Minh lấy ra điện thoại di động, nhìn màn hình như một cái gương nhỏ, ánh mắt trang trọng mà hàm chứa ý nghĩ sâu xa.

8. Chương 8

Hôm nay Thẩm Tây Lăng làm thêm tới tối muộn, cô được giao phụ trách phiên dịch tài liệu ột hợp đồng, phương diện ngữ pháp cô cũng không có vấn đề gì, nhưng yêu cầu của hợp đồng có đặc thù của nó, nhiều điểm mấu chốt phải xem xét kỹ nhất, dùng rất nhiều từ chuyên ngành đều cần thuật ngữ chuyên nghiệp, vì vậy cô sửa đổi mấy lần, hơn nữa đem tài liệu gốc ột bạn học của cô xem, kiểm tra đối chiếu xem có bị sai không, mới tan việc. Không có ai yêu cầu cô làm như vậy, nhưng cô hi vọng mỗi công việc đều xong, có cảm giác mãn liệt, nếu như không xong thì cô không thể ăn ngon ngủ ngon được.

Nhưng sau khi làm xong, trong lòng lại có cảm giác thành tựu mãn liệt, ít nhất bây giờ cô có thể nuôi sống mình, có thể dựa vào hai tay mình để ỉnh cuộc sống.

Từ trong thang máy đi ra, bảo vệ tầng dưới nhìn thấy cô sau cười hì hì chào hỏi với cô. Cô cũng không quen thuộc gì với đối phương, nhưng vẫn nở nụ cười, đối xử với người hiền hòa không có gì không tốt.

Đi ra khỏi cao ốc, phải đi qua một con đường cái thì mới tới bến xe cô muốn ngồi.

Từ bên người cô đi qua có hai mẹ con, người phụ nữ dắt tay bé gái đi, đứa bé bĩu môi, hình như có cái gì bất mãn đang lăm lăm, người phụ nữ nữa thật nửa đùa cảnh cáo cô bé không được thể nữa, nếu không sẽ bị đánh.

Thẩm Tây Lăng vẫn nhìn bóng dáng của hai mẹ con kia, cho đến khi bóng dáng của họ biến mất trong tầm mắt của cô, cô vẫn nhìn chăm chăm vào hướng kia. Trong nháy mắt, cô như bị ai yểm bùa, không kiềm chế được cứ chú ý tới. Phục hồi tinh thần lại, cô đưa tay phải ra. Cô nhìn tay phải của mình, nhưng không tưởng tượng ra được hình ảnh mình dắt một đứa bé.

Cô không tưởng tượng nổi, không tưởng tượng ra được, nhưng trong lòng có cảm giác khó chịu khiến cô khó thở.

Thả tay xuống, khẽ chạm vào lồng ngực mình, giống như làm vậy, thì có thể không khiến mình khó chịu như vậy nữa.

Thở dài ra một hơi, có ít thứ, coi như cô vẫn lừa mình dối người, cũng vẫn tồn tại, tựa như cô có một đứa con gái, dù cô cố ý quên sạch chuyện này.

Chờ đèn xanh đèn đỏ, tinh thần của cô không tốt lắm, bởi vì vừa rồi hình như có đèn xanh trước, người đứng đầu chạy tới đối diện, cô mới bừng tỉnh nhận ra thì chuẩn bị bước chân, nhưng đèn xanh ở nơi này nháy mắt biến thành đèn đỏ.

Cô nhìn đèn một hồi, trong lòng thậm chí có vẻ bối rối.

Một chiếc xe dừng cách cô không xa, nhìn thấy cô, giọng ra lệnh, “Lên xe.”

Thẩm Tây Lăng cơ hồ không thể nào do dự, trực tiếp mở cửa xe đi lên. Có ít thứ bất kể qua bao lâu cũng chưa từng thay đổi, ví dụ cô từ nhỏ đến lớn đều có chút sợ hãi với người chị của mình, cũng không phải là sợ chị ấy, mà ở trước mặt chị ấy cô không dám làm càn.

Hôm nay Thẩm Đông Lăng cố ý chạy tới tìm cô em gái này, vốn thời gian tới chậm, không nghĩ tới đây lại vừa đúng. Kể từ lúc ở bữa tiệc vô tình thấy Thẩm Tây Lăng, Thẩm Đông Lăng liền điều tra nơi làm việc của cô em gái này, muốn đợi mình hôm nào rảnh rỗi để xử lý chuyện này. Hôm nay vốn định tới đây sớm hơn một chút, nhưng công ty xảy ra chút chuyện, cô phải đi giải quyết, vì vậy đến chậm.

Thẩm Tây Lăng ngồi vị trí bên cạnh tài xế, giờ phút này giống như học sinh tiểu học, rất ngoan ngoãn, cũng không làm ầm lên, chờ người lớn lên tiếng vậy.

Thẩm Đông Lăng vừa lái xe, vừa quan sát cô em gái mấy năm chưa gặp, dáng vẻ không có thay đổi nhiều, nhưng phong cách hình như thay đổi không ít, cả người bình thần rất nhiều, không vênh váo hung hăng như trước kia. Người vẫn gầy như thế, nhưng trước kia cô gầy, cũng khiến người ta cảm thấy đó là gầy khỏe mạnh, bây giờ thì là kiểu yếu đuối mỏng manh.

Bộ dạng này của Thẩm Tây Lăng, khiến Thẩm Đông Lăng có chút khó chịu, hình như lại nhớ ra câu mẹ hay nói, “Tây Lăng một mình ở bên ngoài, không biết có được ăn đồ ngon không. Không biết có gầy nữa không, con bé có biết chăm sóc cho bản thân đâu.” Lo lắng trong lòng, chính cô có thể hiểu, bởi vì bây giờ cô cũng có cảm xúc như vậy với cô em gái của mình.

“Trở về lúc nào?” Thẩm Đông Lăng chủ động mở miệng, mắt cũng không nhìn về phía Thẩm Tây Lăng, mà nhìn cột đèn giao thông ở ngã tư.

“Hơn hai tháng, gần 3 tháng rồi.” Cô không thích nói dối, dù có một ngày quyết định nói dối thì chết cũng không sửa, nhưng cô thật sự rất ít khi nói dối.

Nghe thông tin vậy, Thẩm Đông Lăng lại có vẻ bất mãn, “Trở về lâu như vậy cũng không về thăm nhà một chút sao?” Thấy cô cắn môi không mở miệng, lại tiếp tục, “Coi như em bận rộn công việc, cũng nên gọi một cú về nhà chứ? Dù em có ý kiến với chị, cũng nên báo bình an cho bố mẹ chứ? Không nói tiếng nào liền rời khỏi, ai cũng không nói rõ, trở lại cũng không nói một tiếng, em cho rằng em chỉ có một mình thôi sao?”

Thẩm Tây Lăng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cúi thấp đầu, cũng không có ý định giải thích. Chính cô cũng cảm thấy mình ích kỷ cỡ nào, cô biết rõ. Hôn nhân của mình nhanh chóng với bất đắc dĩ, nếu như lúc đấy bố mẹ có lựa chọn, cũng sẽ không yêu cầu với cô. Nhớ ngày chị kết hôn, mẹ khóc một đêm, cảm giác mình thẹn với con gái mình, dùng hôn nhân để duy trì cả nhà, bảo vệ sự nghiệp của bố, dù chị kiên cường không nói một lời. Lúc đấy việc kinh doanh của công ty không tệ, nhưng nhà họ Thẩm bọn họ chỉ có 2 đứa con gái, mẹ vì không sinh con trai cho bố mà tự trách. Bạn bè của bố cũng khuyên ông sinh với người phụ nữ bên ngoài, cũng bị bố từ chối. Chị trong hoàn cảnh này, kiên cường, hơn nữa còn đeo gánh nặng công ty lên lưng, những người trong công ty có dụng tâm khác quá nhiều, mà họ hàng thân thích chỉ sợ thiên hạ không loạn muốn tranh giành quyền quản lý công ty, loạn giặc trong giặc ngoài ở chung một chỗ. Chị cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là gả cho đại thiếu gia nhà họ Dư, Dư Thừa Lập*, dùng cách này ổn định nội bộ công ty, cũng làm ấy người thân thích kia biết khó mà lui.

*: Vốn là người yêu cũ của Giang Dịch Hiên trong , tớ đang dịch, việc này từng được nhắc tới ở chương 10 truyện kia.

Bởi vì hôn nhân của chị không thể mỹ mãn, cho nên mẹ luôn canh cánh trong lòng, lúc ấy ôm Thẩm Tây Lăng khóc, tuyệt đối không để cho con gái nhỏ này chịu uất ức lần nữa.

Nhưng cô vẫn bị, bởi vì công ty không ngừng bị rối loạn bởi giặc trong ngoài như vậy. Bố cô là một người trọng trách nhiệm, nói tình nghĩa, nói thấu tình đạt lý, công ty dần dần giống như cụ già lớn tuổi, mất đi sức sống, mất đi sức cạnh tranh, công ty lại lâm vào cảnh khó khăn, ngân hàng cũng không cho tiếp tục vay nữa.

Thậm ra thì Thẩm Tây Lăng cũng biết, chị không tiếc đưa hạnh phúc cả đời của mình để đổi lấy công ty này, công ty này là tâm huyết cả đời của bố, bọn họ không muốn nhìn gia đình mình đau khổ nhìn cái đó phá hủy đi, nên ép cô đi vào khuôn khổ, làm sao mình không đau.

Nhưng hiểu là một chuyện, tiếp nhận lại là một chuyện khác.

Cô không cách nào nhìn khuôn mặt thất vọng của bọn họ, không cách nào biến mình trở thành người có lỗi cả dòng họ. Mỗi người còn sống cũng khó khăn như vậy, cô chỉ có thể thỏa hiệp, làm ra thỏa hiệp lớn nhất trong đời cô.

Tiến vào nhà tù hôn nhân, cô chỉ muốn trốn, cô chính là một người hèn nhát, không dám đối mặt hiện trạng của mình, trừ trốn tránh, cái gì cũng không muốn làm, cô chính là một con rùa đen thụt đầu.

Thẩm Đông Lăng thấy bộ dạng ‘Mặc cho quân xâm lược’ của cô, cau mày lại, giọng nói cũng có vẻ không tốt, “Thế nào? Lại đang nghĩ mình uất ức cỡ nào, người khác có lỗi với em cỡ nào.... Em lại vì cái nhà này mà hi sinh thật lớn cỡ nào sao?”

Không nói ra được ý trào phúng, nhưng đối với Thẩm Đông Lăng chỉ là tính tình cho phép.

Thẩm Tây Lăng lúc này mới ngẩng đầu lên, lắc đầu một cái, “Không có.” Giống như đang kiên định chính mình, “Em không có.”

Thẩm Đông Lăng nhìn cô mấy lần, cũng cảm thấy giọng điệu mình hơi quá, giọng nhẹ lại, “Lúc em muốn đi ra nước ngoài, quyết định là đi luôn, mẹ vì vậy mà đau lòng rất lâu, còn nhập viện.” Cô vốn không phải một người dễ mũi lòng, luôn kiên cường, cũng nỗ lực, giờ phút này có chút không dễ phòng, đại khái cũng bị Thẩm Tây Lăng đối với mình có chút bài xích kích thích vào, lòng có chút chua xót, cô cũng chỉ có một người em gái. Lúc đọc sách, cô có tư thái bảo vệ, cố gắng học với em gái, lúc tan học cũng đợi em gái, thói quen bảo vệ, cũng như người khác coi em gái như hoa trong nhà kính, nhưng đột nhiên phát hiện ra đóa hoa này đã sớm nở ra thành dáng vẻ gì, cô cũng không cần mình tưới nữa.

“Thật sự xin lỗi.” Cũng không biết nên nói với người nào.

Cô một mình rời đi, bỏ lại cục diện rối rắm, bây giờ lại muốn không chịu trách nhiệm. Cô luôn muốn tất cả đều hoàn hảo, lại phát hiện mình không hoàn hảo với gia đình của mình, cô có lỗi với bố mẹ mình, cũng không giúp đỡ cho chị mình.

Nhưng lý trí nghĩ như vậy, rồi lại cố tình không thể nào chấp nhận được tình cảnh này, cho nên cô tự làm tự chịu.

“Đứng nói những chuyện này, mẹ biết em trở về, nhất định sẽ rất vui vẻ.” Thẩm Đông Lăng có chút không đành lòng.

Lần này Thẩm Tây Lăng không dám mở miệng.

Có lúc cô cũng nghĩ tới bố mẹ mình, bọn họ đối với mình cho tới bây giờ cũng không có yêu cầu quá lớn, không gò bó mình, cũng không ép buộc mình cái gì, vì vậy đã tạo thành tính tình cố chấp muốn cái gì được cái đó của cô. Cuộc sống là lớp học sinh động nhất, chỉ cần có một chuyện ép buộc, liền có thể khiến người ta hủy bỏ tất cả những thứ khác, từ đó thay đổi quỹ đạo cuộc sống.

Đúng như Thẩm Đông Lăng đoán, Hạ Ngôn nhìn thấy con gái trở về, hết sức kích động, tiến lên ôm lấy Thẩm Tây Lăng, quan sát Thẩm Tây Lăng từ trên xuống dưới, vuốt mặt cô, xoa tóc cô, trong miệng lặp lại câu nói đi ra nước ngoài nhiều năm mà gầy nhiều như vậy, nhất định rất khổ. Nói xong, liền rơi nước mắt.

Thẩm Sơ Văn mặc dù có vẻ tốt hơn vợ, nhưng khó nên sự kích động, hốc mắt cũng đỏ lên.

Thẩm Tây Lăng nhìn bọn họ như vậy, trong lòng càng áy náy. Cô không phải không nghĩ tới việc về nhà, nhưng cô không biết lấy diện mạo gì đối mặt với bọn họ. Cô không biến thành một người hoàn toàn kiên cường, cũng không biến mình thành người phụ nữ mạnh mẽ, thậm chí cũng không được như bọn họ hi vọng giúp chồng dạy con, cô thất bại như thế, thậm chí đáy lòng còn có oán giận với bọn họ.

Nhưng thấy nhiều tóc trắng trên đầu bọn họ, cô cũng không nhịn được nữa, rơi nước mắt.

Bữa cơm này tất cả đều xoay quanh Thẩm Tây Lăng, cô cũng giải thích kiến thức mình học ở nước ngoài, ví dụ không như người khác cho rằng người ngoại quốc đều rất có lễ phép, mà đánh nhau tới mức người ta khó có thể chịu được, dĩ nhiên cũng có người vô cùng phong độ, nhưng tính tình của bọn họ cũng chỉ thích hợp làm bạn bè bình thường. Lúc cô mới tới chưa thích ứng, thậm chí một mình ở trong góc phòng khóc. Không biết bắt đầu từ đâu, che giấu mặt yếu đuối khó chịu của mình, không để cho người nào biết, lúc đêm khuya yên tĩnh mới lộ ra.

Hạ Ngôn không ngừng gấp thức ăn cho Thẩm Tây Lăng, dặn dò cô phải ăn nhiều lên, trong bát đầy đủ các loại món ăn, chất thành một ngọn núi nhỏ, khiến Thẩm Sơ Văn không nhịn được cười vợ mình.

Ăn cơm xong, Hạ Ngôn kéo Thẩm Tây Lăng đi, muốn hỏi rất nhiều, có thể nhìn con gái mình, nói cũng không được, nói ra lời cũng không mạch lạc.

Thẩm Tây Lăng trong lòng cảm động, cô thật sự không có một mình, cô còn có bố mẹ mình.

Cho đến khi một chiếc xe lái đến trước nhà, đèn xe trắng tấp, tiếp theo là Thẩm Sơ Văn tự đi mở cửa. Thẩm Tây Lăng dừng nói chuyện với mẹ, đứng lên, nhìn về phía cửa.

Triển Dịch Minh đi theo sau lưng Thẩm Sơ Văn, tư thái của anh tùy ý, nụ cười trên mặt cũng vừa phải, cùng Thẩm Sơ Văn nói đi nói lại cái gì.

Hạ Ngôn thấy Triển Dịch Minh, cũng đi lên phía trước nói chuyện cùng anh.

Những năm gần đây, mặc dù Thẩm Tây Lăng không có ở đây, nhưng ngày sinh nhật của Hạ Ngôn hay là của Thẩm Sơ Văn hay các ngày lễ khác, Triển Dịch Minh cũng xuất hiện. Công ty có tiệc rượu trọng đại gì, Triển Dịch Minh cũng sẽ xuất hiện, cho nhà họ Thẩm mặt mũi trước công chúng, bọn họ rất cảm kích với Triển Dịch Minh. Cho dù cuộc sống bên ngoài của Triển Dịch Minh không tốt, nhưng nếu người suy nghĩ đồng nhất, người đàn ông đều như vậy, chỉ cần không khác người, không có vấn đề gì.

Thẩm Tây Lăng nhìn những người đang nói chuyện kia, ánh mắt từ từ chuyển lạnh.

Thẩm Đông Lăng đứng ở trước mặt cô, “Không liên quan tới bố mẹ, là chị gọi điện thoại cho anh ta, bảo anh ta tới đón em về.”

Thẩm Tây Lăng không mở miệng, nhưng vẻ mặt hiện rõ cô bây giờ cái gì cũng không nghe lọt, giống như màn thân tình vừa rồi chỉ là diễn trò, bây giờ mới là thời khắc tiết lộ chân tướng.

Thẩm Đông Lăng thấy cô như vậy, tiếp tục nói, “Nếu đã gả cho Triển Dịch Minh, em chính là vợ của anh ta, chị mặc kệ em nghĩ thế nào, nếu đã lựa chọn cuộc hôn nhân này, tự hành động thật tốt đi.”

Cô trợn mắt nhìn chị, “Chị biết anh ta là dạng đàn ông gì sao?”

“Bất kể anh ta là dạng đàn ông gì, anh ta vẫn là chồng em.” Ánh mắt Thẩm Đông Lăng trở nên sắc bén, “Nếu như em chê anh ta ở ngoài ăn chơi đàng điếm, vậy thì lấy ra bản lĩnh của em, khiến anh ta vì em mà buông tha những bông hóa đó đi. Thế nào, cảm thấy khinh thường sao? Đi xem các trang web những người vợ viết về người thứ ba xem, em sẽ phát hiện, người tranh không chỉ là tình cảm giá trị rẻ như thế.”

Thẩm Tây Lăng hơi nhếch môi, nếu như một người đàn ông không bảo vệ được cả người lẫn tinh thần, vì sao ở trên người anh ta lãng phí thời gian cơ chứ?

9. Chương 9

Hạ Ngôn cùng Thẩm Sơ Văn rất nhiệt tình gọi Triển Dịch Minh, trong giọng nói có một chút lấy lòng, hơn nữa dùng ánh mắt ý bảo Thẩm Tây Lăng, bảo cô và Triển Dịch Minh nói chuyện, nhưng Thẩm Tây Lăng giả vờ không nhìn thấy. Lúc này cô mới phát hiện ra, bất kể là lúc mới bắt đầu kết hôn hay vài năm sau, thái độ của mọi người vẫn không thay đổi, vẫn hi vọng cô và Triển Dịch Minh chung sống hạnh phúc, còn hết sức đẩy cô vào trong ngực người đàn ông này, không ai hỏi cô là rốt cuộc cô có nguyện ý hay không, cũng không có ai đi quan tâm tới cảm xúc của cô.

Hạ Ngôn thấy cô không phối hợp, không khỏi than thở. Thẩm Sơ Văn thấy vậy liền kéo Triển Dịch Minh đi xem bức tranh ông mới mua về, khiến Triển Dịch Minh xem xét ngắm nghía, thuận tiện hóa giải cặp vợ chồng đang lúng túng.

Triển Dịch Minh chuẩn bị đi vào căn phòng thì cố ý dừng lại, chậm rãi quay đầu, nở nụ cười với cô. Anh cười quá mức bình thường, giống như là tới nhà mẹ vợ để đón cô về nhà. Nhưng cô không cảm thấy ấm áp, thậm chí còn thấy lạnh, cảm giác lạnh này còn kéo dài tới lúc Triển Dịch Minh vào phòng, tầm mắt của cô cũng không nhìn bóng dáng của anh nữa.

Thẩm Đông Lăng ngồi đối diện với Thẩm Tây Lăng, cũng nhiều thứ không thay đổi, ví dụ như Thẩm Tây Lăng cố chấp. Cô sẽ vì chiếc laptop của mình bị hỏng một góc mà tức giận vứt đi chọn ngay một cái mới, hay là cũng không cần tới lược của người khác mà cứ để mình tóc tai bù xù, vì thế mà Thẩm Tây Lăng vẫn dùng chiếc lược kiểu cũ, từ tiểu học vẫn dùng tới bây giờ, chưa bao giờ nghĩ tới việc vứt bỏ hoặc đổi đi.

Thẩm Tây Lăng trầm mặc, có phải khi một người có tiền bạc và địa vị, thì anh ta sẽ cảm thấy vị trí của anh ta cao hơn mình sao? Có lẽ đều là thói thường của con người, tựa như lúc bạn học giỏi có thành tích tốt cao hơn thì có tư cách để kiêu ngạo, hay bạn học vẽ tranh đẹp hơn thì có cảm xúc kiêu hãnh, bạn học có gia thế tốt thì trong lời nói của người ta cũng lộ ra tia ngạo mạn.

Có lẽ, do chính cô không nghĩ thông.

Thẩm Đông Lăng quan sát cô em gái của mình, khi nào thì cô em gái này đã bắt đầu không lộ ra tất cả cảm giác buồn nôn này, cũng trưởng thành không ít, dù vẫn chưa che giấu được tất cả cảm xúc của mình, nhưng ít nhất không biểu lộ sự tức giận của mình ra ngoài.

Thẩm Đông Lăng lấy tay gõ bàn, tốc độ chậm đi, vẻ mặt cũng nghiêm túc, “Em không được quên mình với chồng mình có con.”

Dùng trách nhiệm đi trôi buộc đồng thời cũng mất đi trái tim.

Tay Thẩm Tây Lăng siết chặt, dùng sức quá mức, gân xanh hiện rõ ở mu bàn tay trắng nõn.

Tất cả mọi người muốn nhắc nhở cô, cô đã kết hôn rồi, cô còn có một đứa con, cô phải hoàn thành trách nhiệm làm vợ của mình, cô phải vì thế mà sống. Cô cũng biết, những thứ này đều là sự thật, nhưng cô rất muốn hỏi một câu, tại sao?

Bởi vì cô kết hôn, cho nên cô phải ở nhà ngoan ngoãn chờ chồng mình trở lại sao? Mong đợi anh ta yêu thương mình sao? Bởi vì cô có con, cho nên cô phải vì đứa bé này mà hi sinh cả đời sao?

Đây không phải là cuộc sống cô muốn, cũng không phải lựa chọn cả đời của cô, cô không cần sống vậy ngày qua ngày, không cần cả đời cứ như vậy được hay không. Nếu đã lựa chọn ích kỉ, vậy thì cứ chọn vậy, dù mọi người trên đời đều nói cô sai lầm, cô cũng không muốn dừng.

Thẩm Đông Lăng cũng thấy vẻ ngấm ngầm chịu đựng của cô, nhưng lại làm bộ không nhìn thấy, “Em hành động chẳng ngớ ngàng gì với Triển Dịch Minh, cho là như vậy thì em cần bản cũng không quan tâm, em thật sự thanh cao thế sao? Cho là không giống như những người phụ nữ cứ vây quanh chồng của mình như vậy, em cho rằng mình cao quý hơn họ sao? Em tỉnh lại đi, em không hề làm gì, người khác sẽ không vì em không quan tâm mà cảm thấy em thanh cao, chỉ thấy em đáng thương mà thôi.”

Ngay cả chồng mình cũng không quản được, người phụ nữ đáng thương biết bao.

“Em không có.” Thẩm Tây Lăng vội vàng mở miệng, “Em không có.”

Ngồi lên xe của Triển Dịch Minh, cô vẫn duy trì trầm mặc, nhưng trong đầu lại nhớ những lời trước của Thẩm Đông Lăng. Cô không vì hành động của mình mà cảm thấy thanh cao, cũng không cảm giác mình cao quý hơn, cô thật sự không quan tâm, cô chính là không quan tâm. Cô không biết bao nhiêu lần nhắc nhở mình, cô tuyệt không quan tâm Triển Dịch Minh ở bên ngoài làm cái gì, cô không quan tâm sự nghiệp của anh ra sao, không quan tâm anh ở bên ngoài có bao nhiêu hồng nhan tri kỉ, hề là tất cả của Triển Dịch Minh, cô đều không để ý.

Cô không biểu hiện là mình không quan tâm, mà từ trong đáy lòng cô không quan tâm tới người đàn ông này. Anh ta chỉ là một cái tên trên giấy đăng ký kết hôn của cô mà thôi, không có bất kì ý nghĩa gì, bởi vì sớm muộn có một ngày, hai tên trên giấy đăng ký kết hôn này sẽ tách ra, tựa như cô có mong đợi một chút, cuộc hôn nhân hời hợt bề ngoài này cũng sẽ bị tan rã.

Không khí trong xe cứng ngắc, hai người trưởng thành không chút nào muốn hóa giải không khí này, rõ ràng ở trước mặt người lạ còn cố ý tìm đề tài, nhưng cặp vợ chồng bọn họ đây, có lẽ người xa lạ cũng không bằng.

Thẩm Tây Lăng nằm nghiêng, cô vừa ngồi thẳng xong, thân thể có chút cứng.

“Chung cư Nam Hoa.” Cô nói chỗ mình ở, chỉ coi anh là một tài xế đưa cô về nhà mà thôi.

Triển Dịch Minh từ gương chiếu hậu thấy cô, ánh mắt lạnh, vẻ mặt so với trước kia lạnh hơn mấy phần, “Em cho rằng anh tới đây chỉ để làm tài xế cho em thôi sao?”

Anh nhấn mạnh từng chữ rõ ràng, từng chữ như có ý cường điệu nó lên vậy.

Thẩm Tây Lăng không muốn để ý tới anh, bất kể anh nói gì thì không có liên quan gì tới mình, dù sao cô cũng không quan tâm tới người đàn ông này, cảm xúc của anh ra sao không liên quan tới mình, nhưng suy nghĩ này lại khiến cô cảm thấy thoải mái trong lòng trước nay chưa từng có.

Triển Dịch Minh cũng không mở miệng nữa, chỉ gia tăng tốc độ.

Xe đi được một đoạn xa, Thẩm Tây Lăng mới phát hiện ra có gì không đúng. Anh cố ý, hơn nữa cố ý rõ ràng như vậy. Anh lái xe đến đường chính của chung cư Nam Hoa, nhưng không dừng xe, trực tiếp lái đi. Nếu như anh ta chỉ đơn giản không muốn cô trở về chỗ ở của cô, hoàn toàn có thể đi một con đường khác. Nhưng anh lại không, chính là muốn đối chọi với cô, còn hành động rõ ràng như vậy, chính là muốn để cô phát hiện ra, muốn cho cô không thoải mái.

Cô ngồi ngay ngắn người lại, “Dừng xe.”

Triển Dịch Minh không dừng.

“Tôi bảo anh dừng xe.” Cô tiếp tục nói, âm điệu nâng cao, mắt nhìn thẳng về phía anh.

Nếu như trong mắt cô có lửa, nhất định tất cả sẽ ném lên người anh, tốt nhất để anh cháy sạch vừa đau vừa khó chịu.

Tốc độ xe của Triển Dịch Minh rất nhanh, nhưng anh lập tức phanh xe, xe bởi vì quán tính mà ma sát với mặt đường, tiếng vang lại chói tai. Thẩm Tây Lăng vì xe tự dừng thẳng lại, thân thể chột nhào về phía trước, đụng vào lưng ghế ngồi phía trước. Cũng không đau lắm, nhưng đầu cô vì thế mà có chút choáng váng.

Cô thở mạnh, lâu mới bình phục được tâm tình của mình.

Cô không nhìn anh, ánh mắt tức giận cũng không cho, hoàn toàn coi anh như trong suốt. Cô lấy tay mở cửa xe, làm thế nào cũng đẩy không ra, vì vậy cực kỳ tức giận dùng chân đá, hoàn toàn không nghĩ xe này là xe giới hạn trên thế giới, chỉ có 50 cái như vậy thôi.

Triển Dịch Minh cũng không xoay người nhìn cô, từ gương chiếu hậu nhìn hành động của cô, nụ cười khoe miệng có chút thâm độc, giống như đang nhìn hề biểu diễn.

Cuối cùng, cô không có ý định tự phá, quay đầu nhìn anh, “Tôi muốn xuống xe.”

Triển Dịch Minh từ từ quay đầu, cố ý mang theo vẻ mặt hòa nhã, “Cầu xin anh.”

Cô nở nụ cười, “Triển thiếu, tôi cầu xin anh mở cửa xe ra.”

Cô không chút do dự trả lời khiến anh sửng sốt trong chốc lát, sau đó nhấn nút. Cô đi đẩy cửa xe, quả nhiên dễ dàng đẩy ra, ngay sau đó liền xuống xe, cũng không quay đầu lại mà đi ngược lại với hướng xe.

Hai tay của Triển Dịch Minh nắm chặt tay lái, càng dùng sức, một cước giẫm vào chân ga, khởi động lái xe đi. Nhưng tầm mắt nhìn bóng người trên gương chiếu hậu đi ngày càng xa, lập tức phanh lại.

Anh mở cửa xe, trực tiếp xuống xe.

Người phụ nữ đi với tốc độ rất nhanh, mặc dù không tính là chạy.

Tốc độ của Triển Dịch Minh ngày càng nhanh, cho đến khi anh đuổi theo người phụ nữ. Tiếng bước chân sau lưng khiến Thẩm Tây Lăng kinh ngạc, mới quay đầu lại liền nhìn thấy gương mặt của Triển Dịch Minh, cô như bị hù sợ, lui về phía sau hai bước, giữ vững thân thể mới nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

Triển Dịch Minh bởi vì chạy mà thở dốc, nhưng không chú ý cẩn thận cũng không quan sát thấy, anh khẽ cười, giống như mặt nạ thường xuyên dùng, tùy ý tốt cùng, “Con đường này, em mua sao?”

Cô có thể đi, anh không thể sao?

Thẩm Tây Lăng mím miệng nhìn chằm chằm vào anh, một lát sau lùi hai bước sang phía bên trái, “Vậy tôi để cho anh đi.”

Cô không muốn nhìn thấy bộ dạng của anh rõ ràng như vậy, lừa gạt mình không nhìn thấy nhưng không có tác dụng.

“Bây giờ anh lại không muốn đi nữa.” Anh mở miệng, nhìn sắc mặt cô biến hóa.

Hai tay cô siết chặt, “Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Có lẽ thấy nhàm chán thôi.” Anh cười cười, đến gần cô, “Có lẽ là cảm thấy cô đơn, em xem em đi nhiều năm như vậy, anh là một người đàn ông bình thường, hôm nay em trở về, em nói xem anh muốn làm gì?”

Thẩm Tây Lăng bởi vì câu nói của anh mà cảm thấy chần động, không ngờ nhìn anh.

“Anh tránh ra.”

Anh như cố tình muốn cùng cô đối chọi, bức cô dựa vào tường rào, “Anh không.”

Cô đẩy anh, anh cố tình đến gần cô, một tay để trên tường, dù là tường lỗi lổm, tay anh chống cũng thấy khó chịu.

Cô vẫn đẩy anh, thậm chí dùng chân đá.

Ánh mắt của anh từ từ chuyển lạnh, tay trái nắm cằm cô. Cô cứ chán ghét anh như vậy, thấy anh đáng ghét như thế, bài xích anh, anh cố tình muốn tới gần cô, khiến cô cảm thấy ghê tởm. Anh cúi đầu, hôn lên môi cô, cô còn không kịp lộ ra bất kì phản ứng nào liền mở miệng, “Lần này xem em trở về định súc miệng bao nhiêu lần?”

Ác ý liếm liếm môi, cười chậm chọc xong mới xoay người rời đi.

Cô sững sờ nhìn bóng lưng của anh, thế nhưng lại quên mất phản ứng.

10. Chương 10

Thẩm Tây Lăng ở trong tình trạng làm việc không ngừng, thậm chí có một lỗi nhỏ, cô sửa rồi mà vẫn bị sai, đồng nghiệp ân cần hỏi cô là đã xảy ra chuyện gì phải không, cô cũng chỉ lắc đầu, tiếp tục sửa lỗi. Tình trạng này không chỉ xuất hiện trong công việc, cô lấy một chén nước cũng bị bỏng, dù không nghiêm trọng lắm.

Cô bắt đầu mê mang, mình trở lại thành phố này, rốt cuộc vì cái gì? Muốn nhìn một chút, người thân của cô có thể vì cô không ở đây mà thay đổi hay không? Ai rời đi ai cũng không sống được sao?

Đi làm lúc rảnh rỗi, Hạ Ngôn gọi điện thoại, bảo cô về nhà nhiều một chút, dù sao đó cũng là nhà cô, cô cũng gật đầu liên tục. Cô có người nhà, có chồng, có con, nhưng vẫn nhẹ nhàng, giống như thành phố này không có người nào có thể khiến cô cảm thấy yên lòng được, để cho cô thấy an toàn, cô như một người lưu lạc, cô chấp muốn tìm một chỗ tốt nhất để tránh bão, nhưng vẫn chưa tìm được.

Đi đến một quán ăn trưa gần công ty thì gặp phải bạn học cùng trung học, lúc học trung học thì quan hệ của họ tạm được, dù sao tính cách, gia thế cũng không khác biệt lắm, cũng có tiếng nói chung. Đối phương hỏi cô dạo này sống thế nào, cũng chủ động nói tới cuộc sống của mình, gặp được Thẩm Tây Lăng là lộ vẻ hiểu nhau không cần nói, nói chồng cô ấy với chồng Thẩm Tây Lăng là một cặp đực hạnh (theo nghĩa xấu), chỉ biết ăn chơi rượu chè, đối với loại đàn ông này, nếu như bạn cứ so đo, nhất định sẽ để ỉn tức chết, dứt khoát ai đi đường nấy, không ảnh hưởng lẫn nhau, mình sống vui vẻ, cũng không để cho bố mẹ mình lo lắng, vẹn toàn đôi bên.

Thẩm Tây Lăng vừa ăn cơm, vừa nghe, cũng không muốn chen vào nói, cho đến khi đối phương nói một câu, “Tổ còn rất hâm mộ cậu.”

Thẩm Tây Lăng dùng khăn giấy lau miệng, lúc này mới giương mắt lên, “Tại sao?”. Gia thế và tướng mạo của đối phương cũng khá, hoàn toàn không cần phải hâm mộ mình, dù hôn nhân của các cô nhìn qua cũng giống nhau, nghĩ tới đây không khỏi cười khổ.

“Ít nhất cậu có một người bạn tri kỉ, bây giờ mới phát hiện ra có bạn tri kỉ thật là tốt, ai....”

Đối phương chủ động mời khách, Thẩm Tây Lăng cũng không thể từ chối. Đã rất lâu rồi, không có ai nhắc cô từng có một bạn tri kỉ, một người có thể tâm sự, núp trong cùng một cái chăn lặng lẽ nói chuyện về ngoại hình các học sinh nam, trong lớp học sinh nam đối với mình cũng không tốt lắm, nhưng những chuyện nhỏ

bí ẩn cũng nguyện ý chia sẻ với đối phương, sẽ không lo lắng cô ấy có một ngày sẽ bán đứng mình, tin tưởng cô ấy như cô ấy tin mình.

Vài chuyện trong mấy ngày, cũng khiến tâm tình cô đi xuống, nhất là nghe được tên của Hướng Tri Dao, lại khiến lòng cô khê chua xót.

Cô vẫn nhớ, lúc học cấp 3, có một cô gái khiến toàn trường điên cuồng, một cử động có thể biến thành tiêu điểm của mọi người, luôn luôn độc lập, luôn làm theo ý mình. Ngay lúc biết Hướng Tri Dao là nữ thần trong lòng các nam sinh, đồng dạng cũng là loại người Thẩm Tây Lăng hâm mộ nhất, vĩnh viễn vì mình mà sống, không thêm để ý tới ánh mắt của người khác chút nào.

Hướng Tri Dao sẽ đi một đôi giày tinh xảo đứng ở sân tập thể dục, móng tay tinh xảo, bông tai mắt sáng, ngay cả tóc cũng là nhuộm. Chỉ cần có cô đứng ở đâu đấy, nhất định sẽ khiến người ta chú ý tới, khuôn mặt xinh đẹp cộng thêm việc ăn mặc nổi bật, trở thành nữ sinh được bình luận nhiều nhất ở trường.

Mà cô nữ sinh đó lại là bạn tốt nhất của Thẩm Tây Lăng, cô biết tính của Hướng Tri Dao là thế, cũng không phải cố ý đi hấp dẫn ánh mắt của người khác, thậm chí ánh mắt của người khác thế nào cô cũng không để ý.

Đã rất lâu, cô đã không nghĩ tới người bạn tốt này, kể cả kỷ niệm cũng được cất giữ. Cô cũng không quan tâm tới tin của Hướng Tri Dao, giống như người này chưa từng bước vào cuộc đời của cô, rốt cuộc là thời gian quá mức vô tình hay là người đã thay đổi quá nhiều đây.

Trong ký ức, ngay cả mình cũng đơn thuần tới cực điểm, chẳng biết tại sao, cô lại nhớ tới lúc tìm một chỗ để khóc lớn, khóc thút thít mãnh liệt, không có một chút dè dặt.

Lời thề, “Cả đời anh chỉ yêu một mình em, nguyện sống với em tới đầu bạc răng long.” Là lời thề ngây thơ nhất, luôn nhắc nhở chúng ta rơi xuống, từ từ già đi như thế nào.

Tới lúc tan làm, Thẩm Tây Lăng cảm giác như mình bị nhốt vào nhà tù vậy, rốt cuộc có được tự do, cho dù cô không phải là một người tốt đi đến nơi, sau khi tan làm thì cuộc sống không có bất kỳ sự sắp xếp nào, nhưng vẫn suy nghĩ muốn tìm một chỗ, ổn định tâm tình không bất thường hôm nay.

Nhưng hình như trời cao đặc biệt thích cùng cô đối chọi.

Mới đi ra khỏi công ty được mấy bước, đã nhìn thấy một chiếc xe đứng ở trước công ty. Giờ phút này, người đàn ông trong xe hạ cửa kính xe xuống, nở nụ cười hướng cô. Cô mấp máy môi, có lẽ đối với người đàn ông này luôn luôn có thành kiến, vì vậy nụ cười của anh khiến cô nghĩ đến hai từ “Dối trá.”

Sợ bị đồng nghiệp khác bắt gặp, cũng sợ xe của anh đứng ở chỗ này tạo ra nhiều rắc rối hơn, vì vậy bước nhanh tới, mở cửa xe, ngồi xuống.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn cô, không biết có phải sự phối hợp của cô khiến anh thấy kinh ngạc, dù sao vẫn nhìn cô, cũng không nói gì, không lái xe đi. Thẩm Tây Lăng nhin một lát, sau đó mở cửa xe, đi ra ngoài, lại kéo cửa xe ra ngồi chỗ cạnh tài xế, ngồi xuống, thực hiện xong, Triển Dịch Minh mới chậm rãi lái xe rời đi.

“Anh lại muốn làm cái gì?” Cô nói chậm rãi, không chuẩn bị gây gổ, ít nhất bạn học cùng trung học của cô nói rất đúng, cuộc sống ai đi đường nấy, không cần vượt qua ranh giới gì, như vậy là tốt với tất cả mọi người.

Triển Dịch Minh liếc nhìn cô một cái, “Đến nhắc nhở em còn có nhà, có chồng có con.” Dừng một chút, quan sát vẻ mặt của cô, “Em chẳng lẽ quên mất rồi sao? Coi như quên chúng ta không có quan hệ, anh có thể đến nhắc nhở em.”

Anh vẫn cười, hoàn toàn không có mặt lạnh tỏ rõ tâm tình anh không tốt như đêm hôm đó. Nhưng so sánh ra, cô càng không thích bộ mặt của anh như bây giờ, để cho cô không cách nào phán đoán lời nói của anh có thực giả hay không, cũng không nhìn thấu được rốt cuộc tâm tình anh tốt hay cực xấu mà biến cô thành đồ chơi.

Nhưng anh nhắc tới con gái thì cũng khiến toàn thân cô cứng lại một chút.

Con gái cô, sinh ra nhỏ như vậy, bởi vì đau đớn, đôi mắt cô đắm lệ mông lung nhìn con mình, làm thế nào cũng không thấy rõ. Đó là miếng thịt từ trên người cô rơi xuống, đau là cô, nhưng cô lại ném đi dễ dàng như vậy, nói đi là đi, chưa trở về một lần.

Thậm chí mấy đêm liền, cô không dám nhìn mặt của An An, chuyện gì cũng quăng cho bảo mẫu, cô không quản không hỏi. Mà Triển Dịch Minh thấy bộ dạng cô như vậy, liền bắt đầu cãi nhau âm ỉ, mắng cô uống làm mẹ. Cô nghe được Triển Dịch Minh nói mình như vậy, nhưng lại cảm thấy anh nói đúng, cô quả thật không phải một người mẹ tốt, cũng không xứng làm mẹ.

Khi đó cô có một người bạn học đại học, gọi điện thoại nói chuyện với cô. Nữ sinh đó kết hôn được hơn một năm, lúc đó mang thai, nhưng vào lúc này phát hiện chồng mình ngoại tình. Chồng của cô ấy tỏ thái độ rõ ràng, anh ta sẽ không chia tay với người tình, cũng không cắt đứt quan hệ, cô sống thì sống, không sinh con cũng không quan tâm, muốn ly hôn cũng được, không ly hôn cũng được.

Thẩm Tây Lăng nghe được hết sức tức giận, bảo bạn học lúc đó thừa dịp mới mang thai được mấy tháng liền phá thai rồi rời khỏi người đàn ông kia đi, nhưng cô ấy lại khóc nói không làm được, cô ấy không nỡ bỏ con mình, không bỏ được, vì vậy nhất định phải sinh nó ra.

Thẩm Tây Lăng yên lặng nghe, trong đầu chỉ có ba chữ: Không bỏ được, không bỏ được.....

Cô không muốn có một ngày ba chữ này lại xuất hiện với cô, cô sợ nhìn con mình lớn lên từng ngày, gọi cô là mẹ, ngủ với cô, cầm bàn tay bé nhỏ của con mà dặt đi. Cô sợ xuất hiện bức tranh này, tất cả bọn họ đều là liều thuốc phiện, sẽ khiến bạn nghiện, sẽ không nỡ bỏ, không thể để xuống được.

Nhưng cuộc hôn nhân của cô đã có trăm ngàn vết thương, tha thứ cho sự ích kỷ của cô, không muốn đứa bé này ràng buộc cô cả đời, không muốn có một ngày cô quyết định rời đi, lại phát hiện ra mình không bỏ được.

Cô cũng không nguyện ý sinh ra một sinh mạng vô tội như vậy, giống như là nghi thức hoàn thành cuộc hôn nhân này. Nhưng khi nhà họ Triển có bất mãn với cô, bảo cô tình mẹ cũng không có, cô muốn ra nước ngoài thì lập tức bị bác bỏ, nhất là nhà họ Triển không biết từ nơi nào biết được cô có một người bạn trai đã yêu lâu năm rồi, càng không chấp nhận cô xuất ngoại. Lúc đó cô rất kiên trì muốn xuất ngoại, thái độ cứng rắn muốn rời đi, Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái cũng thỏa hiệp, sinh cốt nhục của nhà họ Triển rồi sẽ cho phép cô xuất ngoại, nếu không không bàn nữa.

Phụ nữ đều làm bằng nước, có khuyết điểm của mình, khuyết điểm lớn nhất chính là mềm lòng, nếu như sinh con ra, sẽ khiến người nhà cô càng tốn tâm tư hơn, cũng khiến con trai mình trưởng thành lên một chút. Lúc đấy Triển Khải Hạo cùng Nghê Văn Bái nghĩ rằng nếu Thẩm Tây Lăng sinh con, có lẽ cô sẽ không rời đi, nhưng không ngờ rằng cô vẫn kiên trì như thế, hơn nữa hành động quả quyết đến thế.

Thấy Thẩm Tây Lăng vẫn trầm mặc, Triển Dịch Minh cũng không tức giận, tiếp tục nói, “Ngày đó bố mẹ em nói chuyện với anh rất nhiều, anh đột nhiên cảm thấy đề nghị của bọn họ không tồi.”

“Bọn họ nói gì với anh?” Thẩm Tây Lăng bị hấp dẫn bởi nội dung câu nói của anh, nghiêng người nhìn anh.

“Bọn họ nói em mới về nước không được bao lâu, bảo có nhiều điểm em cần tha thứ cho anh, cũng nói tính cách của em, nên tha thứ cho em một chút. Dĩ nhiên nói nhiều nhất là anh là người đàn ông có gia đình, nên tốn chút thời gian dành tình cảm lên vợ mình.” Nói xong câu cuối cùng thì anh nhìn chằm chằm cô, ý vị ánh mắt không rõ.

Thẩm Tây Lăng lại cảm thấy có chút lạnh rồi, rất lạnh.

“Anh tin lời của bọn họ sao?” Âm điệu của cô có chút cao, chính cô cũng không phát hiện ra cô có chút kích động, giống như là đang sợ.

“Tại sao không tin?” Triển Dịch Minh nâng khóe miệng, “Anh rất tôn trọng với trưởng bối, đề nghị của bọn họ anh luôn thực hành, ví dụ như mấy năm trước ông nội bảo anh cưới em, anh cũng làm.”

“Anh không cần phải nói quang minh chính đại như thế, tôi biết rõ anh không có hứng thú gì với tôi, về sau chúng ta cứ theo làm theo phương thức sống trước kia....”

Triển Dịch Minh ngắt lời cô, “Làm sao em biết anh không có hứng thú với em?” Tầm mắt anh nhanh chóng lướt qua mặt cô, “Dung mạo em không tệ, mặc dù không phải dạng anh thích.” Anh lại đưa tay ra, chạm vào ngực cô từ từ đi xuống, “Vóc người không tồi, đối với việc bồi dưỡng chuyện tình cảm, dĩ nhiên có thể suy tính.”

“Anh coi tôi là cái gì?” Trên mặt cô hiện rõ vẻ tức giận.

Ánh mắt của anh cùng động tác, như thấy được một người phụ nữ xa lạ, đối với cô còn cảm thấy rất hứng thú, vì vậy có vài phần thích thú.

“Một người phụ nữ.” Anh dùng tay chỉ vào, “Một.”

Thẩm Tây Lăng ghen đỏ mặt, cũng không thể phủ nhận với anh, cô cũng là một người phụ nữ không phải sao?

11. Chương 11

Xe lái vào khu vực của “Tây Minh Cư” thì Thẩm Tây Lăng lại cảm thấy lạnh lần nữa, dù cửa sổ đã đóng, cho dù gió thổi bên ngoài cũng không thổi vào đây, nhưng cô vẫn cảm thấy mình rất lạnh, hơn nữa bụng bí thể nào cũng không ấm áp được. Trong quá khứ, mỗi lần về tới đây, cô đều có cảm giác khó mà chịu được, mỗi lần đều cần đề nén mãnh liệt, cô hoài nghi rằng sẽ có một ngày mà cô bị những cảm xúc này bức điên lên, sau đó trở thành phu nhân nhà giàu đáng thương.

Cảm giác quen thuộc đè nén lại đánh tới, khiến cô rất muốn trốn.

Cô ngẩng đầu, nhìn Triển Dịch Minh, gương mặt cố ý lấy lòng, “Đồ của tôi đều ở trong nhà trọ, ở nơi này sẽ không có phương tiện, nơi này tôi....”

“Tất cả đồ của em đều ở đây.” Triển Dịch Minh mở miệng chậm rãi, “Coi như thiếu cái gì, cũng có thể lập tức đi mua thêm cho em.”

Thẩm Tây Lăng chu chu môi, lòng lại càng đau.

Cô vẫn muốn lấy cớ trốn ra ngoài, lại động khỏe miệng, nói không ra lời. Cô rõ ràng là muốn trốn tránh, là tính cách bị cấm sừng của mình lại bộc lộ ra.

Ngày này, sớm muộn cũng đến, sớm đối mặt với nó thì tốt hơn.

Xuống xe, cô vẫn đứng tại chỗ, tay chân có chút luống cuống, không biết mình phải làm gì. Rất buồn cười, nơi này nên tính là nhà của cô, nhưng cô trừ cảm giác xa lạ, lại không có gì khác.

Triển Dịch Minh lái xe vào nhà để xe, đi ra, phát hiện cô vẫn đứng bất động, thậm chí cứng ngắc giống như pho tượng, không có bất kì động tác gì.

Anh đi về phía cô, “Không biết nơi này?”

Giọng nói bình thường, cố tình khiến người ta cảm thấy anh ở đây có ý xấu, mang theo châm chọc. Cô nghi ngờ nhìn anh, đại khái không quan tâm, chắc hẳn là không để ý đến nội dung trong lời nói của anh.

Triển Dịch Minh đi phía trước, cô đi theo phía sau.

Vừa đi vào phòng, liền nhìn thấy Triển Hiểu An đang ngồi trước bàn trà, tay cầm các khối hình dạng khác nhau, đang ghép thành các loại hình dáng. Bộ dạng của bé rất nghiêm túc, tầm mắt cũng nhìn vào đó.

Dương Khiết đang trông nom Triển Hiểu An nhìn thấy Triển Dịch Minh, lập tức cung kính chào hỏi, “Tiên sinh.” Dưới tình huống bình thường, sau khi Triển Dịch Minh trở về nhà, công việc của Dương Khiết cũng kết thúc, cô phụ trách việc đến nhà trẻ đón Triển Hiểu An về, cùng Triển Hiểu An vui đùa, cho đến khi Triển Dịch Minh về nhà mới thôi, hơn nữa thời gian này cho tới bây giờ đều không có giới hạn, nếu như thấy Triển Dịch Minh trở về rất khuya, cô vẫn phải ở cùng Triển Hiểu An tới lúc đó, không thể nào rời bỏ

giữa chừng. Mặc dù thời gian làm công việc này không xác định, nhưng được đối xử rất tốt, vì vậy cô rất quý trọng.

Ánh mắt của Dương Khiết dừng lại ở trên người Triển Dịch Minh thì cuối cùng cũng dừng ở người phía sau anh, Thẩm Tây Lăng, trong mắt dễ nhận thấy sự kinh ngạc, bởi vì cô ở chỗ này làm một năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy Triển Dịch Minh đưa phụ nữ về, không khỏi tò mò quan sát Thẩm Tây Lăng, muốn biết người phụ nữ này đặc biệt ở chỗ nào.

Ánh mắt của Thẩm Tây Lăng cũng dừng lại trên người Dương Khiết, chỉ là thời gian rất ngắn. Dương Khiết cũng còn là một cô sinh viên, khuôn mặt có thể thấy vẻ bông bột của sinh viên, hơn nữa đây là một nữ sinh vô cùng hấp dẫn, nhất là 2 năm gần đây thì dạng nữ sinh có diện mạo thanh thuần này vô cùng phổ biến.

Liên tưởng đến câu Triển Dịch Minh từng nói, “Em không phải loại anh thích.”, Cô hình như có chút hiểu rõ, cười cười.

Dương Khiết cũng không kinh ngạc mà ở lại nữa, vẫn lựa chọn rời đi. Trước khi cô tiếp nhận công việc này, cũng nghe được từ người giúp việc ở đó mà có được nhiều thông tin, vạn lần đừng nghĩ tới việc xảy ra chút gì với người chủ này, bất kể bên ngoài anh ta hào phóng cỡ nào, ở nhà tuyệt đối sẽ không cùng người giúp việc hay là bảo mẫu xảy ra chút mập mờ nào. Khác chính là nhất định phải chăm sóc Triển Hiểu An tốt, bất kể dùng cách nào, nhất định không thể để cho Triển Hiểu An khóc trước mặt Triển Dịch Minh, nếu không sẽ bị đuổi. Dương Khiết vẫn luôn nhớ những lời này, tuyệt đối không suy nghĩ chuyện gì khác ngoài phạm vi công việc, đi xuống như vậy, phát hiện công việc vẫn ổn, trừ thời gian không cố định ra, phương diện khác đều tốt.

Tâm tư của Thẩm Tây Lăng cũng không dừng ở bóng dáng biến mất của Dương Khiết, mà nhìn Triển Hiểu An vẫn đang chơi đùa. Giờ phút này, cô bé vẫn cúi đầu, nhìn ra được cô bé rất thích ứng với hoàn cảnh sống như thế. Cô bé thỉnh thoảng giật giật, đuôi tóc cũng lay động theo đấy.

Thẩm Tây Lăng lại không dám đi lên trước, đối với cô, bức họa trước mặt này, lại mang theo điểm hư ảo, giống như đang mơ, sợ mình bỗng nhúc nhích hay lên tiếng, lập tức liền biến mất.

Cô vẫn nhìn Triển Hiểu An, mở mắt quá mức, chớp lát liền thấy chua xót.

Triển Hiểu An hình như rất hài lòng về tác phẩm của mình, cầm trong tay, đang muốn làm nũng với bố, để cho bố khen vài câu, vừa ngẩng đầu liền thấy Thẩm Tây Lăng đang chăm chú nhìn mình.

Cô bé lập tức bỏ lại trong tay món đồ chơi, đứng dậy, nhanh chóng chạy tới Thẩm Tây Lăng. Nụ cười trên mặt không mang theo bất kì che giấu nào, đôi tay lập tức ôm lấy chân của Thẩm Tây Lăng, không ngừng cọ.

Thẩm Tây Lăng không thể động đậy, cúi đầu, cùng cô bé nhìn thẳng vào mắt.

“Mẹ.”

Giọng trẻ con thanh thúy truyền đến, cô rất nỗ lực áp chế sự kích động của mình, chậm rãi vươn tay, sờ lên đầu của cô bé. Sợi tóc mảnh như thế, giống cô hồi bé, chất tóc không tốt. Tay của cô trượt xuống, sờ mặt của cô bé, làn da trắng nõn....

Rốt cuộc không nhịn được nữa, cô ngồi chồm xuống, ôm bé vào trong lòng ngực mình, tay vỗ nhẹ lên vai của cô bé.

Cô bé lại cọ xát mấy cái, khuôn mặt tươi cười nâng lên, “Ôm mẹ thật là thoải mái, còn thích hơn ôm bố.”

Thẩm Tây Lăng chỉ có càng dùng sức ôm chặt hơn, đây chính là phần thiếu sót sâu trong lòng của cô.

Cô bé học hành động của cô, cũng lấy tay vỗ bả vai của Thẩm Tây Lăng.

Triển Hiểu An từ trong ngực Thẩm Tây Lăng đi ra, liền chạy tới bên cạnh Triển Dịch Minh, Triển Dịch Minh trực tiếp ôm bé lên, trên mặt có vẻ cứng chiều không hề che giấu.

Triển Hiểu An chạy về phía Triển Dịch Minh hôn một cái, “Con muốn thưởng cho bố, bố thật tốt.”

Triển Dịch Minh nhìn con gái mình, “Nơi nào được, nói một chút xem.”

“Bố không có nói dối, nói mẹ trở về, mẹ liền trở về rồi.” Nói qua liền cười, ánh mắt đặt trên người Thẩm Tây Lăng, tay cũng đưa ra ngoài, ý bảo muốn Thẩm Tây Lăng ôm.

Thẩm Tây Lăng thấy hành động này của cô bé, lập tức đi tới, cô bé liền nhào tới trong ngực Thẩm Tây Lăng. Cô bé gần sát mặt cô, cũng hôn Thẩm Tây Lăng một cái, “Mẹ, con yêu mẹ.”

Không hề có âm thanh tạp chất nào, tròn mắt hồn nhiên như nước. Thẩm Tây Lăng để trán mình chạm vào trán cô bé, trong lòng phiền muộn cùng cảm động lập lại đan vào một chỗ. Đây chính là đứa bé chung huyết nhục với cô, đây chính là đứa bé từ trong bụng cô chui ra, đây là con gái cô, ai cũng không thể phủ định được sự thật này.

Triển Dịch Minh đứng một bên, cũng không quây rầy họ, nhưng trong đôi mắt xẹt qua một tia cảm xúc khác.

Hình như anh đã lâu rồi không nhớ lại thời gian trước kia. Anh còn nhớ rõ lúc Thẩm Tây Lăng mang thai, tính tình bất thường, hoặc là nói lúc cô đối mặt với anh, tính tình luôn luôn đều là vui tức giận khác thường, mà đứa bé này lại khiến nội tâm của Thẩm Tây Lăng không xác định được.

Sau khi Thẩm Tây Lăng mang thai càng tìm mọi cách bắt bẻ anh, việc lớn việc nhỏ chỉ cần không theo ý của cô, liền lập tức tức giận. Những chuyện ở bên trong, bao gồm việc màu sắc quần áo anh mặc, nếu như cô không thích, liền mở miệng bảo anh lập tức đổi đi, hoặc là lập tức biến mất trước mắt cô. Rèm cửa, cửa sổ, ga giường, tất cả đều phải đổi đi, toàn bộ phải theo ý của cô.

Cô mà ngửi thấy mùi của phòng bếp liền cảm thấy khó chịu, liền đòi hỏi không ngửi thấy mùi dầu thêm chút nào nữa, dĩ nhiên cũng trực tiếp đưa những đồ anh không thể ăn, cô ngửi sẽ muốn nôn.

Thấy anh đang nghe điện thoại, cô cũng biểu lộ vẻ không vui của mình, trực tiếp ném cốc nước xuống đất, biện đạt sự phẫn nộ của mình.

Những việc này Triển Dịch Minh vẫn nhẫn nhịn, dù sao cô là phụ nữ có thai, cô là quan trọng nhất. Mà Nghe Văn Bái cũng khuyên can anh, Tây Lăng lo lắng nhiều, nhiều phụ nữ có thai đều như thế, nghiêm trọng hơn còn có chứng trầm cảm nặng, anh làm chồng thì nên quan tâm tới cảm xúc của vợ hơn, mọi thứ hiểu nhiều hơn, không nên cãi với cô.

Tính của anh cũng không tốt, mấy ngày đó thế nào không nhớ rõ, ngủ không ngon, ăn không ngon, thậm chí thường mơ ác mộng, luôn nằm mơ thấy cô nói anh lại làm sai cái gì, chỗ nào của anh khiến cô không vui. Cô không thoải mái, cũng khiến anh không thoải mái theo.

Cho đến khi Triển Dịch Minh nhận được điện thoại từ bệnh viện, nói đã sắp xếp xong, có thể vào bệnh viện phẫu thuật. Lúc đó anh kinh ngạc, mới hiểu được việc phẫu thuật này là Thẩm Tây Lăng tự sắp xếp. Anh cuối cùng mới hiểu rõ, cô trong thời gian này biểu hiện phiền não, cũng không phải là anh làm sai việc gì, cũng không phải cô vì lo lắng cho đứa bé này, mà cô đang phát tiết, cô đã không cần đứa bé này rồi.

Cuối cùng cô cũng quyết tâm.

Biết cô mang thai, anh rất vui, lần đầu tiên có thể tưởng tượng ra mình làm bố ra sao. Thậm chí làm việc xong, lái xe đến cửa hàng thời trang trẻ em đi chọn quần áo, nhưng mỗi lần không chọn được cái mình hài lòng, đều cảm thấy những bộ quần áo kia không hợp với con mình.

Khi trong lòng anh đầy hy vọng, cô lại muốn giết chết đứa bé này.

Nhận được tin đấy, anh lại cùng Viên Trác Nhiên và bọn bạn uống rượu, thậm chí uống suốt một đêm. Nhưng bọn họ lại thiếu tình nghĩa..., chẳng những không đi cùng anh, còn không ngừng khuyên can anh uống ít thôi. Dù như vậy, anh cũng uống không ít, nhưng vẫn không say.

Anh trở lại “Tây Minh Cư” thì Thẩm Tây Lăng còn chưa ngủ, ngồi ở trên ghế salon, cũng không biết là có nhìn TV hay không. Cô nhìn thấy anh phía sau, ánh mắt xẹt qua tia bất mãn, cau chân mày, hơn nữa lấy tay bịt mũi mình, hình như trên người anh tỏa ra mùi không thể chịu đựng được.

Nếu như bình thường, anh cũng không muốn tranh cãi với cô, nhưng lúc đó, anh như bị tẩu hỏa nhập ma vậy, từng bước một đi về phía cô.

Cô nhìn thẳng vào anh, “Uống rượu?”

Chuyện thật rõ ràng như thế.

Anh đứng bên cạnh cô, nhìn thấy bộ dạng cô khó chịu như thế nhưng lại cảm thấy sáng khoái.

Tay của anh nắm được cằm của cô, “Tôi uống rượu, vậy thì sao?”

Cô giãy giụa, nhưng anh lại không để ý chút nào, đẩy cô một cái, cô thuận thế té trên ghế sofa, nửa nằm.

Anh nhìn bụng cô nhô lên, ánh mắt lạnh trước nay chưa từng có. “Thẩm Tây Lăng, con mẹ nó, tôi nói cho cô biết, nếu như con tôi mà có chuyện gì, tôi chôn cô theo nó.”

Anh nói xong rất nghiêm túc, chỉ một ngón tay lên mặt cô.

12. Chương 12

Sau khi Thẩm Tây Lăng trở lại, Triển Hiểu An một tác cũng không rời khỏi cô, dù là cô muốn đi vệ sinh, cũng ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài, thực sự không chịu đi. Nhìn thấy tình trạng này, Triển Dịch Minh cũng lấy tay đỡ trán, ôm lấy con gái mình, liền đi ra ngoài, anh phải cùng con gái mình nói chuyện một chút.

Thẩm Tây Lăng đang tắm, nếu không cô bé cũng không chịu đi theo bố mình.

Triển Dịch Minh bóp 1 cái vào cửa của con gái mình, “Tại sao lại quần mẹ như vậy?”

Cô bé lén lút nhìn anh, “Con yêu mẹ nha, con muốn ở cùng một chỗ với mẹ.”

Triển Dịch Minh thở dài, “Con xem đi, mua con gấu Pooh mà con rất thích, ngày ngày đều ôm nó chơi, nhưng qua vài ngày, con lại không thích nữa.”

Cô bé hoàn toàn không quan tâm tới ý của bố mình, chỉ nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy sự nghi ngờ.

Triển Dịch Minh đành phải tiếp tục nói, “Con cứ quần mẹ như vậy, sẽ khiến mẹ không thể đi làm được, mẹ sẽ cảm thấy quá nhiều, không làm việc được sẽ rất khó chịu, sẽ oán giận với con.”

Cô bé tròn to hai mắt, cô bé không thể khiến mẹ ghét mình, bé uất ức nhìn Triển Dịch Minh, “Nếu không đi theo mẹ, con sợ mẹ đi, con sợ con ngủ một giấc thì đã không thấy mẹ đâu cả.”

Triển Dịch Minh giống như bị những lời này của bé mà cảm giác như bị đâm vào mẫn liệt, không ngừng an ủi cô bé, cũng không nói gì khác. Vẫn là một đứa trẻ, lại lo lắng như thế. Bọn họ cho cô bé sinh mạng, nhưng lại không thể cho cô bé ngôi nhà đầy đủ nhất. Nghĩ tới đây, cảm giác áy náy trong lòng anh lại bùng phát ra ngoài.

Thẩm Tây Lăng tắm xong ra ngoài, liền nhìn thấy cặp bố và con gái đang ngồi cùng nhau chơi trò chơi. Triển Dịch Minh cố ý để cho cô bé chơi, cũng không quan tâm bị cô bé giầy vò thành cái dạng gì. Triển Hiểu An chơi một lát, nhìn thấy Thẩm Tây Lăng, không thèm chơi với bố nữa, chạy tới hướng của Thẩm Tây Lăng.

“Mẹ.”

Thẩm Tây Lăng nhìn xuống, quần áo hơi ướt, tóc vẫn đang nhỏ nước, không ôm cô bé, “Mẹ tắm cho An An nhé.”

Cô bé gật đầu một cái, hết sức mừng rỡ chạy tới căn phòng của mình cầm quần áo, cô bé muốn mình thật xinh đẹp, đứng ở trước mặt mẹ.

“Chạy chậm một chút.” Thẩm Tây Lăng ở sau lưng bé dặn dò, phát hiện Triển Dịch Minh đang nhìn mình, cùng anh ở cùng một nơi, hơi khó thở, vì vậy đi theo Triển Hiểu An.

Tiểu nha đầu hay là đại tiểu quỷ lấy ra nhiều bộ đồ ngủ của mình, để Thẩm Tây Lăng xử lý, chọn cho cô bé mặc bộ gì. Thẩm Tây Lăng nhìn cách làm của cô bé, cảm thấy giống hệt mình năm đó, đặt tất cả quần áo lên trên giường, thử khoa tay múa chân lên người mình, cuối cùng mới xác định mặc bộ nào. Thật ra

thì mặc tất cả quần áo lên thì khác biệt không lớn, nhưng chỉ muốn lựa ra cái “nhất”, còn có đam mê làm những chuyện mất thời gian này, thật đáng giá để nhớ lại.

Thắm Tây Lăng chỉ vào bộ áo ngủ in hình con gấu nhỏ, “Mặc bộ đó nhé.” Thật ra thì con gái mình, nên mặc cái gì dễ nhìn, áo ngủ này không đẹp mắt nhưng lại mặc thoải mái.

Cô bé hớn hở tiếp nhận.

Trong phòng tắm có một bồn tắm thiết kế cho cô bé, vô cùng thoải mái. Đổ đầy nước xong, Thắm Tây Lăng liền dắt cô bé vào. Thắm Tây Lăng cảm thấy con gái mình có chút lười, bởi vì cô bé không muốn cởi quần áo ra, trực tiếp giơ tay lên, muốn Thắm Tây Lăng kéo quần áo của bé từ dưới lên trên để cởi ra.

Thắm Tây Lăng nhìn hành động này của cô bé, vỗ vỗ tay bé, “Con biết động tác này tên là gì không?”

Cô bé nghi ngờ nhìn cô, chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Đây chính là động tác đầu hàng trong ti vi a.”

Cô bé không hiểu, Thắm Tây Lăng đỡ trán, thôi, đành cởi quần áo cho con gái. Cô bé bò vào trong bồn tắm, Thắm Tây Lăng nhìn dây chuyền trên cổ bé, nhìn qua không có gì đặc biệt, “Cái này không bỏ ra sao?”

“Không a.” Kiên định lắc đầu, bây giờ có nước, cô bé không thể tháo ra, “Mỗi lần con muốn nhìn mẹ, con liền nhìn mặt dây chuyền này.” Cô bé chỉ chỉ dây chuyền của mình, “Bên trong có hình của bố mẹ.”

Thắm Tây Lăng dừng lại, “Người nào cho vào vậy?”

“Bố mua, bà ngoại để, bà ngoại bảo không được quên hình dáng của mẹ, cho nên ngày nào con cũng nhìn, như vậy có một ngày con thấy được mẹ, liền nhận ra được luôn.”

Thắm Tây Lăng lại cảm thấy chua xót, nụ cười cũng mang theo khổ sở.

Cô thận trọng tắm cho cô bé, không dám dùng quá sức, hỏi liên tục là có thấy đau hay không, cường độ có mạnh không, cô bé trả lời xong mới dám tiếp tục.

“Bình thường là ai tắm cho An An?” Thắm Tây Lăng vội vàng hỏi sang chuyện khác, không muốn trong lòng có những cảm xúc khác thường lan tràn ra.

“Bố a.” Cô bé mở miệng trả lời.

“Nếu như bố không có thời gian thì làm thế nào?”

“Tại sao bố lại không có thời gian?”. Triển Hiểu An quay đầu nhìn mẹ, “Con rất bận sao? Tắm không mất nhiều thời gian lắm.”

“An An không bận, mẹ thuận miệng hỏi mà thôi.”

Cô muốn hỏi là người đàn ông kia đêm không về ngủ hay là ở bên ngoài chơi hăng say dỗi dằn, có thể quên mất trong nhà còn có con gái, khiến cô bé đáng thương ngồi chờ không?

Cô không muốn nói cho cô bé những điều này, cũng không sẵn lòng tìm hiểu những điều này, đây chẳng qua là khiến mình không thoải mái. Cô nhìn mặt của An An, cô biết, thấy cô bé này, tại sao mình không hạ được quyết tâm. Sẽ nghĩ tới cô bé có ngủ ngon hay không, có biếng ăn không, có phải rất gầy hay không, đi học có nghiêm túc nghe giảng không, tính tình có trở nên hết sức xảo quyết hay không.

Nếu như không nhìn thấy cô bé, cô còn có thể dè nén, nhưng một khi nhìn thấy, thì khó có thể kiềm chế những suy nghĩ này.

Tắm xong, Thắm Tây Lăng lại mặc quần áo cho An An, lúc này mới cùng nhau ra khỏi phòng tắm. Tóc của bé dùng khăn lau, nhưng vẫn rất ướt. Triển Dịch Minh thấy thế, tự nhiên lấy ra máy sấy tóc, chuẩn bị giống như thường ngày sấy tóc cho An An, nhưng nhìn thấy nét mặt kì lạ của Thắm Tây Lăng, lại đưa máy sấy cho cô.

Thắm Tây Lăng nhận lấy máy sấy, phát hiện Triển Hiểu An đang cười một cách tự nhiên, có lẽ cô bé cũng quen được sấy tóc rồi. Lần này khiến Thắm Tây Lăng cảm thấy rất chua xót, bất kể người đàn ông này ở

bên ngoài như thế nào, ít nhất trên phương diện chăm sóc con, anh ta làm rất tốt, anh ta chăm sóc con bé cũng lâu rồi, cũng không có câu oán hận, thậm chí giáo dục bé rất tốt.

Nhưng cô trở lại, hình như đoạt đi điểm “Lệ thuộc vào” của anh. Cô lắc đầu một cái, không suy nghĩ nhiều, đưa Triển Hiểu An lên ngồi phía trước, cô bật máy sấy lên, sức gió tương đối nhỏ, động tác cũng rất êm ái.

Sau khi làm xong tất cả, thời gian đã bắt đầu muộn, nhưng cô bé không có chút buồn ngủ, vẫn quần lấy Thẩm Tây Lăng, hỏi cô từng loại vấn đề nhỏ, nghe không có chút kỹ thuật nào, nhưng không đành lòng để con gái thất vọng.

“Mẹ, vậy mẹ có nhớ con không?” Triển Hiểu An ngẩng mặt lên, cũng mang theo chút hi vọng, cố chấp chờ đợi đáp án của Thẩm Tây Lăng.

Thẩm Tây Lăng gạt đầu một cái, “Có, mẹ cũng rất nhớ An An.”

Triển Hiểu An cười, lấy tay kéo chặt tay của Thẩm Tây Lăng, ngọt ngào nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Thẩm Tây Lăng không dám nhúc nhích, sợ kéo tay lại sẽ đánh thức bé. Cô nhìn mặt con gái, không khỏi cười thầm, đây là con gái của cô, máu mủ của cô.

Sau một thời gian ngắn, Triển Dịch Minh mới lên trước, nhỏ giọng, bảo Thẩm Tây Lăng giao cô bé cho anh, anh ôm An An đi ngủ. Nhưng Thẩm Tây Lăng cũng không giao cô bé vào tay Triển Dịch Minh, mà tự mình ôm cô bé lên tầng hai phòng của Triển Hiểu An.

Cô để cô bé xuống giường, dùng chăn đắp lên, lúc này mới thỏa mãn nhìn cô bé, giống như thế nào cũng không nhìn đủ.

Thẩm Tây Lăng ngồi ở bên giường, nhìn Triển Hiểu An rất lâu, thậm chí muốn lấy tay sờ mặt cô bé, nhưng đưa ra một nửa, rồi lại vòng vo, nhẹ nhàng kéo ra dây chuyền trên cổ của cô bé, mở ra hình trái tim. Vật này không thấm nước, vì thế mà sau khi mở ra, tấm hình nho nhỏ bên trong vẫn mới tinh, đó là hình đám cưới của cô và Triển Dịch Minh. Bởi vì cô không thích trang điểm đậm, lúc này bàn bạc với thợ trang điểm một hồi, vì vậy dung nhan không có gì sai lệch.

Cô nhớ, thật ra ngày đó bọn họ cãi nhau, vì cái gì không nhớ rõ, có lẽ là do anh đi làm về muộn. Có lẽ chuyện khiến người ta cãi nhau không phải là làm chuyện mà người ta không thể nhận được, chẳng qua là tự viện cớ ra để bộc phát mà thôi.

Nhưng cho dù cãi nhau, từ tấm hình trông được nhưng cũng chỉ là một màn cặp vợ chồng hạnh phúc, nụ cười che giấu cảm xúc trong lòng, sẽ không ai quan tâm, cũng không ai đi suy nghĩ nhiều. Cuộc sống đại khái là như thế này đi, chỉ cần bạn nguyện ý, cho người khác thấy mặt cười của mình, người khác sẽ cho là bạn rất vui vẻ. Chỉ cần bạn không khóc, người khác sẽ cho là bạn cực kỳ kiên cường, cho nên người kiên cường mới dễ dàng thua thiệt như vậy, bởi vì tất cả mọi người cho rằng loại người như thế không cần bất kỳ ai an ủi, giữ lại vết thương ỉn.

Nhưng chỉ cần cười, hình như có thể cho người ta thấy cuộc sống mỹ mãn, thảo nào nhiều người càng ngày càng cố gắng nỗ lực cười tốt nhất trước mặt người khác.

Để lại sợi dây chuyền của bé, lại kiểm tra một lần nữa chăn đã đắp kín hay chưa, lúc này mới tắt đèn, đi ra khỏi phòng.

Cô đi ra, nhìn thấy Triển Dịch Minh đứng ở một chỗ khác. Bởi vì không bật đèn, chỉ có đèn ở tầng dưới là bật, đầu ngón tay của anh hồng lên có vẻ cực kỳ hấp dẫn. Anh đang hút thuốc, thấy được việc này, cô đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Nhận thấy ánh mắt của cô, anh nhìn cô một hồi, sau đó mới dập tắt điếu thuốc trong tay.

Thẩm Tây Lăng nhìn thấy động tác của anh, còn đi về phía anh.

Triển Dịch Minh đổi thế đứng, liếc nhìn cô. Lúc anh tùy ý, trên người luôn mang theo tà khí, giống như ai cũng không có cách nào với anh, anh nghĩ thế nào là như thế. Mặc dù anh có tư cách này, nhưng khí chất này của anh vẫn khiến người ta khó chịu.

Anh thấy cô đi tới, đem điếu thuốc từ bên người cô lướt qua, ném vào thùng rác cách cô không xa.

Cô đương nhiên coi động tác này là anh cố ý, anh không cần giải thích, anh thật sự cố ý. Cô ghét người hút thuốc, rất ghét, cực kì ghét. Chỉ là cảm giác ghét đó từ trước đến nay đều bày tỏ trong lòng.

“Chúng ta nói chuyện một chút.” Triển Dịch Minh trịnh trọng nói, giống như người diễn trò, tùy lúc vẻ mặt có thể biến đổi, bất kể vẻ mặt trước kịch tính hay là đang đùa giỡn hay là sắc bén, anh đều có thể nhanh chóng biến đổi nhưng khi đến vẻ nghiêm túc, không cần bất kì hòa hoãn.

Thẩm Tây Lăng gật đầu một cái, không muốn mở miệng. Cái này không nên cảm giác xa lạ, cô lại nhìn người đàn ông xa lạ, lại không biết nên nói gì với anh. Nếu như cô tìm người ôn lại chuyện xưa, thì người đàn ông này cũng không được, bởi vì giữa bọn họ không có cái gì tốt đẹp cả, một cũng không có.

Đi sau lưng Triển Dịch Minh, theo anh xuống lầu. Giờ phút này cô thấy bình tĩnh, dù là biết rõ từ lúc bắt đầu đi vào “Tây Minh Cư”, cô cảm giác sự tự do của cô lại cách xa dần.

Bọn họ cũng cố ý giảm bớt tiếng bước chân, cũng không biết là sợ quấy rầy ai.

Hôm nay thời tiết không tốt, ngẩng đầu có thể nhìn thấy bầu trời đen như mực, vài khối li ti, giống như trời quang cũng bị mây che đi, cũng chỉ có một điểm sáng nhỏ, trăng sáng cũng không biết trốn đâu, cũng không lộ ra.

Biệt thự không lớn, nhưng trồng không ít hoa cỏ, 1 năm 4 mùa đều có thể nhìn thấy hoa nở, làm cho người ta không phân biệt được mùa.

Triển Dịch Minh đứng ở phía trước, cô nhìn không rõ vẻ mặt của anh, không gian yên tĩnh này khiến người ta hốt hoảng, “Nói chuyện gì?”

“Thẩm Tây Lăng, chuyện đã qua anh không hỏi nữa, nhưng hiện tại, em đã trở về, vậy thì nên suy nghĩ đến con bé một chút.”

“Nói cụ thể một chút.”

Anh xoay người về phía cô, “Anh hi vọng em lấy ra nhiều thời gian hơn để chăm sóc An An.”

Thẩm Tây Lăng bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh muốn tôi từ chức?”

Anh trầm mặc, coi như là chấp nhận.

Thẩm Tây Lăng muốn mở miệng phản bác, điện thoại di động của anh lại vang lên, anh nghe điện thoại trong nháy mắt, cô có thể nghe rõ là giọng nữ. Quá mức yên tĩnh quả nhiên không được, ngay cả những thứ bí ẩn cũng không che lấp được. Cô vốn có điểm do dự thì nhanh chóng tan biến đi.

13. Chương 13

Thẩm Tây Lăng ngủ ở phòng khách, phòng sạch sẽ như mới, người giúp việc làm rất tốt, trong tầm mắt không nhìn thấy một chút bụi bặm nào. Cô có chút mất ngủ, đi tới nhìn Triển Hiểu An lần nữa mới yên lòng. Cô nhớ mẹ mình từng nói qua, mình còn bé rất hay đá chăn, thậm chí có một lần mẹ gọi xuống ăn cơm thì phát hiện trên giường không có ai, bởi vì cô lăn xuống đất, nhưng mà không có ai phát hiện ra. Chuyện như vậy lại thành trò đùa trong nhà, cô cũng thấy buồn cười, nhưng nhớ lại thì sợ con gái mình giống như chính mình. Nhưng hôm nay cô nhìn Triển Hiểu An, phát hiện bé ngủ rất ngoan, đại khái là di truyền từ người đàn ông kia. Thế nhưng người đàn ông này ngủ là cái dạng gì, cô lại nghi ngờ rồi, không phải không nằm chung một giường, nhưng cô chưa bao giờ chú ý qua.

Nghĩ như vậy, thật ra cô cũng không phải là một người vợ tốt.

Ngày hôm sau, Thẩm Tây Lăng tỉnh lại phát hiện Triển Hiểu An đứng ở cửa phòng, cứ ngơ ngác như vậy nhìn cô, trên mặt có vẻ không hiểu, vì vậy gọi cô bé lại.

Triển Hiểu An vui sướng chạy tới, vẫn nhìn Thẩm Tây Lăng, cũng không nói chuyện. Cô bé vừa tỉnh lại, liền chạy đi tới phòng của bố, hỏi mẹ có đi không, mẹ không muốn bé hay không. Triển Dịch Minh nói mẹ không đi, chỉ là mẹ còn đang ngủ, bảo Triển Hiểu An đừng đi quấy rầy, nếu không mẹ sẽ tức giận. Cô bé nhỏ không thể nào tin được lời nói của bố, còn chạy tới cửa phòng khách, nhìn thấy người ngủ trên giường, cũng chỉ đứng ở cửa, sợ đúng như bố nói, mình quấy nhiễu giấc ngủ của mẹ, mẹ sẽ tức giận.

Thẩm Tây Lăng mặc quần áo, lấy tay chạm vào mặt Triển Hiểu An, “An An dậy sớm như thế, thật là đứa bé ngoan.”

Triển Hiểu An được khích lệ, mắt mở thật to, vẻ mặt cũng vui mừng, “Con từ trước đến giờ chưa bao giờ đi học muộn, bạn học cùng toàn đến muộn thôi.”

“Vậy cô giáo có hay khen ngợi An An của chúng ta không?”

Cô bé bĩu môi, “không có.” Chẳng những không có, những đứa tới trễ kia cũng không bị phê bình.

Mặc quần áo tử tế, Thẩm Tây Lăng ngồi chồm xuống xoa xoa mặt con gái mình, sau đó mới dắt Triển Hiểu An đi rửa mặt.

Nhà trẻ thực hành không ít sách, dùng nguyên tắc cơ bản nhất dạy cho các em nhỏ phải thường xuyên rửa tay, phải biết cách súc miệng. Triển Hiểu An cực kì nhiệt tình khoe bàn chải nhỏ của mình cho Thẩm Tây Lăng xem, nhỏ lại rất đáng yêu, không thể không nói bây giờ những sản phẩm này được làm rất đẹp.

Cho Triển Hiểu An đánh răng rửa mặt xong, cô mới đưa cô bé xuống lầu ăn sáng.

Triển Dịch Minh đã ngồi ở bàn ăn, trên bàn ăn bày đặt khéo léo nhưng không nhiều thức ăn lắm, nhìn qua hết sức ngon miệng. Dì nấu cơm đem món ăn cuối cùng lên bàn xong, trực tiếp lui xuống. Thẩm Tây Lăng dắt Triển Hiểu An cùng nhau ngồi lên bàn ăn, thấy Triển Hiểu An ngồi ngay ngắn rồi cô mới ngồi xuống.

Người đàn ông ngồi đối diện cầm một tờ báo, hình như cực kì tập trung, trong chớp nhoáng, Triển Dịch Minh để tờ báo qua một bên, nhìn Thẩm Tây Lăng một cái, liền bảo Triển Hiểu An ăn sáng.

Thẩm Tây Lăng nhìn Triển Dịch Minh mấy lần, cũng chuyển động. Cô ở trong lòng nhắc nhở mình, ngồi đối diện mình là chồng mình, bên cạnh là con gái mình, bọn họ là người một nhà. Nhưng cô thế nào cũng không thể coi cô với Triển Dịch Minh là người một nhà, mỗi lần đều thấy mâu thuẫn. Vừa rồi đứng ở trên tầng cô nhìn thấy Triển Dịch Minh ngồi ở phía dưới, liền cảm thấy như mơ vậy.

Một màn này, khiến cô không cảm giác được sự ấm áp, mà là lạnh, toàn thân thấy lạnh.

Vốn cô cũng nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, nhưng không được. Tâm tình chịu ảnh hưởng, cô nhìn bố cục trong phòng khách, cũng không biết là cô sinh ra ảo giác hay không, giống như bố cục trong nhà chưa bao giờ thay đổi. Cảm giác quen thuộc dần sâu hơn này khiến cô thấy sợ hãi, thậm chí còn khiến cô thấy rối loạn thần kinh. Cô đã từng đọc một bộ tiểu thuyết mượn của đồng nghiệp viết, miêu tả việc trở lại nơi quen thuộc, địa phương quen. Thẩm Tây Lăng bị suy nghĩ này đâm vào người, lại nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện này.

Cô tự nói với mình, bây giờ cùng ngày trước không giống nhau, cô không phải là Thẩm Tây Lăng trước kia, không phải là cô nữ sinh nhỏ ban đầu nữa. Cô chưa trở lại ngày trước, cô cũng không thể giống như trước kia, số mạng của mình đặt ở trên người khác. Thậm chí, cô nhìn về hướng Triển Hiểu An, cô không thể bị người vững vàng bao lấy, cô không muốn cuộc đời mình cũng bị hủy diệt.

Ăn sáng xong, chỉnh sửa một chút, chuẩn bị ra cửa.

Triển Hiểu An ngồi trong xe rất vui vẻ, “Thật tốt, hôm nay mẹ đưa con đi học.”

Thẩm Tây Lăng chỉ có thể vuốt đầu Triển Hiểu An, không làm được cam kết khác. Đã quá nhiều cam kết bị phá vỡ, chứng minh tất cả đều là lời nói dối, vì vậy càng không muốn đi hứa hẹn.

Triển Hiểu An vô cùng vui vẻ về phương thức bây giờ, “Lúc tan học mẹ có tới đón con không?”

Thẩm Tây Lăng bỏ tay xuống, nở nụ cười mang theo chút miễn cưỡng, “Mẹ có công việc, không thống nhất với giờ tan học của An An, cho nên không thể tới đón An An. Nhưng An An vẫn phải nghe lời nha.”

Triển Hiểu An lại thấy thất vọng, nhưng vẫn có thể tiếp nhận.

Sau khi xuống xe, Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh cùng nhau đưa Triển Hiểu An vào trường học. Triển Hiểu An gặp được bạn, vui mừng giới thiệu, “Đây là bố mẹ tớ.” Giống như muốn thông báo điều này trên toàn thế giới biết, thấy Triển Hiểu An cười, Thẩm Tây Lăng thế nào cũng không cười được.

Lần nữa ngồi lên xe, Thẩm Tây Lăng xoa trán mình, “Đưa tôi tới công ty.”

Triển Dịch Minh nhìn cô một hồi, “Anh cho là lời nói hôm qua của anh, em nghe thấy chứ?”

“Triển Dịch Minh, tôi không muốn cãi nhau với anh.” Cô đưa ra điều bộ trước, cô cảm thấy mệt mỏi, lòng mệt mỏi, không muốn cùng anh trao đổi cái gì, khi quan điểm của bọn họ không nhất trí.

Triển Dịch Minh nắm chặt tay lái, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, “Nói như vậy thì anh rất muốn cùng em sao?”

Thẩm Tây Lăng không muốn để ý tới anh, nhưng cũng không thể, vì vậy không thể làm gì khác hơn là trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, “Tôi sẽ không từ chức, chỉ đơn giản như vậy.”

“Anh cứ cho rằng em đi ra nước ngoài vài năm sẽ có tiến bộ.” Sắc mặt của Triển Dịch Minh càng ngày càng chìm xuống, “An An thiếu hụt tình thương của mẹ nhiều năm như vậy, phương diện này rất nhạy cảm, em đã trở lại, cũng nên dành thời gian cho nó, đây là gây khó dễ cho em sao? Chẳng lẽ đây không phải chuyện người mẹ như em phải làm sao?”

“Phải là một chuyện, thực tế lại là một chuyện khác. Tôi không phủ nhận việc tôi thiếu An An rất nhiều, tôi sẽ cố gắng để bù đắp cho nó, nhưng bỏ việc không được. Tôi tốn rất nhiều thời gian mới tìm được công việc hài lòng của mình, cũng gặp gỡ được với nhiều người, tôi không muốn bỏ.”

“Lấy có.”

“Tùy anh nghĩ thế nào cũng được, đương nhiên là anh ghét chuyện tôi đi làm rồi. Anh ký một hợp đồng, liền bằng tiền lương mấy trăm năm của tôi rồi, dĩ nhiên không thấy được tôi làm khổ cực được mấy ngàn đồng tiền lương.”

“Em tạm thời đang nói sang chuyện khác.”

“Vậy chúng ta nói đến thực tế đi, tôi cũng không còn nhỏ nữa, ở nhà lại không có kinh nghiệm làm việc, trừ chăm sóc đứa bé ra cái gì cũng không biết. Như vậy tôi có tác dụng gì?” Cô nhìn Triển Dịch Minh, đầy lòng nghi nếu cô ở nhà chăm sóc con, xóa bỏ nỗi lo về gia đình cho anh, sau đó anh lại làm cái gì? Dễ dàng ở bên ngoài sống phóng túng hơn sao? Tại sao cô phải làm những điều này?

Khi cô ngày từng ngày già đi, càng ngày càng không thể thích ứng với xã hội này thì cô có thể làm gì?

Đã có nhiều phụ nữ trở thành ví dụ thất bại rồi, hưởng chỉ những người phụ nữ kia ban đầu coi tình yêu thần thánh là điều kiện tiên quyết, cuối cùng vẫn bị thương tích đầy mình, trừ cả ngày hỏi vì sao lại đối với em như vậy, cái gì cũng không.

Cô không muốn làm người như vậy, bây giờ mềm lòng, nhất định sẽ lưu lại vô số vấn đề khó khăn về sau.

Phụ nữ hung ác một chút, thì tỷ lệ lấy được hạnh phúc mới cao hơn chút.

Triển Dịch Minh nghe được cô nói như vậy, lại cười, “Thẩm Tây Lăng, em rốt cuộc đang sợ cái gì?”

Đúng vậy, cô đang sợ cái gì? Bản thân cô thật ra cũng không biết rõ.

Về vấn đề từ chức này, đến đây chấm dứt.

Thẩm Tây Lăng tiếp tục công việc, theo bản năng cái gì cũng không muốn, xử lý xong công việc, đặt chính mình vào trạng thái bận rộn.

Lập tức sau khi tan việc, một chiếc xe quen thuộc lại dừng ở trước công ty.

Cô từ từ đi qua, đối với người khác đánh giá người đàn ông này chỉ biết ăn uống vui đùa thì có vài phần đồng ý, như thế này mà đúng lúc xuất hiện ở công ty của cô, giống như chỉ cần anh nguyện ý, chuyện lớn hơn về công ty anh cũng có thể để sang một bên. Cô đang suy nghĩ, giờ phút này cô không phải giống 1

người phụ nữ bị anh nhìn trúng, bây giờ anh cực kì hứng thú với cô, vì vậy thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Mọi người coi thường động vật, càng không chiếm được thì càng muốn lấy được, lấy được thì cũng bắt đầu vứt bỏ.

Cô mở cửa xe, trực tiếp ngồi xuống.

Cô còn chưa kịp mở lời, Triển Dịch Minh đã chủ động, “Tất cả đồ đạc của em đã được chuyển về ‘Tây Minh Cư’ ”

Ý tứ rất rõ ràng, cô không cần lấy cớ về nhà trọ nữa. Cô quay đầu nhìn người đàn ông này, bỏ qua mở miệng hỏi thăm. Chỉ cần anh nguyện ý, lúc nào cũng có thể tìm ra chỗ cô thuê, tự nhiên cũng có thể tiến vào chỗ của cô, sau đó mang đi tất cả, còn lãng phí nước bọt để hỏi sao?

Thấy cô không nói gì, anh cười, “Có muốn đi kiểm tra một chút cái gì không bị lấy đi không?”

Cố ý chế nhạo, giống như cũng biết giờ phút này cô vẫn đang muốn lấy cớ, vì vậy không cần phiền phức như vậy, anh giúp cô nghĩ. Nhìn anh hiểu rõ tâm tư của cô, chỉ cần một ánh mắt là nhìn thấu cô.

Dọc theo đường đi đều không còn lời gì để nói, Thẩm Tây Lăng chỉ dựa vào ghế.

Trở lại “Tây Minh Cư”, Thẩm Tây Lăng cũng không nói gì với Triển Dịch Minh. Chỉ có Triển Hiểu An là cực kì vui vẻ, đã sớm đứng chờ mẹ trở lại, nhìn thấy Thẩm Tây Lăng liền chạy tới, trực tiếp chạy vào trong lồng ngực của cô.

Thẩm Tây Lăng ôm bé vào nhà.

Triển Dịch Minh nhìn cặp mẹ con này, không khỏi lắc đầu, sau đó lái xe vào nhà để xe. Anh cũng không lập tức xuống xe, mà lấy một điều thuốc ra đốt, rồi lại không hút, giống như vì đẹp mắt, nhìn chằm chằm điều thuốc từ từ bị thiêu đốt. Thậm chí khi anh có hứng thú hút một chút, tăng tốc độ bị đốt.

Người phụ nữ kia, vẫn giống như xưa, miễn là kinh ngạc phía sau, trực tiếp ra vẻ tâm tình không tốt. Có lẽ vẫn có chút khác biệt, ít nhất hiện tại lấy trầm mặc ra kháng cự.

Điều thuốc cháy hết thì điện thoại di động kêu lên.

Anh cầm điện thoại lên, trên màn hình có tên “Hàn Vũ Sát”.

14. Chương 14

Con người rốt cuộc có thể đồng thời yêu hai người được không? Trong một thời gian rất dài, vấn đề này là một đề tài hấp dẫn. Trong đó có một cách lý giải là, nếu như bạn yêu một người khác, đó chính là không yêu người thứ nhất, bởi vì nếu như bạn yêu người thứ nhất, cũng sẽ không yêu người thứ hai. Cách lý giải này, theo phương diện của mỗi người mà nói thì có chút buồn cười, nếu không làm sao sẽ xuất hiện kiệt tác “hoa hồng trắng cùng hoa hồng đỏ”. Mỗi người đều có chút nào đấy yêu cả tính cách và ưu điểm, khi đặt chút tính cách và ưu điểm phân tán lên hai người, vì vậy liền có cách nói đồng thời yêu hai người. Dĩ nhiên, đối với những người có chủ nghĩa tình yêu tuyệt đối, chỉ chịu thừa nhận bạn chỉ có thể yêu một người, đối với một người khác như thế chỉ là thích, tuyệt đối không thể coi người thứ hai là yêu, giống như nếu coi người thứ hai gọi là yêu, vậy thì tình yêu chính là một loại quynh rũ.

Thẩm Tây Lăng từ trong mơ tỉnh lại, ngơ ngác nhìn trần nhà. Đêm đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nhìn chằm chằm vào phương hướng thẳng. Cũng không mơ ác mộng, chỉ là nhớ tới những kỉ niệm xưa. Nhưng vấn đề là ở, bên trong xuất hiện rất nhiều người, rõ ràng cô căn bản không nghĩ tới bọn họ, bọn họ cố tình xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Con người rốt cuộc có thể yêu hai người đồng thời hay không. Đề tài này, lúc đang học đại học thì trong phòng đã từng có một cuộc thảo luận kịch liệt, mọi người phát biểu ý kiến của mình, cuối cùng “Bàn về ưu

điểm” của Hương Tri Dao đã thuyết phục mọi người. Hương Tri Dao trong trí nhớ của cô, vĩnh viễn đều lý trí như vậy, cũng luôn có suy nghĩ riêng biệt của chính mình như thế.

Cô đã lâu không nghĩ tới Hương Tri Dao, dạo này lại thường xuyên nhớ tới cái tên này, từ lúc bắt đầu thấy trên tờ báo.

Hương Tri Dao sau khi tốt nghiệp đại học liền tiến vào làng giải trí, trở thành một ca sĩ khá nổi tiếng, vô số người hâm mộ. Qua báo chí, trên mạng cũng ghi nhiều hoạt động của Hương Tri Dao, cũng được nhận nhiều quảng cáo, “Trung Nghệ” năm nay là trọng tâm chính, dựa vào sức ảnh hưởng của sản phẩm mới nhất trong thị trường trang sức.

“Trung Nghệ” trong giới đá quý thì ở thành phố Tích Xuyên này không ai là không biết, chính là nhờ chồng cô Triển Dịch Minh một tay đưa lên huy hoàng, buồn cười đây chính là thời điểm huy hoàng nhất của Triển Dịch Minh, thì là thời điểm gian nan nhất của nhà họ Thẩm bọn họ. Xem đi, lúc bạn khóc, nhất định sẽ có người cười, lúc bạn gặp xui xẻo, nhất định sẽ có người vì trúng độc đắc mà hưng phấn khác thường, ai có thể ảnh hưởng bao nhiêu tới người khác.

Không thể không nói, truyền thông đưa tin về Hương Tri Dao thì đồng thời cũng tìm tin về chuyện tình của cô. Thậm chí còn tìm được chuyện mấy năm trước, ví dụ như biết được chuyện tình rồi rầm không muốn ai biết của Hương Tri Dao và Triển Dịch Minh. Những điều này, đều ở đây nhắc nhở cho Thẩm Tây Lăng một sự thật, Hương Tri Dao là mối tình đầu của Triển Dịch Minh.

Thẩm Tây Lăng quên mất mình ngủ lại thế nào, tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng rồi. Nhanh chóng bò dậy, sau khi mặc quần áo tử tế mới phát hiện, hôm nay là chủ nhật, không cần đi làm. Suy nghĩ này khiến cô nhụt chí, rồi lại nhận được tin nhắn muốn họp mặt bạn học thì tâm tình thay đổi.

Hội bạn trung học, tin nhắn gửi đi hết sức bất ngờ, còn cố ý nhạo báng những bạn này mà lộ mặt ra, những bạn nghèo chỉ biết hâm mộ tuyệt đối không ghen tị, thuận tiện cũng cảm ơn các bạn vì trước kia việc mình đã đắc tội giải quyết xong mà không bị giết.

Thẩm Tây Lăng nhìn tin nhắn này nhiều lần, mới nhớ tới, lúc mình đi công tác thì gặp được một bạn học, vì vậy đưa số điện thoại cho nhau. Nếu không theo lý thuyết sẽ không có ai biết số của cô, cũng coi như là duyên phận đi, trong cuộc sống có một lúc không chú ý thì sẽ có việc gì đẩy xen vào để thúc đẩy phát triển về sau.

Cô đi xuống tầng, phát hiện Triển Dịch Minh và Triển Hiểu An đã sớm ngồi trên ghế sofa phòng khách chơi cái gì. Hai người chơi hết sức ăn ý, vui vẻ hòa thuận.

Thẩm Tây Lăng đứng trên bậc thang, nhìn bức tranh này cách đó không xa. Bọn họ hạnh phúc như vậy, vậy có phải từ mặt bên cạnh chứng minh phải không, coi như không có cô cũng không sao, bọn họ cũng sẽ rất tốt. Cô không phải là nhân tố trong gia đình mà thiếu cô thì không thể được. Suy nghĩ này rất nguy hiểm, nhưng cô không khống chế được.

Cô lại tiếp tục đi xuống.

Triển Hiểu An nhìn thấy cô, cười với cô, “Cuối cùng mẹ cũng dậy rồi.”

Lời này khiến Thẩm Tây Lăng nhìn xuống thời gian trên điện thoại di động, cũng không gọi là muộn, “Ừ, An An nhà chúng ta dậy thật là sớm.”

Triển Hiểu An mở to hai mắt, nhìn Thẩm Tây Lăng, sau lấy ra một bộ quần áo cho Thẩm Tây Lăng, “Mẹ cũng thay đi, như vậy người khác nhìn qua là biết chúng ta là người một nhà.”

Thẩm Tây Lăng lúc này mới phát hiện ra, đồng nhất đối với phụ nữ thế nhưng mặc vào là quần áo cho bố mẹ và con. Tầm mắt của Thẩm Tây Lăng cũng rơi trên người Triển Dịch Minh, ngược lại anh rất tự nhiên, không có gì không ổn, cũng không giống như bị ép mặc vào.

Người đàn ông như anh, lại nguyện ý mặc loại quần áo này, khiến cô có chút không ngờ tới.

Lắc đầu một cái, “Hôm nay mẹ có thể không mặc được không?” giọng có chút lầy lòng.

Triển Hiểu An sững sờ liếc nhìn cô, lại quay đầu đi nhìn bố mình.

Triển Dịch Minh cũng nhìn cô.

“Hôm nay mẹ có chuyện khác rồi.” Cô xem ra, đây đúng là có sự sắp xếp giữa bố và con gái, hơn nữa định an bài cô tiến vào.

Triển Dịch Minh nhìn thẳng cô, “Anh nhớ hôm nay em không cần đi làm.”

“Tôi có chuyện khác.” Cô muốn nói là làm thêm giờ... Lấy cớ, nhưng lại không muốn nói dối, đây thật là một khuyết điểm, người không thể nói dối sẽ mất đi rất nhiều, ít nhất nhiều khi ra về cực ngốc.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn cô, vẻ mặt trực tiếp biểu lộ tâm tình anh rất tệ, “Chuyện gì quan trọng đến mức mà ngay cả gia đình của mình cũng để qua một bên.”

Cô cắn môi, cũng không mở miệng, nhưng bộ dạng cố chấp thể hiện cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, cô đã quyết định muốn đi làm chuyện quan trọng, về phần người khác muốn nói cái gì cũng không sao cả.

Hai người ai cũng không động đậy, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Triển Hiểu An nhìn Thẩm Tây Lăng một chút, lại nhìn Triển Dịch Minh một chút, hình như đang lưỡng cố lưỡng từ.

Thẩm Tây Lăng kiên trì, tự nhiên lại hiệu quả, dù sao cũng không ai dám trố mắt nhìn cô lại. Vì vậy Triển Hiểu An cùng Triển Dịch Minh đi ra ngoài, vốn kế hoạch là gia đình một nhà 3 người cùng nhau đi ra ngoài chơi. Triển Hiểu An hết sức vui vẻ, nhất định mọi người phải mặc giống nhau, bởi vì bé thấy mọi người đều mặc như vậy, nhìn một cái cũng biết là người một nhà.

Mặc dù Thẩm Tây Lăng không đi khiến Triển Hiểu An có chút thất vọng, nhưng đứa bé vẫn còn nhỏ, sau khi ra ngoài thì bao lâu sau tất cả suy nghĩ đặt lên việc chơi.

Triển Dịch Minh đưa Triển Hiểu An tới vườn bách thảo, dọc trên đường đi có không ít người nhìn bọn họ, vừa nhìn còn không ngừng đánh giá. Một đôi tình nhân nhỏ nhìn thấy bọn họ, nữ sinh đánh vào bả vai nam sinh kia, “Anh còn không chịu mặc áo đôi với em, anh xem người ta đẹp trai hơn anh nhiều, cũng mặc loại quần áo này, người ta thể nào không có ghét vì mất thể diện kia?”

Nam sinh lập tức mở miệng, “Nếu em sinh con cho anh, anh cũng nguyện ý mặc.”

Lời này của nam sinh khiến nữ sinh đỏ mặt, lại tay trong tay đắm chìm.

Triển Hiểu An rất chú ý, thấy cái gì cũng tò mò, thích hỏi câu tại sao, lặp lại nhiều lần, hơn nữa nhất định phải để Triển Dịch Minh trả lời. Triển Dịch Minh cũng không biết rõ lắm, đối với phương diện này cũng không học nhiều, chỉ có thể vừa nói lung tung vừa thông suốt, cuối cùng Triển Hiểu An cái nghe hiểu cái nghe không hiểu. Nghĩ tới việc mình là con gái thì phải giả bộ nghe hiểu, không khỏi âm thầm lắc đầu.

Cô bé rất hào hứng, trái nhảy phải nhảy, Triển Dịch Minh chỉ đành phải đi sau bé, sợ bé ngã.

Chơi được một lúc, Triển Dịch Minh liền nghe điện thoại.

Cô bé đứng ở một bên chờ Triển Dịch Minh nói chuyện điện thoại xong, sau cô bé muốn bố dẫn cô bé đi ăn cây kem rất dài, các bạn nhỏ ở đây đều ăn thế, nhìn ăn thật ngon, bé cũng muốn.

Cuối cùng Triển Dịch Minh cũng cúp điện thoại.

“Là mẹ sao?” Triển Hiểu An nháy mắt, miệng còn héch lên, “Sao không để con nói chuyện với mẹ?”

Triển Dịch Minh lấy tay vuốt đầu cô bé, “Không phải mẹ.” Nhìn sắc mặt của Triển Hiểu An rồi mở miệng, “Có một cô muốn tới đây chơi cùng với An An, An An thấy được không?”

Cô bé có chút không hiểu, nhưng không phản bác.

Triển Hiểu An vẫn được ăn kem Tâm Nghi, nhưng sau khi ăn xong bé đang do dự có ăn thêm cái nữa không thì cô ấy tới, dung mạo của cô ấy rất đẹp, vì vậy bé cũng có cảm tình với cô.

Hàn Vũ Sắt đi tới chỗ Triển Dịch Minh, gần đây công việc của cô có chút bận, thời gian của 2 người cũng khác nhau, bọn họ đã lâu rồi không gặp nhau. Nói trên phương diện thời gian mà nói thì cũng không lâu

lắm, nhưng cô lại cảm giác là rất lâu, không thấy người đàn ông này, cô cảm thấy lo lắng rằng mình sẽ không cách nào kiếm chế được nỗi nhớ nhưng.

Vì vậy Triển Dịch Minh nói anh đang ở đây, lập tức bỏ lại chuyện đang làm.

Cô luôn cho rằng Triển Dịch Minh có một đứa con gái, nhưng không biết là cố ý hay vô ý, cô cũng chưa từng thấy qua. Cô và Triển Dịch Minh ở chung một chỗ thì anh cũng không nói tới con gái anh. Vì vậy cô có chút không hiểu, anh yêu con gái hay là không quá yêu.

Hàn Vũ Sắt đi đằng sau, cô rất tò mò về Triển Hiểu An.

Triển Hiểu An cười với Hàn Vũ Sắt, “Cháu chào cô ạ.”

Hàn Vũ Sắt nhìn Triển Dịch Minh một chút, sau đó ngồi chồm xuống sờ đầu của Triển Hiểu An, “An An thật đáng yêu.”

Triển Hiểu An nhìn Hàn Vũ Sắt, “Cháu giống mẹ cháu, tất nhiên là đáng yêu rồi.”

Trên mặt Hàn Vũ Sắt lướt qua vẻ lúng túng, thu tay lại.

Sau đó Triển Dịch Minh cùng Hàn Vũ Sắt trò chuyện câu được câu không, nhưng phần lớn vẫn lấy Triển Hiểu An làm chủ, cô bé muốn đi đâu, hai người liền đưa đi.

Hàn Vũ Sắt đi cùng được một lúc, mới phát hiện Triển Dịch Minh mặc quần áo gia đình, cảm giác có chút quái dị, cô vẫn cho rằng anh sẽ không mặc loại quần áo này. Lại nhìn Triển Hiểu An một chút, đột nhiên cảm thấy, bất kể mẹ đẻ đứa bé này là ai, làm bố sẽ yêu, dù sao cũng là con mình. Suy nghĩ như vậy dâng lên, Hàn Vũ Sắt liền chủ động lấy lòng Triển Hiểu An, cùng cô bé nói chuyện đủ các loại đề tài.

Triển Hiểu An chơi được một lúc cũng mệt, làm nũng với Triển Dịch Minh, “Bố, con muốn uống nước.”

Triển Dịch Minh vừa nghe, lập tức tìm kiếm cửa hàng, thuận tiện bảo Hàn Vũ Sắt đưa An An ra dưới cây, hôm nay ánh mặt trời khá chói chang.

Hàn Vũ Sắt đưa Triển Hiểu An tới dưới một thân cây, cô nhìn chằm chằm đứa bé này, lại xoay người nhìn người đàn ông đang đi kia, thậm chí có một loại ảo giác, thật giống như bọn họ là người một nhà, cảm giác này càng mãnh liệt, cô như thấy được tương lai của mình, trở thành vợ người đàn ông này.

Hàn Vũ Sắt vuốt đầu Triển Hiểu An, giọng nói rất dịu dàng, “An An, cô hỏi cháu một câu, được không?”

Triển Hiểu An ngẩng đầu nhìn cô, dùng sức gật đầu một cái.

“Cô làm mẹ An An, được không?” Cô có tự tin rằng sẽ đối tốt với đứa bé này, cũng tự tin gánh vác trách nhiệm gia đình.

Triển Hiểu An cau mày, “Nhưng cháu đã có mẹ rồi.”

Mẹ chỉ cần một là đủ rồi, nhiều liền mất đi ý nghĩa của mẹ, cũng mất đi vị người thân độc nhất vô nhị.

15. Chương 15

Thẩm Tây Lăng nhìn cặp bố con rời đi, Triển Dịch Minh không có vẻ mặt gì, cũng không thèm nhìn cô. Con gái thì cũng giận cô, cũng không nói hẹn gặp lại với cô. Nhìn thấy con gái cúi đầu, nét mặt buồn thì cô có chút hối hận, nhưng lời đã nói ra, hơn nữa cô đang suy nghĩ, có lẽ về sau cô sẽ đối mặt với nhiều chuyện tương tự như thế, bây giờ cũng không chịu nổi, vậy sau này cô sống thế nào?

Biệt thự không lớn, nhưng sau khi bọn họ đi, cô lại cảm thấy trống trải.

Cô ngơ ngác ngồi trên ghế salon, không biết mình muốn gì, cũng không biết mình nên làm cái gì. Trạng thái này giống như lúc thi đại học vậy, đối với tương lai của mình không cách nào chắc chắn được. Cô nhớ một thầy giáo đã từng nói, sinh viên đại học bây giờ có quá nhiều sự lựa chọn, có thể chọn tìm việc làm,

có thể chọn thi nghiên cứu, có thể lựa chọn tự gây dựng sự nghiệp.... sự lựa chọn nhiều, dẫn tới việc mất phương hướng. Bây giờ cô hoang mang, cũng liên quan tới lựa chọn sao? Nhưng rõ ràng cô không có sự lựa chọn. Nhưng cô biết, mình đang mong đợi cái gì đó, một cái gì đó giúp cô thoát ra khỏi lồng giam của mình, đồng thời cũng cho cô tất cả dũng khí cùng động lực thoát ra.

Cô đang đợi, hơn nữa chưa bao giờ từ bỏ.

Đã tới lúc, cô chậm rãi ra cửa. Đối với việc họp lớp này, cô cũng không thích thú lắm, nhưng lúc này đây, cô lại rất muốn đi. Như vậy mà có thể ỉn một lý do tốt nhất, cô thật sự có việc, không phải cố ý không muốn đi ra ngoài chơi cùng bọn họ.

Vì vậy trong lòng có lỗi với Triển Hiểu An, cũng giảm đi chút.

Thời gian không sai biệt lắm, cô mới ra cửa.

Đều nói họp lớp đều do người khá trong xã hội khởi xướng lên, điểm này không sai, cũng không nói rằng là những người phát đạt rồi muốn khoe khoang, mà là phần lớn mọi người có cùng chung một cảm giác. Lúc chính mình tạo ra thành tích hoặc là sau khi thành công, mới có thể muốn đi nhớ lại những thứ tốt đẹp kia, vì vậy liền nhớ cảm xúc xưa, hơn nữa nguyện ý lấy hành động thực tế ra nhớ thời xưa. Mà khi cuộc sống trôi qua không được như ý người, chỉ sợ không có tâm tình tốt như vậy đi tới thưở xưa, cho dù nghĩ, cũng chỉ là cảm giác trôi qua trong nháy mắt, sẽ không nguyện ý hao tổn thời gian.

Lựa chọn địa điểm gần trường, nơi này trước đây Thẩm Tây Lăng thường tới. Không ngờ vẫn ở đây lâu như vậy. Quán bar này không giống các quán bar tốt xấu lẫn lộn bình thường, mà là có chút phong cách, ánh đèn cùng sân khấu cũng được thiết kế đặc biệt, giống như hiện đại kết hợp với hoài cổ.

Cô còn nhớ rõ, trước kia rất thích cùng Hướng Tri Dao ra ngoài, ở chỗ này ca hát lại nhảy múa. Hướng Tri Dao luôn là người nổi bật nhất trong đám người, có khả năng nhảy động lòng người, vóc người cũng không tệ, luôn hấp dẫn được một đám đàn ông xin số điện thoại của cô ấy. So ra mà nói, Thẩm Tây Lăng chỉ là cô gái yên tĩnh bên cạnh Hướng Tri Dao, chỉ nhìn, hăng hái lúc đứng ở bên cạnh với Hướng Tri Dao, còn lúc không hứng thú thì lấy một ly rượu từng ngụm nhỏ uống. Nhưng lúc đó Hướng Tri Dao toàn lắc đầu, bảo cô rằng đã tới chơi rồi, phải chơi đến tận cùng, không cần phải như thế. Nhưng Thẩm Tây Lăng không nghe, luôn làm theo ý mình.

Mãi cho đến lúc bọn họ tách rời nhau, mới ít thời gian tới đây.

Cô phải tìm lâu mới thấy những bạn học kia, thật ra thì nhìn kỹ không có nhiều thay đổi lắm, nhưng quần áo khác, cộng thêm đầu tóc cũng xử lý khác, không giống như kiểu đầu ngổ học sinh như trước kia nữa, ít nhất diện mạo sôi nổi cũng khiến người ta thấy kinh ngạc.

Thẩm Tây Lăng nên thuộc về loại người có thay đổi không lớn lắm, dù sao lúc học đại học, trang phục của cô là theo trào lưu trước, mặc dù con đường không dễ để đi, nhưng chỉ cần xem những quần áo trên người cô, cũng sẽ bị giá cả của nó hù dọa. Mà cô bây giờ, trên người cũng không có sắc màu gì nổi bật, nhìn đúng như vậy nhưng cũng có thể coi là người khác biệt không lớn.

Cô còn chưa tìm được bạn thì bọn họ đã tìm thấy cô, vẫy tay về phía cô.

Mặc dù cô vào thời điểm nào đó khá cố chấp, nhưng cùng bạn học chung đụng không tệ lắm, không có nhiều bạn bè kết thân lắm, nhưng quan hệ ngoài mặt vẫn được.

Các bạn học sau khi thấy cô, cũng khen cô chăm sóc tốt, còn có thể giả vờ làm sinh viên đại học được đấy. Cô chỉ cười, thỉnh thoảng mới có thể nói được một- hai câu.

Sau khi Thẩm Tây Lăng ngồi xuống, lần lượt có bạn tới, thỉnh thoảng có người chú ý tới. Mỗi lần thấy bạn học chào hỏi, cô đều đặt tay lên đầu gối, trong lòng đang mong đợi cái gì, chỉ có chính cô biết được.

Phần lớn đã đến đông đủ, mọi người liền đi nhớ lại thời gian lúc đó. Nhiều nhất chính là nói đến chuyện xấu năm đó, cũng lòi ra ai đó thâm mến ai đó, người nào vì ai mà làm không ít việc ngốc, đến cuối cùng kêu lên tuổi trẻ thật là tốt, có dũng khí bất chấp hậu quả. Cũng không biết là ai, nói tới hồ nước nhân tạo của nhà trường, một lần vì xây dựng suối phun, mà hết cả nước hồ. Các bạn học mới phát hiện ra, hồ này rất cạn, nhất là đụng tới vị trí đường cái, nước sâu nhiều lắm chỉ ngập tới đầu gối, bộ phận ở giữa còn sâu

một chút, cả hồ thật ra thì giống như cái chảo sắt khổng lồ. Vì vậy thời gian đó các bạn học nói nhiều nhất chính là, nếu bị thất tình muốn nhảy hồ tự tử thì chớ nhảy hồ Tĩnh, tránh cho nhảy xuống ngập không chết được, đỡ phải nhảy lại.

Thẩm Tây Lăng xoa trán, thật ra thì cô cũng đã làm việc rất ngây thơ. Cô đã từng ngồi ở bên hồ đó, hướng về phía người đàn ông kia nửa thật nửa giả mở miệng, nếu như có một ngày anh không cần cô nữa, cô liền nhảy xuống, để cho anh hối hận cả đời.

Lúc đấy anh đã nói như thế nào?

Thẩm Tây Lăng, em thật là ngốc, vào lúc này em nên đẩy anh xuống để anh chết đuối, sau đó em đi tìm một người đàn ông tốt bắt đầu cuộc sống mới.

Được rồi, một câu nói rất đơn giản, nhưng lúc đó cô cảm thấy, rất cảm động, trong nháy mắt liền quên mất giữa bọn họ đang xảy ra chuyện không vui, lần nữa làm lạnh với nhau.

Nhớ lại giống như chất độc, một chút xíu liền xâm nhập vào cốt tủy, không biết một ngày kia độc sẽ phát sinh.

Các bạn học cũng rất hào hứng, quả thật không chút nào kiêng kỵ chuyện ngu xuẩn mình đã làm, nói thẳng hết ra. Thậm chí còn xảy ra, một bạn nữ còn nói với một bạn nam, “Năm đó tớ còn thích cậu đấy.”

“Vậy sao cậu không nói sớm?”. Bạn nam đó khá kinh ngạc, cũng thế, có chút nữ sinh thích hết sức mịm mề, mịm mề đến nỗi ngay cả người trong cuộc cũng không biết gì.

“Bởi vì biết cậu không thích tớ a.” Cô bạn đó nói xong lại muốn nói xuống dưới, lại cố ý nhìn Thẩm Tây Lăng một cái, trong đó có chút ẩn tình không nói cũng được, tránh phá hư không khí, “Thật may là không nói, nếu không bị người trì hoãn, sao tớ có thể gặp được vị này của tớ chứ?”

Bạn nam cũng chỉ cười trêu ghẹo, cũng không có cảm giác gì khác, dù sao đều là người có “Anh” hoặc là “Em” của riêng họ.

Không cố ý khoe khoang cũng không cố ý khoa trương, chỉ là đơn giản nhớ lại, mọi người cũng tương đối hài lòng.

“Có người còn chưa tới à?” Có người đột nhiên mở miệng.

Lớp trưởng nhìn thời gian, “Còn có mấy người nữa, khi nào chúng ta đi ăn sẽ gặp đấy....”

Thẩm Tây Lăng là thuộc về đội đi theo, không đề nghị gì, cũng không có ý kiến.

Rất nhanh chuyển sang địa điểm khác, đi tới một khách sạn tương đối lớn trong thành phố, mọi người cũng bằng bất cứ giá nào, hiếm khi thấy mặt nhau, không cần phải suy tính về vấn đề kinh tế.

Khi ngồi vào bàn ăn thì Thẩm Tây Lăng lại cảm giác mình có chút luống cuống rồi, rõ ràng không có gì xảy ra, rõ ràng cũng không có gì để khiến cô sợ hãi. Nhưng khi có bạn học đi vào, người bên cạnh đứng lên chào hỏi nháy mắt, cô vừa khấn trương sửa lại quần áo của mình. Cô đang mong đợi, rồi lại sợ. Nhưng khi người tiến vào, cô từ từ nghiêng mặt sang, phát hiện mình rất thất vọng, nhưng thất vọng cái gì?

Bữa ăn này giống nhau, cô không có cảm giác đặc biệt gì. Mặc dù thấy cô trầm mặc, không ít bạn học hỏi thăm, cô cũng mở miệng nói qua, vì vậy người khác cũng không quấy rầy cô nữa.

Ăn cơm xong, mọi người trả tiền, cũng liền tan cuộc.

Thẩm Tây Lăng đi ra khỏi khách sạn, trời đã tối rồi, cách đó không xa đèn đường rơi vào lá cây, có chút mê ly. Chiếc lá vẫn còn đọng sương, gió nổi lên, nhưng không lớn.

Trong tầm mắt, có thể nhìn thấy những tòa nhà nối tiếp nhau san sát, nằm ở giữa thành phố. Những ánh đèn trên tòa nhà đó như xen vào sao, một mảnh đầy sao.

Cô thu hồi tầm mắt, chuẩn bị rời đi. Nhưng mới đi được một bước, liền có người đứng trước cô.

“Đã lâu không gặp.” Hường Tri Dao lấy tay bỏ xuống kính mắt đang đeo, nhìn Thẩm Tây Lăng, quan sát đôi phương từ trên xuống dưới, cuối cùng nheo mắt lại.

Thẩm Tây Lăng lui về phía sau một bước, tầm mắt từ từ nhìn lên mặt Hường Tri Dao, gương mặt trang điểm tinh tế, có thể nhìn thấy đôi mắt to và màu mắt đen sâu, nhưng cho dù là như vậy, cũng không khiến người ta cảm thấy ghét, ngược lại sẽ cảm thấy người phụ nữ này kết hợp hoàn hảo đúng chỗ.

Thẩm Tây Lăng cười với Hường Tri Dao, “Quả thật đã lâu rồi.”

Hường Tri Dao liếc xéo cô, “Nghe nói cậu xuất ngoại.”

“Bây giờ trở về rồi.”

Cũng không biết nghĩ tới điều gì, Hường Tri Dao lại mở miệng, “Vậy chồng cậu sao rồi?”

“Cũng rất tốt.”

“Thật sao?” Hường Tri Dao hỏi ngược lại.

Hình như Thẩm Tây Lăng không muốn nói về vấn đề này, lấy điện thoại ra nhìn một chút, “Hơi trễ, tớ phải về nhà.”

Nói qua nhìn vào Hường Tri Dao, ý bảo cô nên đi. Hường Tri Dao cũng không có phản ứng gì, Thẩm Tây Lăng đi qua người cô.

Chờ Thẩm Tây Lăng đi được một đoạn, Hường Tri Dao đột nhiên mở miệng, “Có phải rất thất vọng không?”

Thẩm Tây Lăng đứng tại chỗ, không tiếp tục đi về phía trước, cũng không xoay người.

Hường Tri Dao từng bước từng bước đi tới sau lưng Thẩm Tây Lăng, “Đỗ Diên Hằng cũng không tới họp lớp.”

Bí mật giấu ở đáy lòng, đột nhiên bị người vạch trần, giống như hoàn toàn nhìn thấu cô.

Thẩm Tây Lăng cũng không biết tử lượng của mình như thế nào, cô rất ít khi uống rượu say, nhưng cơ hồ không uống quá nhiều. Rất lâu, cô có ý tưởng rất kỳ quái, chính là một mình ở trong đó, hi vọng cô một thân một mình uống rất nhiều rượu, sau đó nhốt mình lại trong phòng, ghi âm lại xem lúc uống say mình nói cái gì. Người ta nói uống rượu say sẽ nói ra sự thật, cô muốn biết sâu trong nội tâm mình đang suy nghĩ cái gì. Bởi vì cô hoặc là, một mực đè nén cái gì đó, thậm chí cô không biết rõ thứ mình cần là cái gì. Những thứ kia nên hay là không nên, những thứ kia sợ hoặc là hy vọng, rốt cuộc cô muốn cái gì?

Nhưng cô cũng không nguyện ý để người khác biết, sợ chính cô sẽ nói ra những điều âm u không được nói tới.

Chỉ là nhiều năm như vậy, suy nghĩ này xuất hiện lặp lại trong đầu, chưa bao giờ thực hiện. Nhưng hôm nay, cô rất muốn uống rượu, rất muốn rất muốn, có một chút tự giận mình.

Cô tùy ý ngồi vào một quán bán thịt nướng ven đường, gọi 2 chai rượu. Thời gian này, các cặp tình nhân đi ra ăn hơi nhiều, cô một mình ngồi có vẻ lạc loài. Nhưng hiện tại mọi người đang quan tâm tới chuyện của họ, vì vậy cũng không có ai để ý tới cô, nhiều lắm là tò mò quan sát cô mấy lần mà thôi.

Cô cũng gọi một chút thịt nướng, không thuộc chủ nghĩa ăn chay, nhưng các món ăn cô từng ăn đều như đồ chay.

Lúc thịt nướng bùng lên, cô đã uống gần nửa bình.

Một thời gian rất dài trong quá khứ, cô đều cảm thấy không tưởng tượng nổi. Mùi của rượu rõ ràng khó uống như vậy..., vì sao nhiều người uống nó đến thế? Có lẽ nó cũng không khác gì với thuốc lá và ma túy, chỉ là người không nghiện thì vĩnh viễn không hiểu mùi vị trong đó.

Cũng không ăn được bao nhiêu, cô không nhịn được lại nôn ra. Cho dù là như vậy, đầu óc của cô vẫn rõ ràng. Cô nhìn hai bên một chút, không hy vọng mình hành động quá mức bị chú ý, hơn nữa sửa sang lại quần áo của mình. Nhìn thấy hành động của mình, lại cảm thấy tức cười, muốn sa ngã, rồi lại sợ mất thể diện.

Luôn không làm tự nhiên được như Hường Tri Dao, vì vậy tính tiền rồi đi.

Về đến nhà, phát hiện ánh đèn long lanh, trắng lệt. Lúc mới kết hôn, cô thích ngồi ở trong phòng khách xem đèn treo này, bên cạnh đèn lớn có những ngọn đèn nhỏ phong phú, thỉnh thoảng bập bùng. Bây giờ suy nghĩ của cô lại lạ, cái đèn này nhiều năm như vậy mà chưa hỏng sao?

Triển Dịch Minh ngồi trên ghế salon, đôi mắt âm trầm nhìn cô. Nhìn thấy mặt cô đỏ bừng, lông mày cũng vặn lên, “Chuyện gì mà vui mừng thế, lại chạy đi uống rượu. Chia sẻ chút xem?”

Anh nâng cằm lên, lời nói ra cùng vẻ mặt nghiêm trọng của anh lại không khớp nhau.

16. Chương 16

Thẩm Tây Lăng không để ý tới anh, liền đi qua đó. Cái thái độ không thèm nhìn này chọc giận Triển Dịch Minh, đều không phải là người có tính tình tốt, không có cách nào đi lý giải tâm tình của người khác. Triển Dịch Minh đứng lên, nhìn Thẩm Tây Lăng cách anh không xa. Cô không có vẻ mặt gì, nhưng sắc mặt đỏ lên, có thể khiến người ta thấy là cô đã uống rượu, nhưng mùi rượu không mạnh nhưng ánh mắt của cô hơi khinh thường để cho anh hết sức khó chịu.

Anh vội bước lên trước, ngăn cô lại, theo trên cao nhìn xuống cô.

Thẩm Tây Lăng muốn ngẩng đầu mới có thể nhìn anh, thật sự cô không say, nếu không tại sao có thể thấy rõ nét mặt của anh? Không say là một chuyện, nhưng nhức đầu lại là một chuyện khác.

Ánh mắt của Triển Dịch Minh quan sát người cô một vòng, vươn tay, kéo sợi tóc hơi rối của cô, “Nhìn bộ dạng này của em một chút.”

Nói chuyện chỉ nói một nửa, hành động làm cho người ta chán ghét. Cô trừng mắt nhìn anh, mặt ngoài hòa hợp cũng bị đánh vỡ, cô thật ra không muốn cãi với anh, dù thế nào đi nữa bọn họ cứ giả vờ hòa nhã như vậy, ngày nào không đối chọi với nhau là tốt rồi, đây chính là kế hoạch sống của cô.

Nếu muốn thay đổi một người đàn ông trắng hoa, người phụ nữ kia phải có bản lĩnh, vừa vặn, cô không có thiên phú về phương diện này.

Bởi vì anh quan sát, cô bản khoản không tiến, cũng chỉ đứng tại chỗ.

“Bộ dạng này của em là muốn để nhà họ Triển chúng ta mất thể diện phải không? Để cho người khác gặp bộ dạng như quý của em, thì coi nhà họ Triển chúng ta thế nào? Để bố mẹ anh đối mặt thế nào hả?” Anh nhướn mày, cũng không định bộc phát ra.

Đàn ông ra ngoài ăn chơi rượu chè be bét, thì coi đó là biểu tượng của sự tự hào, còn phụ nữ xuất hiện ở những nơi đó, tất nhiên sẽ bị nhục mạ. Hay như đàn ông trắng hoa háo sắc, được gọi là phong lưu phóng khoáng, mà phụ nữ nếu muốn tìm N người đàn ông, thì bị coi là lăng lợ, bị người ta chửi bới, mắng không có tình người, đàn ông chiếm một phần, mà bị mắng nhiều hơn là một đám phụ nữ.

Trên cái thế giới này, vốn là đàn ông bị ràng buộc với phụ nữ không nhiều, mà là phụ nữ thích ràng buộc mình. Vì vậy đa số phụ nữ chỉ có chờ chồng mình ở chệch hướng, bị buộc bắt đắc dĩ mới lựa chọn ly hôn, sau đó oán trời đất, cực ít phụ nữ trở thành người phạm sai lầm trước, giống như trong xương tủy cũng không cho phép phạm sai lầm.

Hay như, phụ nữ làm người thứ ba, sẽ bị phái nữ chửi rủa. Đàn ông làm người thứ ba, thì được nhiều người đàn ông coi là tập kích ngược hoặc là điều vinh quang để tự hào.

Công bằng sao?

Thẩm Tây Lăng cười, “Thật khó tin, tôi còn đại biểu mặt của nhà họ Triển cơ đấy.”

Nếu như cô đại biểu thật, anh như thế nào dám ở trước mặt nhiều người như vậy bắt cô xin lỗi? Tiêu chuẩn đồng thời cũng thật là lợi hại à?

Cô gạt tay anh ra, trực tiếp tiến lên, căn bản không để ý tới thái độ của anh. Nhiều lắm là mất cả chì lẫn chài mà thôi, ai có thể tổn thương người nào được bao nhiêu, dù sao cô có không nhiều lắm, không sợ mất đi.

Thấy cô không để ý mình chút nào, Triển Dịch Minh kéo tay cô, kéo cô trở lại, “Em có nghe thấy anh nói gì không hả?”

“Tai tôi dài.”

Bộ dạng nửa chết nửa sống của cô thật sự khiến anh khó chịu tới cực điểm, “Đi họp lớp trở về, liền lập tức kiên cường sao? Hay là cùng bạn trai cũ nhớ lại thời gian tốt đẹp trước kia, trở về nhà, phát hiện phải đối mặt với người chồng em ghét, vì vậy trong lòng cực kỳ bất bình rồi.”

Không có cách nào, chỗ cô tới ăn thì ông chủ đó vừa vặn quen biết anh, hơn nữa trong hôn lễ có nhiều nhân vật quan trọng tham gia, vì vậy biết rõ Thẩm Tây Lãng. Thấy Thẩm Tây Lãng ở trong phòng ăn thì lập tức gọi điện thoại nói cho Triển Dịch Minh, thuận tiện cho Triển Dịch Minh mặt mũi mời khách. Triển Dịch Minh cự tuyệt, cũng không hỏi nhiều, ngược lại cùng ông chủ kia nói sang chuyện khác.

Họp lớp à.... Khó trách cô ấy có nét mặt hiện là có chuyện lớn, chính xác là chuyện lớn, thấy bạn trai cũ, tất nhiên là chuyện lớn phải không?

Thẩm Tây Lãng mở to hai mắt nhìn anh. Biểu lộ của anh trong giờ phút này thế nhưng giống hệt với Hướng Tri Dao, hoàn toàn nhìn thấu cô, biết đáy lòng cô nghĩ gì. Cổ tình cũng chính là vậy, để cho cô cực kỳ chán ghét, tại sao bọn họ đều hiểu rõ bộ dạng của cô thế? Giống như bất kể cô làm cái gì, bọn họ cũng có thể nhìn thấu, cô làm cái gì hoàn toàn chỉ lãng phí hơi sức giũa giũa.

Cô muốn hất tay Triển Dịch Minh, nhưng lại không thể hất ra.

“Anh đoán đúng rồi, tôi chính là đi gặp bạn trai cũ đấy, tôi đi hẹn hò với anh ấy đấy, anh có thể như thế nào đây?” ánh mắt của cô trở nên sắc bén, “Cảm thấy tôi không tìm không phổi sao? Nhà họ Triển các người trợ giúp nhà họ Thẩm tôi, cho nên tôi phải mang ơn với anh sao? Tôi nên coi anh làm chủ sao? Nằm mơ đi, cái gì tôi cũng sẽ không vì anh mà làm, trước kia là như vậy, về sau cũng như vậy. Mặt mũi nhà họ Triển các người, liên quan gì tới tôi? Anh cho rằng tôi sẽ quan tâm sao?”

Một tay anh nắm được cằm của cô, “Cô thật tốt đấy.”

Anh bóp mạnh, một câu cô cũng không nói nên lời. Anh nhìn nét mặt giũa giũa của cô, lại cảm thấy rất sáng khoái, trên mặt giận dữ mang theo một tia cười.

Sắc mặt của cô chuyển xanh mét, anh mới hất cô ra. Lúc cô ngã xuống chỗ trước, lại kéo cô lên, đẩy cô tới ghế salon. Mấy động tác này khiến dạ dày cô lặn lội không ngừng, thật giống như ở bên trong có nước nóng, đang không ngừng tăng nhiệt độ, hiện tại tiếp cận với trạng thái sôi trào.

Triển Dịch Minh kéo cả vạt mình, động tác mang theo vài phần lưu manh, ánh mắt cũng tràn đầy tà ác. Anh cười với cô, sau đó nửa đùa lên người cô.

“Anh định làm cái gì?” Cô không thể lui được nữa, thân thể cũng bủn rủn không còn chút sức lực nào, đành phải lấy tay bám vào ghế sofa làm đệm dựa, dời thân thể mình lên trên.

Nhưng anh lại dùng một chân nửa quỳ trên hai chân cô, khiến cô không cách nào nhúc nhích.

Anh đưa ra một ngón tay, chỉ vào mặt cô, “Em là vợ của Triển Dịch Minh anh đây, em nói anh nên làm gì?”

Âm điệu cũng không phải là cao, lại gần chữ rõ ràng. Thậm chí thu tay lại, đưa vào trong áo cô. Cô run một cái, sau đó lấy tay ngăn lại tay anh, thừa dịp tầm mắt cô dời đi trong nháy mắt, anh tiến gần, hôn lên môi cô.

Cô lập tức dùng tay đẩy hất, dùng hết toàn lực.

“Anh nên cho em biết cái gì gọi là nghĩa vụ vợ chồng rồi.” Đối với người phụ nữ cứng đầu cứng cổ, thói quen của đàn ông là sử dụng phương pháp tới xử lý họ.

Tay của anh bắt được hai cánh tay của cô, miệng cắn xé môi cô, cũng không quan tâm cô đang giãy giụa. Cô không ngừng tránh né, rồi lại không thể tránh.

Đột nhiên, cô dùng hết toàn lực giãy giụa, để cho anh sửng sốt một chút, còn không làm ra phản ứng gì, cô đã nôn ra không ít.

Trên người của anh, trên người cô, trên miệng cô, thậm chí trên cằm anh, cũng thê thảm không nổi nhìn.

Anh buông hai tay của cô ra, từ trên người cô đứng lên, lấy tay xoa cằm, tầm mắt không rời khỏi cô, “Anh như vậy khiến em thấy ghê tởm sao?”

Giống như là đang trả lời câu hỏi của anh, cô đứng dậy, chạy tới phòng vệ sinh.

Triển Dịch Minh đi vài bước, có thể nghe tiếng cô ở trong phòng vệ sinh nôn lên nôn xuống. Anh dừng bước chân, sợ mình đi vào, sau đó nhìn bộ dạng của cô ấy sẽ không chịu được làm ra chuyện khác.

Cô uống rượu, anh lại không uống, sao lại làm ra chuyện buồn cười như vậy? Lúc nào anh muốn cưỡng ép một người phụ nữ nhanh như vậy? Thật mẹ nó khôi hài.

Ban đêm Thẩm Tây Lăng cũng không ngủ ngon, đầu càng ngày càng nặng, rồi lại rất khó ngủ. Nửa đêm thì cô lại đứng lên mấy lần, một lần rồi lại một lần nôn ra, như muốn đem tất cả trong bụng cô phun ra. Cô nhớ mình không yếu ớt như vậy, tửu lượng cũng không kém tới mức này, nhưng vẫn không ngừng đi tới phòng vệ sinh, cho đến khi cô cảm giác mình đã nôn nhưng không thể nôn, thân thể cũng yếu đi.

Cô quên mất mình ngủ lúc nào, chất lượng giấc ngủ cũng kém đi. Cô như trong giấc mơ, trong mơ, quay lại lúc cô và Hường Tri Dao cùng nhau đi uống rượu. Trước khi uống bọn họ rất tốt, giống như bình thường nói chuyện đùa cười, từng người nói chuyện lý thú.

Cho tới bây giờ, cô cũng chỉ nhớ Hường Tri Dao lúc đấy nói tới hai chuyện nhỏ.

Một là chuyện lúc Hường Tri Dao học trung học, một nữ sinh nói với Hường Tri Dao rằng nếu cắt tóc mình, sau đó bạn trai cô ấy sẽ chia tay với cô ấy, nữ sinh định dùng mái tóc dài phát phối cũng là thứ mà phần lớn nam sinh ưa thích, hơn nữa nữ sinh kia còn mỉm cười nói cắt tóc mình là thử dò xét bạn trai. Mà Hường Tri Dao lúc đấy là cười híp mắt nhìn bạn học trung học của mình, “Cậu thật sự vì muốn dò xét sao?” Nữ sinh kia không thể làm gì khác hơn là than thở, “Được rồi, tớ là vì bán lấy tiền...” Vì vậy Hường Tri Dao nở nụ cười không hiền hậu. Hường Tri Dao đối với chuyện này tổng kết lại, chúng ta cũng thích để mình làm rất nhiều chuyện mà tìm nhiều lý do hoang đường, hơn nữa còn thử dò xét thuyết phục mình rằng rất có quy luật.

Một chuyện còn lại là 1 người bạn khác học cùng trung học với Hường Tri Dao, là một nam sinh, nam sinh này tìm một nữ sinh khác vay tiền, sau đó hẹn hò với nữ sinh kia. Người nam sinh đó nói chuyện đương nhiên là, đã hẹn hò với nữ sinh, không phải trả tiền lại. Nam sinh kia nói đồng thời, còn bảo Hường Tri Dao mua đồ đi, bạn gái cậu ta mời khách. Hường Tri Dao tổng kết lại, đàn ông luôn nói phụ nữ thực tế gia tăng thể lực, chỉ biết đến tiền, nhưng không biết đàn ông thực tế cũng chạy trốn nhanh hơn so với bất cứ ai, càng không biết xấu hổ.

Hai câu chuyện nhỏ không đáng kể này, nhưng cô vẫn nhớ rõ. Nhưng không nhớ lúc cô uống rượu xong, rốt cuộc nói cái gì, cô biết cô nhất định nói cái gì, nếu không Hường Tri Dao sẽ không sau mỗi lần thấy cô đều có vẻ mặt như có điều suy nghĩ. Nhưng bất kể Thẩm Tây Lăng hỏi Hường Tri Dao thế nào, Hường Tri Dao cũng không đề cập tới, chỉ nói Thẩm Tây Lăng uống rượu xong liền buồn ngủ, cũng không nói gì.

Đó là một chuyện cuối cùng trước kia cô và Hường Tri Dao tách ra, cô rất ít khi uống rượu say, đó chính là một lần duy nhất, sau khi say, để cho cô mất đi tình bạn duy nhất.

Tình bạn giữa phụ nữ, luôn làm cho người ta cảm thán.

17. Chương 17

Sáng sớm tỉnh lại, đầu không còn choáng váng nữa. Hình như ngủ là cách “Chữa thương” hữu hiệu nhất, sau khi tỉnh lại thì thấy tinh thần sảng khoái hơn nhiều. Mở mắt ra liền phát hiện Triển Hiểu An đứng ở bên giường, cười hì hì nhìn mình. Thắm Tây Lăng ngồi dậy, xoa xoa hai mắt mình, cười nhìn con gái mình, “Con dậy sớm thật.”

Mắt của cô bé càng sáng rực, “Mẹ mau dậy xuống ăn sáng đi.”

Cô bé ngồi bên giường, chờ Thắm Tây Lăng mặc quần áo rời giường.

Ngày hôm qua đi chơi về, phát hiện mẹ không ở đây, cô bé thấy thất vọng, phải để Triển Dịch Minh dỗ thật lâu mới chịu ngủ. Sau khi rời giường liền chạy tới nhìn mẹ, cứ có cảm giác mẹ của bé như một cơn gió, bé sẽ không vui nếu không thấy mẹ.

Thắm Tây Lăng sửa sang xong mới dắt cô bé cùng xuống tầng.

Cùng tình trạng trước thấy không khác gì nhau, Triển Dịch Minh ngồi ở trước bàn ăn, như cũ cầm tờ báo lật xem. Nhưng Thắm Tây Lăng cảm thấy hình ảnh này có chút khôi hài, bất kể trước xảy ra chuyện gì, sau một khắc đều có thể làm thành trạng thái này, mà qua một màn kia thì thật sự như bị thời gian che giấu đi.

Sau khi bữa sáng bùng lên, Thắm Tây Lăng bóc một quả trứng gà cho con gái, cô bé vô cùng vui vẻ ngồi ăn.

Ăn sáng xong, Thắm Tây Lăng liền chơi cùng với Triển Hiểu An, nhìn bé loay hoay các món đồ chơi, thỉnh thoảng cũng đi ra ngoài vườn chơi xích đu hoặc là đùa giỡn.

Triển Dịch Minh đứng ở một bên nhìn mẹ con bọn họ chơi với nhau được một lúc, nhận được điện thoại xong, liền lái xe đi ra ngoài.

Nghe được tiếng khởi động động cơ, Thắm Tây Lăng xoay người sang chỗ khác nhìn, liền nhìn thấy chiếc xe kia thì có thể cảm thấy “Quý”(quý giá, đắt tiền) “Hào”(hào phóng) từ nó, xe bay nhanh ra ngoài cửa lớn.

Thắm Tây Lăng ngơ ngác nhìn xung quanh một chút, mới đặt tầm mắt lên người con gái mình, “Bố thường xuyên ra ngoài như thế sao?”

Triển Hiểu An chơi với cây và hoa trong vườn, cũng không ngẩng đầu lên, “Có lúc.”

“Vậy lúc bố không có ở đây thì An An cùng ai chơi?”

“Chị Dương.” Cô bé vẫn chơi đùa.

Thắm Tây Lăng mím môi, không nói thêm gì nữa. Hình như Triển Hiểu An cũng không quá bám người, chỉ cần có đồ chơi, có thể chơi một mình rất lâu, sẽ không cảm thấy phiền, cũng không nhất định phải kéo người khác cùng chơi, chỉ là thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên nhìn cô còn ở đó hay không, ở đây thì bé sẽ cười.

Cô ngồi ở đó, yên tĩnh nhìn con gái mình, trong lòng dâng lên cảm xúc không rõ ràng. Cô không biết Triển Dịch Minh đi ra ngoài làm cái gì, cũng không gọi điện thoại để hỏi. Giờ phút này mới phát hiện ra, phương thức chung đụng của bọn họ rất xa lạ, không thể làm gì khác hơn là một loại tự giấu cười cười.

Triển Dịch Minh đến chiều mới trở về, trên người có mùi rượu nồng nặc. Thắm Tây Lăng cảm thấy anh nhất định uống rất nhiều, bởi vì cô cách xa anh vẫn có thể ngửi thấy được, nhưng cô không có ý định hỏi, loại này nhất định đến vấn đề riêng tư, cảm giác một khi mở miệng, như kiểu mình yêu cầu cái gì, thì phải trả với cái giá tương ứng vậy, cô cũng không nguyện ý bỏ ra.

Cô và Triển Dịch Minh vẫn không có gì để nói, lại không thể coi như người xa lạ. Cô ngồi trên ghế salon, nhìn trần nhà, cảm giác mình cứ tiếp tục như vậy thì nhất định sẽ điên mất.

Triển Dịch Minh vốn đã bỏ qua vị trí trên ghế salon, nhưng đột nhiên dừng bước, xoay người liếc mắt nhìn người phụ nữ ngồi trên ghế, chính xác là coi như không nhìn thấy rõ người phụ nữ của mình. Không khỏi, anh cảm thấy trong lòng mình như bị bốc cháy lên rồi, nhưng hôm nay anh thật sự uống không nhiều lắm, có rót mấy ly cho anh, anh cũng uống hết. Có lẽ cũng uống khá nhiều, chỉ là anh không có chút men say

nào, chính xác tới mức tinh thần bây giờ vẫn tốt, đầu cũng tỉnh táo khác thường, nếu không làm sao anh liếc mắt liền thấy người phụ nữ kia cau mày lộ vẻ không vui đây?

Cô cũng không nói gì, hình như đã dùng sự trầm mặc nói cho anh biết, Triển Dịch Minh, tôi ghê tởm anh.

Không nghe được tiếng bước chân kéo dài vang lên, cô quay đầu đi, vì vậy thấy được người đàn ông đang đánh giá kia. Cô cau mày càng sâu, theo bản năng liền quay đầu lại, giống như vừa rồi bốn mắt nhìn nhau chưa từng xảy ra.

Triển Dịch Minh kéo kéo cà vạt, đây là điềm báo việc anh bực mình, hơn nữa từng bước từng bước đi về phía cô.

Nói không rõ ràng, cô chỉ cảm giác mình có chút hồi hộp.

Triển Dịch Minh đi tới trước mặt cô, đứng lại. Cố tình cái gì cũng không nói, đột nhiên xuất hiện cảm giác như bị áp bức, xung quanh bên người mình.

“Không thích anh uống rượu?” Anh cười.

Lúc anh cười lên, khoe miệng luôn lệch, khoe miệng bên phải hướng lên, còn có một má lúm đồng tiền nhỏ, nhưng không thấy sáng, ngược lại mười phần tà khí.

Thẩm Tây Lăng không biết anh muốn làm cái gì, cũng sợ chọc giận anh sau đó làm ra cái chuyện mình không thể nào tiếp thu được, vì vậy trầm mặc, chỉ dùng ánh mắt nhu hòa nhìn thẳng vào mắt anh.

“Không thích anh hút thuốc?” Anh lại tiếp tục đặt câu hỏi.

Lời nói không giải thích được của anh khiến tóc gáy cô dựng lên, không biết anh lại muốn làm gì. Hình như anh có thói quen dùng vẻ mặt bí ẩn với giọng nói bình tĩnh nói ra lời, lập tức sau một khắc biến thành lửa giận ngút trời. Không trêu chọc, tóm lại không sai.

Đôi mắt Triển Dịch Minh cũng nhìn vào mắt cô, cô không nói lời nào, trầm mặc, mặt thậm chí khẽ biến trắng. Anh như đang thưởng thức khung cảnh này, hơn nữa khung cảnh “Mức độ mỹ lệ” này còn khiến anh hết sức hài lòng.

Cuối cùng anh xoay người.

Thẩm Tây Lăng vỗ vỗ lồng ngực của mình, giờ khắc vừa rồi, cô thể nhưng rất sợ. Không khỏi vuốt trán mình, quả nhiên ra mồ hôi lạnh.

Cô nhìn bóng lưng của anh, người đàn ông này....

Nhưng lại khiến cô không ngờ, hai phút sau, người đàn ông này lại xuất hiện trước mặt cô. Không chỉ có như thế, anh còn cười về phía cô. Trong tay anh cầm mấy bình rượu, hơn nữa tiện tay đem cái bật lửa cùng bao thuốc để trên khay trà.

Cô sững sờ một giây, đã nhìn thấy anh không chút kiêng kỵ mở ra nắp chai rượu, sau đó một tay cầm bình lên trực tiếp đổ vào miệng, thậm chí có chất lỏng từ khoe miệng anh chảy ra. Động tác rất là tự nhiên, thậm chí làm liền một mạch. Khi anh dùng đầu lưỡi liếm khoe miệng thì cô cảm giác giống như việc cô sợ nhất là rắn phun ra độc từ lưỡi rắn.....

Thậm chí cô vẫn không nhúc nhích, toàn thân cứng ngắc nhìn anh uống sạch một bình rượu, lấy ra một điều thuốc đốt, ngậm trong miệng không chút để ý hút. Thậm chí anh cười tà một chút, nhìn về phía cô, sau đó phun vòng khói lên mặt cô.....

Cô cảm thấy mình muốn nôn, lại chịu đựng cảm giác khó chịu, muốn đứng lên đi vào toilet xoa dịu một chút, ít nhất không thể ở đây.

Vừa chuẩn bị đứng dậy, thân thể vừa cách ghế salon một cự ly mấy millimet, Triển Dịch Minh vừa tiến lên một bước cản trở cô. Điều thuốc vẫn ở trong miệng anh, nửa buông, giống như tùy lúc sẽ rơi xuống.

Cô ngo ngoáy một cái, rồi lại không mở, chỉ có thể nhìn anh.

Anh bỏ xuống điều thuốc trong miệng, kẹp vào giữa hai ngón tay. Đầu thuốc lá tạo ra khói, vừa vịn tiến vào mũi của cô, để cho cô ho sặc sụa.

Chân anh áp chế hai chân cô, giờ phút này nửa cười nhìn cô. “Không thích anh uống rượu?” Tiếp tục cười, “Không thích anh hút thuốc lá?”. Dùng một cái tay khác siết chặt mặt cô, sau đó vuốt môi của cô, ở trên môi cô vuốt ve một lúc mới tiếp tục mở miệng, “Vậy em đã nói, chớ muốn chết thì đừng mặt nặng mày nhẹ với anh.”

Anh buông cô ra, sau đó để điều thuốc trong tay nhấn xuống bàn trà, đóm lửa nhanh chóng biến mất.

Thẩm Tây Lăng nuốt nước miệng một cái, miệng to hít thở. Cô nghĩ, người đàn ông này nhất định uống say rồi.

Nhưng Triển Dịch Minh mới đi ra khỏi hai bước, lại xoay người, giọng nói hết sức nhu hòa, giống như vừa rồi không có gì xảy ra cả, những gì cô thấy đều là ảo giác, anh từ từ nói ra, “An An đâu?”

Cô nên biết, anh chính là một loại đàn ông, lúc hứng thú, có thể cười với bạn, có thể còn đối tốt với bạn. Không hứng thú nữa thì coi bạn như sủng vật để đùa giỡn. Tâm tình của anh giống như thời tiết bất thường, có thể trong một vòng một tuần tùy ý phát hình Xuân hạ thu đông.

“Chơi mệt rồi, bây giờ đang ngủ.” Còn trả lời anh, nhưng vẫn qua loa, hi vọng anh nhanh biến mất ở trước mắt mình, nghĩ cách khẩn cấp.

Chờ Triển Dịch Minh cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của cô, cô nặng nề ngã về sau.

Thẩm Tây Lăng, đây chính là cuộc sống cô phải đối mặt sao? Đây chính là cuộc sống cô muốn sao? Đây chính là người đàn ông cô muốn sống cùng sao?

Cô giống như đi vào một cái hố, càng chạy càng tối, cô sợ cuối cùng bên trong ngay cả điểm sáng cũng không có, thậm chí thiếu khí, hay là bên trong có khí độc, sau đó cô không cần phải lo lắng phía sau phải đối mặt với cái gì, bởi vì cô ngã thẳng xuống.

18. Chương 18

Triển Dịch Minh tắm rửa xong, tinh thần sảng khoái đi xuống. Anh từng bước một đi xuống cầu thang, bước chân vừa phải, có vẻ tâm tình của anh không tồi.

Thẩm Tây Lăng đã ngồi tại chỗ cực kì lâu, cũng trầm mặc thật lâu. Cô cảm thấy tim của mình vẫn bị bao quanh bởi 4 bức tường, vẫn đè nén, giống như một quả bóng không ngừng thổi phồng lên, đang đợi nổ tung, vừa sợ hãi lại mong đợi, sợ hãi lúc nổ tung kia sẽ đau đớn cùng khó chịu, mong đợi là chỉ cần trải qua sau cơn bão.

Đàn ông và phụ nữ, quả thật rất khác biệt, cô vẫn canh cánh chuyện lúc trước trong lòng, thậm chí không thể yên lòng, mà anh đổi một bộ quần áo xong, giống như được hồi sinh vậy, coi chuyện lúc này, thậm chí là những gì không vui đều xóa sạch, lại xuất hiện với hình tượng mới trước mặt cô.

Triển Hiểu An đi theo sau lưng Triển Dịch Minh, giờ phút này chạy vào trong ngực Thẩm Tây Lăng, “Mẹ.” giọng nũng nịu, xóa đi những gì không vui trong lòng Thẩm Tây Lăng, vươn tay chuẩn bị ôm lấy con gái.

Triển Dịch Minh lại đi lên trước, bế con gái lên, coi cô bé như con mèo nhỏ của mình vậy, lần nữa ôm vào ngực mình. Anh không để ý tới kháng nghị của con gái, nhìn chằm chằm vào Thẩm Tây Lăng, không có vẻ mặt gì, giọng nói không thể nói được cái tốt và xấu, “Thay quần áo đi.”

Thẩm Tây Lăng lúc này mới quan sát anh và con gái, hình như cũng thay quần áo rồi. Nhưng vẫn không hiểu, “Đi đâu?”

Người đàn ông đổi tư thế ôm cô bé trong ngực, “Về nhà.” Lúc này mới quay đầu lại nhìn người phụ nữ, có vẻ tốt bụng lắm vậy, nhắc nhở lần nữa, “Em đã trở về lâu như vậy, cũng nên đi thăm hỏi bố mẹ chút.”

Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng cũng không cho phép phản bác.

Thẩm Tây Lăng thở dài một hơi, chuyện không thể đổi mặt, vì vậy thỏa hiệp. Cô đứng lên, đi lên tầng 2 thay quần áo.

Triển Dịch Minh ôm con gái ngồi xuống, siết chặt khuôn mặt nhỏ bé của con gái, “Rất thích mẹ ôm sao?”

“Mẹ ôm rất dịu dàng”. Nói xong nắm tay Triển Dịch Minh, “So với da bố sờ dễ chịu hơn.”

Triển Dịch Minh vốn định nói gì thêm, rồi chỉ cười nhàn nhạt. Anh muốn nhắc nhở con gái, cô ấy ghét nhất người khác đụng cô ấy, bởi vì chuyện này sẽ làm nhăn quần áo của cô ấy. Nhưng đối với con gái nói tới chuyện này, hình như rất kì quái. Hơn nữa, thói quen của người phụ nữ kia, có lẽ chỉ nhằm vào anh mà thôi.

Thẩm Tây Lăng rất hoài nghi, Triển Dịch Minh trước đó đã có quyết định, chỉ là thời khác sau cùng mới thông báo cho cô mà thôi, cô cái gì cũng không cần làm, chỉ cần theo yêu cầu của anh làm là được, tâm tình cùng cảm xúc đều không cần phải có. Mà lần trước cô không theo yêu cầu của anh là cùng bọn họ đi ra ngoài, vì vậy anh liền nổi giận. Người ở một vị trí nhất định, chuyện đương nhiên coi tất cả mọi người nên theo yêu cầu của anh.

Nghê Văn Bái là một người phụ nữ tao nhã, đây là chuyện Thẩm Tây Lăng đã sớm nhận định được. Người phụ nữ đẹp, trừ dựa vào mỹ phẩm dưỡng da chăm sóc, còn cần phải một tấm lòng độ lượng, có lẽ như vậy mới có khả năng tích lũy thời gian để luyện thành ý vị cùng tao nhã chứ?

Nghê Văn Bái tự mình xuống bếp, được đối xử rất cao rồi. Nói thật, Thẩm Tây Lăng cảm giác có chút khó chịu, nhất là đối mặt với Triển Khải Hạo. Ông cũng không nhằm vào chính mình, thậm chí lúc hỏi vấn đề còn cố ý đối với mình hòa nhã dễ gần. Ít nhất cô có thể cảm thấy, thái độ lúc ông hỏi cô tốt hơn so với lúc với Triển Dịch Minh. Nhưng cho dù ở dưới tình huống này, cô vẫn nơm nớp lo sợ, giống như học sinh tiểu học phải trả lời mỗi chi tiết nhỏ trong vấn đề, sợ mình chỗ nào đấy không trả lời tốt.

Triển Khải Hạo cũng nhìn ra sự thận trọng của cô, hỏi hơn nữa là công việc của cô bây giờ. Cô quay đầu nhìn Triển Dịch Minh một cái, người đàn ông kia mắt nhìn thẳng vào tờ báo.

Trong bụng cô có chút hoài nghi, chẳng lẽ người đàn ông này nói với cha mẹ anh tất cả về cô sao?

Cô có chút hiểu, anh sẽ hình dung mình như thế nào. Suy nghĩ vòng vo mấy giây, cô cảm thấy chính mình quá lo lắng rồi, bởi vì anh chắc chắn sẽ vì cô giảng hòa. Nếu không một khi bố mẹ truy cứu hỏi, khổ sở không chỉ có cô, anh cũng gặp họa.

Thừa lúc nhàn rỗi trong nháy mắt, Thẩm Tây Lăng mới nói cô đi tới phòng bếp giúp Nghê Văn Bái, thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

Triển Khải Hạo vừa đi, Triển Hiểu An ngồi ở bên cạnh Triển Dịch Minh lập tức tiến lên để ông nội ôm. Triển Khải Hạo ôm cô cháu gái của mình, mặt mày cười lên.

Triển Khải Hạo nhìn con mình, “Đã trở lại, người một nhà nên có dáng vẻ người một nhà.”

Coi là cảnh cáo, lại coi là nhắc nhở.

Triển Dịch Minh để tờ báo xuống, trịnh trọng gạt đầu một cái.

Thẩm Tây Lăng đi vào phòng bếp, Nghê Văn Bái từ chối mấy cái, sau để cho cô làm chút việc nhỏ, ví như thái rau gì đó. Vốn cho là cô chỉ tới vui đùa một chút, hoặc là thấy nói chuyện với cặp bố con kia không thú vị, vì vậy chạy tới đây để trốn thoát. Bây giờ nhìn lại, con dâu của bà cũng không kém như bà nghĩ, thái rau nhìn không tệ, động tác thái khá chuẩn, khoai tây có thể thái thành những hình lớn nhỏ giống nhau.

Nghê Văn Bái nhìn cô như vậy, nghĩ rằng trước kia đứa nhỏ này sẽ không làm những thứ này mới đúng. Ban đầu bà cũng có hình ảnh về những cô gái này, mà đối với tin về Thẩm Tây Lăng, kỳ thực cũng không tồi, chỉ là bố mẹ cô rất chiều cô, nói thật, cô gái như thế rất đơn thuần, nên cũng may, nhưng không có khả năng chăm sóc người khác. Nghê Văn Bái thích chị của Thẩm Tây Lăng hơn, có thể đứng cảm đứng ra, nhưng chị của cô đã sớm lập gia đình.

Mà nay, cũng biết nấu ăn rồi, xem ra ở nước ngoài cũng khổ sở. Dù sao cũng là người làm mẹ rồi, nghĩ tới những thứ này, vẫn không khỏi có chút cảm thán.

Thẩm Tây Lăng cắt giảm trọng lượng không khác biệt lắm, liền lấy ra một bát, cho sợi khoai tây vào, sau đó cho ít hành vào nước.

Nghê Văn Bái nhìn thấy động tác này, không khỏi gật đầu một cái.

Sau khi làm xong, Thẩm Tây Lăng mới ngẩng đầu nhìn Nghê Văn Bái, “Mẹ, còn cần làm cái gì sao?”

Nghê Văn Bái chỉ vào bát tỏi, Thẩm Tây Lăng hiểu ý, lấy qua đây.

Thấy cô không có từ chối hay ghét bỏ gì, Nghê Văn Bái càng chứng thực rõ suy đoán của mình, “Ồ nước ngoài sống tốt không?”

“Hoàn hảo.” Thẩm Tây Lăng cười cười.

Nghê Văn Bái trong lòng thay đổi, không oán trách gì nữa.

Nhưng có lẽ vì lâu như vậy không gặp nhau, cũng ngại, Nghê Văn Bái nghĩ tới rất nhiều đề tài nói chuyện, Thẩm Tây Lăng vất vả mới nói ra chuyện nhỏ để nói chuyện cùng, “Con trước ở một thành phố nhỏ, nhưng bọn họ ở đó quản lý vô cùng nghiêm khắc. Liền lấy sữa bột mà nói đi, bọn họ sẽ làm một cuộc điều tra nghiêm ngặt nhắm vào thị trường, nhắm vào nơi có tỉ lệ sinh con cao để bày ra kế hoạch sản xuất sữa bột. Bởi vì trẻ con ra đời trước mấy tháng, chính phủ cũng sẽ miễn phí cung cấp sữa bột, cho nên đó là lý do mà trong siêu thị có mấy nhãn hiệu sữa cũng bày có bốn năm thùng sữa bột mà thôi”.

Trên thực tế lúc cô ở siêu thị trả tiền thấy một người Trung Quốc mua lại 4 thùng sữa, nhân viên thu ngân chẳng những sẽ không giống thu ngân trong nước vui vẻ như vậy, ngược lại thấy xem thường, bởi vì cái dạng người thì chỉ duy nhất mua được loại sữa bột này, liền làm rối loạn nhu cầu nơi này.

Lợi hại hơn là, siêu thị cũng sẽ cung cấp túi nilon, nhưng nếu như bạn có thể mang túi bảo vệ môi trường, lúc trả tiền thì được giảm một chút, dùng cái này để kêu gọi bảo vệ môi trường.

Thẩm Tây Lăng bỗng dừng nói nhiều như vậy, mới dừng lại, “Có phải không thú vị đúng không ạ?”

Nghê Văn Bái lắc đầu một cái, “Không, rất thú vị.”

Thẩm Tây Lăng hơi thấy có lỗi chút, lấy ra một bát để mình bóc tỏi, sau đó nhìn Nghê Văn Bái xào rau, “Thật tốt, có thể ném tay nghề của mẹ.” Lại nói, lúc vừa mới kết hôn được có vinh hạnh ăn món Nghê Văn Bái làm, quả thật rất ngon miệng, “Nhưng ngấm lại thì thấy thèm ăn rồi ạ.”

Mẹ chồng nàng dâu đang lúc không khí không có lúng túng, cũng có vẻ hợp nhau không ít, Nghê Văn Bái khuấy nồi rau, “Các con không ngại bà lão như mẹ là tốt rồi, lâu như vậy đã không xuống bếp, cũng không biết có thể xào ra cái gì nữa.”

Thẩm Tây Lăng đưa tới một chút gia vị, “Mẹ luôn khiêm tốn như vậy, có thời gian mẹ dạy con làm món ăn đi.”

Nghê Văn Bái cười, “Việc này cũng dễ dàng, chỉ cần dùng tấm lòng.”. Nói xong cho chút nước vào trong nồi, nhìn về phía Thẩm Tây Lăng, “Nấu ăn chính là phải biết nắm giữ thời gian, nguyên liệu chuẩn bị đầy đủ hết. Tựa như muốn che chở gia đình vậy, xử lý tốt các rắc rối, mới có thể hòa thuận. Người khác thấy đây là một món ăn đầy đủ hương vị, nhưng chỉ có người nấu ăn mới biết lúc nào thêm cái gì, cần dùng độ lửa nào. Một gia đình cũng là như thế, phải biết mình trong gia đình là sắm vai gì, hơn nữa phải xác định được vị trí nhân vật, nên làm cái gì, không nên làm cái gì.”

Thẩm Tây Lăng nhẹ nhàng cười một tiếng, “Mẹ nói thật hay, có thể nấu ra món ăn tốt cũng chỉ có ít người làm được, phần lớn mọi người làm cũng chỉ tạm được.”

Nghê Văn Bái đem món ăn nóng hổi lên, “Cái này phải xem người nấu ăn nguyện ý tốn bao nhiêu tâm tư vào đó.”

Thẩm Tây Lăng trầm mặc.

Nghê Văn Bái đem bát đĩa qua một bên giữ nhiệt, “Gần đây có hay đọc sách gì không?”

“Gần đây con đang bận làm việc, không có thời gian rảnh rồi.”

“Gần đây mẹ đọc một quyển sách nói về cách sửa lại vườn của mình, rất nhàm chán, nhưng bên trong giải thích lúc nào nên cắt nhánh, lúc nào nên xới đất, nên bón phân từ lúc nào, như vậy mới có thể làm cho vườn của mình có sức sống dạt dào. Lúc nhìn cảm thấy không có gì, sau khi xem xong xuống suy nghĩ một chút, cảm thấy không tệ. Nếu muốn một gốc cây hoa nở xanh tốt, cần phải bỏ ra rất nhiều, dù sao chất dinh dưỡng chỉ có như vậy, lại có nhiều cây cần chia sẻ.” Nghe Văn Bái ngừng một chút, “Nhất là cây và hoa trong vườn, nếu nó làm trở ngại cho vườn mình, thì phải diệt trừ.”

Thẩm Tây Lăng sững sờ, sau đó nhìn động tác của Nghe Văn Bái, “Các món ăn xong rồi, con đem ra ngoài đây.”

Nghe Văn Bái không ngăn cản.

Thẩm Tây Lăng bưng món ăn, trong lòng lại nghĩ, nhìn người giống như một cây hoa, hi vọng đóa hoa nở phải tươi tốt, không thể những cây bên cạnh hấp thụ dinh dưỡng của nó, nhưng không ai nghĩ tới, cây hoa này có nguyện ý sinh trưởng ở vườn cây này hay không, không có ai nghĩ, cây hoa này muốn rời khỏi sân vườn này, mà không cần phải tưới nước hay bón phân.

Là cây hoa đồng nhất, không muốn để lại ở chỗ này, nhưng nhiều người lại hi vọng cây hoa này từ từ thích ứng, hơn nữa nên vì sự sinh trưởng của mình mà không ngừng cố gắng.

19. Chương 19

Thẩm Tây Lăng cùng Nghe Văn Bái bưng món ăn lên bàn, Triển Hiểu An thấy mẹ bưng món ăn tới, liền kéo ghế bên cạnh ra, vỗ vỗ, ý bảo Thẩm Tây Lăng ngồi bên cạnh bé.

Nghe Văn Bái nhìn thấy hành động của cháu gái, lập tức bất bình, “An An có mẹ liền quên bà nội rồi, lần sau bà nội cũng quên cháu, không mua socola cho cháu nữa.”

Triển Hiểu An nhìn bà nội một lát, nhảy xuống đem một cái ghế khác kéo ra, “Mời bà nội ngồi ạ.”

Nghe Văn Bái nhẹ nhàng vuốt má cô cháu gái, lại ôm cô bé về ghế ngồi, “An An thật biết nghe lời.”

Tất cả mọi người đến bàn ăn, bắt đầu ăn cơm.

Thẩm Tây Lăng gấp thức ăn ăn cơm, vẻ mặt rất bình thường, nhưng sẽ chú ý Triển Hiểu An, phát hiện con gái muốn ăn cái gì thì gấp, không đến lúc đó lại không gấp được, lập tức sẽ gấp vào bát Triển Hiểu An. Triển Hiểu An cười híp mắt tiếp tục ăn cơm, nhưng phát hiện thức ăn trong bát như xếp thành núi nhỏ vậy, bé không thích ăn nhiều như vậy, nhưng là mẹ gấp, vì vậy muốn mẹ vui, quyết định ăn cho hết.

Triển Dịch Minh liếc nhìn động tác của Thẩm Tây Lăng, không lên tiếng, cho dù cô làm chuyện anh phải làm.

Triển Khải Hạo cùng Nghe Văn Bái liếc nhau một cái, cũng hiện ánh mắt bất đắc dĩ, con trai con dâu nhìn qua không có gì, nhưng một chút trao đổi cũng không có, người lớn tuổi, rất nhiều thứ vẫn có thể nhìn ra. Nghe Văn Bái đã ám chỉ qua cho con dâu của bà rồi, cũng không biết cô nghĩ thế nào.

Triển Khải Hạo thấy đôi vợ chồng nhỏ kia hình như không có ý định đánh vỡ bầu không khí kì quái này, vì vậy mở miệng cười, “Tây Lăng, bố cùng Dịch Minh đều là nhờ thành quả của con, bình thường mẹ con thể nào cũng không chịu vào bếp, nếu như không phải là con, bố cùng Dịch Minh còn không biết đến bao giờ mới được nếm tay nghề của mẹ đây.”

Thẩm Tây Lăng cười cười, đang chuẩn bị nói chuyện, Triển Hiểu An ăn một miếng cơm ngẩng đầu lên, “Còn có con, con cũng được nhờ vào thành quả của mẹ.”

Cô bé vừa dứt lời, mọi người trên bàn cơm không nhịn được cười lên. Cô bé không biết bọn họ cười cái gì, mình đâu có nói sai cái gì, vì vậy nhìn mẹ chằm chằm. Thẩm Tây Lăng cũng cười cười, sau đó dùng giấy ăn lau khóe miệng dính hạt cơm của Triển Hiểu An.

Bởi vì khúc nhạc đệm này, không khí trên bàn ăn có vẻ dung hợp khác thường.

Triển Khai Hạo nhìn con dâu của mình, hết sức tự nhiên hỏi, “Nghe Dịch Minh nói, con bây giờ đang làm công việc phiên dịch viên đúng không?”

Thẩm Tây Lăng không rõ chân tướng, cũng không biết đối phương nói chuyện này là có nguyên nhân gì, theo bản năng gật đầu một cái.

Triển Khai Hạo không hỏi cô là có thích ứng được với công việc bây giờ hay không, ngược lại nhìn chăm chăm vào con trai, “Dịch Minh, trước con không phải đang thiếu một người làm về phương diện này sao? Trước người dùng không tiện lợi, hơn nữa hay có sai lầm, bây giờ Tây Lăng trở lại, cũng có thể giúp đỡ con.” Cũng không đợi Thẩm Tây Lăng nghĩ ra có gì, bắt đầu chặn con đường của cô, “Hơn nữa Tây Lăng mới trở về nước không được bao lâu, còn nhiều thứ chưa quen, ở bên cạnh con cũng có thể học thêm chút, nhất định trợ giúp được với công việc sau này của con bé, dù sao ở bên ngoài một mình không dễ dàng.”

Thẩm Tây Lăng để đũa xuống, nhìn ông, không biết vì sao ông nói lên đề nghị như vậy, nhưng vẫn nhắm mắt mở miệng, “Con bây giờ thích ứng tốt với công việc bây giờ, với phần công tác này rất hài lòng. Cảm ơn bố quan tâm, cũng biết bố vì tốt cho con, nhưng hiện tại con rất thích công việc này, nếu như chưa bị sa thải thì không bỏ được.”

Triển Khai Hạo với Nghê Văn Bái làm sao lại không biết tâm tư của cô chứ, Nghê Văn Bái gấp rau vào trong bát cô, “Ăn nhiều một chút, nhìn con bây giờ đi, càng ngày càng gầy. Biết chúng ta quan tâm con là tốt rồi, ý của bố con chính là hi vọng vợ chồng các con làm chung một chỗ, có nhiều thời gian chung đụng với nhau, con đi ra ngoài nhiều năm như vậy, đối với thói quen của nhau khó tránh khỏi không hiểu rõ lắm, làm chung một chỗ cũng để cho các con hiểu rõ nhau hơn, cũng giúp cho gia đình này. Giữa vợ chồng, cũng có thể trợ giúp nhiều một chút.”

Nghê Văn Bái nói trực tiếp như vậy, ngược lại làm cho người ta không biết làm như thế nào cho phải, một khi nói xong không được, chính là không quan tâm tới cái nhà này, không coi hai người già ở trong mắt, quyết giữ ý mình.

Triển Dịch Minh để đũa xuống, tựa như đã ăn no xong, sau đó cầm giấy ăn chùi miệng, lúc này mới cười nhìn bố mình, “Trí nhớ của bố hình như không bằng trước kia rồi, trước con nói là đang thiếu người phiên dịch tiếng Nhật mà, cô ấy sao?”. Triển Dịch Minh quét mắt nhìn Thẩm Tây Lăng, “Cô ấy học tiếng Pháp, ở nước Pháp lâu như vậy, một chữ tiếng Nhật cũng không biết. Nếu như đến công ty làm, chỉ thêm phiền thôi.”

Trong ánh mắt của anh để lộ một tia ghét bỏ, Nghê Văn Bái trợn mắt nhìn con trai mình một cái, cũng biết lời nói kia chỉ là viện cớ, nhưng con trai mình lại phá hỏng nó.

Triển Hiểu An rất nỗ lực ăn hết thức ăn trong bát, cuối cùng ăn xong, thỏa mãn nhìn bố, “Bố, con sẽ đi học tiếng Nhật, sau đó tới giúp bố, bảo đảm là không thấy phiền đâu.”

Âm thanh ngáy thở, lại nói ra lời nói bảo đảm, khiến không khí lại nhẹ nhàng.

Thẩm Tây Lăng xoa đầu con gái, con bé thật là một vị cứu tinh.

Triển Hiểu An sợ Thẩm Tây Lăng gấp thêm thức ăn ình, đẩy bát của mình ra xa chút, Thẩm Tây Lăng nhìn thấy động tác của bé, “An An nên uống thêm chút canh đã.”

Cái này vẫn có thể tiếp nhận, Triển Hiểu An lại chậm rãi đẩy bát tới đây.

Thẩm Tây Lăng cầm cái muỗng, múc canh cho con gái.

Triển Hiểu An giống như muốn hoàn thành nhiệm vụ, một ngụm uống cạn.

Nghê Văn Bái nhìn Thẩm Tây Lăng một chút, “Con ăn ít quá, người không thoải mái sao?”

Thẩm Tây Lăng lập tức lắc đầu, cũng ăn, “Mẹ làm món ăn ngon như vậy, ăn nhiều hơn một chút mới không làm mình thất vọng.”

“Cảm thấy món ăn ngon thì ở lại thêm vài ngày đi, ngày ngày mẹ làm cho con.”

Triển Khai Hạo lập tức tiếp lời, “Vậy thì tốt quá, chúng ta đều có lộc ăn.”

Thẩm Tây Lăng không khỏi có chút khâm phục với ông, ăn ý như vậy, đối phương nói gì, lập tức biết tiếp lời.

Cô liếc nhìn Triển Dịch Minh, phát hiện anh không có ý định mở miệng, không biết là đã nghe thấy chưa hay gì, cô mím môi một cái, cũng không thể do cô cự tuyệt.

Vì vậy thôi.

Muốn ở lại biệt thự nhà họ Triển, không thể tự nhiên tùy ý giống như ở “Tây Minh Cư” được, hai người không thể nào cứ một người ngủ phòng ngủ còn người kia ngủ phòng khách, điều này làm Thẩm Tây Lăng không thoải mái lắm, nhưng lại không trách được ai.

Sau khi ăn cơm xong, Thẩm Tây Lăng lôi kéo Triển Hiểu An, tắm cho cô bé.

Nhưng tắm được một nửa, Triển Dịch Minh đi vào. Cô bé nhìn thấy bố, lập tức mở miệng, “Bố cũng tắm cho con đi, các bạn học đều nói các bạn ý đều được bố mẹ tắm cho.”

Con gái đã yêu cầu, người làm bố cũng sẽ không cự tuyệt. Triển Dịch Minh vén ống tay áo lên, cũng đứng ở trước bồn tắm, tắm cho cô bé.

Thẩm Tây Lăng cảm thấy có thể học thêm một chút nhờ động tác của Triển Dịch Minh, cô tắm cho con gái có phần chưa nắm bắt được mấu chốt lắm, nhưng động tác của Triển Dịch Minh thì trôi chảy hơn, với lại hình như rất có trình tự. Điều này làm cho cô thấy hơi áy náy, người đàn ông này bất kể phương diện khác như thế nào, ít nhất chăm sóc An An nhiều năm như vậy, anh đã đạt tiêu chuẩn, nuôi con gái rất khá, cũng dạy bảo rất tốt.

Tắm rửa xong, Triển Dịch Minh lau người cho An An, Thẩm Tây Lăng thì lấy quần áo mặc cho Triển Hiểu An.

Thẩm Tây Lăng ôm Triển Hiểu An lên giường, Triển Hiểu An lăn mấy vòng liền, cười ra tiếng, “Thật tốt thật tốt, hôm nay được ngủ cạnh bố mẹ.”

Thẩm Tây Lăng khẽ thở dài, không mở miệng.

Triển Hiểu An mặc kệ, tiếp tục ở trên giường lăn lộn, cũng muốn đắp chăn lên giường mình. Cô bé rất sớm ngủ một mình, cũng không có cảm giác khác thường, bởi vì bé nghe người khác nói con gái nên ngủ cùng con gái, bố là con trai, nhưng bây giờ có mẹ, mẹ cũng là con gái, bé có thể ngủ cùng mẹ.

Nhưng hình như mẹ không có ý định ngủ cùng bé, buồn bực.

Lúc ngủ, Triển Hiểu An nằm ở giữa, Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh chia ra ngủ hai bên bé.

Thẩm Tây Lăng nhìn chằm chằm Triển Dịch Minh chuẩn bị lên giường, trong lòng có cảm giác không rõ ràng là bài xích hay là khấn trương, chỉ có thể cuốn rúc mình vào trong chăn.

Khác với tâm tình lo lắng bất ổn của Thẩm Tây Lăng, hình như Triển Dịch Minh rất hăng hái, còn có thể cầm điều khiển xem tivi. Cô nhìn phim truyền hình trên tivi, từ lúc nào àm người đàn ông này thích xem cái loại phim này nhỉ?

Triển Hiểu An nhìn trần nhà, sau đó nhìn Thẩm Tây Lăng một chút, sau lại nhìn Triển Dịch Minh một chút, sau lại rất thương cảm nhìn mẹ, “Mẹ, con muốn đổi vị trí với mẹ.”

Thẩm Tây Lăng mở to hai mắt, “Tại sao?”

“Con sợ nóng.”

Theo như phương pháp ngủ trước, Triển Hiểu An nằm ở giữa, giống như con đường ranh giới, bây giờ con đường ranh giới muốn dời đi.

“Nhưng An An ngủ ở bên ngoài có đá chăn không?”

“Con không biết, nhưng con ngủ rất ngoan.” Lần này Triển Hiểu An mặc kệ mẹ có đồng ý hay không, trực tiếp bò sang bên kia, phải ngủ bên ngoài.

Thẩm Tây Lăng nhìn con gái mình chằm chằm, cũng không biết nên nói cái gì.

Triển Dịch Minh hình như nhìn đủ rồi, tắt tivi đi, thuận tay tắt đi đèn bàn, gian phòng tối om. Hình như Triển Hiểu An ngủ rất tốt, nằm xuống mấy phút là ngủ được, căn bản ôm cánh tay của Thẩm Tây Lăng cũng không buông ra.

Thẩm Tây Lăng có thể nghe thấy tiếng hô hấp của người đàn ông bên cạnh, từng phát từng phát, trong đêm đen nhắc nhở sự hiện hữu của anh.

Cô siết chặt tay mình, vừa buông ra, nhưng vẫn không ngủ được.

Đột nhiên, cô nghe thấy một tiếng cười, đánh vỡ tiếng hô hấp lẫn nhau trong đêm yên tĩnh, giống như đang giấu cốt tâm tình của cô lúc này, còn có động tác luống cuống của cô.

20. Chương 20

Thẩm Tây Lăng cùng Triển Dịch Minh đi thăm ông nội anh, cũng chính là người lúc đầu thúc đẩy cuộc hôn nhân này. Rất sớm trước kia, Thẩm Tây Lăng nghe nói qua, cụ ông nhà họ Triển vốn không thích can thiệp vào chuyện thành đôi của các thế hệ sau, tuân theo câu “Chuyện của mây thì mây tự làm.”, vì vậy bất kể những mầm mống đời sau có cố gắng hay không, thành công hay không, ông đều không hỏi nhiều, nhưng ông lão này rất thích cháu trai Triển Dịch Minh của mình, chuyện gì cũng thò một chân vào, bao gồm chuyện kết hôn của anh.

Nhưng xem ra Triển Dịch Minh cùng có quan hệ rất tốt với người ông này.

Thẩm Tây Lăng đứng ở một bên, yên tĩnh nhìn Triển Dịch Minh cùng ông cụ chơi cờ vây. Động tác của bọn họ rất nhẹ, bốn phía cũng rất yên lặng, âm thanh chơi cờ nghe rất êm tai. Thẩm Tây Lăng quan sát ông cụ, diện mạo hiền lành, nhìn qua vô cùng thân thiện, nhưng lúc cười, hình như một cái có thể nhìn thấu bạn, mang theo cảm giác lười biếng không quan tâm hơn thua. Ánh mắt của cô rơi vào trên mặt Triển Dịch Minh, anh không có nét mặt gì, không có giả bộ buông lỏng, mà rất bình tĩnh đối đáp, để cho cô có chút tò mò không biết lúc anh làm việc có nét mặt như vậy không.

Triển Hiểu An ở trong lòng ông cụ, giờ phút này không kiên nhẫn đẩy tay ông ra, “Cụ nội, cháu muốn xuống.”

Cô bé xem cũng không hiểu, hơn nữa người lớn cũng không nói chuyện, cái này thật là nhàm chán.

Ông cụ giang hai tay, khiến cô bé nhảy xuống. Cô bé không muốn chơi những thứ này với người lớn, tự mình đi tìm thú vui. Thẩm Tây Lăng nhìn con gái mình, phát hiện con bé rất độc lập, độc lập không nói nên lời, về mặt tâm trí hình như muốn thành có chút quen thuộc, nhưng cái loại trưởng thành này không phải cô hiểu được nhiều, mà là cái gì cũng có thể tiếp nhận.

Ông cụ đánh xong một ván, nhìn Thẩm Tây Lăng một cái, cô lập tức hiểu ý, nhắc mang bình trà ra đây, đi đun nước.

Đội bóng dáng của Thẩm Tây Lăng chui vào trong nhà, ông cụ mới lấy tay chia quân trắng và quân đen ra lên bàn cờ, “Cháu đúng là tiểu tử thú vị, không có chút tiến bộ nào.”

Không biết nói tới tài đánh cờ hay là cuộc sống.

Triển Dịch Minh từ chối cho ý kiến, “Ông nội dạy phải.”

“Phụ nữ ý, cháu cũng đừng theo con bé, con bé sẽ ỷ sủng mà kiêu.” Nói xong nhìn cháu mình, “Lúc ông còn trẻ cũng không giống như người không có tiền đồ là cháu đây, bố cháu cũng mạnh hơn cháu, cháu nói xem, rốt cuộc cháu giống ai?”

Triển Dịch Minh há miệng mà cười cười, “Ông nói thế thì chắc cháu là do di truyền đột biến rồi.”

Thẩm Tây Lăng mang bình trà ra ngoài, nhìn thấy ý cười đầy mặt của ông cụ, không khỏi nghĩ tới mình đã làm sai cái gì. Nhưng ông cụ hết sức bình tĩnh chia xong con cờ, lại bắt đầu hạ màn một ván mới.

Thẩm Tây Lăng ở một bên rót trà vào ly cho ông cụ và Triển Dịch Minh cách mặt không xa, sau đó mới nhìn bọn họ đánh cờ, nhưng không bắt được trọng điểm, hình như không biết rõ quy tắc chơi.

Ông cụ thấy cô cảm thấy hứng thú, “Có muốn chơi ván tiếp theo không?”

Thẩm Tây Lăng lắc đầu, “Cháu cũng muốn chơi, nhưng sợ ông mất đi niềm vui đánh cờ mất.”

Cô thực sự nói thật.

Ông cụ chỉ chuyển tầm mắt lên người Triển Dịch Minh, “Nếu cảm thấy hứng thú thật sự, có thể để cho Dịch Minh dạy cháu, cảm thấy không khác biệt lắm, liền tới chơi cùng ông một ván.”

Thẩm Tây Lăng nhìn về phía Triển Dịch Minh, anh căn bản không có ý định tỏ ra thái độ, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Nhìn lâu cũng cảm thấy nhàm chán, Thẩm Tây Lăng liền đi nhìn An An.

Triển Hiểu An đang chơi với một loạt cỏ, còn nghĩ cỏ là lá cây bỏ vào trong miệng niếm niếm, có chút chua, nhưng mùi vị không tệ lắm, vì vậy cô bé cảm thấy hứng thú.

Thẩm Tây Lăng đi tới, đã nhìn thấy con gái mình ở nơi nào chơi với cỏ, hơn nữa vô cùng vui vẻ.

“An An đang chơi cái gì vậy?”

Triển Hiểu An giật lấy một chiếc lá, còn để Thẩm Tây Lăng ném. Thẩm Tây Lăng nhìn chằm chằm vào lá cây này, vẫn mở miệng, “An An, đối với loại thực vật không biết, không thể ném tùy tiện, biết không?”

Triển Hiểu An gật đầu một cái, “Loại cỏ này có thể ném, sẽ không trúng độc, sẽ không chết.”

Thấy cô bé điềm tĩnh như thế. Lời nói của cô cũng biến thành không ý nghĩa.

Cô bé cuối cùng cũng chơi đã, đặt mông ngồi ở trên cỏ, “Mẹ, mẹ có ở chung một chỗ với bố cả đời không?”

Thẩm Tây Lăng ngồi ở trên cỏ, mắt nhìn chằm chằm nơi xa, “An An hi vọng mẹ cùng bố cả đời ở chung một chỗ sao?”

Triển Hiểu An cau mày suy nghĩ trong chốc lát, “Con không biết. Nếu như là bởi vì con hi vọng mà mẹ mới ở lại, về sau mẹ không vui, con cũng không vui. Con hi vọng mẹ vui vẻ, bố cũng vui vẻ, sau đó con cũng sẽ cảm thấy rất vui vẻ.”

Thẩm Tây Lăng vuốt đầu con gái, “Con gái ngọc, đừng nghĩ nhiều như vậy, vậy con sẽ vui vẻ.”

“Vậy mẹ vui vẻ sao?”

“Mẹ cũng không biết.”

Triển Hiểu An không hiểu, “Vậy có phải mẹ suy nghĩ nhiều hay không, cho nên không biết mình có vui vẻ hay không rồi.”

Thẩm Tây Lăng thở dài, ôm Triển Hiểu An ở trong ngực.

Triển Dịch Minh ngồi ở trong phòng làm việc xử lý công việc, một lát sau, thư ký gọi điện vào, có một vị tiểu thư tìm anh. Cô thư ký này rất giỏi, không nói tới việc vị tiểu thư này đã nói, “Tôi có quan hệ với Triển Dịch Minh, không cần thông báo cũng có thể vào.”, nói liều lĩnh như vậy, người bị liên lụy chỉ có những người viên chức nhỏ đi làm công như cô mà thôi.

Lúc thư ký nói ra vị tiểu thư kia có họ Hướng, cuối cùng Triển Dịch Minh cũng bảo cho vị tiểu thư kia vào, như kiểu cho thư ký ân xá vậy.

Hướng Tri Dao đẩy ra cửa phòng làm việc của Triển Dịch Minh, “Ai da, quả nhiên khác nhau rồi, gặp mặt cũng phải theo trình tự, lớn hơn nhiều.”

Thật ra thì lần đầu tiên Hướng Tri Dao nhìn thấy Triển Dịch Minh thì đã cảm thấy người này có quyền lớn, khi đó giáo sư giảng dạy các cô dẫn theo một vị nghiên cứu sinh, cái loại khinh thường sinh viên chưa tốt nghiệp như bọn họ đây, nhưng kì lạ hôm đó có một tiết dạy, mà giáo sư chưa tới, Triển Dịch Minh liền làm

trợ thủ giáo sư vội tới giảng bài cho bọn họ, Triển Dịch Minh khi đó, đôi mắt cũng không thèm nhìn tới những sinh viên đang ngồi này, cho dù vô số nữ sinh đang tỏ vẻ hâm mộ.

Về sau Hướng Tri Dao mới biết, thì ra anh ta chỉ lớn hơn mình 2 khóa mà thôi, nhưng mà khiến người ta thấy căm hận chính là vị giáo sư đó luôn ghét bỏ các cô mà lại rất thân thiện với Triển Dịch Minh, còn thể hiện trước mặt các cô, vậy những người bị ghét bỏ như các cô làm sao chịu nổi. Thì ra là giáo sư kia coi trọng tài năng của Triển Dịch Minh, vẫn luôn khuyên Triển Dịch Minh đi thi nghiên cứu sinh mà bộ môn ông ta giảng dạy, sau đó giáo sư tự mình dẫn anh ta, nhưng Triển Dịch Minh vẫn không lên tiếng, khiến vị giáo sư này có chút khó chịu.

Nhớ lại thật có thể dễ tâm tình tốt lên, điều kiện tiên quyết chính là nghĩ tới những thứ tốt đẹp.

Triển Dịch Minh ngẩng đầu nhìn cô một cái, “Trở về lúc nào?”

“Nhiều ngày rồi, anh điện thoại cũng không gọi cho em, chắc chắn, thật vô tình.” Giọng nói chỉ trích, lại làm ra khuôn mặt tươi cười, có vẻ có thành phần hết sức đùa giỡn.

“Không phải em cũng không có gọi điện cho anh sao?”

“Có thể cùng một dạng sao? Em là phụ nữ, đương nhiên anh phải chủ động rồi.”

Triển Dịch Minh cười không nói.

Hướng Tri Dao thấy anh không tiếp lời, tiếp tục nói, “Anh giả bộ càng ngày càng tốt đấy, em không thể tin được. Anh thật là khiêm tốn, lúc đi học đại học không nói tới gia thế của mình, nếu không thế nào em cũng không bỏ anh, thế nào cũng phải ở bên cạnh anh.” Dứt lời xong lắc đầu một cái.

Triển Dịch Minh tất nhiên biết Hướng Tri Dao đang nói đùa, gia thế của Hướng Tri Dao nói ra sợ rằng có thể hù ngã rất nhiều người, cô lựa chọn tham gia vào làng giải trí chỉ là cô hứng thú mà thôi, cô không có hứng thú thì cũng dứt ra như thường, chắc chắn không dừng lại, “Không tính là khiêm tốn, chỉ là không có người hỏi.”

“Làm trò. Điểm này coi như xong đi, nhưng anh vô tình chắc chắn là thật, chia tay với em được mấy ngày liền câu được người phụ nữ khác.” Nói xong nhìn Triển Dịch Minh một cái, “Nghe nói cô đó bây giờ cũng đi theo anh, chắc chắn, thật đúng là tình chàng ý thiếp, hôm nào cũng kéo ra để em xem một chút, cho em xem người phụ nữ quyến rũ được anh trưởng thành ra cái dạng gì, cũng muốn cho em thua hoàn toàn.”

Triển Dịch Minh chau mày lại không vui, “Em trở lại, Tây Lăng đã biết chưa? Nếu không, có thời gian đi gặp mặt nhau.”

Hướng Tri Dao cười càng thêm mập mờ, “Nói anh vô tình, anh thật đúng là vô tình không có giới hạn rồi. Không chịu đưa cô tình nhân bé nhỏ của anh mang ra cho em xem nhìn thì cũng thôi đi, mặc dù rất muốn biết đối tượng khiến anh thay lòng đổi dạ năm đó. Nhưng anh cũng không thể đẩy vợ của anh ra chứ, cho dù em đã từng là mối tình đầu của anh, cái này tổn thương tới trái tim em.”

Triển Dịch Minh cảm giác mình nhức đầu, lắc đầu một cái, “Anh nhớ là em bỏ rơi anh chứ nhỉ.”

Chia tay là do Hướng Tri Dao nói.

Hướng Tri Dao hí mắt, muốn nói khi đó ban đầu cô còn có điểm kiêu ngạo, cũng không cho phép cô ở lại nơi này bên cạnh một người đàn ông.

Triển Dịch Minh nói ra những lời này, không khí trực tiếp giảm xuống mạnh.

“Em đã thấy Tây Lăng.” Hướng Tri Dao thông minh nói sang chuyện khác, “Họp lớp trung học.”

Triển Dịch Minh gật đầu một cái.

Hướng Tri Dao quan sát vẻ mặt của Triển Dịch Minh, “Hình như cô ấy không thay đổi như thế nào, vẫn không khác biệt gì so với trước kia....” Nói tới chỗ này, không biết nghĩ tới điều này, rất mập mờ.

Vẫn như trước kia, có nhiều loại giải thích, đáng vẻ giống như trước đây, tính tình giống như trước đây, còn có một loại.... vẫn cố chấp thích một người như trước đây.

Triển Dịch Minh cuối cùng cảm thấy không sai biệt lắm, “Nói đi, em muốn làm cái gì?”

Lúc này Hường Tri Dao mới mở cờ trong bụng, “Ai, chính là công ty các anh mới ra sản phẩm tìm một người đại diện phát ngôn, em đã tự đề cử mình rồi, nhưng cấp dưới của anh thật không tinh mắt, lại nhìn sang một cô ca sĩ nhỏ không nổi tiếng lắm, thật không có mắt. Cho nên em mới tự mình nói với anh một chút, bởi vì biết anh rất tinh mắt.”

Phía trước, tất cả đều là làm nền, đây mới là mục đích.

Triển Dịch Minh lắc đầu một cái, “Anh có mắt nên mới thả em đi, không có chút vãn hồi nào hả?”

Cũng thế, lúc cô nói chia tay, anh không hề có chút vãn hồi nào, đây mới là khúc mắc ở trong lòng phụ nữ.

Hường Tri Dao hừ một tiếng, “Anh đương nhiên không có mắt, hơn nữa anh bất bình về người phụ nữ mà anh tinh mắt kia. Như vậy đi, chúng ta trao đổi với nhau, để cho em làm người phát ngôn, em cho anh biết một bí mật.”

Triển Dịch Minh trầm mặc một hồi, tầm mắt nhìn tài liệu, khiến Hường Tri Dao có chút buồn bực, có lẽ anh căn bản không nghe mình nói chuyện. Một lúc sau, Triển Dịch Minh gõ bàn một cái nói.

Hường Tri Dao cười, đây là anh bảo cô nói, “Một năm kia, vào ngày 27 tháng 5 có một chuyện, sau đó em cùng Thẩm Tây Lăng cãi nhau.” Cô cười, nói xong rồi.

Triển Dịch Minh vốn không có suy nghĩ rằng cô có thể nói ra những thứ gì, nhưng anh biết, người phụ nữ này thích đùa giỡn, nhất là diễn xuất đùa giỡn của mình.

“Chính em tự đi nói với bộ phận lập kế hoạch đi, tất nhiên điều kiện tiên quyết là đề án hợp tác của bố em, cho phép số tiền đầu tư ‘Trung Nghệ’ rút xuống 2%.”

Về bề ngoài của Hường Tri Dao thì cười nhưng trong lòng không cười, đến không, thiệt thòi, “Ai, em rất quý mà, cho nhiều điểm phí phát ngôn đi.”

“Không có vấn đề.”

Tan việc xong, Triển Dịch Minh lái xe trên đường, đến cột đèn giao thông đầu tiên thì nhận được điện thoại của Viên Trác Nhiên. Người kia bây giờ bị người trong nhà cuốn lấy chặt, bắt phải đi xem mắt, hôm nay đối tượng vô cùng lợi hại. Viên Trác Nhiên không lấy cố được, không thể làm gì khác hơn là nói đã hẹn với Triển Dịch Minh viếng thăm nhà anh. Người nói dối nhiều, dù là lời nói thật cũng làm cho người ta hoài nghi, bố mẹ Viên Trác Nhiên tất nhiên là không tin, bây giờ gọi điện thoại cầu cứu Triển Dịch Minh, bảo Triển Dịch Minh đi lộ mặt.

Triển Dịch Minh không thể làm gì khác hơn là phương hướng vòng vo, đi nhà họ Viên.

Triển Dịch Minh tới nhà họ Viên, cuối cùng giải cứu cho Viên Trác Nhiên. Viên Trác Nhiên vừa lên xe của anh, vẻ mặt rất đắc chí, “Vậy thì tám danh thiếp bạn sử dụng này có giá trị rồi.”

Triển Dịch Minh hừ một tiếng, không trả lời.

Xe khởi động đi được một đoạn, Viên Trác Nhiên ở ghế sau cười nhỏ, tâm tình tương đối không tệ, “Lát nữa đi nơi nào chơi?”

“Không phải cậu nói là đi thăm hỏi bố mẹ tôi đấy sao?”. Triển Dịch Minh từ gương chiếu hậu thấy được Viên Trác Nhiên.

Viên Trác Nhiên sững sờ, phát hiện anh không phải nói đùa châm chọc, ngồi ngay ngắn người lại, “Đây là thế nào.”

“Mấy ngày nay tôi ở bên kia.”

Viên Trác Nhiên hiểu được ý, lập tức lộ ra vẻ mặt sững sốt, “Vợ cậu cũng ở đấy?”

Trầm mặc liên đại biểu ngầm thừa nhận.

Viên Trác Nhiên nhún vai một cái, trong lòng ưu sầu. Nhất định là bố mẹ của Triển Dịch Minh hi vọng quan hệ của bọn họ có thể tốt một chút, mới để cho bọn họ ở bên kia, ý định của bố mẹ, có lúc đơn giản đều không cần động não.

Đây càng khiến Viên Trác Nhiên có tâm tình phản kháng, “Cậu nói xem kết hôn có gì tốt, cổ tình ngày ngày ép buộc, tìm người phụ nữ mình không thích, cũng giống như ngồi tù.”

Triển Dịch Minh chỉ lái xe, không trả lời.

Viên Trác Nhiên thấy đối phương không để ý tới mình, lập tức kêu la, “Anh em, nói một lời xem.” Triển Dịch Minh cũng kết hôn lâu rồi, đối với chuyện như vậy có quyền lên tiếng, tốt nhất là có thể cùng mình đứng chung một chiếc thuyền.

“Tôi thấy cậu rất hợp với việc kết hôn đấy, tốt nhất là tránh cậu lại, tránh ra ngoài làm phiền tới người khác.”

“Chớ a.” Viên Trác Nhiên không có nơi phát tiết, “Vẫn cô đơn là được, không cần phải phụ trách, cậu nói đi, cho dù tìm người phụ nữ mình không yêu, cũng có trách nhiệm, muốn sinh con đi, còn phải suy nghĩ vì đứa trẻ. Về chuyện con cái, phụ nữ là phiền toái nhất, một ngày nằm mơ nghĩ tới cuộc sống cả đời, không nghĩ rằng người đàn ông trong kế hoạch của cô ta có nguyện ý sống cả đời với cô ta hay không, nằm mơ giữa ban ngày làm được vui sướng.”

Triển Dịch Minh không lên tiếng, Viên Trác Nhiên nở nụ cười, “Nhị thiếu nhà họ Phương cậu biết không?”

“Người nào?”

“Em của Phương Lập đấy nhớ không? Đó chính là con trai anh em nào đấy của ông cụ nhà họ Phương. Thời gian trước chạy tới nơi này chơi, gây ra một chút đặc sắc, tuổi trẻ liền chơi với một tình nhân trẻ, kết quả bạn gái mấy năm chạy tới gây chuyện, trận kia, chắc chắc..... bên cạnh tớ là một đám các cô nữ sinh nhỏ đứng đó hằm hừ ‘Người thứ ba xem bị hủy’, thì ra cậu ta đối với bạn gái rất tốt, nhưng bây giờ bỏ bạn gái tìm người phụ nữ khác, người đứng xem cũng không ngờ. Nhìn đi, phụ nữ và chúng ta căn bản không giống nhau, dù sao tất cả không cấp nổi, cứ kéo dài, kết hôn cũng làm người ta chậm trễ.” Nói xong, thậm chí có mấy phần bùi ngùi, “Triển Dịch Minh, nói thật đi, cậu có phải là loại không thể không có phụ nữ của mình không? Nếu tớ có thể gặp, tiến vào hôn nhân cũng không tồi.”

Triển Dịch Minh lái xe, dừng xe ở đèn đỏ phía trước, anh nhích lại dựa lưng vào, “Có chứ.”

Viên Trác Nhiên cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng chỉ thấy kinh ngạc, không có mở miệng hỏi.

Trong lòng đàn ông cũng sẽ có một người phụ nữ, để trong đáy lòng, nhưng lại có cuộc sống khác với người phụ nữ đó, chỉ để mà thôi, sau đó tiếp tục với cuộc sống xa hoa trụy lạc.

21. Chương 21

Thấy Viên Trác Nhiên đi theo Triển Dịch Minh trở về, mặc dù hai ông bà nhà họ Triển thấy kinh ngạc, nhưng vẫn nhiệt tình tiếp đãi. Nhất là Triển Khải Hạo, lôi kéo Viên Trác Nhiên nói đủ thứ chuyện, khiến Viên Trác Nhiên rất là nhức đầu, dù đối phương cố gắng hỏi về phương diện sự nghiệp của anh, còn cố ý khen ngợi.

Mà sau khi ăn xong, Viên Trác Nhiên càng thấy lúng túng hơn. Dù sao xem Triển Dịch Minh như là một vòng tròn, đối với những chuyện kia anh rất cảm kích, hôm nay hướng tới phía vợ của người ta, không thể nói ra được, vì vậy chào hỏi xong liền cùng với cô bé.

Viên Trác Nhiên chạy tới chơi với Triển Hiểu An ở trong sân, cô bé đơn thuần, nói chuyện phiếm không cần tới đầu óc.

Thảm Tây Lãng dĩ nhiên là không thích Triển Hiểu An chơi ở trong sân, trẻ con không quan tâm tới việc thích, tùy tiện ngồi xuống đứng lên. Nhưng cô bé mới ăn cơm xong, nếu như không ra ngoài đi lại, thức ăn

không dễ tiêu hóa, vì vậy để cho Triển Hiểu An chơi. Thắm Tây Lăng thấy con gái nhiệt tình chơi, lại thấy mình sai lầm rồi, dạy việc yêu thích như vậy làm cái gì, chỉ cần chơi vui vẻ, có thể tùy tiện cười tùy tiện khóc, vậy là tốt rồi.

Viên Trác Nhiên ở bên kia ôm cô bé, “Làm sao cháu không để ý tới chú chứ? Hôm nay An An cũng không ngoan rồi.”

Triển Hiểu An cười hắc hắc với Viên Trác Nhiên, hai lúm đồng tiền lộ ra vô cùng dễ thương, khiến Viên Trác Nhiên sưng sờ, bảo sao không thể trách Triển Dịch Minh quá cưng chiều con gái của anh, quả thật hết sức đáng yêu, nếu mình có một đứa con gái như vậy, cũng coi như bảo bối đặt trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

Thắm Tây Lăng đứng ở hành lang bên kia, nhìn con gái mình chơi vui vẻ như vậy, khoe miệng cũng nhếch lên. Cô vừa mới chuẩn bị xoay người, liền phát hiện Triển Dịch Minh đứng cách mình chưa đầy nửa mét, sợ hết hồn, sắc mặt cũng thay đổi, không biết rõ anh đứng ở chỗ này lúc nào.

Cô có chút xấu hổ, nhưng há hốc mồm, lại không biết nên nói gì, vì vậy tránh ra chút, tính từ bên cạnh anh đi qua. Đi thoáng qua thì Triển Dịch Minh vươn tay nắm được cánh tay cô, thân thể cô cứng đờ, ngẩng đầu lên, theo bản năng liền cau mày, hình như nhớ anh lại đang gây khó khăn ỉn.

Triển Dịch Minh thu về mặt của cô vào trong mắt, giọng rất nhạt, “Ông nội bảo anh dạy em cờ vây, lúc rảnh rồi em có thể cùng ông chơi mấy ván.”

Cô chỉ theo dõi mặt của anh, phát hiện anh không có bất kỳ biểu lộ gì, vì vậy thôi. Ông nội đề xuất vấn đề đó thì rõ ràng anh không có tỏ thái độ gì, vào lúc này như thế nào mà lại nhớ tới cái này. Nhưng quỷ thần xui khiến thế nào mà cô lại không cự tuyệt.

Khi bọn họ chia ra ngồi 2 bên ở bàn đá thì Triển Dịch Minh lấy ra con cờ, giảng giải cho cô quy tắc chơi. Thắm Tây Lăng nhớ lại, bọn họ kết hôn nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ ngồi chung một chỗ an tĩnh như thế này. Cô nhớ lại bộ dạng của anh, lúc đối với mình, hoặc là lửa giận ngút trời, hoặc là không lộ vẻ gì hoặc là cười như không cười. Nhưng cô biết rõ, anh không nên như thế này, chỉ là bởi vì biết rõ, mới càng muốn cách xa anh một chút.

Anh rõ ràng rất thích cười, cùng Hướng Tri Dao ở chung một chỗ thì anh thường cười, sau đó với Hướng Tri Dao em một câu anh một câu, giống như luôn có đầy đề tài để nói, vĩnh viễn không vì không thú vị mà câm miệng. Hình ảnh như vậy đã thấy nhiều, để lại cho cô ấn tượng tốt, thậm chí còn hỏi Hướng Tri Dao, rốt cuộc bọn họ nói những chuyện gì, tại sao có thể nói chuyện với nhau lâu như vậy.

Ngày thường nhớ lại, để cho nét mặt cô nhu hòa hơn rất nhiều, cô nhìn chằm chằm người đàn ông này, hơi hoảng hốt.

Cô còn nhớ rõ Hướng Tri Dao đã từng nói về anh thế này, “Không làm dẫn chương trình trên tivi thì thật đáng tiếc.”

Hướng Tri Dao có sở thích thế này, đối với người đàn ông có giọng nói dễ nghe thì không có năng lực chống cự. Lúc học cấp 3, lúc nghe chương trình phát thanh ở sân trường thì nghe thấy giọng một nam sinh đặc biệt từ tính, khiến người nghe cũng thấy thoải mái, nghe nói còn được một giải thưởng. Hướng Tri Dao lập tức không chịu nổi, nhất định phải đi nhìn bộ mặt thật của bạn nam sinh đó, cuối cùng thất vọng mà về, hại Hướng Tri Dao về sau nghĩ đàn ông có giọng dễ nghe thì hơn một nửa có bề ngoài bình thường.

Nhưng Triển Dịch Minh là một ngoại lệ.

Vậy nên có thêm bài chuyên ngành, lịch học lại lần nữa bị đẩy xuống, phòng giáo vụ thì cho câu trả lời là không tìm được giáo sư phù hợp để dạy, cuối cùng tìm được một người nghiên cứu sinh tới dạy cho bọn họ. Mà vị giáo sư kia đi lên lớp, ba câu nói không rồi, “Tôi mang nghiên cứu sinh tới đây, đi học thì phải nghiêm túc, trong đó, như các anh chị đây....”, Trong giọng nói mang theo, “Tôi dạy học cho các anh chị đây là tự hạ thấp mình.”, có thể coi là bạn học dù có ghét cũng không dám trốn tiết, quy định của giáo sư kia là bắt được một lần trốn tiết thì trừ điểm.

Nhưng vị giáo sư này càng ngày càng lười, số lần đi lên lớp dạy càng ít đi, cuối cùng quyết định để cho trợ giảng của ông ta đi lên dạy thay. Nói là trợ giảng, thật ra thì chính là một sinh viên năm thứ 4.

Đó cũng là lần đầu tiên Thẩm Tây Lăng thấy Triển Dịch Minh, anh không có chút khiếp sợ nào, trực tiếp đi thẳng vào. Trong lớp có mấy nữ sinh tích cực kêu, “Trai đẹp, anh đi nhằm phòng học rồi.”

“Đúng là như vậy thật.” Anh không có vẻ mặt gì quá lớn, “Nhưng mà nếu như vừa lúc đi nhằm vào đây, cũng coi như duyên phận, vậy thì không đi.”

Lúc này anh mới chậm rãi đi lên bục giảng giải thích giáo sư kia có chuyện, tạm thời cho anh lên dạy thay, hi vọng mọi người phối hợp.

Thẩm Tây Lăng thích ngồi ở hàng cuối cùng, nhưng cổ tình lại không đứng dậy, mấy bạn học học môn này đều chiếm mấy hàng cuối, vì vậy buộc Thẩm Tây Lăng ngồi lên hàng trước, ai bảo cô với Hướng Tri Dao động tác chậm!

Hướng Tri Dao khá hưng phấn, “Oa, thì ra trường của chúng ta vẫn có trai đẹp, hơn nữa giọng còn dễ nghe như vậy.”

Thẩm Tây Lăng không phản ứng, vội vàng ở dưới mặt bàn lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Đỗ Diên Hằng.

Việc trải qua từ từ hiện ra trong đầu cô, khiến cô nhớ lại, thì ra đó mới là lần đầu tiên bọn họ gặp. Cũng không coi là gặp mặt, cũng chỉ là cô biết anh mà thôi.

Triển Dịch Minh nhìn cô chằm chằm, phát hiện vẻ mặt ngơ ngác của cô, vì vậy xiết tay ném mấy con cờ vào hộp, phát ra tiếng va chạm, “Không thích thì có thể nói sớm một chút.”

Thẩm Tây Lăng giật mình, lúc này mới biết ý của anh, lúc anh nói chuyện thì cô đang phân tâm, hình như lãng phí thời gian của anh, “Tôi chỉ nhớ tới một số chuyện.” Cô chau mày lại, muốn giải thích.

Triển Dịch Minh nở nụ cười, “A, nhớ ra cái gì đó sao?”. Hình như cảm thấy rất hứng thú, “Không phải là thời thanh xuân trẻ đẹp khó quên của em chứ?”

Coi như cô dần, cũng nghe ra chậm chọc trong lời nói của anh, lập tức lạnh mặt. Anh lại lộ ra bộ dạng cười như có như không, giống như có thể biết trong lòng cô suy nghĩ cái gì. Điều này làm cho cô hiểu trước kì quái chỗ nào, anh đối với Hướng Tri Dao thì sự che chở chỉ có tăng thêm, cho tới bây giờ đều có kiên nhẫn. Coi như anh đối với cô tình nhân bé nhỏ của anh thì chỉ sợ cũng là mọi cách cưng chiều thôi. Nghĩ tới đây, sắc mặt của cô kém hơn, đứng lên, cũng không thèm nhìn anh một cái, trực tiếp đi mất.

Cô không quay đầu lại, nhưng lại nghe thấy có gì trên bàn đá rơi xuống, âm thanh từng viên một chạy đi, có điểm giống những viên đá thủy tinh hồi bé có, thích ở trong phòng chơi, ném ở trên không trung, nhìn những viên đá đó rơi xuống mặt đất.

Viên Trác Nhiên và Triển Hiểu An đang chơi, thấy Thẩm Tây Lăng đi tới, sắc mặt cũng không tốt, lập tức hoài nghi nhìn chằm chằm Triển Dịch Minh bên kia.

Thẩm Tây Lăng ôm lấy con gái mình, phủi bụi trên người con bé, bỏ cò dánh trên mông bé. Viên Trác Nhiên cùng Thẩm Tây Lăng chào hỏi xong, liền đi tới phía Triển Dịch Minh, hình như rất hiểu, cặp vợ chồng này một nửa toàn ằm ỉ không vui.

Viên Trác Nhiên kéo Triển Dịch Minh ra ngoài, nếu như ở nhà khó chịu, tự nhiên muốn ra bên ngoài tìm chút niềm vui.

Thẩm Tây Lăng nhìn hai người này, trong mắt lộ ra tia châm chọc, giống như đang nói “Một loại mặt hàng”. Viên Trác Nhiên thấy sắc mặt Thẩm Tây Lăng không tốt, lập tức trêu ghẹo, “Chị dâu đừng đa nghi quá, em thất tình, kéo Dịch Minh ra uống chút rượu cùng. Chị dâu thâm minh đại nghĩa*, nhất định sẽ không ngăn cản, đúng không?”

*Thâm minh đại nghĩa: Hiểu biết đúng sai rõ ràng.

Thẩm Tây Lăng hừ một tiếng, cũng không đáp lại.

Ngược lại Triển Hiểu An nhìn sắc mặt của mẹ một chút, sau đó không hiểu nhìn Viên Trác Nhiên, “Chú thất tình, mất hứng. Nhưng bây giờ mẹ cháu cũng không vui, tại sao bố lại muốn cùng chú chứ?”

Âm thanh của cô bé rất non nớt, giòn giã nói ra những lời này.

Không hiểu, lòng của Thẩm Tây Lăng mềm đi, vuốt mặt cô bé, vừa rồi không vui cũng tiêu tán đi.

Triển Dịch nhìn con gái của mình cười, “Bố đưa chú ra cửa, xong liền trở lại.”

Viên Trác Nhiên nhảy lên, hiển nhiên không nghĩ tới Triển Dịch Minh sẽ đổi chủ ý như vậy, vì thế bĩu môi.

Đi ra cửa, Viên Trác Nhiên huýt sao một hơi, hoàn toàn không có cách nào hiểu ý của Triển Dịch Minh, “Tôi nói là cậu có chuyện gì xảy ra a.....”

Triển Dịch Minh rút ra một điều thuốc, tùy ý hít 2 cái, “Thôi đi, tôi thật sự cũng muốn cùng cậu đi ra ngoài, nhưng bố mẹ tôi vẫn không thể ở bên tai tôi lặp lại nói tới chuyện vết chai, cũng không nhìn nơi này là chỗ nào.”

Viên Trác Nhiên suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, “Thật ra thì, tôi thấy vợ cậu vẫn là được, phụ nữ nha, cậu đừng yêu cầu với cô ấy quá cao. Có thể sống qua ngày cũng dễ làm thôi, yêu cầu hơn cũng không còn chỗ tốt gì.”

“Cậu thấy tôi yêu cầu cao với cô ấy sao?”

Nói xong rất hăng hái, Viên Trác Nhiên suy nghĩ một lát, “Tính tôi không nói. Ai, nghe nói mối tình đầu của cậu trở về rồi, gặp mặt chưa? Một quảng cáo quan trọng như vậy mà cũng cho cô ấy, chắc chắn, không nhìn ra, cậu đối với phụ nữ thật đúng là có tình có nghĩa.....”

Triển Dịch Minh ném điều thuốc đã hút được một nửa ném vào anh, Viên Trác Nhiên nhanh chóng phản xạ, tránh khỏi.

“Cút.” Triển Dịch Minh cũng không thèm nhìn anh, mình đi về.

Viên Trác Nhiên nhún vai, nhìn bộ dạng của Triển Dịch Minh, thế này cũng tính là chuyện gì a.

Triển Dịch Minh đi vào, liền phát hiện con gái mình đang ngồi ở trên bậc thềm, ngồi ngoan ngoãn. Nhìn thấy anh, cô bé nở nụ cười, ánh mắt sáng lên. Triển Dịch Minh bước nhanh tới, ôm con gái lên, ôm vào trong ngực, dùng tay còn lại véo mũi con gái, “Sao lại ngồi một mình ở đây?”

“Đợi bố mà.” Cô bé trả lời được là dĩ nhiên.

Triển Dịch Minh nhìn xung quanh, không thấy người, “Mẹ đâu?”

“Chuẩn bị nước tắm cho con. Đợi lát nữa, bố tắm cho con.”

“Tại sao?”. Không phải ghét da anh không tốt đó sao?

“Móng tay của mẹ quá dài, làm không thoải mái.”

Triển Dịch Minh lại cười, “Như vậy, lúc ngủ buổi tối, An An lặng lẽ cầm kéo cắt móng tay ẹ, không cần lo mẹ tắm cho con không thoải mái nữa.”

Triển Hiểu An mở hai mắt thật to nhìn Triển Dịch Minh, “Bố hư.”

Thẩm Tây Lăng coi móng tay của cô là bảo bối vậy, anh thật sự muốn thấy nét mặt của cô khi biết móng tay mình bị cắt, hẳn là thú vị lắm.

22. Chương 22

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh cũng không ở chỗ này lâu, lúc gần đi lại nói chuyện với ông cụ một chút, lúc này mới quay về “Tây Minh Cư”. Thẩm Tây Lăng rõ ràng mất một hơi thật sâu, ở bên kia nhìn thấy hai người già, trong lòng luôn thấy lo lắng, nghĩ nên nói cái gì, mình không nên làm những chuyện mà bọn họ không thích. Hai người già cũng thấy cô bị gò bó, nếu không cũng chẳng thoải mái đồng ý cho bọn họ về. Triển Dịch Minh thì không sao, ở nơi nào cũng không khác gì nhau.

Buổi sáng Triền Dịch Minh lái xe, trước đưa con gái đi nhà trẻ, sau lại đưa Thẩm Tây Lăng đi làm.

Dọc trên đường đi, cô phát hiện ánh mắt anh có chút ý vị sâu xa, cô chờ anh chủ động mở miệng hỏi cô cái gì. Nhưng anh cái gì cũng không nói, vì vậy ở dưới công ty, cô trực tiếp xuống xe rồi đi, cũng không thấy anh gọi mình quay lại.

Ở nhà họ Triền mấy ngày, cô đều xin phép nghỉ, lúc đi làm lại phát hiện công việc chất đống thành núi nhỏ vậy, nhìn cũng nhức đầu. Hơn nữa mấy ngày nay nhận nghiệp vụ rất nhiều, các đồng nghiệp thường làm thêm giờ. Cô ở nơi mầu chốt này còn xin nghỉ, tất cả tài liệu khẩn cấp đều giao cho đồng nghiệp, vừa nghĩ như thế liền cảm thấy không tốt.

Bởi vì công việc bận rộn, cô không rảnh suy nghĩ chuyện khác, một ngày qua đi cũng coi là đầy đủ. Ngồi trước máy vi ti mở văn bản cần phiên dịch ra, suy nghĩ đối thoại, dùng từ châm chọc. Nhìn chăm chăm, mắt cũng dễ mệt mỏi, nhỏ thuốc đau mắt, thư thái đi không ít.

Mấy ngày nay cứ tạm thời qua như vậy, cô và Triền Dịch Minh cũng không mặn không nhạt chung sống với nhau, mỗi ngày không có mấy câu nói, cũng không có trao đổi gì, nếu như có đối thoại thì hơn nữa là vì Triền Hiểu An. Buổi sáng anh đưa con gái đi nhà trẻ, thuận tiện đưa cô đi làm, buổi chiều thì liền không thấy người, tự cô trở về. Triền Dịch Minh làm việc và nghỉ ngơi không rõ lắm, có lúc trở về sớm hơn cô, có lúc rất khuya mới về, cả người đầy mùi rượu.

Cuộc sống rất giản dị, cũng coi là cuộc sống bình thường. Nhưng cô nhìn cuộc sống của mình như thế, trong lòng một phần đè nén lại nặng nề, cứ như vậy chấp nhận đi xuống sao? Mỗi ngày làm việc, tan việc thì về chăm con, không cần suy nghĩ ngày mai cùng tương lai, bởi vì mỗi ngày là cùng một dạng.

Sẽ không điên lên chứ? Chắc sẽ không, không phải đại đa số phụ nữ cũng như vậy sao?

Ngày này cũng như ngày thường, Triền Dịch Minh đưa con gái đi nhà trẻ trước, Thẩm Tây Lăng dặn dò con gái ở trường phải nghe lời của cô giáo, nhìn thấy con gái không nhận được cau mày, cô nghi ngờ có phải mỗi ngày mình nói những lời giống vậy không.

Mới lên xe, Triền Dịch Minh liền mở miệng, “Hôm nay em đi đón An An.”

Cô lập tức nhìn anh, mặt mày lộ vẻ không hiểu. Triền Hiểu An tan học lúc ba rưỡi, mà bình thường tan việc lúc năm rưỡi, về mặt thời gian chắc chắn không thỏa mãn được.

“Hôm nay Dương Khiết có chuyện, không tới đây được.” Anh bình tĩnh nói ra lý do.

Cô chu chu mỏ, muốn nói công việc của anh có thời gian tương đối tự do mới đúng, nhưng rất dễ bị anh châm chọc, dù sao anh là người quyết định, mình chỉ là người làm công, dựa theo đa số phụ nữ ngày nay bằng lòng buông tha công việc của mình thành toàn cho bạn trai làm việc mà nói, ý kiến của anh hình như cũng gần giống với hoàn cảnh này.

“Tìm bảo mẫu tạm thời đi!”. Cô nghĩ ra biện pháp xử lý vẹn toàn 2 bên.

“Vậy em tìm đi!”

Là không hề gì, nhưng ánh mắt từ trên mặt anh lướt qua lộ ra mấy phần bất mãn, thật giống như trách móc người làm mẹ như cô nặng nề, con mình tan học còn không đón được, còn phải liều mạng kiếm cớ. Phần oán giận này, để cho cô dễ dàng nhả mảy, không lên tiếng nữa. Mấy năm qua chẳng quan tâm gì tới con, căn bản là áy náy không chịu nổi, giờ phút này anh lại thái độ, để cho cô không lời nào để nói.

Vừa nghĩ như vậy, lại thấy mình rất thất bại. Chạy thoát lâu như vậy giờ trở về, một điểm hữu dụng cũng không có. Bố mẹ khuyên cô từ từ tiếp nhận người đàn ông này, chị cũng nói cho cô biết điều kiện hợp lý để ỉn tốt hơn, nói chung mỗi người đều hi vọng cô có thể tiếp nhận cuộc sống bây giờ, hơn nữa đi cố gắng tiến hành.

Cô trốn tránh mấy năm này, giống như một chuyện cười lớn tồn tại vậy. Chạy vẫn phải trở lại, không muốn thấy con gái, không bỏ được, nhìn thấy mặt của con bé, lại không nhẫn tâm được. Còn là kẻ vô tích sự, cũng không làm gì tốt được, không thể hạ quyết tâm được, cũng không tiếp nhận được, khó trách bị người khác xem thường, chính cô cũng xem thường bản thân mình.

Dọc trên đường cô cũng chỉ trầm mặc.

Vào công ty, công việc thường ngày. Nhưng đến lúc chiều, cô có chút gấp gáp, không ngừng nhìn thời gian, sợ bỏ lỡ cái gì. Suy nghĩ một chút, vẫn xin Đàm Khắc Hoa cho nghỉ sớm. Nhìn ra được, đối phương có điểm làm khó, vốn dĩ vì cô có việc gấp, nên vẫn gặt đầu cho phép.

Cô thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đi thu thập đồ. Các đồng nghiệp thấy bộ dạng cô phải đi, mặt không khỏi kéo dài ra, căn bản là cùng đi làm, vì sao đối xử bất đồng?

“Ai nha, mệt chết đi được, cả ngày lẫn đêm nhìn chăm chăm vào những thứ đồ này, mắt cũng mỏi.” Đồng nghiệp nói.

“Đúng vậy, làm như vậy muốn kháng nghị rồi. Nhưng mà có mấy người cố tình có công việc chưa làm xong đã nghỉ, muốn làm chúng ta mệt thêm đây mà.”

“Chúng ta cũng nên xin nghỉ thôi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, mọi người chưa xem bộ phim mới nhất sao? Cho dù muốn xin nghỉ giả vờ đáng thương cũng phải xem mặt mình có dài bẩm sinh không chứ”.

.....

Thẩm Tây Lăng bỏ qua những lời này, xách túi trực tiếp đi ra khỏi công ty.

Gọi xe đi tới nhà trẻ, kết quả là vẫn còn sớm, chưa tan học. Cô đứng ở cửa vườn trẻ, phát hiện bây giờ đã có nhiều bố mẹ đứng ở chỗ này chờ rồi, nhưng một nửa đều là các ông bà, đứng một bên vừa nhìn chăm chăm. Có mấy người tùm lại nói chuyện đứa bé nhà mình không nghe lời thế nào, thỉnh thoảng cũng kể con mình đáng yêu ra sao, sau đó lấy được mấy câu đánh giá, bây giờ trẻ con cũng không giống như ngày trước, thông minh!

Thẩm Tây Lăng đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, bố mẹ tới càng ngày càng nhiều, người già đứng phần lớn, một số ít nhìn qua có vài phụ nữ không khác gì với cô, chỉ có vài người đàn ông trẻ tuổi đứng, có vẻ rất dễ thấy.

Đến sau khi tan học, các em nhỏ đi theo cô giáo ra ngoài, từng loạt từng loạt. Cô giáo nhớ tới tên của các em, sau đó dẫn tới chỗ bố mẹ. Thẩm Tây Lăng không hay đưa đón lắm, nhưng mấy ngày nay cô đều cùng Triển Dịch Minh đưa con tới, cô giáo cũng đã gặp cô, liền giao Triển Hiểu An cho cô.

Triển Hiểu An rất hưng phấn, đã chạy tới cầm tay Thẩm Tây Lăng, “Mẹ.”

Cô bé cười rất vui vẻ, đôi mắt càng thêm linh động. Thấy bé như vậy, buồn bực trong lòng Thẩm Tây Lăng cũng nhanh chóng biến mất, lấy tay sờ mặt con gái, “Hử?”

“Có mẹ của con là một kho tàng.” Triển Hiểu An cười hì hì mở miệng.

Thẩm Tây Lăng không khỏi cười lên, lắc đầu một cái, đứa nhỏ này.

Tay bé rất mềm, Thẩm Tây Lăng nắm liền không muốn buông ra, “An An có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?”

Bên cạnh trường học có hàng bán đồ ăn vặt, nhìn hơn một nửa chủng loại là làm cho trẻ con, hiện tại không ít đứa trẻ kéo bố mẹ tới đây. Có mấy bé bị bố mẹ quát, không cho ăn mấy đồ ăn vặt này, bé bĩu môi, hết sức buồn bực.

Triển Hiểu An liếc nhìn mẹ, muốn xác định lời mẹ nói là sự thật, liền kéo Thẩm Tây Lăng tới một người bán rong, bé muốn ăn tào phớ, mềm mại, rất ngon miệng.

Thẩm Tây Lăng vì con gái mà cầm cặp sách, cầm trang giấy trong tay, nhìn chăm chăm con gái. Con gái thấy đồ ăn là không thèm nhìn đường, cô vừa nhìn bé vừa nói bé chớ đi lệch. Khóe miệng cô bé dính chút mỡ thì cô lập tức tiến lên lau cho con.

Được ăn tào phớ khiến Triển Hiểu An rất vui vẻ, ném hộp vào trong thùng rác, tiếp tục lôi kéo Thẩm Tây Lăng, còn cười hừ nhỏ.

Mấy ngày nay Triển Dịch Minh cũng bảo Thẩm Tây Lăng đi đón Triển Hiểu An, hướng về phía con thì cô tất nhiên không tức giận, nhưng bởi vì cô tan việc sớm thì đồng nghiệp có ý kiến, coi như cô chủ động mà đề xuất trừ tiền lương đi, Đàm Khắc Hoa cũng bắt đầu bắt mẫn, điều này làm cho cô đối với lần này rất có ý kiến.

Đưa Triển Hiểu An tới trường học xong, cô vừa lên xe liền mở miệng, “Lại gọi cô bảo mẫu đi!”

Lúc trước anh nói cô chăm sóc Triển Hiểu An bởi vì lúc này Dương Khiết đang bận rộn, không cách nào tới đây đón An An, cho nên trong khoảng thời gian này hi vọng cô trở về sớm đón An An tan học.

Triển Dịch Minh giống như chưa suy nghĩ qua về phương án này, “Em cho rằng đơn giản như vậy sao?”. Thấy cô hình như không tin, tiếp tục mở miệng, “Bây giờ bảo mẫu có mấy người tận tâm tận lực hả? Huống chi cứ đem An An giao ột người xa lạ, em yên tâm sao?”

Những lời Thẩm Tây Lăng muốn nói đều bị anh chặn lại.

Triển Dịch Minh hình như cũng thấy phản ứng của mình hơi lớn, vì vậy giọng nói nhẹ đi, “Có cái gì mà quan trọng hơn con?”

Đây thật là quy kết xong, vẫn không thể đi phản bác, nếu không cô bị mặt trái của nghĩa vụ trách nhiệm hung hăng công kích.

Nếu đứa bé là quan trọng nhất, thì nên để công việc sang bên, không nên trở thành lý do và cớ. Thẩm Tây Lăng càng nghĩ càng không thoải mái, rồi lại không muốn cãi với người đàn ông này, nếu không cuộc sống này không có cách nào trôi qua yên bình. Cô cũng không để ý tới anh, mặc kệ anh nghĩ thế nào thì nghĩ.

Xuống xe xong, cô đóng cửa xe rất mạnh. Không thể dùng miệng trút ra, ít nhất có thể dùng hành động!

Bởi vì việc của cô mấy ngày qua, chia sẻ ấy đồng nghiệp phải làm cho, cô nghĩ tới có nên khao các cô ấy một bữa cơm, hòa hoãn quan hệ bây giờ.

Cô nghiêm túc xử lý các tài liệu phiên dịch, đến giờ ăn trưa thì gọi cho Hạ Ngôn, nói qua tình huống của mình, bảo bà đi đón Triển Hiểu An, thuận tiện chăm sóc An An một thời gian. Hạ Ngôn dĩ nhiên là đồng ý, những ngày qua không được nói nhiều với Thẩm Tây Lăng, bà và Thẩm Sơ Văn lo lắng cuộc sống của cô hiện giờ, lại không dám quấy rầy. Nếu như cuộc sống của Tây Lăng tốt, vậy người làm bố mẹ như ông bà tất nhiên là vui vẻ rồi, nếu như cuộc sống không tốt thì sao? Bọn họ cũng không biết làm như thế nào.

Cúp điện thoại xong, Thẩm Tây Lăng cảm giác không đúng. Vì vậy lại gọi ẹ mình, chủ nhiệm lớp Triển Hiểu An chưa thấy qua bà, nhất định phải có thể đón, cho nên khiến Hạ Ngôn chạy tới công ty cầm thẻ đón.

Nói xong chuyện như vậy, cuối cùng Thẩm Tây Lăng thấy nhẹ nhõm. Có thể coi thường người khác có ánh mắt bất mẫn thì nội tâm thật là mạnh mẽ, ít nhất bây giờ cô chưa làm được. Không thể làm gì khác hơn là tiếp tục quay lại với công việc, hi vọng không có thêm nhiều miệng lưỡi.

Hạ Ngôn tới rất nhanh, Thẩm Tây Lăng đưa thẻ đón ẹ mình.

Hạ Ngôn lại hỏi một ít đồ, lúc này mới chuẩn bị rời đi. Thẩm Tây Lăng thấy Hạ Ngôn xoay người trong nháy mắt, liền nhìn điện thoại một chút, thời gian cô gọi điện thoại tới lúc Hạ Ngôn chạy tới đây, tổng cộng là nửa tiếng, bằng lộ trình từ nhà tới đây. Nghĩ đến việc mẹ nhận được điện thoại của mình, cái gì cũng không do dự chạy tới, cô lại thấy chua xót. Chỉ có mẹ của mình mới đối như vậy với mình, nếu không ai sẽ bởi vì một câu nói của bạn mà cái gì cũng không suy nghĩ nhiều mà làm luôn?

Đáy lòng cô giận dữ, cũng bởi vì thế này mà chua xót trung hòa. Làm bố mẹ thật không dễ dàng, bọn họ đã có phương pháp xử lý khác biệt, làm sao có thể chọn tổn thương tới con cái mình chứ.

Cô lại vì quá khứ mình oán giận bố mẹ mà cảm thấy tội lỗi.

Bởi vì Triển Hiểu An có Hạ Ngôn chăm sóc, Thẩm Tây Lăng ngày này cũng ở lại làm thêm giờ, cô không muốn người khác có thành kiến nhìn mình. Dĩ nhiên mẫu chốt là không biết ai ở trước mặt quản lý nói xấu về cô, đại khái trong ngày thường nhìn cô không quen đi, quản lý trực tiếp tìm cô, lời nói không khách khí: Nếu như cô còn như vậy, có thể từ chức được rồi đấy.

Giọng nói không có bất kì dư âm cứu vãn nào.

Từ nhỏ đến lớn, có rất ít người có thể nói như vậy với chính mình. Nếu như là trước kia, cô chắc chắn sẽ xoay người rời đi, toàn thân kiêu ngạo. Mà bây giờ, cô lại nói xin lỗi, sau đó bảo đảm không có lần sau.

Thời gian mang đi nhiệt huyết sôi trào cùng ngạo khí của mình như vậy, giữ lại chính mình cũng không hiểu mình.

Về đến nhà, Hạ Ngôn còn đang trêu chọc Triển Hiểu An, Triển Hiểu An cũng rất thích bà ngoại, quần bà làm ầm ĩ.

Thẩm Tây Lăng vừa mới trở về, Triển Dịch Minh về theo sau.

Cô thấy anh thì phát hiện sắc mặt anh không tốt, đang chuẩn bị mở miệng thì Triển Dịch Minh thấy Hạ Ngôn, vẻ mặt lập tức đổi một cái, sau đó đi lên chào hỏi, mười phần có nuôi dạy.

Hạ Ngôn thấy bọn họ trở lại, liền muốn về nhà, Triển Dịch Minh cùng Thẩm Tây Lăng cũng bảo bà ở lại, bà không chịu, chỉ nói Thẩm Sơ Văn ở nhà một mình, bà không yên lòng. Thẩm Tây Lăng nghĩ thấy cũng đúng, không tiếp tục giữ lại nữa.

Hạ Ngôn nhìn con gái mình một cái, Thẩm Tây Lăng hiểu ý, “Mẹ, con đưa mẹ ra ngoài.”

Triển Dịch Minh thấy cặp mẹ con kia có lời, nuốt lời trong cổ họng xuống, anh vốn muốn đưa Hạ Ngôn về nhà....

Hạ Ngôn kéo tay con gái mình, vẻ mặt rất là lo lắng, “Tây Lăng, thực sự con sống không tốt sao?”

Thẩm Tây Lăng nhất thời không hiểu, “Tại sao mẹ nói như thế?”

“Các con vẫn chia phòng ngủ.”

Thẩm Tây Lăng có chút hối hận, điểm này không nghĩ tới. Làm mẹ nhất định sẽ muốn biết con gái mình sống thế nào, dù là không có ý, chỉ khi nào có cơ hội này, cũng sẽ không bỏ qua.

Đối với lời chỉ trích của Hạ Ngôn, cô không phản bác được.

Hạ Ngôn thở dài, “Tây Lăng, con còn trẻ như vậy, ngàn vạn lần đừng nghĩ sai, nên sống tốt.”

Bạn học nào đó của Hạ Ngôn, gã ột người đàn ông rất tốt, sau khi kết hôn sinh ra hai đứa con trai. Người đàn ông kia mỗi tháng để cho vợ mình một khoản tiền, nhưng ngay cả mặt mũi đều không lộ ra, có cuộc sống bên ngoài với một người phụ nữ khác, sau đó người vợ cầm dao chém hai đứa con trai của mình, một chết một người bị thương.... Cuối cùng cô ấy cũng bị điên mất rồi.

Thẩm Tây Lăng nghe được u sầu trong lòng, cũng biết ý của mẹ, để ỉnh mình miễn, đừng làm chuyện điên cuồng. Nhưng cô nghe, chỉ cảm thấy than thở tại sao người phụ nữ

kia không chém chết chồng cô ta....

Suy nghĩ kia lại khiến cô nghĩ lại mình, coi như người đàn ông kia phản bội vợ mình, cũng không nên dùng cái chết đi nguyên rửa, thật ra thì cũng không có phạm tội nghiêm trọng như vậy. Nhưng trong lòng cô có thể nguyên rửa như vậy, dù biết đó không được, còn sẽ đi nguyên rửa những người đàn ông sống không đúng đắn bị báo ứng.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng.... con sẽ cố gắng sống tốt.” Cô cố gắng cười, sau đó đưa Hạ Ngôn lên xe taxi.

Cô cảm thấy mình thay đổi ghê gớm thật, đi qua mình, trước kia thấy nam sinh nào có bạn gái rồi mà vẫn còn với nữ sinh khác mập mờ thì đã thấy khó chịu như bị mất đi một khối thịt, thấy trên tin tức người đàn ông sau khi kết hôn bao nuôi người tình sẽ càng nguyên rửa vừa buồn bực.... Cho cô một thời gian rất lâu hoài nghi mình không bình thường, chuyện của người khác, vì sao chính mình lại có dáng vẻ bị thương nghiêm trọng vậy?

Đỗ Diên Hằng luôn luôn không đả kích cô, mà khen cô đây là biểu hiện thiện lương. Bởi vì cô thấy sau động đất có đứa bé không có nhà để về, thấy nhiều tin người bị đối xử bất công trong xã hội cũng sẽ rất khó chịu.

Khi đó cô nắm tay Đỗ Diên Hằng, “Anh không được phản bội em, nhất định không thể, nếu không em sẽ rất khổ sở.”

Đỗ Diên Hằng hình như sững sốt một chút, “Em cũng chưa nghĩ tới, có lẽ một ngày em sẽ phản bội anh đấy?”

“Tuyệt đối không thể nào.”

Giống như lời thề....

Thẩm Tây Lăng cười, lúc nào thì, mình khó chịu không cam lòng, cũng sẽ đi an ủi người khác....

23. Chương 23

Khoảng thời gian này, mỗi ngày Hạ Ngôn đều đi đón cô cháu gái của mình. Thứ nhất là bà rất thương yêu An An, thứ hai là có thể cùng con gái mình nói chuyện. Mặc dù là mẹ con, nhưng xa nhau nhiều năm như vậy, nhiều hay ít cũng có chút khoảng cách, cộng thêm trước kia Thẩm Tây Lăng về nhà âm ỉ cũng không vui vẻ, khiến Hạ Ngôn rất lo lắng đứa con gái này có ý kiến với mình hay không.

Nhưng những ngày qua Hạ Ngôn quan sát qua, phát hiện thái độ của con gái mình không tệ.

Hạ Ngôn xử lý chuyện trong nhà xong, hơn nữa chia ra những vật mà ông già cần cất xong, tránh lát nữa Thẩm Sơ Văn không tìm được lại gọi tới hỏi mình, chồng của bà, sống giống như đứa trẻ vậy, luôn không biết rõ để đồ ở đâu, mỗi lần toàn bắt bà đi tìm hộ.

Hạ Ngôn vừa mới chuẩn bị ra cửa, liền đụng phải Thẩm Đông Lăng.

Cuộc hôn nhân của Thẩm Đông Lăng cũng khiến Hạ Ngôn đau lòng, nhưng lại không dám hỏi nhiều. Đông Lăng và Tây Lăng khác nhau hoàn toàn, Đông Lăng rất có chủ kiến (ý kiến của riêng mình), biết mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì, những năm gần đây cô con gái lớn này luôn là người đáng tin cậy trong cái gia đình này. Hạ Ngôn cũng nghe nói, gần đây Đông Lăng cùng con rể âm ỉ không vui vẻ, vốn muốn đi chăm sóc quan tâm, nhưng lại không biết nên nói gì, huống chi đứa con gái này từ nhỏ đến lớn đều độc lập.

Thẩm Tây Lăng thấy mẹ cầm một túi lớn, không hiểu, “Mẹ muốn đi đâu vậy?”

Hạ Ngôn nói chuyện chăm sóc Triển Hiểu An mấy ngày ra, mặt không có nét gì. Điều này làm cho Thẩm Đông Lăng thấy không phải là không chua xót, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần Tây Lăng gặp phải chuyện gì, bố mẹ lập tức chạy tới chỗ Tây Lăng giúp đỡ gỡ bỏ những thứ gây phiền toái tới cô, cho dù không đến được thì mỗi ngày cũng thương nhớ, sợ Tây Lăng xảy ra chuyện, nhưng nếu là mình.... Đã là thói quen, thói quen là tốt rồi.

“Sao mẹ lại hồ đồ như vậy?”. Thẩm Đông Lăng ngăn Hạ Ngôn chuẩn bị rời đi.

Hạ Ngôn không hiểu.

“Nhà họ Triển là dòng họ gì mà không thuê được nổi bảo mẫu? Triển Dịch Minh chỉ cần gọi một cú điện thoại, lập tức có bảo mẫu tốt nhất tới chăm sóc An An, tại sao Triển Dịch Minh không làm như vậy?”. Cô thần thở dài, “Triển Dịch Minh hi vọng Tây Lăng đi chăm sóc An An, có lẽ muốn nhờ vào đó mà để Tây Lăng với An An có nhiều thời gian chung đụng hơn, quan trọng hơn là hi vọng Tây Lăng bỏ việc ở nhà. Mẹ mà như vậy giúp đỡ Tây Lăng chăm con hộ, dĩ nhiên nói còn nghe được, nhưng như vậy sẽ phá hỏng tính toán của Triển Dịch Minh đấy?”

Nghe xong con gái lớn nói, Hạ Ngôn đột nhiên hiểu được, “Vậy mẹ nên làm như thế nào? Cũng không thể để không có ai chăm sóc An An chứ?”

Thẩm Đông Lăng thần thở dài, “Mẹ và bố lâu rồi không đi ra ngoài du lịch, con mua vé cho bố mẹ, đi ra ngoài chơi một chút đi, về chuyện của Tây Lăng, bố mẹ nên từ chối thôi.”

Thẩm Tây Lăng vô cùng bận rộn, cô xử lý một phần tài liệu khẩn cấp, đối phương cùng đối thủ cạnh tranh đang cần phải chiến đấu ột vụ kiện, đề xuất văn kiện tố tụng ở nước ngoài, tương đối khẩn cấp, ngôn ngữ phải được dịch phù hợp với thói quen địa phương. Cô không ngừng ở trên mạng tra tìm tài liệu, động não nhớ lại một chút chuyện mình ở pháp, kết hợp lại cân nhắc nên dùng từ thế nào. Tồn chừng mấy ngày, mới có kiểu mẫu, cô lại đem tài liệu mình phiên dịch ột người bạn xem, để cho người bạn đây xem có chỗ nào không đúng.

Trong quá trình chờ đợi, điện thoại di động lại vang lên.

Cô cau mày liếc nhìn, là chị Thẩm Đông Lăng, nhiều ngày không liên lạc, lúc này gọi điện thoại, chắc hẳn có chuyện gì. Vì vậy cầm điện thoại đi ra ngoài, lúc này mới nhận điện thoại.

Bấm xuống phim nghe, “Chị.”

“Chị hỏi em có chuyện gì xảy ra?”

“Cái gì?”. Đối mặt với giọng nói chỉ trích, cô rõ ràng không biết xảy ra chuyện gì.

“Gọi ẹ để trông con em, mỗi sáng sớm đứng lên chuẩn bị đồ cho bố, tất cả sắp xếp xong, sau khi làm xong cơm trưa, buổi chiều lại chạy sang bên nhà em. Em biết năm nay mẹ bao nhiêu tuổi không? Ngày ngày chạy như vậy, thân thể bà có thể kiên trì được sao?”

Thẩm Tây Lăng cứng họng, chính xác không suy nghĩ tới việc này, chân nhẹ nhàng chống vào tường, cũng không biết nên đáp lại thế nào.

Nửa ngày cũng không có động tĩnh, Thẩm Đông Lăng cúi xuống, “Chuyện của mình thì tự mình xử lý đi, hai ngày nữa bố mẹ sẽ đi du lịch, chuyện của An An tự mình nghĩ biện pháp đi.”

“Em.....” Suy nghĩ một chút vẫn than thở, “VẬY CŨNG ĐƯỢC!”

Cúp điện thoại, cô lại lâm vào trong nóng nảy. Lại lần nữa ngồi bên máy tính, bạn học còn chưa gọi điện thoại lại, cô liền mở ra website khác, tìm kiếm chỗ giới thiệu những người chăm sóc trẻ em tạm thời, tìm được một đám người, nhiều sinh viên làm bán thời gian, cũng có người cao tuổi có kinh nghiệm với trẻ con, cô chọn mấy người đáng tin, nhớ kĩ phương thức liên lạc, chuẩn bị đánh qua hỏi một câu.

Cuối cùng bạn học cũng gọi lại, bảo cô sửa 2 chỗ, cô cảm kích một phen, lại kiểm tra một lần nữa, lúc này mới coi là xong rồi.

Về nhà trước, cô ghi nhớ lại số điện thoại kia, thì có một số người đã tìm được công việc, vì vậy rút nhỏ phạm vi, hỏi, hoặc là chỗ quá xa, hoặc là không để cô hài lòng, vì vậy lại thôi.

Vội vã chạy về nhà, phát hiện Triển Dịch Minh đã sớm trở lại, giờ phút này đang ở trong sân chơi với Triển Hiểu An. Hạ Ngôn đưa ra một đĩa dưa hấu đã bổ xong, loại dưa hấu này mấy năm nay mới bắt đầu thịnh hành, miếng dưa màu vàng nhạt, mùi vị hơi nhạt chút. Thời điểm ban đầu, Thẩm Tây Lăng đối với loại dưa hấu này cảm thấy hứng thú, cho là một loại trái cây kiểu mới.

Cô đi về phía bọn họ, trước sờ mặt con gái. Trong miệng Triển Hiểu An đầy dưa hấu, mặt phồng lên, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tây Lăng, muốn nói chuyện, nhưng trong miệng có đồ ăn, vì vậy vắn lòng mày.

Mấy ngày trước, nếu Thẩm Tây Lăng hoặc là Triển Dịch Minh về nhà, Hạ Ngôn cũng sẽ rời đi, hôm nay lại ở lại đây.....

Thẩm Tây Lăng liếc mắt nhìn dưa hấu trên bàn, “Còn dưa hấu không? Để mẹ đi lấy thêm.”

Cô bé gật đầu liên tục, xem ra là rất thích.

Ánh mắt của Triển Dịch Minh lướt qua trên mặt Thẩm Tây Lăng, nét mặt không hiểu.

Hạ Ngôn nhìn con gái của mình, cũng đi theo. Mới vào nhà, Hạ Ngôn liền kéo Thẩm Tây Lăng sang một bên, ánh mắt cũng nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn 2 bố con kia, “Tây Lăng, mẹ hỏi qua An An rồi, mấy ngày qua ngày nào Dịch Minh cũng về.”

Thẩm Tây Lăng không hiểu lắm ý của Hạ Ngôn, suy tư mấy giây, mới phản ứng lại. Ý của mẹ là mỗi ngày Triển Dịch Minh đều về nhà, nếu là như vậy, cũng là đại biểu cho việc anh muốn sống tốt. Một người đàn

ông, có phần tâm địa gian xảo hay là không ở yên ở trong nhà được, căn bản là không về nhà, nếu đối phương đã về, người làm vợ như cô đây không phải cũng nên nghĩ lại không?

“Vâng.” Cô cũng không chú ý tới chuyện này, có lẽ cũng coi điều này là chuyện đương nhiên rồi. Cũng kết hôn rồi, không trở về nhà thì nên đợi ở đâu?

Hạ Ngôn khen ngợi, “Mẹ đây cũng yên tâm rồi, Dịch Minh thế này là rất tốt, mẹ với bố con cũng thấy nó không tệ. Hai người trở thành vợ chồng, không phải là hai người tùy tiện nữa, chính là hợp thành một gia đình nhỏ, đều có nghĩa vụ chăm sóc cái nhà này. Nếu Dịch Minh đã có ý định tốt về gia đình này, Tây Lăng, vậy con.....” Nói xong vỗ vai Thẩm Tây Lăng, “Con ít nhất cũng nên suy nghĩ vì An An một chút, con bé còn nhỏ như vậy.”

Thẩm Tây Lăng mím môi, trước cô không phải không nghĩ tới lời người khác nói với cô “Em nên vì con gái em mà suy nghĩ”, lúc ấy cô tự nhủ, cô nhất định phải đáp lại thế này: Tại sao lại phải suy nghĩ vì người khác, tại sao lại để mình bị uất ức, tại sao không thể vì mình mà sống? Coi như mắng tôi ích kỷ tôi cũng nhận, tôi vốn không muốn làm người vĩ đại như vậy.

Nhưng mà giờ phút này đây?

Cô một câu cũng không đáp lại được, khi trách nhiệm cùng sự mềm lòng và những cảm xúc khác kết hợp lại tạo thành một sợi dây bên chắc thì liền buộc chặt chính mình.

Cô gật đầu một cái, “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con... con biết nên làm thế nào.”

Lúc này Hạ Ngôn mới thấy an tâm.

Hạ Ngôn bỏ lấy dưa hấu, Thẩm Tây Lăng hỏi bà một chút về đường đi du lịch, cũng dặn dò bọn họ cẩn thận, tốt nhất là cùng đoàn.....

“Bà ngoại về nhà sao?”. Cô bé ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Tây Lăng, đôi mắt nghi ngờ.

Thẩm Tây Lăng vuốt đầu con, “Đúng vậy, bà ngoại về nhà của bà rồi.”

Xe của Triển Dịch Minh từ từ biến mất khỏi tầm mắt, lần này là cô chủ động để Triển Dịch Minh đưa Hạ Ngôn về. Trước kia không hy vọng thiếu nợ người đàn ông này một chút nào, hôm nay lại chủ động mở miệng, cho dù là chuyện nhỏ, chỉ có chính cô biết điều này đại biểu cho việc buông lỏng như thế nào.

Cô bé nhìn Thẩm Tây Lăng chăm chăm, hình như có nhiều điều không hiểu, “Mẹ là con gái của bà ngoại, nhưng nhà mẹ ở đây, nhà bà ngoại không ở đây. Con cũng là con gái của mẹ, nhà của con ở đây, nhưng nhà mẹ cũng ở nơi này mà.”

Thẩm Tây Lăng nhẹ nhàng thở dài, không muốn đi nghĩ những lý luận không thực tế, “Chúng ta đều là người một nhà, cho nên ở cùng một chỗ, có cái gì không đúng sao?”

Không có chỗ nào không đúng, nhưng cô bé vẫn cảm thấy chỗ này là lạ.

Những ngày này đều không có chuyện phải xử lý qua, vào lúc này mới phát hiện ra, người giúp việc trong nhà lâu chưa xuất hiện. Phòng cũng không lớn, không có vẻ trống trải, nhưng đáy lòng cô thì càng mê mẩn một mùi.

Để An An đi chơi, cô đi làm cơm. Lúc học đại học, bạn cùng phòng xem tivi, luôn không hiểu, cường điệu đến vậy sao, nữ chính thái rau mà cũng cắt nhầm vào tay sao, làm cơm trong bếp cũng phải bỏ đi. Cô sẽ không đi đánh giá, bởi vì cô thật sự là người như vậy, chỉ biết hưởng thụ, sao có thể làm những thứ này?

Nhưng bây giờ thì sao? Có thể tự mình rửa rau thái rau xào rau để ăn.

Cô bật bếp lên, nhìn chăm chăm ngọn lửa màu xanh lam.

Trong đầu có lời nói quen thuộc.....

“Hình như em cái gì cũng không biết.....” Giọng cô vừa uất ức vừa lo âu.

“Ngốc ạ, có anh ở đây, em cái gì cũng không cần biết.” giọng nói của Đỗ Diên Hằng, luôn mang theo hơi ấm.

Âm thanh xa xôi truyền tới, đột nhiên cô lại khóc. Lấy tay lau đi giọt nước mắt, cùng với âm thanh xèo xèo nước trong chảo bốc hơi đi

Cô đổ chút dầu vào.

Thẩm Tây lăng, đời này của cô cũng chỉ có thể như vậy.

Người đàn ông kia không phản bội cô, mà là cô phản bội tình yêu của 2 người, ai cũng không oán được người nào.

Lâu như vậy mà khó thoát mái thật ra là chính cô, cô thật sự cũng không đi hận người nào.

Sau khi Triển Dịch Minh trở về, liền nghĩ thấy mùi thơm ở trong phòng bếp, mà An An thì đang ngồi trên sofa trong phòng khách, trong tay cầm một khối cao su có thể tạo thành đủ các loại hình dáng.

“Mẹ đâu?”

Triển Hiểu An chỉ chỉ phòng bếp, trên tay đang chơi với khối cao su, cho nên không quan tâm tới bố lắm.

Triển Dịch Minh đi vào phòng bếp, liền nhìn thấy Thẩm Tây Lăng đang đổ món ăn ra đĩa.

Cô tắt bếp, lúc này mới xoay người lại, nhìn chằm chằm Triển Dịch Minh đứng ở cửa phòng bếp, nở nụ cười, “Trở về rồi à, ăn cơm đi!”

Triển Dịch Minh đứng tại chỗ, vì nụ cười của cô lộ ra vẻ hốt hoảng. Lúc cô đi qua bên cạnh mình mới mở miệng, “Bác Trương về nhà với cháu trai mình để đi rồi, tạm thời còn chưa tìm được người thích hợp...”

“Ừ, cũng không cần tìm đâu.” Cô không dừng lại, liền đem món ăn lên bàn ăn.

Triển Dịch Minh nhìn cô một chút, lúc này mới đi lấy bát đũa, sau đó xới cơm.

Anh lấy ra ba bát, xới cơm vào đó.

Nhưng trong đầu lại hiện ra một bức tranh khác.....

Thẩm Tây Lăng khi đó, trên mặt vẫn còn mang nét thanh xuân, có lẽ đi học không thú vị, vì vậy nói chuyện với bạn học, “Tớ về sau á, nhất định không biết làm cơm với giặt quần áo, trở thành bà già mặt vàng rồi.”

Bạn học tò mò, “Thôi đi, bây giờ đàn ông thích bạn gái trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng lúc lấy vợ vẫn thích cái loại hiền lành rồi.”

Thẩm Tây Lăng vẫn cười, “Mà tớ chỉ muốn hưởng thụ, cái gì cũng không muốn làm.” Nói xong đưa tay mình ra, “Tớ không muốn nghĩ tới ngày tay tớ trở nên khô ráp.”

“Thẩm Tây Lăng, tại sao cậu có thể nghĩ ngây thơ như vậy, suy nghĩ như cậu thì chỉ dọa đàn ông chạy đi thôi, ai nguyện ý chăm sóc cậu như vậy chứ.”

Thẩm Tây Lăng cười thần bí, “Tớ tìm được rồi.”

“Đúng vậy, chỉ có Đỗ Diên Hằng nhà cậu mới có thể chịu được cậu thôi.”

Thẩm Tây Lăng cười, “Thật ra thì, cũng nói tương đối thôi, nếu như là người đàn ông tớ thật sự yêu, có lẽ tớ cũng sẽ nguyện ý vì anh ấy nấu cơm giặt quần áo cho, điều kiện quan trọng là tớ rất yêu rất thích anh ấy.”

Bạn học ở một bên lắc đầu.

Thẩm Tây Lăng cũng không giải thích, trời mới biết cô ghét giặt quần áo với nấu cơm tới mức nào, cực cực ghét!

Thẩm Tây Lăng thấy anh xới cơm rồi mà chưa mang ra, vì vậy bảo con gái, “Con ra xem bố con đi.”

Con gái đang chơi vui, “Không đi.”

Xem đi, đứa trẻ nào cũng vậy, mấy ngày đầu thì tốt với bạn vô cùng, về sau mới lộ bộ mặt thật ra.

Thẩm Tây Lăng vì suy nghĩ này của mình mà cảm thấy buồn cười, đành đứng dậy đi tới, phát hiện Triển Dịch Minh như đang suy nghĩ cái gì, vẻ mặt rất ngạc nhiên, “Sao vậy?”

Cô đưa tay lấy ra hai bát.

Triển Dịch Minh đóng nắp cơm lại, bưng lên bát còn lại, “Lúc nào học nấu cơm vậy?”

“Cuộc sống luôn ép mình làm việc, cho dù là việc mình không thích.”

Triển Dịch Minh vốn có cảm xúc phức tạp thì có mấy phần sáng tỏ, được cuộc sống dùng góc cạnh thúc ép thay đổi tính cách con người, còn biến đổi những lời thề ban đầu, cùng với những lời nói ngây thơ trước kia.

24. Chương 24

Mấy ngày qua Thẩm Tây Lăng cũng ở lại trong công ty làm thêm giờ, những chuyện linh tinh kia cũng ít đi nhiều. Cuộc sống bận rộn khiến cô không nghĩ tới những thứ không thiết thực kia, trước kia, vẫn muốn tìm một người đàn ông mình yêu, mỗi ngày anh ra ngoài đi làm, cô ở trong nhà chăm con hoặc là lên mạng chơi, việc nhà giao cho giúp việc, sau khi chồng trở về thì cùng nhau ngồi trong sân nói chuyện.

Bây giờ cô không dám nghĩ tới những điều đó nữa, ngu ơi là ngu, cho dù có một người đàn ông như vậy, anh ấy có thể chịu đựng mình bao lâu?

Cảm thán thở dài, tiếp tục công việc.

Hôm qua đã liên lạc được với một gia sư, đưa toàn bộ đường đi cho đối phương, đối phương cũng đồng ý đi đón cô bé. Bây giờ có một số sinh viên, xác định ra ngoài đời làm gia sư, nhưng không đủ trình độ dạy cho học sinh cấp 2 hay cấp 3, vì vậy họ quyết định giúp đỡ cho những bố mẹ có con nhỏ. Nói chăm trẻ cũng có chút không tôn trọng nghề nghiệp đối phương, mặc dù trên thực tế là chuyện nhu vậy, tối đa cũng chỉ nhìn đứa bé làm bài tập.

Gần tới trưa, sinh viên kia lại gọi điện thoại tới, không thể tới đây giúp cô, đột nhiên tăng chương trình học, không có thời gian ra ngoài làm việc, ở trong điện thoại cứ xin lỗi liên tục, hơn nữa lại để Thẩm Tây Lăng tìm người.

Thẩm Tây Lăng nhận điện thoại xong, ngồi ở đó buồn bực.

Một lát sau, mới lại chạy đi tới chỗ Đàm Khắc Hoa xin nghỉ, nhưng lần này bị từ chối, hôm nay tất cả mọi người phải ở lại làm thêm giờ, thời gian này sắp xếp nhiều công việc, sau khi qua sẽ ọi người nghỉ. Thẩm Tây Lăng không dám nói gì nữa, nếu không chính là bản thân mình được đối đãi đặc biệt.

Cô nhìn điện thoại của mình, đã được thông báo là điện không đủ, hôm qua không sạc điện rồi, nơi này lại không có máy sạc. Cảm điện thoại lên liền bắt đầu gửi tin nhắn cho Triển Dịch Minh, bảo anh cần phải đi đón An An, soạn xong tin nhắn, gửi được thành công, điện thoại di động tự động tắt đi. Cô lúc này mới thấy yên tâm, tiếp tục công việc.

Nhìn những chữ viết và kí tự kia, một cũng biến thành mấy, hoa cả mắt. Tan việc xong, cô cảm thấy mình không còn chút tính khí nào nữa.

Ngồi vào xe taxi, nặng nề gục xuống, một ngày thật mệt mỏi. Cười khổ, mệt mỏi như vậy, cô còn không biết vì sao phải mệt mỏi như vậy, cũng không biết theo đuổi cái gì. Cô quay đầu, dùng sức viết lên trên cửa sổ xe: Cuộc sống chết tiệt này.

Viết xong lại nhớ tới trước kia Hướng Tri Dao nói sương mù trên kính, hơn nữa là khí mà mọi người thở ra, bản muốn chết. Bản năng cảm thấy ngón tay của mình vô cùng bẩn, lấy ra khăn giấy lau đi lau lại.

Cô về đến nhà, phát hiện trong nhà không có ai. Thật đúng là kì quái, lấy điện thoại ra thì mới biết điện thoại không có điện, vì vậy cau mày.

Bật đèn trong phòng lên, cầm điện thoại đi sạc, vừa đi xuống, bên ngoài có xe đi vào.

Có lẽ mẹ nói đúng, một người đàn ông mỗi ngày đều về nhà, còn phải cầu xin anh làm cái gì nữa?

Nghĩ tới yêu cầu trước kia: Muốn bộ dạng đẹp trai, tính tình được, rất thích rất yêu mình, muốn vươn lên, tốt nhất là giọng nói dễ nghe, chiều cao vừa đủ, vốn người cũng không tệ....

Đến so sánh với, thật là một chuyện cười lớn.

Cô lắc đầu một cái, đi lấy một chén nước sôi, quay đầu thì thấy Triển Dịch Minh đi vào.

Không để ý tới, một giây tiếp theo, cô lập tức nhìn về phía Triển Dịch Minh, “An An đâu?”

Triển Dịch Minh đứng yên, động tác cởi áo khoác cũng dừng lại, kinh ngạc nhìn cô, “Không phải em đi đón sao?”

Thẩm Tây Lăng lập tức thay đổi sắc mặt, “Không phải tôi đã nhắn tin bảo anh đi đón rồi sao? Hôm nay công ty có chuyện tôi không đi được....”

“Chuyện gì quan trọng tới mức mà đón con không được?”. Sắc mặt của Triển Dịch Minh khá u ám.

Thẩm Tây Lăng bị anh nói như vậy, lập tức nổi giận, “Anh bận rộn chuyện gì mà tin nhắn cũng không thèm nhìn một cái?”

Hai vợ chồng đều nhìn đối phương, một lúc sau Triển Dịch Minh mới dời tầm mắt đi, “Em nhắn vào số nào?”

“Anh còn số nào nữa mà không biết rõ?”. Cô cũng giận, nhưng nhìn anh không giống với bộ dạng bối mớ, “Số mà bắt đầu 136 ấy.....”

Triển Dịch Minh hung hăng trừng cô một cái, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Thẩm Tây Lăng cũng muốn đi, Triển Dịch Minh quát, “Ở trong nhà đợi tôi.”

Liếc mắt nhìn cô một cái cũng lười không muốn làm.

Thẩm Tây Lăng dừng lại bước chân, cũng không suy nghĩ tới thái độ, chỉ mong An An đừng xảy ra chuyện gì. Bây giờ hết sức áy náy, không thể lừa dối chính mình được, không phải là một công việc mà thôi, mình để ý như vậy làm cái gì.

Nghĩ như vậy xong, cô lại cảm thấy suy nghĩ này với nói nỗ lực muộn màng khác nhau ở chỗ nào.

Ở nhà ngây ngô đứng ngồi không yên. Diển Đan - Lê - Quý Đôn

Sau hai tiếng, cuối cùng Triển Dịch Minh cũng trở về, dĩ nhiên phía sau còn có con gái.

Nhìn thấy An An, Thẩm Tây Lăng lập tức xông tới, vuốt mặt của con gái, sắp khóc.

Triển Dịch Minh đứng ở một bên, nói cũng lười, cầm quần áo khế ném, liền đi tắm. Chuyện cũng đơn giản, cô giáo kia chờ mòn mỏi không thấy bố mẹ tới đón bé, không thể làm gì khác hơn là đưa bé về nhà mình, gọi điện thoại cho Triển Dịch Minh, phát hiện điện thoại di động không ai nghe. Hôm nay Triển Dịch Minh lại để điện thoại trong phòng làm việc, hôm nay tới công trường kiểm tra, buổi tối lại có mấy bữa tiệc, căn bản không cầm điện thoại.

Đối với việc bố mẹ lo lắng, Triển Hiểu An không có chút cảm giác nào, lúc Thẩm Tây Lăng cứ vuốt ve mặt mình, cuối cùng cô bé kháng nghị, “Mẹ cứ tiếp tục sờ, mặt sẽ méo đấy.”

Thẩm Tây Lăng không thể làm gì khác hơn là thu tay lại, “Có trách mẹ hôm nay không đi đón con không?”

Triển Hiểu An đặt cặp sách nhỏ xuống, “Nhà cô giáo rất thú vị, con đang chơi vui, bố đã tới rồi, nếu chậm một chút nữa thì tốt hơn.”

Thẩm Tây Lăng, “.....”

Triển Hiếu An nói hôm nay ở nhà cô giáo hoàn thành bài tập trước, vì vậy tâm tình khá tốt, “Mẹ, con hát ẹ nghe nhé.”

Thắm Tây Lăng hết sức phối hợp, “Được, mẹ vỗ tay cổ vũ cho con.”

“Tiểu Yếu Tử, mặc Hoa Y, hàng năm mùa xuân tới nơi này.....”

Thắm Tây Lăng vỗ nhịp cho An An, nhìn con gái nhảy nhót, cô bé còn quá nhỏ, cánh tay và chân hoàn toàn không mở rộng ra, động tác cũng không gọn, nhất là lúc di chuyển trọng tâm của bàn chân cũng không ổn định.

“Mẹ, con dạy mẹ nhảy.”

Thắm Tây Lăng thấy con gái hăng hái như vậy, cũng đứng lên, học theo con.

Triển Hiếu An ra vẻ rất người lớn, “Mẹ, mẹ sai rồi, phải như này....”

Triển Dịch Minh đứng trên lan can tầng hai, nhìn màn này ở tầng dưới, khóe miệng khẽ gợn lên. Điện thoại di động vừa kêu lên, anh bắt máy, xoay người qua một bên nghe điện thoại.

Truyền tới âm thanh của Viên Trác Nhiên, “Thật sự đã quyết định thay đổi triệt để làm một ông chồng tốt rồi hả? Lâu không ra ngoài mà rủ cũng không được đi, Tâm Khuyết Nhất, còn thiếu mỗi cậu, mau qua đây, chỗ cũ.”

“Hôm nay? Không được.”

“Cậu cho rằng tôi muốn gặp cậu sao? Có người ở chỗ này đấy!”

Viên Trác Nhiên nói xong mập mờ không rõ, Triển Dịch Minh sững sờ, “À, cậu đưa cô ấy về là được.”

“Ai, không có quan gì với tôi, tại sao lại phải đưa về? Lại nói người ta tìm khắp....”

Triển Dịch Minh tuyệt không muốn nghe anh nói nhảm, “Đưa thì đưa không tiền coi như xong, nhiều lời vô ích.”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Ngược lại Viên Trác Nhiên ở bên kia rất ngạc nhiên, nhìn chằm chằm điện thoại một lúc mới hoàn hồn, trong khoảng thời gian này Triển Dịch Minh không bình thường chút nào, lời này cũng sai rồi, người đó chưa bao giờ bình thường cả. Chỉ là trở về phòng rồi, làm thế nào nói với Hàn Vũ Sắt đây?

Viên Trác Nhiên ở bên ngoài khổ sở, sau khi vào phòng, cười cười với Hàn Vũ Sắt, “Vừa mới gọi điện thoại rồi, Dịch Minh trong thời gian này có quá nhiều chuyện, em cũng biết cậu ta ở vào vị trí kia rồi đấy. Hơn nữa vợ cậu ta....”

Nói xong hết sức mặt mũi, sắc mặt Hàn Vũ Sắt khẽ biến trắng, “Em biết rồi....”

Viên Trác Nhiên suy nghĩ, theo như thái độ của Triển Dịch Minh bây giờ, mười phần là muốn rời xa Hàn Vũ Sắt, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy người phụ nữ này đáng thương nhường nào, người phụ nữ khác cầu xin tiền đi, cũng có thể cứu vớt một khoản, nếu như Hàn Vũ Sắt thực sự bị vứt bỏ, đây chính là xác thực không tiền không có ai.

Nhưng mọi chuyện cũng không thường, ai biết rốt cuộc Triển Dịch Minh có thái độ gì?Diễn Đan Lê Quý Đôn

Bởi vì ngày hôm nay xảy ra khá nhiều chuyện, ăn cơm xong cũng đã muộn, Thắm Tây Lăng lại cùng Triển Hiếu An nói chuyện một hồi, liền dụ dỗ cô bé ngủ.

Lúc Triển Hiếu An chơi rất chăm chú, ngủ cũng rất chuyên tâm, lập tức có thể nằm.

“An An, con hi vọng có một chị tới đón con về nhà cùng chơi với con, hay là hi vọng mẹ đi đón con về nhà?”. Cô hỏi rất cẩn thận.

Triển Hiểu An nhìn cô, “Mẹ tới đón, mẹ của một đứa trẻ là một kho báu, và con muốn được làm một kho tàng.”

Ánh mắt của cô bé rất tròn.

Thẩm Tây Lăng cười gật đầu một cái, “Con gái, ngủ đi.”

Triển Hiểu An cười híp mắt một tiếng, liền nhắm hai mắt lại.

Thẩm Tây Lăng đắp chăn lên cho con, lúc này mới tắt đèn đi ra ngoài, đóng cửa lại. diendan

Sau khi trở về, đây là lần đầu tiên Thẩm Tây Lăng đi vào phòng của Triển Dịch Minh, vẫn giống như trước kia, không có gì thay đổi. Cửa mở ra, cô nghĩ mình tỏ ra mình có tư chất gõ cửa cũng không thể được rồi.

Triển Dịch Minh đứng đối diện cửa sổ hút thuốc, nghe được tiếng bước chân xoay người lại.

“Chuyện của An An....” Cô tới tìm anh thương lượng.

Triển Dịch Minh không đáp lời, chỉ hút thuốc, động tác cực kì nhàn nhã, để cho cô cho rằng anh đây là cố ý.

Hút xong điếu thuốc, anh mới nhìn cô, “Vậy em định thế nào đây?”

Thẩm Tây Lăng sững sờ, cô còn không nghĩ kĩ, bây giờ nội tâm rất mâu thuẫn, mâu thuẫn khiến cô muốn người đàn ông này làm một lần giúp đỡ cô, để cho cô lựa chọn bị động.

Một người luôn cưỡng ép muốn đem quyền lựa chọn vào trong tay mình, có một ngày thật sự có cơ hội như vậy thì lại không muốn, còn không bằng ném quyền lựa chọn cho người khác.

Cho nên có người trời sinh thích hợp làm kẻ mạnh, có người cũng chỉ xứng là người yếu.

“Nếu không, để mẹ tới chăm mấy ngày?”. Suy nghĩ một chút, cô mới lại mở miệng.

Mẹ này, dĩ nhiên là mẹ của Triển Dịch Minh, Nghê Văn Bái rồi. Mẹ của anh, thì anh dễ mở miệng hơn. Triển Dịch Minh nhìn cô chằm chằm rồi cười, hiểu cô vì sao chủ động tới tìm anh rồi.

Thẩm Tây Lăng có chút oan uổng, cô chỉ vừa lóe ra ý này mà thôi.

“Vậy cô làm cái gì?”. Anh nâng cằm, “Hả?”

Chuyện của mình để lại cho người khác, người làm mẹ như cô lại đi làm cái gì?

Thẩm Tây Lăng bị ánh mắt của anh khơi lên tức giận, “Tôi làm cái gì ư? Tôi làm với anh làm không khác nhau sao? Anh có công việc của mình, tôi có công việc của tôi, mỗi ngày anh làm chuyện của anh, tôi cũng bận chuyện của tôi. Anh cảm thấy tôi chưa làm tròn bổn phận của mình, vậy người làm bổn phận như anh thì lại làm tròn bổn phận sao?”

Tám lạng nửa cân, ai có thể so với ai khác mình tốt hơn bao nhiêu.

“Con mẹ nó, tôi còn phải làm tròn bổn phận thế nào nữa? Mấy năm này là ai nuôi dưỡng An An lớn lên hả?”

Đây chính là tử huyệt của cô, nhiều năm như vậy, cô không thể đảm đương tốt vai trò làm mẹ của mình.

Thấy cô có vài phần chán nản, anh cười, “Khi cô chăm sóc được An An vài năm rồi, trở lại nói cho tôi biết, chúng ta giống nhau.”

Coi như có vẻ đuối lý, cô vẫn đứng , không chịu khuất phục.

Triển Dịch Minh nhìn cô không thả, “Cho em một lời nhắc nhở này, muốn yêu cầu người khác bỏ ra cái gì thì xin hãy suy nghĩ xem nghĩa vụ của mình đã hoàn thành hay chưa đi.”

Nói xong, anh đi tới trước mặt cô, vươn tay vuốt mặt cô. Cô vươn tay để gỡ tay anh xuống, “Anh....”

Anh không để ý, “Em là vợ anh.”

Thẩm Tây Lăng cứ có cảm giác hôm nay anh rất kì quái, nhưng lại nói không ra kì quái chỗ nào, đẩy anh ra, “Tôi đi ngủ.”

Triển Dịch Minh liền đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng cô bước cách mình càng xa. Diendan

25. Chương 25

Một đêm này Thẩm Tây Lăng cũng không ngủ ngon, lăn qua lộn lại không ngủ được, cũng không hề suy nghĩ về cái gì, thậm chí còn cố gắng suy nghĩ gì đó để đầu óc không trống rỗng, nhưng không có gì cả. Tương lai cái gì, hiện tại, gì cũng không ra. Cô hỏi bây giờ mình có cái gì? Câu trả lời chỉ có thể là con gái, không khỏi cười khổ, con cái. Giờ phút này cô rất cảm kích, An An tồn tại, chứng minh cô không phải hai bàn tay trắng.

Bởi vì buổi tối ngủ không được ngon giấc, ngày hôm sau sắc mặt cũng không tốt lắm.

Bữa ăn sáng rất đơn giản, là Triển Dịch Minh làm, trứng gà, cháo, dưa muối. Con gái nhìn món ăn rất vui, có lẽ là vì ngại cháo không có mùi vị, ột chút dưa muối vào trong cháo, trộn lại, sau đó dùng cái thìa để ăn. Cô bé thấy mẹ nhìn mình, cứ chuyển bát vòng vo, không để cho nhìn cái gì trong bát, thật giống như mình phạm sai lầm, không dám cho người lớn phát hiện.

Chưa nói tới mùi vị thật là chán, nhưng cảm giác ăn vào cũng không tệ lắm.

Ăn sáng xong, cô chủ động đi rửa bát. Khi thu 3 bát vào, cô mới phát hiện ra, mình bắt đầu tiến vào vai trò một chút rồi. Đúng vậy, cô là một người mẹ, còn là vợ một người đàn ông, mấy ngày qua, người khác ở bên tai cô dằn dò như vậy, cô cũng sống với loại nhân vật này ở bên trong, từ từ đã tiếp thu rồi, thậm chí không cần xảy ra chuyện gì tới bước biến chuyển lớn.

Nếu là trước kia, cô tuyệt đối sẽ không tin mình sẽ làm chuyện nhu vậy.

Thu lại xong, cô lại bị con gái chê.

“Mẹ, mẹ thật chậm, con với bố đang đợi mẹ rồi.” 2 bố con kia đã sớm ngồi trong xe rồi.

Bị con gái kêu như vậy, cô cũng có chút lửa, “Mẹ không chậm, chẳng nhẽ bát của con có thể tự mình rửa sao?”

Con gái không để ý tới, nhìn Triển Dịch Minh, “Bố rửa, con là người bạn nhỏ.”

Thẩm Tây Lăng nhìn Triển Hiểu An đắc chí, thực sự muốn đi véo vào mặt cô bé.

Ngồi vào trong xe, Thẩm Tây Lăng không ngừng quan sát vẻ mặt của Triển Dịch Minh. Hôm qua cô ngủ không được, cũng quyết định một chuyện, nếu bây giờ An An cần sự chăm sóc, chính cô cũng cảm thấy nhiều năm như vậy cũng có lỗi với An An, liền quyết định bỏ việc chăm sóc An An. Coi như nếu muốn làm việc, cũng chờ An An học tiểu học, lớn hơn một chút rồi mới nói. Cô muốn cùng người đàn ông trước mắt này nói chuyện tử tế một chút, nhưng nhìn bộ dạng kia của anh, mình cũng mất đi tâm tình nói với anh.

Trước anh cũng khuyên cô như vậy, vào lúc này chủ động nói với anh, như chính mình ở trước mặt anh thỏa hiệp vậy, cảm giác quái dị này lại có điểm không thoải mái.

Công việc có thể không có, nhưng con cái không thể không chăm sóc.

Quyết định xong, trong lòng cũng không rối loạn, rất tốt.

Thẩm Tây Lăng có một ưu điểm là nói tương đối không quá rồi, một khi đã quyết định xong, cũng không dễ dàng đổi ý. Ví như trước kia bạn học của cô vào trang Taobao* để mua cái gì đó, thường xuyên thấy rồi không biết mua gì, chọn mua màu gì. Cô cũng thấy rồi, nhưng chỉ có mấy giây, liền lập tức xác định muốn mua cái gì, sau liền trả tiền rõ ràng. Lúc cô quyết định từ chức, cũng quyết đoán hợp lý thế này, trực tiếp

đi tìm Đàm Khắc Hoa, nói rõ là cô muốn từ chức, đơn từ chức cũng in rồi, còn chuẩn bị hai đơn, một đơn giấy, và một đơn trong máy gửi sang email.

*: trang web mua sắm nổi tiếng ở TQ

Đàm Khắc Hoa lập tức kinh ngạc, nhưng vẫn khuyên can cô, trước bận rộn như vậy cũng kiên trì nổi rồi, những ngày này phía sau sẽ thoải mái hơn, lúc này từ chức cũng quá.....

Thẩm Tây Lăng vẫn kiên trì, bất động.

Thái độ của cô như vậy làm cho Đàm Khắc Hoa cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là xin phép với cấp trên. Thẩm Tây Lăng vốn không có cảm tình tốt với quản lý kia, nhưng lần này lại khiến cô thay đổi cái nhìn. Đối phương không chỉ khuyên cô rất lâu, còn tương đối khách lễ biểu hiện của cô, để cho cô cảm giác có chút thụ sủng nhược kinh.*

*: được sủng mà lo sợ.

Nhưng cô đã muốn từ chức, ai cũng không dao động được.

Mặc dù nói cũng định từ chức, nhưng vẫn muốn nghỉ ngơi vài ngày mới được, nhưng ít ra cô tan việc sớm, coi như không đồng ý, cô cũng sẽ đi.

Bởi vì sắp từ chức, công việc cô làm cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, như vậy cũng tốt.

Nhàn nhả đi xuống, cô lấy điện thoại di động ra. Cảm giác mình thật là thất bại cực độ, muốn bản thân có chuyện gì lớn xuất hiện, nhưng người nói chuyện cùng không có, kể khổ cũng không có ai.

Số ở tên “Chị” thì dừng lại.

Suy nghĩ một chút vẫn bấm nút gọi.

Cô buộc toàn bộ tóc mình ra sau gáy, nghĩ tới trước vô ý thấy tin trên báo, hình như chị và anh rể có vấn đề, mặc dù không phải là tin người đàn ông đi chơi buổi đêm, nhưng làm phụ nữ, nói không thèm đề ý cũng không đúng.

Quá khứ, luôn cảm giác mình khó chịu, cực kỳ khó chịu, vì vậy dùng kính viễn vọng đến xem chính mình, để ọi người phụ trách vì sự uất ức của mình. Tốt nhất toàn thế giới cũng nên vây quanh mình, tất cả mọi người quan tâm mình. Nhưng quan tâm hỗ trợ lẫn nhau, cũng có người khó chịu, không có người nào cả đời che chở cho bạn.

Quan tâm, cũng nên hỗ trợ lẫn nhau.

Thẩm Đông Lăng một lúc lâu mới nghe điện thoại, thấy em gái mình gọi điện thoại tới có chút kinh ngạc, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trong giọng nói có chút gấp gáp.

Thẩm Tây Lăng lập tức thấy đau, lời mình nói còn chưa ra khỏi miệng, chị đã lo lắng như vậy.... Cô cắn cắn môi, “Không có gặp chuyện không may, chỉ muốn gọi điện thoại tới hỏi chị dạo này thế nào, sao vậy, không cho phép em gọi điện thoại sao?”

Cô cố ý làm bộ giọng nũng nịu, tựa như lúc còn bé. Lớp học của cô luôn có mấy bạn nam nhỏ, muốn tranh nhau đưa cô về nhà, không ngừng khen cô đáng yêu. Khi đó Thẩm Đông Lăng đứng ở cửa phòng học lớp cô, nhìn thấy mấy nam sinh nhỏ kia rồi quát lên: Dám đi theo em gái tôi, xem tôi xử lý các cậu thế nào.

Khi đó, lần đầu tiên cô cảm thấy có chị thật tốt. Trước kia vẫn còn rất sâu não, vì sao lại có chị, không phải là anh trai, nếu là anh trai thì tốt biết bao nhiêu, có thể bảo vệ mình, chờ đợi mình.

Người ích kỷ, luôn luôn không biết thỏa mãn.

Thẩm Đông Lăng xác định cô không có chuyện gì, cũng yên tâm, “Hiếm thấy, lại có lúc em nhớ tới chị.”

Cô xin lỗi cười cười, “Ai, trong khoảng thời gian có không vội gì không?”

“Cũng được, sao vậy?”

“Không có, tự đứng nhớ tới một mình chị quản lý công ty, thật lợi hại.”

“Tôn thờ chị rồi hả?”

“Đúng vậy, cực kì tôn thờ.”

.....

Thẩm Tây Lăng vẫn không nói chuyện anh rể ra, người chị kiên cường thế này, coi như trong lòng khó chịu, đại khái cũng không nguyện ý biểu hiện ra, sẽ chỉ làm cả hai lúng túng cùng khó chịu.

Trong lòng cô có chút khó chịu, nhưng vẫn cùng Thẩm Đông Lăng cười nói chút chuyện nhỏ, kể những hành vi ác liệt của Triển Hiểu An cho Thẩm Đông Lăng. Con gái cô, nhiều lần trở lại nói đã làm xong bài tập, muốn xem tivi, kết quả về phòng thì lén lút lấy giấy và bút ra làm bài tập, bị bắt được thì bảo đó là làm, bây giờ đang làm bài tập ngày mai....

Thẩm Tây Lăng thấy thời gian không khác lắm, lúc này mới cầm túi đi, cũng không quan tâm thái độ người khác thế nào, bây giờ cô cảm thấy chỉ cần có An An là được, cái gì cũng không quan trọng. Ít nhất bây giờ là như vậy, cô không muốn đi nghĩ tới những thứ không thiết thực nữa.

Triển Hiểu An vẫn như bình thường, nhào tới cô. Bởi vì chuyện ngày hôm qua, Thẩm Tây Lăng có chút áy náy, nói cảm ơn liên tục với cô giáo, ngược lại cô giáo thấy cô cảm ơn mà ngại ngùng.

Thẩm Tây Lăng ôm lấy Triển Hiểu An, nhìn mặt con, trong lòng có chút cam chịu số phận, có lẽ cứ như vậy, cứ như vậy đi.

Nghĩ đồng thời như vậy, liền hung hăng hôn vào mặt Triển Hiểu An một cái.

Triển Dịch Minh quay về cũng không hỏi cô hôm nay sao lại đón con thế nào, khiến Thẩm Tây Lăng thấy có chút mất mát, tâm tình này lại để cô cảm thấy buồn cười, tựa như mình vừa làm một chuyện tốt, rất muốn người khác khen.

Triển Hiểu An chưa bao giờ thiếu những thứ giải trí, nhìn con kiến di chuyển có thể nhìn mất vài tiếng.

Thẩm Tây Lăng cũng chỉ có một thứ giải trí, xem tin tức. Kết quả những tin tức này cũng không làm cho người ta dễ chịu hơn, hoặc là gặp gỡ mấy năm rồi chia tay, hoặc là học sinh tiểu học bị hành hạ, ngẫm lại thấy mình cũng không trò chuyện.

Anh lại uống rượu, nhìn mặt anh là biết.

Thật ra thì cũng không coi là chuyện, nhưng hôm nay cô có chút muốn đáp ứng anh, không nhịn được mở miệng, “Trước kia anh như vậy sao?”

Mỗi ngày trở về lại say khướt trước mặt con mình, cũng không biết bớt phóng túng đi.

Triển Dịch Minh đại khái không thể hiểu hàm nghĩa trong lời nói của cô, chỉ nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, chuẩn bị đi vào phòng tắm. Thẩm Tây Lăng thở dài, ép buộc tự mình đứng lên, đi tới hướng phòng anh.

“Chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Cô đứng sau lưng Triển Dịch Minh.

Hình như anh muốn tiến thẳng vào phòng tắm, vào lúc này xoay người, cũng không thèm để ý, ở trước mặt cô cởi cúc áo ra, “Nói đi.”

Không phải không nhịn được, nhưng vẫn khiến cô nhăn lông mày, “Anh có thể đừng mang cả người đầy mùi rượu về nhà được không?”

“A....” Anh theo bản năng trả lời, vừa lúc cởi cúc áo cuối cùng, “Ý của em là muốn tôi tắm ở ngoài xong mới về nhà à?”

Anh lại cười, hoàn toàn không coi lời của cô vào trong mắt vậy.

Cô thở dài, “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh.”

“Vậy nhìn xem chỗ nào của anh mà không tiếp thu đây?”

Thẩm Tây Lăng không muốn cùng anh dây dưa nhiều, “Anh cũng nói rồi, nên suy nghĩ vì An An, về sau đừng ở trong nhà uống rượu hút thuốc, cũng không cần mang cả người đầy mùi rượu trở về.”

Cô nhìn khó chịu.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn cô chăm chăm, để cho toàn thân tóc gáy của cô cũng dựng đứng lên. Cô cũng nói là nói thôi, anh không làm như vậy, cô cũng chỉ có thể đứng nhìn. Nghĩ tới lại cảm thấy không có gì vui, vì vậy chuẩn bị tránh ra.

Triển Dịch Minh lại đứng lúc bước chân cô vừa động được một giây, tiến mấy bước lên, đẩy cô vào vách tường, dùng tay vây cô, “Anh đã nhắc nhở với em rồi, lúc yêu cầu với người khác, đầu tiên cũng phải có cái gì trả giá tương xứng chứ?”

Anh cười, cũng không âm u tàn bạo, nhưng lại khiến cô căng thẳng.

Cô muốn tránh khỏi anh, nhưng hơi sức không đủ. Đá chân của anh, anh cũng không có chút phản ứng nào.

Cuối cùng cũng như thỏa hiệp xong nhìn anh, “Vậy cũng là yêu cầu sao?”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh thu hồi một cái tay, ngược lại đi bóp cằm cô, “Nếu không, tại sao anh phải nghe lời em?”

Bờ môi anh nửa cười, không giộng bộ dạng tức giận, nhưng tràn đầy sắc thái quỷ dị.

Từ lúc anh ra đời tới bây giờ, thật đúng là chưa từng nghe qua lời nói của mấy người, những chuyện bằng mắt không bằng lòng cũng làm không ít. Cho dù là lúc đang học đại học, anh không lộ thông tin về gia đình mình, cũng không theo sự sắp đặt của người khác như thường. Trong trường học thì giáo sư trong trường muốn anh thi nghiên cứu, anh không nói lời nào thì cho là cự tuyệt.

Để cho anh làm cái gì, dĩ nhiên phải đưa ra được nguyện vọng rồi.

Mặt của cô cách cô càng ngày càng gần, tay không hề bóp cằm cô nữa, mà lại vuốt ve chỗ anh bóp qua. Toàn thân cô như bị định trụ (cố định) rồi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh đến gần.

Cho đến khi bờ môi của anh dán vào cô thì cô vẫn duy trì tư thái cứng ngắc.

Đây là hình ảnh cô chưa bao giờ tưởng tượng qua, không kích động, cũng không tức giận, chỉ là cả người trông rỗng. Người ở trước mặt này, giống như rất quen thuộc, nhưng lại rất xa lạ.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, động tác rất nhẹ rất nhẹ.

Cô cảm thấy cuộc sống của mình ở một không gian khác, tất cả không gian kia đều ngừng lại, thậm chí máu chảy cũng ngưng lại.

Một lúc sau, anh dừng lại, nhìn cô mấy giây, sờ sờ mặt cô, sau đó đi vào phòng tắm.

Cô đứng như vậy một giây, cái không gian ngừng đã trở lại. Không thể tin được, vuốt môi của mình, nơi nào đó lưu lại nhiệt độ của một người khác, toàn thân không còn chút sức lực nào, trượt xuống dưới.

Chán nản ngồi xuống đất.

Mỗi lần đi qua, cô đều có thể tự nói với mình, đó là bị ép buộc, đó không phải chính cô nguyện ý, cùng người đàn ông này thân mật, cùng người đàn ông này sinh con ra, tất cả cô đều có thể tự nói với mình, không phải do chính cô làm chủ.

Nhưng bây giờ, cô làm sao có thể thuyết phục mình, lần này, cũng là bị ép buộc hay sao?

Trên mặt có thứ gì lướt qua, cô lấy tay đi lau, tất cả đều là nước.

“Anh nhất định không thể phản bội em, nhất định không thể, nếu không em nhất định sẽ rất khổ sở.”

“Em còn chưa nghĩ tới, có lẽ có một ngày là em sẽ phản bội anh đấy?”

“Tuyệt đối không thể nào.”

Cô đột nhiên đau xót, tim như bị cái gì đâm mạnh vào.

26. Chương 26

Thẩm Tây Lăng cố ý không thèm nghĩ tới chuyện ngày đó nữa, nhưng cả người cực kì trầm mặc, cảm giác trầm mặc này chỉ có chính cô biết rõ. Đã bỏ việc, tiền lương cũng kết toán xong, cô trở nên không có việc gì làm rồi. Triển Dịch Minh sẽ đi công ty, Triển Hiểu An đi vườn trẻ, ngược lại cô lại không có việc làm.

Cảm giác trống rỗng này ép cô điên mất.

Cô lấy ra tiền lương mới có, liền đi ra bên ngoài. Nói không ra rằng, muốn đi ra ngoài làm cái gì, nhưng chính xác nhất là ra ngoài đi dạo.

Vốn cô học trường đại học không phải trường đại học nổi tiếng nhất trong thành phố, mà là một trường khác ở khu vực xa hơn, cũng thuộc về một trong những khu vực chính của thành phố, nhưng thật sự mà nói là được đánh giá cuối cùng. Chỗ xấu là ngôi xe có chút bất tiện, luôn luôn phải chuyển nhiều lần xe, chỗ tốt là tốc độ internet rất nhanh, cô không chỉ có một lần nghe nói rằng ở đại học thành phố bên kia là không xem video trên mạng được, chỉ có thể tán gẫu trên QQ, cũng không biết tốc độ internet kém thật hay là đối phương khoa trương nữa.

Tóm lại, mặc dù trường này có chút vắng vẻ, nhưng chỗ tốt rất nhiều, là cơ sở mới, tất cả thiết bị cũng rất mới, hơn nữa điều kiện được xếp hạng cao nhất trong cả nước.

Nhưng khiến Thẩm Tây Lăng hài lòng chính là con phố có khu mua sắm ở trường học đối diện, phải đi qua một con đường nhỏ, nhưng nhiều bạn học trong trường căn bản không biết có con đường như vậy để đi. Con đường đó hoàn toàn thẳng tắp, nhưng cũng không phải liếc mắt một cái nhìn thấy cuối đường, phải đi nhiều cái chung cư đầu đường, cùng với một trung học, sau đó còn có một ghé ngôi có thể tính làm kiểu địa phương,, sau đi tiếp qua một khu dân cư, mà trong khu dân cư đó có cả vườn trẻ cùng trường tiểu học. Mỗi lần cô đi qua, có thể nhìn thấy rất nhiều trẻ con, tâm tình cũng vui vẻ lên, giống như thấy mình còn bé.

Lúc ban đầu người hay cùng đi với mình trên con đường đó là Hướng Tri Dao. Hướng Tri Dao không có tinh thần tốt như vậy, bằng lòng đi bộ, mỗi lần Thẩm Tây Lăng đi đều phải dụ dỗ cô. Thẩm Tây Lăng cũng không biết thần kinh mình làm sao, ở phòng ngủ đợi lâu rồi, liền muốn đi như vậy một chút. Nhà cửa ở khu dân cư đó rất cũ kỹ, mỗi lần đi qua khu dân cư tới trung tâm thương nghiệp, có mùi vị quyết đoán có khí phách.

Mỗi lần Thẩm Tây Lăng đi qua sẽ mua cánh ngỗng, sau đó ngồi với Hướng Tri Dao bên quảng trường, vừa ăn, vừa nhìn các quý bà kia khiêu vũ.

Cánh ngỗng thật cay, mỗi lần cũng chuẩn bị hai chai nước đặt bên cạnh.

“Về sau chúng ta già có thể giống như vậy không?”. Cô cực kì thích hỏi Hướng Tri Dao như vậy, nhìn cuộc sống của những bà già này thật tốt đẹp, hơn nữa phương thức này cũng rất khỏe mạnh.

“Nghĩ xa như vậy làm cái gì, lúc nào tới thì nó tới thôi!”. Hướng Tri Dao luôn thiết thực hơn cô.

Về sau cô và Đỗ Diên Hằng quen nhau, người đi cùng cô trên con đường nhỏ đó chính là Đỗ Diên Hằng. Đỗ Diên Hằng cũng rất khó lý giải niềm đam mê này của cô, bất kể trời nắng hay trời mưa, đều lựa chọn đi bộ xuyên qua con đường nhỏ đó.

Chính cô cũng không cách nào hiểu loại hành động này, có lẽ là thói quen thôi.

Mà bây giờ, Thẩm Tây Lăng nghĩ tới những thứ này, nhưng lại rất muốn đi con đường nhỏ kia một lần nữa, nhớ lại cảm giác lúc đó.

Cô ngồi lên xe bắt đầu đi tới trường đại học trước kia cô học, không tính là cảm giác quen thuộc, cũng chưa nói tới cảm giác xa lạ. Cửa trường học vẫn như cũ là các học sinh đến và đi, có người đi một mình, có cặp năm nữ dắt tay nhau vào, có hai nữ sinh vừa nói vừa cười.

Trước cửa trường học vẫn có vô số người bán hàng rong, bây giờ thời gian vẫn còn sớm, bọn họ vẫn còn ở trên xe của mình dỡ hàng xuống để bày ra. Mà chủ quán bán cơm chiên, đã sớm chiếm lĩnh vị trí có lợi nhất, rất thưa thớt chỉ có mấy học sinh đang ăn cơm.

Cô đã từng không chỉ có một lần oán trách, nhà ăn trong trường thời gian mở quá sớm, năm giờ bắt đầu bán, sáu giờ rưỡi thì đóng cửa.

Cảm giác quen thuộc từ từ quanh quẩn trong lòng cô.

Thậm chí khiến cô sinh ra ảo giác, người đang ăn ở đó là Hướng Tri Dao. Cô dùng tay xoa mắt, màn trước mắt cũng không biến mất, người ngồi ở chỗ đó ăn cơm chiên, thật sự là Hướng Tri Dao.

Hình như Hướng Tri Dao cũng nhìn thấy cô, vẫy tay với cô.

Thẩm Tây Lăng lúc này mới đi tới.

Hướng Tri Dao ăn cơm chiên nắm thịt băm, trước kia Thẩm Tây Lăng chuyên ăn cơm chiên hàng loạt. Thật ra thì Thẩm Tây Lăng cũng không phải thích ăn cơm chiên này nhất, nhưng lần đầu tiên ăn cái gì, vì vậy về sau đều ăn cái này rồi.

Hướng Tri Dao ăn không khác biệt lắm, giờ phút này đi trả tiền rồi.

Thẩm Tây Lăng đối với tình trạng bây giờ còn có chút không bình tĩnh được, không thể làm gì khác hơn là đi theo Hướng Tri Dao. Chỉ thấy cô mua mấy cân vải, vải mới đưa ra thị trường, giá tiền vẫn còn đắt. Điều này làm cho Thẩm Tây Lăng lần nữa nhớ tới, trước kia hình như bọn họ cãi nhau vì chuyện này, Thẩm Tây Lăng kiên định cho rằng quả vải với quả nhãn giống nhau, cấu tạo quả giống nhau. Hướng Tri Dao thì kiên định phản bác, bảo không giống chút nào, vỏ ngoài khác hẳn nhau. Âm ỉ cả lên, cũng không biết cuối cùng người nào thắng.

Hướng Tri Dao trực tiếp đi lên con đường nhỏ kia, đưa túi ra trước mặt Thẩm Tây Lăng, “Ăn đi!”

Nhiều hình ảnh quen thuộc, trước kia bọn họ đều muốn mua ít thức ăn, vừa ăn, vừa đi.

Thẩm Tây Lăng đưa tay lấy ra một quả vải, bóc vỏ ra, lộ ra thịt quả lóng lánh.

Thực tế cùng những ngày trước kia, kết hợp rất tốt với nhau.

“Lần này cậu trở lại là không có ý định rời đi à?”. Thẩm Tây Lăng mở miệng hỏi.

Hướng Tri Dao cười, chuyến đi này của cô, có thể chia thành cố định sao? Nhưng cô lại thấy không sao cả, dù sao cũng không làm công việc này kiếm tiền, “Trước kia đi tới nhiều thành phố như vậy, cũng mệt mỏi, tạm thời muốn nghỉ ngơi chút.”

Đường phố quen thuộc, con đường nhỏ quen thuộc, người quen.

Tâm tình của Thẩm Tây Lăng cũng tốt lên, “Như vậy không tệ, về sau có sắp xếp gì không?”

“Trước tiên để hiện tại tốt là được, còn đâu quản cái gì về sau.”

Thẩm Tây Lăng, “.....”

Hướng Tri Dao trực tiếp đưa túi cho Thẩm Tây Lăng, cô vốn không thích loại quả này, nhưng Thẩm Tây Lăng lại thích. Nói thật, Hướng Tri Dao cảm giác mặc dù mình có thể nhớ những gì Thẩm Tây Lăng thích, cũng không phải do mình quan sát nhiều lần và cẩn thận, mà là Thẩm Tây Lăng biểu hiện rất rõ ràng, thích trái cây nào thì nó sẽ khác hẳn, các loại quả tươi khác cũng không thêm nếm, những thứ khác cũng không khác biệt lắm.

“Mấy ngày trước đã gặp chồng cậu rồi.” Hướng Tri Dao chủ động nhắc tới đề tài này, còn cười cười, “Có muốn biết bọn tớ nói gì không?”

Thấy nét mặt của cô, Thẩm Tây Lăng không thể nói là cảm xúc gì, “A, các cậu nói đến cái gì?”

“Chồng cậu cũng rảnh rồi gặp mặt nhau, chắc chắn, rất không có lương tâm, để cho người cô độc lẻ loi là tớ đây xem hai người hạnh phúc với nhau. Cũng không có tấm lòng gì cả.”

“Có lẽ là muốn kích thích cậu, để cậu sớm tìm người đàn ông tốt mà cưới đi.”

“Thôi đi, anh ấy mà để ý tớ tớ như vậy, thì lúc đầu.....” Hướng Tri Dao tức thời cầm miệng, “Người đàn ông tốt, có thể được đáp ứng nhưng không thể yêu cầu, đòi tớ không có cơ hội đấy.”

“Bi quan như thế sao?”. Thắm Tây Lãng không ngờ, Hướng Tri Dao luôn luôn lạc quan mà.

Hướng Tri Dao cười âm trầm, “Cậu biết tại sao người đàn ông tốt lại gọi là người đàn ông tốt không?”

Thắm Tây Lãng lắc đầu.

“Bởi vì, hơn một nửa trong bọn họ không gặp được cô gái tốt, so với một đôi như vậy, không phải thành người đàn ông tốt sao? Mà tớ lại là một cô gái tốt, làm sao có thể đối lập, gặp một người đàn ông tốt đây?”

Thắm Tây Lãng quay đầu nhìn Hướng Tri Dao, cầm quả vải trong tay, “Vậy cậu cảm thấy Triển Dịch Minh là người đàn ông tốt hay là người đàn ông xấu?”. Cô cảm thấy mình nhất định có chút rối loạn thần kinh rồi, nếu không hẳn sẽ không muốn từ Hướng Tri Dao lấy được cái gì đó, nhất là quan hệ của các cô đã sớm không thể quay về như ban đầu.

“Người đàn ông xấu.” Hướng Tri Dao có chút ác thanh ác khí.

Thắm Tây Lãng không lên tiếng nữa.

Họ cùng đi đến khu buôn bán, còn ngồi ở bên quảng trường, nhưng đề tài nói rất ít, hơn một nửa là trầm mặc. Thỉnh thoảng nói mấy câu, cũng chỉ là việc không liên quan tới mình mà nói.

Cũng không như trước kia lại từ con đường nhỏ đi về.

Có lẽ tình cảm cũng giống vậy, chỉ là con đường một chiều, đi tới, còn muốn trở về thì như nằm mơ giữa ban ngày.

Thắm Tây Lãng muốn đi đón Triển Hiểu An, vì vậy lên xe trước.

Cô chờ xe buýt tới, chuẩn bị đi lên thì đột nhiên Hướng Tri Dao gọi cô lại, “Tây Lãng.”

Gọi giống như trước kia.

Thắm Tây Lãng quay đầu, nét mặt khá nghi ngờ.

“Cậu hỏi tớ, Triển Dịch Minh có phải người đàn ông tốt không, bây giờ tớ nói cho cậu biết, anh ấy là như vậy.”

Thắm Tây Lãng không hiểu được vẻ mặt phức tạp của Hướng Tri Dao, nhưng người lái xe buýt đang thúc giục, cô không thể làm gì khác hơn là lên xe.

Hướng Tri Dao nhìn chằm chằm bóng lưng của Thắm Tây Lãng, cô biết, cô nói thật, đối với Thắm Tây Lãng mà nói, Triển Dịch Minh đương nhiên là người đàn ông tốt, nhưng đối với mình mà nói, đó có phải là một người đàn ông xấu không?

Người đó có xấu thật, chỉ là tương đối mà nói thôi.

Cô nhìn chiếc xe buýt đã đi kia, có lúc một người gặp phải một người khác, đó là vấn đề của vận mệnh.

Không khỏi cảm thán, trở về nên giải thích thế nào với bố là mình không một mình đây?

Càng nghĩ càng buồn bực, sớm biết lúc nói với Thắm Tây Lãng cũng buồn bực, mọi người cùng nhau buồn bực mới phải, ai, mình vẫn là quá thiện lương.

Thắm Tây Lãng đón Triển Hiểu An về, liền bảo con gái làm bài tập. Nhưng Triển Hiểu An lại lặp lại chiêu cũ, kiên định mình đã làm xong, Thắm Tây Lãng đòi kiểm tra, lúc này Triển Hiểu An mới không có cách nào, đành phải ngồi làm bài tập thật sự. Mà Thắm Tây Lãng đứng ở một bên giám sát, nhất định phải ngồi làm, nếu không sẽ không cho phép xem TV.

Có lẽ bị Thắm Tây Lãng trợn mắt nhìn vài lần, cô bé rất uất ức, một lát liền nhìn Thắm Tây Lãng một chút, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức.

Thắm Tây Lãng giả vờ không nhìn thấy, nhưng có lẽ cô bé cố ý, vài giây ủy khuất nhìn mẹ một chút. Thắm Tây Lãng bị con gái nhìn như vậy không thoải mái lắm, đi bỏ đĩa hẩu, cắt thành miếng để vào đĩa, để lên bàn.

Triển Hiểu An liếc mắt nhìn, bộ dạng không hứng thú.

Một lát sau, thấy mẹ không chú ý tới mình, lập tức đưa tay đi lấy một miếng, cho vào miệng ăn nhanh. Thắm Tây Lãng chỉ cảm thấy buồn cười, cô con gái này nghĩ như thế nào?

Cuối cùng cô bé cũng hoàn thành xong bài tập, đưa vở ra trước mặt Thắm Tây Lãng, bật TV lên, nhìn Thắm Tây Lãng một cái, nét mặt kia chính là: Khen con đi, nhìn con làm tốt thế nào.

Thắm Tây Lãng nhìn chằm chằm vào cuốn vở bài tập đó, thấy tốt như vậy thì lại cười.

Thời gian cũng không còn nhiều, chuẩn bị nấu cơm. Nhưng làm xong thức ăn, Triển Dịch Minh cũng chưa về nhà. Cô đang do dự có nên chờ hay là đi gọi điện thoại để hỏi. Những tất cả những suy nghĩ đó bị chính cô loại bỏ, bưng món ăn ra, xới cơm xong liền kéo con gái tới đây ngồi ăn cơm.

Bởi vì phải vội vàng xem phim hoạt hình, cô bé ăn rất nhanh.

Thắm Tây Lãng hiếm thấy không đi trông nom con gái, theo cô đi. Nhưng cô vừa ăn cơm, vừa gấp thức ăn, mới nhìn thoáng vị trí trống không kia, trong lòng có cảm giác kì lạ gì đó.

Cô cũng không suy nghĩ sâu xa điều này đại biểu cho cái gì, sau khi con gái ăn xong, liền dọn dẹp bát đĩa đi tắm.

Sau khi dỗ dành con gái vào giấc ngủ, Triển Dịch Minh vẫn chưa trở về. Lúc đứng ở trong phòng thì do dự mấy giây, vẫn chọn tắt đèn đi. Thậm chí lúc về phòng thì chau mày lại, bây giờ cô trở về chăm sóc An An rồi, nhưng Triển Dịch Minh lại về nhà muộn, sự tồn tại của cô chính là làm dễ cho Triển Dịch Minh sao? Hoặc là, anh căn bản cũng không cần trở lại, dù sao có cô ở nhà. Thuê bảo mẫu còn phải đưa tiền lương, cô thì tiền lương không cần trả.....

Cô nằm ở trên giường, trong ngực có cảm giác khó chịu không thể tiêu tan đi.

Nhưng nằm xuống không đến bao lâu, chùm đèn sáng vọt vào. Cô chợt mở mắt, nghe âm thanh một lát, xác định là Triển Dịch Minh lái xe về.

Trong lòng có cảm giác căng thẳng gì đó cũng từ từ đi xuống.

Cô ngồi dậy, suy nghĩ một chút, lại bật đèn lên. Mặc quần áo liền đi ra ngoài, cô bật đèn lên, từ từ xuống lầu.

Triển Dịch Minh cũng ở đây đi vào, có lẽ không ngờ cô vẫn chưa ngủ, híp mắt nhìn cô đứng ở cầu thang.

Thắm Tây Lãng lúc này mới quan sát anh, mặt có chút hồng, lại uống rượu rồi.

Triển Dịch Minh cởi áo khoác xong đặt trong tay, hình như có chút khó chịu, liền xoay ghế ngồi xuống. Cái ghế xoay này không phù hợp với bố cục của phòng khác này, nhưng Triển Hiểu An thích ở trên cái ghế này di chuyển từ chỗ này sang chỗ khác, cảm thấy hết sức thú vị, vì vậy dứt khoát để ghế xoay vào chỗ này.

Thắm Tây Lãng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Triển Dịch Minh xoa xoa trán, nhìn dáng dấp có vẻ uống khá nhiều, “Có tiền bộ rồi đấy, học được cách gác cổng rồi.”

Trong giọng nói có vẻ hơi trẻ con và mang theo mùi rượu, khiến Thắm Tây Lãng liền theo ý thức muốn bịt mũi mình lại.

Thắm Tây Lãng nhìn anh vài lần, lúc này mới xuống tầng, đi rót cho anh một chén nước. Cũng không nói rõ là ý nghĩ gì, trước còn rất hận anh, nhưng nhìn thấy anh, thì ý niệm hận thù này lại tiêu tán đi, nhưng

lại nói không ra lời hữu ích, “Những thứ kia cảnh sát giao thông đều là chút bài biện, cũng không bắt được cái tên quỷ say này lại.”

Triển Dịch Minh hình như đang cười.

Thấy Tây Lăng bừng nước, nhìn bộ dạng kia của anh, lại không có ý định đưa cho anh nữa, trước mặt anh, mình uống.

Triển Dịch Minh vốn còn muốn đưa tay ra nhận, tay vừa mới vươn ra, phát hiện mình có chút tự mình đa tình, người ta không có ý định phục vụ mình, vì vậy nghiêm mặt một chút.

Uống một ngụm nước, Thẩm Tây Lăng cảm giác mình hoàn toàn sảng khoái, có thể lên tiếp tục ngủ rồi. Lúc cô chuẩn bị xoay người thì đột nhiên Triển Dịch Minh đứng lên bước hai bước tới gần cô. Luồng khí ấm áp, quanh quẩn trên người cô, cô chợt dừng lại. Mới phát hiện ra anh chỉ đưa tay ra lấy cái cốc trong tay cô.

Cô có chút sững sờ, ngay cả ngày thường ngửi thấy mùi rượu hình như cũng không ghê tởm đáng ghét như thế, ngơ ngác nhìn anh dùng cái cốc của mình đã uống mà tiếp tục uống nước.

Tầm mắt của Triển Dịch Minh dừng trên ánh mắt lo lắng của cô, động tác trong tay chậm rãi, nhưng tầm mắt vẫn bất động. Cô có chút hoảng sợ, cô vốn định rời khỏi Triển Dịch Minh, nhưng anh lại nhanh tay bắt lấy cô. Cô muốn đi tranh lại, chỉ sợ cái cốc trong tay anh sẽ bị rơi, không dám phản kháng kịch liệt quá.

Anh kéo cô sang một bên, liền cùng anh ngã xuống ghế sofa bên kia. Anh để cái cốc sang chỗ khác, thì ra anh đã uống sạch nước, giờ phút này chỉ còn lại một cái cốc không mà thôi.

Anh cố ý không để cho cô thoải mái, đôi tay ôm lấy cô, thậm chí còn cắn vào cổ cô, nhưng động tác rất nhẹ. Anh không chỉ uống rượu, còn hút thuốc, từ hô hấp của anh cũng có thể để cô cảm nhận được. Cô theo bản năng muốn kéo tay anh ra, nhưng vươn tay, sờ tới da trên tay anh thì động tác cũng tạm ngừng.

Vốn là người đàn ông chỉ muốn trêu chọc người phụ nữ bên cạnh, nhưng vừa động thì ngừng, lại phát hiện ra hình như người phụ nữ không có chút giãy giụa nào, vì vậy thay đổi tính chất trò chơi.

27. Chương 27

Trong một mối quan hệ, quan hệ nam nữ mà tiến triển thêm, chắc chắn sẽ liên quan đến **, không liên quan tới tư cách đạo đức, chỉ là dùng phương thức tốt nhất kết hợp tình và dục. Thẩm Tây Lăng cảm giác suy nghĩ này theo những tư tưởng của xã hội cũ rồi, nhưng cô cố tình nghĩ quan hệ ** là như vậy, chính là một ranh giới được phân chia nhưng nhìn không ra. Có người xem thường đường ranh giới này, có người vô cùng coi trọng đường ranh giới này, vì vậy có người đơn giản chỉ là trút niềm vui, cũng có người vì phụ trách một người khác mà đứng lên xây dựng một gia đình.

(quan hệ ** ở đây thì tớ nghĩ ai cũng biết, nhưng trong cv nó như thế, tớ k viết rõ ra, mn tự hiểu nhé.)

Cô không hiểu tại sao lúc đó mình không đẩy Triển Dịch Minh ra, đơn giản cũng không ngờ tới. Từ môi trường lớn mà nói, bởi vì người sợ bị đánh giá, truy cứu là cô, cô làm vợ, làm những chuyện này là điều đương nhiên, cự tuyệt mới thấy buồn cười rõ rệt.

Người cô vẫn cứng ngắc, tất cả do Triển Dịch Minh chủ đạo, bị động thừa nhận được anh kích tình. Lúc bắt đầu cô vẫn chịu nhịn, nghĩ rằng sẽ nhanh kết thúc, chỉ cần kết thúc tất cả là tốt, nhưng khoảng thời gian đó lại trôi qua rất dài. Cũng may, về sau cô cũng không khó chịu như vậy nữa, mới bắt đầu thì không thoải mái, về sau bắt đầu mê mang có chút động tình, nửa phối hợp với hành động của Triển Dịch Minh.

Cho đến cuối cùng, cô có chút hốt hoảng, không biết thân phận của mình đóng vai gì trong màn kịch liệt này, chỉ biết là làm xong thì liền ngủ luôn.

Hai mắt của cô nhìn chằm chằm lên trần nhà, không ngủ ở phòng khách trước kia, mà là phòng ngủ của Triển Dịch Minh. Dừng suy nghĩ được mấy giây, đi sờ điện thoại di động của mình, không thấy đâu, đây không phải là chiếc giường bình thường cô ngủ. Cô nửa ngồi dậy, phát hiện toàn thân mình bủn rủn vô lực, chân chuẩn bị đứng lên thì run rẩy không ngừng.

Nghỉ ngơi một hồi, mới chậm rãi bò dậy.

Bản thân thu dọn xong, mới đi tìm điện thoại di động. Không tìm thấy ở trong phòng ngủ kia, phải xuống phòng khách dưới lầu mới tìm được nó, lúc nhìn thời gian thì giật mình, hóa ra cũng tới buổi trưa rồi.

Xem ra Triển Dịch Minh tỉnh lại cũng không gọi cô, mà đưa An An đi nhà trẻ rồi. Cô suy nghĩ một chút, lại tiến vào phòng bếp, phát hiện bát ăn xong vẫn để đó, không rửa.

Cô nhìn chăm chăm vào hai bát này, mới đi rửa bát. Vừa rửa vừa than thở, bát tự mình ăn cũng không biết tự mình rửa, nhưng kỳ thật cũng không có nhiều tức giận.

Tùy tiện xuống ăn bát mì, cô lại chạy lên ngủ, tỉnh dậy, thời gian cũng không còn nhiều, liền thay quần áo đi đón An An.

Đi ra cửa được mấy giây, cô cảm thán vô cùng, có lẽ cuộc sống của mình nên thế này. Chạy một vòng, lại trở về nguyên điểm.

Thừa dịp Triển Hiểu An đang tự đùa tự vui, Thẩm Tây Lăng lên mạng tìm kiếm một công việc bán thời gian, làm phiên dịch viên, ở nhà mà có thể hoàn thành, chỉ cần ở trong thời gian quy định hoàn thành nhiệm vụ đối phương là được rồi. Đối đãi cũng không tốt lắm, cô cũng không để ý tới cái này quá, chỉ là muốn nhờ vào đó tiêu tốn thời gian mà thôi.

Kiểm tra được thông tin xong, cô lại kéo Triển Hiểu An đi siêu thị, mua thức ăn, cũng mua cho con gái một ít đồ ăn vặt. Mỗi lần Triển Hiểu An về nhà, luôn ăn cái gì lót bụng trước, nếu không sẽ không chống đỡ nổi tới giờ ăn cơm tối, lại kêu đói bụng.

Thẩm Tây Lăng bị Triển Hiểu An lôi, “Mẹ cái này hay nè.” Nói xong liền cho túi khoai tây to nhất vào trong rổ, hình khuôn mẫu, khiến mấy vị phụ nữ ở bên cạnh nhìn Triển Hiểu An, cuối cùng cười cười, nói với Thẩm Tây Lăng: Con gái của cô thật đáng yêu.

Thẩm Tây Lăng không có cách nào, đi theo bước chân của con gái.

Sau khi về nhà, phát hiện túi đậu xanh rất nhiều côn trùng. Thẩm Tây Lăng thấy có lỗi bị đục ở túi, “Xem đi, đây là cái con chọn, lấy ra để đánh dấu, đợi lát nữa sẽ dùng cái này xào cho con ăn.”

Triển Hiểu An phòng má kháng nghị, “Cái con chọn đều là đồ tốt cả.”

Thẩm Tây Lăng nhìn chăm chăm lỗ côn trùng này, “Dù sao túi đậu xanh là con cho vào, mẹ không chạm vào.”

Thấy không cãi được, Triển Hiểu An đau lòng, chạy tới, kiên định ném túi đậu xanh đã có côn trùng bỏ vào thùng rác, “Mẹ, con đi đổ rác.” Nói xong cầm thùng rác bỏ chạy.

Thẩm Tây Lăng thấy bộ dạng chạy của con gái mình, thấy vui vẻ hẳn lên.

Triển Dịch Minh trở về, Triển Hiểu An chạy tới bố, “Bố, thức ăn hôm nay đều là do con chọn đấy.”

Triển Dịch Minh ôm lấy con gái, “An An thật là tài năng.”

Thẩm Tây Lăng bưng món ăn ra, cười như không cười nhìn cặp bố con kia, “Đúng vậy, con gái anh thật là tài năng, rất vô tư dảng hiễn, chuyên cho túi thức ăn có công trùng hoặc là bắt đầu hồng cho vào trong rổ, rau dưa mới sạch sẽ thì để lại cho người khác, đi đâu mà tìm được đứa con gái thiện lương như vậy.”

Triển Dịch Minh vừa nghe, không nhịn được cười, véo mũi Triển Hiểu An, “Nghe thấy không, mẹ đang khích lệ con đấy.”

Triển Hiểu An nghiêng đầu qua, dường như tưởng rằng cô bé không biết nói cái gì, chắc chắn không phải điều tốt, còn bảo đang khen bé, bé không tin đâu!

Thẩm Tây Lăng bày bát với đĩa lên bàn, “Tự mình xối cơm.”

Lúc này Triển Dịch Minh mới để Triển Hiểu An xuống, kéo con gái đi rửa tay trước, chủ động đi xới cơm. Lần này Triển Hiểu An khá nghe lời, xới cơm ẹ trước, “Mẹ đã cực khổ rồi, nấu cơm cho con.”

Thẩm Tây Lăng sững sờ, nghe con gái nói như vậy, còn có mấy phần cảm động, sau đó lại nghĩ tới cái gì, “Ai dạy cho con?”

“Bố bảo thế.” Đặt bát trước mặt Thẩm Tây Lăng, “Như vậy mẹ ngày nào cũng sẽ nấu cơm.”

Thẩm Tây Lăng tức.

Triển Dịch Minh bưng bát tới rồi ngồi xuống, mắt liếc nhìn Thẩm Tây Lăng, lúc này mới bắt đầu ăn cơm.

Không khí trên bàn ăn rất lạ, Triển Hiểu An gấp thức ăn vào trong bát, nhìn mẹ một chút, lại nhìn bố một chút, thấy hai người ăn giống nhau, bé thích ăn sợi khoai tây, rất muốn ăn sợi khoai tây, không ăn cơm, nhưng sợ bị mẹ nói, nghĩ lại gấp sợi khoai tây vào.

Thẩm Tây Lăng sững sờ nhìn hành động của Triển Hiểu An, “Trước tiên ăn xong thức ăn trong bát đã rồi ăn, sẽ không có ai giành với con.”

Cô bé cũng không nói chuyện nữa, cúi đầu ăn cơm.

Thẩm Tây Lăng thấy vậy lại đi gấp món khác vào trong bát con gái, “Không được phép kén ăn.”

Triển Hiểu An quẹt miệng, có lẽ món ăn cũng không khó ăn lắm, cho nên cũng không kháng nghị.

Cả quá trình ăn cơm, Thẩm Tây Lăng không cùng Triển Dịch Minh nói câu nào.

Thẩm Tây Lăng dọn dẹp bát đĩa vào phòng bếp, chưa đến bao lâu, Triển Dịch Minh cũng đi theo vào. Trên bàn cơm, nhìn nét mặt của cô, anh cứ có cảm thấy có chút kì quái.

“Em làm sao vậy?”. Triển Dịch Minh đứng ở sau lưng cô, hình như cô không có ý định để ý tới anh. Thấy cô vẫn trầm mặc đi rửa bát, đổ nước rửa bát ra, từ từ lau bát, anh mở miệng, “Hôm nay anh không uống rượu.”. Cũng không hút thuốc.

Triển Dịch Minh ảo não cau chân mày, lời nói này nói ra giống như muốn xin cô cười vậy.

Anh đứng đấy một lát, Thẩm Tây Lăng xoay người đặt bát vào tủ bát thì mới lướt mắt như có như không nhìn anh.

Triển Dịch Minh thấy hành động đó của cô thì không giải thích được, “Thái độ của em là gì vậy?”

Trên tay cô còn dính nước, thật muốn vẩy nước lên người anh, nhưng vẫn không làm vậy. Đứng ở trước mặt anh, “Anh lại thái độ gì?”

Triển Dịch Minh nhìn cô, cảm giác không giải thích được, lại chịu tính nết, “Nói đi, anh có chỗ nào em không hài lòng?”

Giọng điệu này, chính là cố tình gây sự với cô

“Trên người anh có mùi gì mà anh lại không biết?”

Triển Dịch Minh ngửi lên quần áo mình, còn chưa hiểu lắm, “Mùi gì?”

Thẩm Tây Lăng cũng hoài nghi người đàn ông là cố ý giả bộ ngu hay gì, từ người anh đi qua, có điểm không cam tâm, quay lại, “Hôm nay anh lại đi đâu?”. Khi anh còn chưa mở lời thì lại tiếp tục nói, “Đừng nói anh vẫn ở tại phòng làm việc.”

Triển Dịch Minh cười hừ một tiếng, cũng không tức giận, cảm giác không nói ra được, “Bữa tiệc, chuyện thường ngày.”

“Chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Vậy em cảm thấy nó phức tạp sao?”

“Đúng vậy, rất đơn giản, đơn giản đến ăn một bữa cũng có mỹ nữ bên cạnh, đơn giản đến mức mùi nước hoa phụ nữ cũng có thể dính vào quần áo của anh, cũng có thể không đơn giản tới vậy.” Nói xong thì trong ngực cũng không thấy bị đè ép nữa, cuối cùng cô cũng cảm thấy rất thoải mái.

Lúc anh trở lại cũng cảm thấy có gì không đúng, cho đến lúc đi thoáng qua thì mới ngửi được mùi. Mùi cô rất nhạy cảm, nhất là mùi hoa và mùi nước hoa, dù là mùi như có như không cũng đoán được.

Triển Dịch Minh sững sốt chốc lát, thấy cô lần này thật muốn đi, đi lên kéo quần áo của cô, “Anh thật sự không biết dính vào từ lúc nào.”

“Anh biết thì còn có thể giữ chứng cứ trên người sao?”

Triển Dịch Minh nhìn cô một hồi, cuối cùng cười, “Làm chuyện xấu cũng phải có thời gian đi, em nói xem anh làm sao có thời giờ làm chuyện xấu đây?”

Cái thái độ xem thường kia, để cho cô khẽ yên tâm, có lẽ mình nói nhỏ thành to. Nhưng vẫn không ưa, vì vậy sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

Anh đến gần cô, “Bộ dạng này của em chính xác là ghen.”

Thế nhưng đặt tay ở trước mắt cô, cô chợt bắt được tay anh, “Tự mình đi tắm đi.” Tránh cho cô ngửi mùi khó chịu.

Triển Dịch Minh tắm rửa xong, đi nhìn con gái, thấy An An đã ngủ, lúc này mới đóng cửa lại. Thẩm Tây Lăng không ở trong phòng ngủ của anh, chắc còn ở trong phòng khách. Anh đi tới phòng khách, đẩy cửa ra thì Thẩm Tây Lăng trừng mắt liếc anh một cái, “Đi ra ngoài.”

Nhắc tới cũng kì, muốn Thẩm Tây Lăng nói lời này trước, anh tuyệt đối sẽ không đi vào. Nhưng đêm hôm đó cô không cự tuyệt, hình như cũng cho anh da dày mặt và dũng khí, cũng không quan tâm cô nói gì, trực tiếp đi vào.

Cô đang xem một bộ phim, nội dung không biết, nhưng bắt chập rất nhiều.

Triển Dịch Minh đi lên trước, ngồi ở mép giường, thấy cô vẫn không quan tâm tới mình, vì vậy lấy tay đi giật nhẹ tóc cô.

Thẩm Tây Lăng nghĩ đến có chút phiền não gì đó, vì vậy cầm điều khiển tv ra, tắt tv đi. Nét mặt của cô có mấy phần nghiêm túc, từ từ quay mặt sang nhìn anh, “Triển Dịch Minh, chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, anh cũng phục hồi vẻ trịnh trọng.

Cô suy nghĩ một chút, “Tôi biết rõ tôi có nhiều khuyết điểm, rất nhiều khiến anh khó tiếp thu. Nhưng tôi sẽ cố gắng hoàn thiện, hi vọng mình có thể trở thành một người vợ và một người mẹ hợp cách. Nhưng tôi không hy vọng chỉ một mình tôi cố gắng, anh hiểu ý của tôi không?”

Triển Dịch Minh suy nghĩ một hồi, gật đầu một cái.

“Tôi với những người phụ nữ khác suy nghĩ không khác biệt lắm, thứ khác tôi có thể nhẫn nại nhiều hay ít. Anh chỉ cần đứng ở trước mặt tôi uống rượu hút thuốc, tôi sẽ không hỏi. Nhưng người phụ nữ khác.....” Nói tới chỗ này, tay của cô nheo, “Em không tiếp thu nổi.”

Lời nói chân thật, suy nghĩ thật lòng, đồng nhất nói ra, nhưng rất khó để mở miệng. Được rồi, suy nghĩ của cô rất cổ hủ trước sau như một, trước kia nói lúc yêu, muốn đem lần đầu tiên cho chồng mình, nói gì cũng không chịu làm trước hôn nhân.

Suy nghĩ có chút bảo thủ, quá khứ là như vậy, bây giờ vẫn như vậy, hoàn toàn không hiểu thời gian.

Đề tài có chút lúng túng, Triển Dịch Minh nửa ngày không nói gì, chỉ là nằm trên giường của cô, mắt nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Thẩm Tây Lăng không rõ lắm về suy nghĩ của anh, có phải suy nghĩ ép buộc làm khó người khác quá hay không? Cô từng đọc qua một bộ tiểu thuyết, nam chính rất thích nữ chính, nhưng nam chính xảy ra chuyện,

đi tới một chỗ nào đó làm với một người phụ nữ đẹp, nhưng nam chính vẫn yêu nữ chính. Khi cuối cùng nữ chính nói với nam chính, có lẽ em vẫn yêu anh như thế, nhưng em vĩnh viễn không thể nào tin nổi anh. Thẩm Tây Lăng hoàn toàn ngược với lời này.

Trước kia đọc bộ tiểu thuyết này, Thẩm Tây Lăng hoàn toàn không tin, tại sao lại có loại đàn ông này? Rõ ràng có người con gái mà anh ta yêu, nhưng lại cùng người phụ nữ khác xảy ra quan hệ. Về sau cô mới biết, trong cuộc sống hiện thực có rất nhiều người đàn ông như vậy, thậm chí lúc cô học đại học, không ít bạn trai của bạn học cũng chuyển sang tìm người phụ nữ khác.....

Loại quan hệ phức tạp lẫn lộn này, tình cảm lẫn lộn.

Triển Dịch Minh vẫn không nói gì, cô cảm thấy trong lòng mình từ từ lạnh, có cảm giác tuyệt vọng lạnh lẽo, căng thẳng, không đau, nhưng khó chịu.

Cô hồi hận nói lời như vậy, nói tới đề tài này, giống như không có đường quay về.

Một lúc sau, Triển Dịch Minh nghiêng đầu qua, “Trong mắt em, anh là dạng đàn ông gì?”

Ánh mắt của Thẩm Tây Lăng chạm vào ánh mắt của anh, cô dời tầm mắt sang chỗ khác.

Anh là dạng đàn ông gì?

Khái niệm rất mơ hồ. Thật ra thì lúc đầu nghe được tên tuổi Triển Dịch Minh, là từ miệng của chị học cùng, nhắc tới Triển Dịch Minh, hoàn toàn được xem như là người phong lưu. Suy nghĩ đầu tiên của cô đúng là, vai nam chính dưới ngòi bút của Cổ Long*, phong lưu lại đa tình, không thể một lòng. Chẳng qua là phim truyền hình đã tô đẹp người nam chính dưới ngòi bút của ông thôi.

*Cổ Long là nhà văn Đài Loan viết tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng. Một số tác phẩm của ông đã được dựng thành phim, trong đó nhiều lần nhất là Tiêu Thập Nhất Lang. Xem link rõ hơn ở đây: vi.wikipedia.org/wiki/C%E1%BB%95_Long

Khi đó cũng có vị học trưởng đùa giỡn oán trách, mỹ nữ nổi nhất trong trường cũng bị Triển Dịch Minh thu vào được. Cũng không biết là thương xót cho những người thanh niên như bọn họ không có bạn gái.

Lúc đấy Thẩm Tây Lăng đã nghĩ, trắng hoa là bệnh chung của đàn ông. Nhưng việc chơi bởi trắng hoa này khó mà nói được, bởi vì nó xuất hiện trên hơn nửa số đàn ông có dáng dấp không tệ lắm, cũng giống như bệnh công chúa xuất hiện hơn nửa số phụ nữ có vẻ xinh đẹp vậy.

Một người đàn ông đào hoa, đó là ấn tượng đầu tiên của cô.

Sau đó thì sao?

Triển Dịch Minh hẹn hò cùng Hướng Tri Dao, cô lại biết thêm một chút về anh nhưng quan hệ không lạnh cũng không nhạt. Nói thật, cô cực kì không thích có quan hệ với bạn trai của bạn mình. Cũng cảm thấy hoàn toàn không cần phải liên lạc hay là tăng thêm cảm tình, cái loại bạn trai này không cần phải đi chia sẻ, cho dù đối phương là bạn bè tốt nhất.

Cho nên lúc Hướng Tri Dao nói cho cô biết, bọn họ chia tay, Thẩm Tây Lăng trừ kinh ngạc ra, hoàn toàn không có cảm xúc khác.

Nhưng lúc đấy Thẩm Tây Lăng lại ngốc, mượn lửa giận lúc ấy vì bất bình cho bạn tốt bị ức hiếp, chạy đi tìm Triển Dịch Minh, hỏi anh thế nào lại vô duyên vô cớ chia tay, để Hướng Tri Dao đau lòng.

Khi đó Triển Dịch Minh nhìn cô một hồi, cũng không nắm bắt được vẻ mặt gì: Tôi yêu người khác rồi.

Câu nói kia khiến Thẩm Tây Lăng giận tới mức toàn thân phát run, sau khi trở về thì kéo Đỗ Diên Hằng ra oán trách: Đàn ông các anh chính là như vậy, lúc yêu thì yêu vô cùng, không yêu thì nói chia tay luôn.

Lúc đấy Đỗ Diên Hằng nằm trúng đạn thật.

Giống như là đã chứng minh đúng lời nói của Triển Dịch Minh, chưa được mấy ngày, Triển Dịch Minh đã mang một bông hoa của học viện ra, nữ sinh kia chính là Hàn Vũ Sất.

Những ngày kia trong trí nhớ lại xuất hiện trong đầu Thẩm Tây Lăng, cô cau mày, quay đầu đi, không nhìn anh, “Thành tích rất tốt!”

Mở mắt nói mò, không nói những lời xấu trước mặt anh. Lời nói thật người ta đều nói muốn nghe, nhưng lúc nói ra thì người ta lại không muốn nghe nữa.

Triển Dịch Minh đợi lâu như vậy, kết quả chờ thì được một câu nói như vậy, mấp máy môi, “Vậy sao?”

“Anh không biết giáo sư kia chê bai chúng em thế nào..... Nhưng thái độ của ông ấy đối với anh, để cho chúng em nghi ngờ chúng ta đã bị hoa mắt rồi sao.”

Anh cũng nghĩ đến ông giáo sư kì quái đó, mặt mày nhu hoa hơn nhiều, “Tính tình của ông ấy là thế, nhưng người rất tốt, quan trọng là phải tiếp xúc nhiều.”

Thẩm Tây Lăng nghĩ, ông đó lên dạy toàn muốn ngủ gà ngủ gật, còn bảo tiếp xúc nhiều hơn, làm sao cô thích được?

Nhưng đề tài nói chuyện, lại chuyển sang cái khác rồi, rốt cuộc cô không nói ra ấn tượng đầu tiên đối với anh, cũng không nói ra anh trong lòng cô là loại đàn ông như thế nào.

Hai người nói chuyện câu được câu không.

“Ngủ đi.” Anh mở miệng.

Bắt đầu Thẩm Tây Lăng không cảm thấy gì, một lúc sau thì phản ứng lại, “Anh định ngủ ở đây?”

“A.....” Triển Dịch Minh híp mắt, “Vậy đi sang bên kia ngủ đi, đúng là anh không quen ngủ ở cái giường này.”

.....

Đến chủ nhật, Thẩm Tây Lăng đưa Triển Hiểu An về nhà bố mẹ mình. Thẩm Sơ Văn và Hạ Ngôn đi du lịch về, đem về cho Triển Hiểu An không ít quà, Triển Hiểu An vừa nhận được điện thoại, hận không được chạy gấp tới, ngày ngày mong đợi chủ nhật đến nhanh một chút, Thẩm Tây Lăng ở bên cạnh thì luôn nghe câu: Mẹ, như thế nào mới có thể khiến thời gian trôi nhanh một chút?

Thẩm Tây Lăng không có sức chống đỡ sự nhiệt tình của con gái, vì vậy thứ 6 tan học xong, trực tiếp bảo Triển Dịch Minh qua. Ở trên xe cũng gọi điện thoại cho Triển Dịch Minh, nhưng người nghe lại là thư kí, nói Triển Dịch Minh đi họp. Cô nói đơn giản, chỉ bảo đối phương thông báo là cô đưa An An về nhà bà ngoại.

Đến nhà họ Thẩm, Hạ Ngôn lập tức ôm An An, chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của An An, “Bà ngoại muốn gặp cháu lắm rồi.”

Thẩm Tây Lăng đứng ở bên cạnh, con gái mẹ ở chỗ này đây, nhìn thấy cháu gái là không quan tâm mình tồn tại hay không.....

Triển Hiểu An là một đứa trẻ thực tế và trung thực, “Cháu muốn quà tặng.”

Thẩm Sơ Văn lập tức chạy vào phòng, đem một đồng hồ lớn ra ngoài, mặc cho Triển Hiểu An chọn lựa. Triển Hiểu An thấy nhiều đồ tốt như vậy, mắt mở to, từ trên người bà ngoại nhảy xuống, cái này đựng hai cái, cái đó sờ hai cái, tâm tình kích động không lời nào có thể diễn tả được bộ dạng này.

Thẩm Tây Lăng đứng ở một bên than thở.

Thẩm Sơ Văn đã là ông già rồi mà vẫn như đứa trẻ, ngồi cùng với An An, dạy cô bé chơi như thế nào, An An chú ý nghe, sau đó lập tức chơi.

Hạ Ngôn khinh thường ông chồng mình, “Lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn ý tốt thế.”

“Tôi đây là hi sinh hình tượng của mình để dạy An An học tập, đứng suy nghĩ nông cạn như vậy.”

Hạ Ngôn còn nghĩ ra lời thích hợp để nói, An An đã gật đầu, “Ông ngoại là thầy giáo cho cháu.”

Khiến Hạ Ngôn giận không nói nổi một lời, Thẩm Tây Lăng đi tới dùng ngón tay gõ một cái vào trán An An, khiến cô bé không hiểu được, nhìn mẹ một chút lại tiếp tục chơi.

Thẩm Sơ Văn chơi với cô bé, một lúc sau xoay người, nhìn về phía Thẩm Tây Lăng, “Dịch Minh không tới sao?”

Đây cũng là lời Hạ Ngôn muốn hỏi, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Thẩm Tây Lăng cảm giác có chút chua xót, bố mẹ mình hỏi về anh mà trong lòng còn cẩn thận như vậy, rốt cuộc cô là phận con thì nên làm như thế nào đây, “Sau khi tan việc anh ấy sẽ tới đây.”

Thẩm Sơ Văn thở phào nhẹ nhõm, lập tức nhìn Hạ Ngôn chăm chăm, “Dịch Minh chuẩn bị qua, bà còn đứng ở đây làm gì, đi làm cơm đi.”

Giọng điệu đương nhiên này lại khiến Hạ Ngôn tức hơn.

Thẩm Tây Lăng nhanh kéo Hạ Ngôn, “Chúng ta cùng nấu cơm, vừa vặn lên một chút.”

Lúc này Hạ Ngôn mới không truy cứu gì nữa.

Hạ Ngôn làm sao chịu để con gái mình giúp đỡ, để Thẩm Tây Lăng đứng ở một bên, nói chuyện cùng mình là được rồi, cái gì cũng không khiến Thẩm Tây Lăng làm.

Cũng không biết lúc nào thì Thẩm Tây Lăng nghe một quan điểm như vậy. Con gái sinh ở trong nhà, không hề làm gì, được bố mẹ coi là viên ngọc quý trong tay, trải qua cuộc sống như công chúa, về sau cô ấy gặp được một người đàn ông, bằng lòng từ công chúa biến thành người hầu. Khi đó Thẩm Tây Lăng nói quan điểm này cho Hạ Ngôn, lúc đấy Hạ Ngôn nhìn cô: Đúng vậy, chúng ta đối với con tốt như vậy, con có thể lười một chút, có thể đòi hưởng thụ, chờ đến lúc đó tới nhà người khác đi chịu khổ, tới khi vào nhà người khác cũng nên thôi làm công chúa đi.

Từ từ trong cuộc sống, một đoạn ngắn thuộc về trí nhớ, làm cho người khác tùy lúc cảm thán không thôi.

Hạ Ngôn thì bận rộn, Thẩm Tây Lăng cảm giác mình ở phòng bếp chẳng có tác dụng gì, liền đi ra khỏi phòng bếp. Mà Thẩm Sơ Văn cùng Triển Hiểu An ngồi trên bàn đá, Thẩm Sơ Văn không ngừng giảng giải, Triển Hiểu An lắng nghe một chút rồi tiếp tục nghe.

Chuyện xưa của Thẩm Sơ Văn luôn là vậy, là chuyện trước khi giải phóng, tất cả mọi người ăn cơm tập thể, phải chia ra phân công, khi đó rất nghèo, cơm cũng không có. Lúc ông muốn đọc sách, phải đi tới một nơi khá xa, trên đường tất cả đều là tuyết. Bởi vì rời giường đi học phải lúc trời chưa sáng, ở trên đường có thể nghe thấy tiếng tuyết đè đứt cành cây rơi xuống, con đường yên tĩnh, tựa như tiếng quỷ kêu...

Những lời này, Thẩm Tây Lăng cùng với chị hồi nhỏ luôn nghe, từ không hiểu đến hiểu, từ cảm thấy hứng thú đến lúc Thẩm Sơ Văn vừa mở miệng là lập tức kiếm cớ chạy trốn.

Thẩm Tây Lăng nghĩ đến trước kia hay ngồi thành hàng với chị, mỗi ngày nghe bố nói về những điều này, mỗi lần giống như buổi biểu diễn kể lại chuyện xưa dành riêng cho 2 chị em cô. Hạ Ngôn chắc chắn sẽ hờn lạnh, Thẩm Sơ Văn rất kén ăn, khi đó thức ăn không nhiều, không thể làm gì khác là mỗi ngày đều làm cơm khoai lang, tất nhiên là hơn một nửa đều là khoai lang, cơm cũng chỉ có một ít, Thẩm Sơ Văn cực kì ghét. Dù là bây giờ trong siêu thị khoai lang rất đắt, Thẩm Sơ Văn vẫn ghét, có lẽ chính là thời gian lúc đó đã thành thói quen.

Thẩm Tây Lăng nghe một lát, lại tiến vào phòng bếp, “Lát nữa chị có tới đây không ạ?”

Nhắc tới điều này, Hạ Ngôn không che giấu được vui vẻ, người đã già, liền thích xem người một nhà ở chung một chỗ, “Ừ, lúc trước gọi điện nói rồi, cũng sắp tới rồi, anh rể của con cũng sẽ tới đây.”

Thẩm Tây Lăng cùng anh rể Dư Thừa Lập tiếp xúc không nhiều lắm, lúc cô làm phù dâu trong hôn lễ, cũng tiếp xúc qua với người đàn ông kia, cả người tỏa ra khí thái anh hùng, bộ dạng nhân trung long phượng. Lúc đấy, cô cũng cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, sau liền không có lúc nào tiếp xúc nữa, chỉ là thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Dư Thừa Lập ở trên báo.

Thẩm Tây Lăng gật đầu một cái.

Thẩm Đông Lăng còn chưa tới thì Triển Dịch Minh lại tới trước. Thẩm Sơ Văn dĩ nhiên là tới chào hỏi con rể trước, còn cùng nhau tham khảo những bức tranh mới của họa sĩ nổi tiếng nhất hiện nay, Thẩm Sơ Văn liên tục khen ngợi họa sĩ này, còn Triển Dịch Minh thì phụ họa theo.

Thẩm Tây Lăng không biết là Triển Dịch Minh cảm thấy hứng thú thật hay là muốn lấy lòng ông, đứng ở một bên nghe buồn cười.

Thẩm Sơ Văn đại khái cũng cảm thấy mình chiếm dụng thời gian của vợ chồng son, tiếp tục chơi cùng với An An, để cặp vợ chồng son thích nói như thế nào thì nói như thế.

Triển Dịch Minh cùng Thẩm Tây Lăng đi vào trong sân, vẻ mặt biến đổi, mặt cô lạnh. Thẩm Tây Lăng buồn bực, trong lòng nói cô không có làm mất lòng anh đi!

Kết luận không ra, Thẩm Tây Lăng cũng không sao cả, ngồi vào ghế nghỉ ngơi. Cô phát hiện, bố mình đúng là một lòng lưỡng dụng(chia hai), thỉnh thoảng liền quay tới xem tình trạng bên này, giống như sợ cô sẽ đánh nhau với Triển Dịch Minh vậy, cảm thấy buồn cười.

Triển Dịch Minh đứng giữa trời, sau một hồi chạm vào cánh tay cô, “Đưa điện thoại cho anh.”

Cô nhìn anh một cái, đưa điện thoại ra.

Cho là anh gọi điện thoại, nhưng chỉ là lưu số.

Cô nhận lấy vừa nhìn, thấy anh viết ba chữ ‘Triển Dịch Minh’ thẳng đứng, có chút quái dị, cô giữ số anh vẫn lưu rõ tên họ, không thích thêm nick name, cũng không ưa thích dùng tên đầy đủ. Giờ lại nhìn xem, “Anh đổi số?”

“Không đổi.” Giọng điệu của anh có vẻ cứng rắn.

“Không đổi, vậy anh....”

Cuối cùng cô cũng nghĩ thông, chắc anh có hai điện thoại di động, dùng số khác nhau, một số riêng của mình, một cái để công khai. Trước cô gọi cho anh, tất cả đều gọi tới số công khai kia, vì vậy bảo sao anh không nhận được, toàn là thư kí nghe. Cái số điện thoại công khai đang dùng, nhưng thỉnh thoảng không đem bên người.

Nghĩ thông suốt xong, cô gật đầu một cái, “Biết rồi, về sau liền gọi số này, vậy số trước đó, có muốn xóa đi không?”

“Tùy em.” Vẻ mặt anh bình tĩnh.

Cô nhìn anh một cái, suy nghĩ một chút, vẫn không xóa, vẫn lưu, dù sao cũng không có gì xấu.

Cô đang suy nghĩ, bên kia có xe tiến vào. Giương mắt, liền thấy xe dừng lại, Thẩm Đông Lăng từ trên xe đi xuống, mà đúng lúc, Dư Thừa Lập cũng đi xuống.

Rất nhiều thứ, vừa nhìn sẽ thấy được cái đẹp ví dụ như tuần nam mỹ nữ. (Đàn ông tuần tú và phụ nữ xinh đẹp)

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh cũng đứng lên, chia ra đi tới cặp đôi kia.

Đàn ông nói một chuyện và phụ nữ nói một chuyện, Thẩm Tây Lăng cũng biết, cũng chẳng hỏi qua, chỉ là lúc Triển Dịch Minh đi tới nói chuyện cùng Dư Thừa Lập thì Thẩm Đông Lăng như được thả lỏng một hơi.

Nhận thấy tâm tư của chị, Thẩm Tây Lăng không khỏi cảm thấy buồn bã. Cuộc hôn nhân của cô, cảm thấy khó chịu không vui, còn có thể về nhà oán trách, kêu la mọi người có lỗi với mình. Nhưng chị thì sao? Hôn nhân của chị là chị lựa chọn, vì vậy bất hạnh cũng chỉ có thể ở trên đầu chị ấy sao?

Không phải là như vậy.

Đọc những tờ báo giải trí kia, câu chuyện của Dư Thừa Lập, liên quan với người phụ nữ kia, thật đáng lo, Thẩm Tây Lăng cảm thấy hôn nhân của mình cũng không tính là thảm.

Sự chú ý của Thẩm Đông Lăng xoay chuyển rất nhanh, quan sát vẻ mặt của em gái và em rể, liền kéo Thẩm Tây Lăng sang một bên, “Xem ra quan hệ có tiến triển.”

“Có khỏe không chị?”. Không bằng lòng thừa nhận, cho dù là sự thật.

Họ cùng nhau đi tới ghế ngồi nghỉ ngơi, hai chị em đã lâu không thể ngồi chung một chỗ yên tĩnh như vậy, nhìn đối phương cũng không nhịn được nở nụ cười.

Thẩm Đông Lăng liếc mắt nhìn Thẩm Sơ Văn đang chơi với Triển Hiểu An, “An An giống em thật. Trước kia không phải em nói không sinh con sao, bảo rất ghét trẻ con, sinh con lại ảnh hưởng tới dáng người. Kết quả nói sống thì sống, hành động nhanh có thứ gì như thế nào”.

“Không sinh không được....., quan điểm này của em bị mẹ mắng gần chết, nói em ích kỉ, mẹ bảo nên đặt em vào trong bụng để mẹ sinh lại một lần nữa. Lúc đấy chị còn vừa đứng vừa cười nhìn em bị mẹ mắng!”

Thẩm Đông Lăng giật mình, “Chị không hiền như vậy sao?”

“Chị không hiền chút nào! Lúc chúng ta đi mua mì ăn liền, kết quả chị giấu nhanh, em thì bị mẹ bắt tận tay, bị giáo huấn nửa ngày, cái gì mà ăn mì ăn liền không tốt cho cơ thể.... Chị không bị nói câu nào.”

“Ai bảo em ngốc, rõ ràng người chạy nhanh như vậy, lại đứng bất động tại chỗ.”

“Không phải là em bị dọa cho sợ đó sao?”

“Cho nên mới nói em ngốc.....”

.....

Nói tới việc ngốc, Thẩm Tây Lăng vẫn có điểm bất bình.

Lại nhắc tới một chuyện lý thú khác, bên kia Hạ Ngôn gọi các cô ăn cơm. Hai chị em đi tới, liền phát hiện sắc mặt mẹ mình không tốt lắm. Thì ra là hai đứa con gái nhà mình vừa nói chuyện phiếm, còn phiên hai cô bưng thức ăn ra ngoài, khiến Hạ Ngôn cực kì ngại ngùng.

Thẩm Tây Lăng cúi đầu nói nhỏ với Thẩm Đông Lăng, “Thái độ này của mẹ giống như muốn gả chúng ta đi làm công chúa sao?”

Thẩm Đông Lăng lắc đầu, “Mẹ muốn chúng ta sống như công chúa, cuộc sống giống như cô ấy vậy.”

Thẩm Tây Lăng nhìn không được bật cười, kết quả bị Hạ Ngôn cầm chiếc đũa gõ vào, cực kì uất ức. Mà mọi người ở trên bàn nở nụ cười.

Triển Hiểu An nhìn mẹ mình, cười ta, thì ra mẹ cũng bị người gõ vào, thật tốt.

Thẩm Tây Lăng trừng con gái một cái.

Không khí trên bàn cơm cực kì tốt, ai cũng không đề cập tới những điều không vui, đàn ông thì nói chuyện về công việc. Nghe Triển Dịch Minh nói chuyện với Dư Thừa Lập, hình như bọn họ còn có sự hợp tác gì đấy.

Mà Hạ Ngôn cùng Thẩm Sơ Văn nhớ lại chuyện lý thú khi hai con gái còn nhỏ, kể rất sinh động.

Thần kì là lúc 2 người đàn ông kia đang nói chuyện công việc, cũng nghe Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn kể chuyện, còn hỏi thêm mấy câu.

Bức tranh trước mắt này, tràn đầy sự hấp dẫn, Thẩm Tây Lăng cảm giác trong lòng như được nhét đầy những khuôn mặt tươi cười, dù biết rõ bức tranh này không tính là hạnh phúc, sau lưng có vô số lỗ thủng thối nát. Hình như cô hiểu được, vì sao luôn có người nguyện ý hi sinh bản thân vì hạnh phúc của người khác, ở trong đó mới biết sự hấp dẫn này rốt cuộc lớn mức nào.

Sau khi ăn xong, Thẩm Tây Lăng giúp đỡ Hạ Ngôn dọn dẹp bát đĩa. Trước kia nhìn mẹ mình nấu cơm rửa bát cũng cảm thấy rất bình thường, nhưng hôm nay nhìn mẹ một mình dọn dẹp thì thấy chua xót, không nhịn được đi giúp. Hôm nay Hạ Ngôn rất vui vẻ, hai con gái của mình đã lập gia đình, cũng sống hạnh phúc, người đã già, mong đợi như vậy thành sự thật là tốt rồi.

Thẩm Tây Lăng không để Hạ Ngôn giúp một tay, cô vén tay áo lên, cầm bát để vào trong bồn rửa, đổ nước rửa bát, bắt đầu rửa bát. Hạ Ngôn đem chỗ thức ăn thừa lại vứt đi, một số thì để vào trong tủ lạnh.

Thấy con gái mình giúp một tay, Hạ Ngôn cũng không từ chối nữa.

“Tây Lăng.”

“Dạ?”

“Có lúc một nhà cứ đơn giản như vậy, chồng, con, so đo quá nhiều lại không thấy được hạnh phúc trước mặt, Dịch Minh cũng không xấu đâu.”

Thẩm Tây Lăng vẫn cầm bát, giờ phút này mới tiếp tục, “Con biết rồi.”

Giống như đang muốn cam đoan cái gì, Hạ Ngôn vỗ vỗ vai con gái, giờ phút này cuối cùng cũng yên lòng.

Thẩm Tây Lăng nhìn bọt trong bồn rửa, cô lấy tay đi đâm vào mấy cái, mấy vết nước phồng lập tức nổ. Vốn trong lòng không xác định cùng dao động, vào giờ phút này lắng xuống.

Có lẽ cuộc sống chỉ là đơn giản, những người theo đuổi cái đẹp hoàn mỹ kia chỉ là tự làm phiền mình.

28. Chương 28

Ngoài cửa xe là hình ảnh cây ngô đồng sắc sỡ nhiều màu, các hình bóng đan xen xếp gập vào nhau, bóng râm xen lẫn vào, mấy cột đèn đường chiếu rọi, cách mấy giây chiếu vào trong xe, dùng phương thức không tiếng động này quấy rầy không gian yên tĩnh. Thẩm Tây Lăng vươn tay sờ trán Triển Hiểu An, muốn ôm An An vào trong ngực, nhưng sợ hành động này sẽ khiến An An thức giấc, sau lại thôi.

Lúc ăn cơm là một gia đình lớn hài hòa.

Xong một giây, Thẩm Tây Lăng đang đi lên tầng liền vô ý phát hiện ra chị và anh rể nhỏ giọng cãi vã. Ở trong nhà này, Thẩm Đông Lăng luôn luôn suy tính chu toàn, đồng thời sẽ không làm phiền gì tới bố mẹ mình. Nhưng chính Thẩm Đông Lăng như vậy, đang không nhận được cao giọng cãi với Dư Thừa Lập.

Không không chế được tâm tình của mình như vậy, chắc hẳn cũng đè nén một hồi.

Thẩm Tây Lăng biết được chị tất nhiên không muốn ở lại nhà họ Thẩm, ở chỗ này là thời khắc diễn trò.

Trước khi đi, Thẩm Tây Lăng quan sát anh rể Dư Thừa Lập, đại thiếu gia nhà họ Dư này. Anh ta đứng ở nơi đó, mặt mày mỉm cười. Hoàn toàn không nhìn ra vừa rồi cãi nhau, đứng song song với Thẩm Đông Lăng, bộ dạng vợ chồng tình cảm. Nam nữ giỏi diễn trò, hành động như vậy thì người ngoài cuộc có thể khen ngợi bọn họ, nhưng người thân thì chỉ cảm thấy khó chịu.

Thẩm Tây Lăng nghĩ chầm chọc, mình quả thật không đạt tới trình độ nhu chị, một giây trước thì đang như người mắc chứng cuồng loạn, một giây tiếp thì có thể mỉm cười sửa lại áo sơ mi cho anh ta. Khiến Thẩm Tây Lăng rất hoài nghi, hình ảnh bọn họ cãi vã mà cô thấy vừa rồi, chỉ là do bản thân cô tưởng tượng ra.

Thẩm Sơ Văn và Hạ Ngôn cũng hi vọng bọn họ ở lại, Thẩm Tây Lăng đành phải làm kẻ ác, nghĩ ra mấy cớ để về nhà. Bên này Thẩm Tây Lăng vừa mở miệng phải đi, Thẩm Đông Lăng lập tức mở miệng bảo mình còn có chút chuyện quan trọng cần xử lý. Thẩm Tây Lăng nhìn chị mình, biết nếu như mình không mở miệng, có lẽ Thẩm Đông Lăng chỉ biết đè nén.

Trước kia rất sớm, Thẩm Tây Lăng cực kì thống hận người như chị mình, nguy trang tốt như vậy, làm cho người ta không thấy rõ diện mạo thật, thậm chí khiến người sợ hãi. Nhưng về sau, cô phát hiện, người như Thẩm Đông Lăng càng như vậy, sống càng mệt mỏi, thậm chí sẽ không ai đi hiểu họ.

Thở dài. Thẩm Tây Lăng lấy tay chống cằm, cô giương mắt, phát hiện ánh mắt của Triển Dịch Minh ở gương chiếu hậu cũng đang nhìn cô, thần kì là hai người cũng không thu hồi ánh mắt.

Cô ho khan một cái, “Anh và anh rể có hợp tác?”

“Chỉ là đang nói vậy, có thể hay không còn chưa xác định.” Triển Dịch Minh vẫn như cũ nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Thẩm Tây Lăng cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra áo màu xanh nhạt của mình dính chút dầu mỡ. Trước vốn định ở phòng bếp lau sạch, nhưng lại sợ dính vào nước, trước ngực lại lộ hết ra, quá bất ngờ, nghĩ về nhà rồi thay, cũng không để ý.

Giờ phút ánh mắt của anh khiến cô không thoải mái lắm, cô lấy tay ngăn ở trước ngực.

Triển Dịch Minh nhìn thấy hành động của cô, khóe miệng gợn lên.

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới phát hiện ra hành động này của anh cũng không quá tốt, làm cho người ta hiểu sai, lại bỏ tay xuống, “Anh và anh rể có quan hệ rất tốt?”

“Tạm được.”

“Vây phạm vi của anh ta, anh cũng biết rõ?”

Triển Dịch Minh đại khái đoán được cô muốn biết cái gì, “Chị em hi vọng em biết chuyện của chị ấy sao?”

Quả nhiên, sắc mặt của Thẩm Tây Lăng thay đổi, không hề nhắc tới đề tài này nữa. Chuyện của người khác, có thể quan tâm đi tìm hiểu, nhưng nếu như người trong cuộc không muốn người khác biết, thì làm chuyện này là sai lầm. Điểm này cô vẫn biết rõ.

“Tri Dao trở lại, anh gặp cô ấy rồi à?”. Nghĩ tới Hường Tri Dao nói Triển Dịch Minh là một người đàn ông tốt, khiến cô thấy khó hiểu, dĩ nhiên, Hường Tri Dao tuyệt đối không phải là loại người thích quanh co lòng vòng, nếu nói như vậy, tất nhiên có căn cứ.

“Ừ.” Không có gì tốt để phủ nhận, “Nhưng không sớm bằng em.”

Điều này làm cho Thẩm Tây Lăng nghĩ tới buổi họp lớp lần đó, kỉ niệm không vui thoáng hiện, khiến cô có vẻ không thoải mái, vì vậy cau mày, không nói gì nữa.

An An ngủ say, cô thấy Triển Dịch Minh đặt áo khoác ở chỗ ngồi cạnh tài xế, liền đi qua lấy tới, đắp lên người của An An.

Trở lại “Tây Minh Cư” thì trời mưa, Thẩm Sơ Văn cũng gọi điện thoại tới, hỏi bọn họ đã về đến nhà chưa, trời mưa, có bị ướt không. Thẩm Tây Lăng lập tức mở miệng, đã về nhà, không bị ướt. Cô lấy áo khoác của Triển Dịch Minh đắp cho An An, ôm đi vào nhà. Triển Dịch Minh lái xe vào trong nhà để xe.

Bỗng nhiên trời mưa, vừa rồi mấy hạt mưa còn chưa đủ làm ướt quần áo, nhưng lúc Triển Dịch Minh chạy tới thì mưa to, giống như mưa đá đập vào cửa sổ, tiếng vang rầm rập. Gió cũng thổi mạnh, cây cỏ trong sân cũng lay động theo.

Cô nhìn người chạy trong mưa đến trước mặt mình, tim bỗng dưng đập thành thịch.

Cô còn nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy đám bạn của Đỗ Diên Hằng, bọn họ đối với mình cũng rất khách khí, lúc đấy cô là một cô nữ sinh đơn thuần, có lẽ không chỉ là đơn thuần, mà còn có điểm ngu xuẩn, hoàn toàn không nhìn ra ánh mắt bọn họ nhìn về phía mình. Tia sáng mờ mờ trong phòng, không nhìn ra cảm xúc chân thực của người ta, một đám trai gái âm ỉ.

Thẩm Tây Lăng không thích nơi như thế, nhưng ngồi bên cạnh Đỗ Diên Hằng, cũng thấy an lòng.

Nhưng mà lúc cô từ trong phòng rửa tay trở lại, liền nghe được đám bạn của Đỗ Diên Hằng nói chuyện với anh. Nội dung đại khái cũng chỉ là nói đến cô, ví như bộ dạng hoàn toàn đại tiểu thư của cô, rốt cuộc nữ sinh lấy ra làm cái gì? Làm bạn gái mà lúc còn che chở như vậy, coi bạn trai cô như là ô dù (nghĩa xấu) vậy, kiểu cực kì đạo đức giả.

Còn có người hỏi Đỗ Diên Hằng, có phải hẹn hò với cô là chỉ muốn vui đùa một chút hay không, nếu là như vậy, cũng không có cái gì. Chỉ là nếu cưới người phụ nữ như vậy về nhà, thì thật sự đem rắc rối vào người....

Lúc đấy cô rất tức giận, tuyệt không để ý tới ánh mắt của người khác, trực tiếp đi vào, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Đỗ Diên Hằng không tha.

Về sau cô lại nhớ tới hành động mình làm lúc đó, nghĩ thấy thật là ngu không ai bằng, tại sao có thể đi vào thời điểm đó, người phụ nữ thông minh một chút thì đều giả vờ như không nghe thấy, ít nhất phải cho bạn trai mình mặt mũi. Nhưng cô cái gì cũng không suy tính, còn chạy vào lần qua lần lại một phen.

Cô quên mất về sau ầm ĩ cái gì. Nam sinh nói xấu cô cũng không trở mặt, cười bảo chỉ nói giỡn mà thôi, cô lại tức giận, chạy đi.

Lúc chạy qua, cô hận nhìn chằm chằm Đỗ Diên Hằng: tôi ghê tởm anh.

Ngày đó cũng mưa rất lớn, nhưng lúc đó trong lòng cô đầy uất ức, ra sức chạy, hoàn toàn không để mắt tới ánh mắt kinh ngạc. Nếu như bình thường, cô tuyệt đối sẽ không cho anh thấy đáng vẻ như quỷ của mình.

Lúc chạy tới phòng ngủ, cô thật sự đã chạy hết nổi rồi, ngừng lại, phát hiện lúc đi bộ còn mệt hơn là chạy. Càng chạy càng chậm, càng chạy càng uất ức.

Lúc cô mau vào phòng ngủ, Đỗ Diên Hằng đuổi theo.

Cô nghe được tiếng anh xoay người thì đã nhìn thấy anh đã chạy trong mưa to, mưa rơi phía sau anh, hoàn toàn biến thành bối cảnh. Một khắc kia, cô đột nhiên không muốn nghe anh nói cái gì nữa.

Đỗ Diên Hằng thở dốc nặng, chạy đến trước mặt cô thì chân cũng không đứng vững nổi, nhưng vẫn cười nhìn cô.

“Tính khí thật là lớn.” Anh nói, “Cũng không tốt thật.”

Cô sững sờ nhìn anh, lúc thường chắc chắn hơn nửa phần không vui, nhưng cô vẫn chờ câu sau của anh.

“Nhưng anh vẫn cứ thích.”

Cô nhìn chằm chằm Đỗ Diên Hằng, đột nhiên lại cười.

Cô từng đọc qua một quyển sách, trong sách nữ chính là loại người người ta ghét, nhưng nam chính nói, tôi hết lần này tới lần khác vẫn thích cô ấy như vậy, những cô gái tốt kia tôi một mực không yêu.

Khi đó cô đã nghĩ, tình cảm chân chính không phải bạn yêu cái tốt của anh ấy, mà là bạn có thể bao dung cái không tốt của người đó, thậm chí còn thấy đáng yêu.

Chất độc của người khác, là mật đường của tôi.

Chỉ cần biết rằng trong lòng mình là ngọt thì cần gì quan tâm tới người khác thế nào...

29. Chương 29

Đỗ Diên Hằng với Thẩm Tây Lăng không học chung lớp, cũng không cùng một khoa, biết nhau cũng là tình cờ.

Thành tích học tập môn thể dục của Thẩm Tây Lăng luôn rất kém. Hồi cô còn học trung học cơ sở thì nghe nói thi cấp ba thì bắt đầu thử nghiệm thi môn thể dục, vì vậy ở trường sắp xếp lớp học thể dục cho học sinh, mỗi ngày luyện tập sit-ups (nằm ngửa ngồi dậy, gập người) với nhảy dây. Thẩm Tây Lăng cực kì kém về thể loại đó, mỗi lần sit-ups đều không làm được mấy, nhảy dây cũng không được. Thân thể của cô không cân đối lắm, khi đó phổ biến nhảy dây xuyên hoa, chính là nhảy một cái xong chéo hai tay rồi tiếp tục nhảy, cô thế nào cũng không nhảy nổi, nhưng nhảy ngược lại thì cực kì kịch liệt, khiến Hướng Tri Dao từ trước đến giờ không cách nào bắt cô.

Thẩm Tây Lăng nhảy dây ngược thì một phút có thể nhảy 180 cái, nhưng nhảy đúng chiều thì chỉ có 80 cái, lúc thi thì 80 cái cô cũng không nhảy tới, kiểm tra này thì thầy giáo nhắm một mắt mở một mắt còn cho cô

điểm max. Về phần Sit-ups, do đè ép chân bạn học đếm, Hướng Tri Dao cũng trực tiếp đếm cho cô điểm max.

Về sau các cô mới biết, thi lên cấp 3 thì không tính thành tích môn thể dục thì không nói gì nữa.

Chính vì Thẩm Tây Lăng có thành tích thể dục cực kì kém như vậy, nhưng chạy thì nhanh khác thường. Lên cấp 3 xong, lớp thể dục hình thành không có tác dụng, lúc kiểm tra thì ông thầy uống rượu say, làm cho các cô khóc, trong môn thể dục mà khóc thì đạt tiêu chuẩn, không khóc thì không đạt tiêu chuẩn. Ông thầy kia vừa nói như vậy, học sinh cũng không coi là gì, khi đó thể dục cũng không ảnh hưởng tới thành tích thi tốt nghiệp trung học, bọn họ cũng làm như không có. Những tiểu cô nương mà gia đình có điều kiện đều không kém, bình thường cũng thiếu hụt rèn luyện, cả lớp chạy 50m thì chỉ có một mình Thẩm Tây Lăng đạt tiêu chuẩn, mà ông thầy giáo thể dục say như thế, mà cố tình kéo Thẩm Tây Lăng, ý muốn cô tham gia đội thể dục, cô đúng là một nhân tài.

Thẩm Tây Lăng dĩ nhiên là nghe tái trai thì ra tai phải, cô thường ngày chính là một người con gái yếu điệu, cũng mới phát hiện ra mình có thể chạy nhanh như vậy, hoàn toàn không thể cho là ưu điểm. Người khác chạy bộ cũng không đủ tiêu chuẩn, yếu đuối, chỉ mình cô đủ tiêu chuẩn, có vẻ như cô là một người rất lợi hại.....

Khi Thẩm Tây Lăng đau khổ vì mình không thuộc về loại yếu đuối nữa thì ông thầy dạy môn thể dục lại coi cô là hạt giống, ở trong phòng làm việc khen ngợi một phen. Ông thầy kia thì có một đội thể dục, cũng ở trước mặt học sinh mình khen Thẩm Tây Lăng cực kì giỏi, thậm chí dùng cái này chê bai học sinh của mình....

Thẩm Tây Lăng cũng chẳng biết tại sao cứ xui xẻo như vậy, một nữ sinh trong đội thể dục kia tìm đến cô, tới so xem ai giỏi hơn.

Thẩm Tây Lăng nghe được lời đồn đại về mình, hận chết cái ông dạy thể dục đó.

Chính cô cũng không có nhiều hứng thú, thế nhưng bạn trong lớp thì cực kì hứng thú. Học trung học như bị nhốt trong một cái viện, mỗi ngày ba điểm trên một đường thẳng, mỗi ngày lặp đi lặp lại, đột nhiên xuất hiện một liều thuốc mới, vì vậy mọi người say mê cuồng nhiệt tham gia.

Các học sinh thúc đẩy, vì vậy lại biến thành một nhóm cạnh tranh.....

Thẩm Tây Lăng vẫn đi, bởi vì mấy người bạn trong lớp cô vốn không quen cũng tới cổ vũ cho cô. Thi đấu rất đơn giản, chính là động lực lớn nhỏ, tất cả mọi người trong lớp đi tới sân cổ vũ cho cô. Còn phía bên kia chọn đại biểu đội thể dục, đội thể dục cũng có liên quan tới lớp vì đại biểu cho cả đội cổ động, giống như một hội liên quan tới cuộc chiến về vang.

Thẩm Tây Lăng xui xẻo hồ đồ, nghe được tiếng còi vừa vang lên, liền chạy ra ngoài.

Kết quả không tưởng được, Thẩm Tây Lăng thắng, hơn nữa thắng cách xa một đoạn. Phải biết bản thân cô chưa bao giờ tham gia bất kì khóa huấn luyện nào, còn đối phương đã huấn luyện hai năm. Vốn thể loại chạy nhanh 100m thì rất khó kéo ra khoảng cách, nhưng cô lại kéo dài một đoạn như vậy.

Thẩm Tây Lăng cuối cùng lại nổi tiếng rồi.

Hướng Tri Dao khích lệ cô, phương diện thể dục khác của cô thì rất kém, trời cao thấy cô đáng thương, nên để cho cô chạy nhanh một chút, hơn nữa cái này so với cái khác hữu dụng, gặp người xấu có thể co căng chạy, giảm hệ số nguy hiểm.

Thẩm Tây Lăng tiếp nhận lời khuyên của cô, vì vậy không còn vì thấy mình không yếu đuối mà thương cảm nữa.

Chỉ là về sau Thẩm Tây Lăng có biệt danh này: Chính là mỹ nữ chạy trốn rất nhanh.

Nhưng mà vị mỹ nữ chạy trốn rất nhanh này, lúc lên học địa học, phương diện khác vẫn rất kém như cũ. Học năm đầu tiên, thi môn thể dục là 50m chạy nhanh với nhảy xa chính là hoạt động mà thầy giáo lựa chọn.

Lúc đứng chỗ vạch nhảy xa, Hướng Tri Dao đã dạy Thẩm Tây Lăng rất nhiều lần, “Trọng tâm trọng tâm, nhảy như cậu thì chút lực ở chân cậu cũng không có đâu. Tổ thật sự không nghĩ ra, làm sao cậu lại chạy nhanh như vậy.....”

“Đừng nói cậu nghĩ không ra, tớ cũng không nghĩ ra được.” Thẩm Tây Lăng thấy uất ức, chân của cô thật dài, kết quả cự ly nhảy ra còn kém hơn chiều cao của mình, thấy vậy thật là buồn.

Xem người khác một chút, cả đời nhảy một cái, liền nhảy xa thế kia.

Chính cô, vượt qua cự ly 1m5 cũng có vấn đề, đừng nói tới việc đạt tiêu chuẩn 1m58 kia.....

Hướng Tri Dao lại cố gắng dạy cô vài lần nữa nhưng vẫn không được.

Cũng may ông thầy giáo thể dục cũng dễ nói chuyện, thấy bộ dạng cô nhảy, để cho cô thử lại hạ xuống, kết quả vẫn chưa được, vì vậy để Thẩm Tây Lăng trở về luyện tập thêm, đợi lớp thi xong rồi tiếp tục.

Hướng Tri Dao nỗ lực huấn luyện, Thẩm Tây Lăng đại khái có thể nhảy đến 1m45..... sau đó Hướng Tri Dao hoàn toàn tuyệt vọng.

Thật ra thì ông thầy giáo kia cũng tuyệt vọng, không kiên nhẫn gì, vì vậy bắt một học sinh nhìn quen mắt tới đây giúp đỡ, ông thầy đi luôn.

Thẩm Tây Lăng thấy buồn bực, thầy giáo cũng ghét bỏ mình.

Người bị thầy thể dục bắt tới chính là Đỗ Diên Hằng, anh căn bản cùng mấy nam sinh đi đá bóng, bóng đá ra ngoài rồi, anh chạy tới nhất, bị ông thầy bắt được. Anh xuất hiện ở phòng làm việc cũng nhiều lần, nhất là lúc nhập học sửa lại hồ sơ cho bạn, cũng đã gặp ông thầy kia mấy lần.

Nói thật, trong lòng vẫn có chút không thoải mái, nhưng vẫn đồng ý.

Đỗ Diên Hằng đi tới thì trên mặt toàn mồ hôi, nhìn Thẩm Tây Lăng một cái, “Chỉ một mình em?”

Thẩm Tây Lăng gật đầu một cái, không có ý nói bạn học khác đã qua, chỉ mình cô chưa đạt tiêu chuẩn.

Lúc này Đỗ Diên Hằng mới tỉnh táo lại, chỉ đứng yên nhảy xa mà thôi, chuyện giải quyết hai phút là xong, không dây dưa tới chuyện gì, vì vậy ngồi ở một bên, cầm quyển vở ghi chép thành tích.

Thẩm Tây Lăng nhìn anh không cử động.

Đỗ Diên Hằng vội vàng muốn đi tiếp tục đá bóng, “Nhảy đi.....” Trong tay anh cầm bút, còn chuẩn bị ghi chép thành tích.

Thẩm Tây Lăng lại nhảy, Đỗ Diên Hằng liếc mắt nhìn chân cô tới sau điểm khởi đầu, cau mày, “Trở lại.”

Ba lượt về sau như vậy, Thẩm Tây Lăng hoàn toàn khó chịu, “Anh cứ đánh không đạt là được.”

Bộ mặt cô không nhìn được, Đỗ Diên Hằng lại cười, như người làm chậm trễ là anh vậy, cô thế nào cũng có sức sống hơn anh, bỗng dừng quan sát cô. Mặc quần áo rất bình thường, áo màu xanh nhạt, không giống như kiểu áo T shirt, rất sát người, cô càng dịu dàng hơn, mặc quần short jean rất bình thường, hoa văn với áo gần giống, xem ra là có ý phối hợp.

Cuối cùng mới nhìn khuôn mặt cô, thật ra thì có chút khó hình dung, đối với đàn ông, chỉ chia ra là nữ sinh xinh hay là không xinh, nhưng anh nhìn, cảm giác cô giống như một làn gió tự nhiên.....

“Em muốn sửa lại?”. Anh chầm vào cuốn vở.

Mặc dù môn thể dục ít người sửa lại, nhưng tuyệt đối có, hơn nữa rất phiền toái, truyền ra cũng không dễ nghe.

Thẩm Tây Lăng có chút uất ức, đi tới trước mặt anh, “Dù sao cũng không có ai, anh cứ viết thẳng con số cho tôi là được, liền xem như việc có ích, trợ lý làm thú vui rồi.”

Đỗ Diên Hằng trầm mặc, lúc mới vào đại học, anh liền ghét những chuyện ăn gian.... Đây, mặc dù chán ghét thực hành đứng lên rất khó, nhưng anh có chút không thoải mái.

Anh suy tư chốc lát, lại suy nghĩ khả năng về câu nói của cô.

Anh giương mắt, nhìn vào trong mắt cô, ánh mắt của cô rất sáng, giống như một hồ nước lấp lánh, không sâu, chỉ làm cho người ta muốn thưởng thức mặt hồ cảnh đẹp là được rồi, thậm chí anh có thể nghĩ tới dương liễu lá lướt, khi đó gió đêm thổi tới.

Thấy anh không có động tĩnh gì, Thẩm Tây Lăng bĩu môi, “Hẹp hòi, tôi nhảy tiếp vậy.”

Lần đầu tiên vẫn chưa được, rõ ràng không được. Cô cũng phát hiện ra, vì vậy tiếp tục nhảy, lần này có tiến bộ hơn lần trước.

Cô hết sức hả hê nhìn Đỗ Diên Hằng, “Lần này được chưa, nhất định phải 1m58.”

Đỗ Diên Hằng khẽ cười một cái, mắt nhắm mắt mở, nhưng nét mặt của cô, làm cho người ta không muốn phản bác cô, “Có thì có đi!”

Thấy anh định bỏ qua cho mình, Thẩm Tây Lăng lập tức vui vẻ, vẫn còn là người tốt đi.

Cô lại chạy đến phía anh, “Dù sao cũng đạt tiêu chuẩn rồi, viết thêm đi, cứ viết là 1m65 là được.”

Đỗ Diên Hằng liếc nhìn cô một cái, “Em cảm thấy có người tin?”. Nói xong vẫn cứ viết là 1m65.

Thẩm Tây Lăng muốn xem anh viết gì, nhưng anh đóng lại không cho xem. Cô sững mặt lên liếc nhìn anh một cái, hừ.

Một lát sau, ông thầy thể dục đã tới, cầm vở nhìn xuống, nhìn Thẩm Tây Lăng cười không ngừng, “Xem ra chỉ có trai đẹp mới có thể kích thích tiềm năng.” Nói xong vỗ vai Thẩm Tây Lăng, “Thầy biết em tiềm lực vô hạn mà.”

Thẩm Tây Lăng nghiêng đầu nhìn Đỗ Diên Hằng, thật đẹp trai, loại người mà đứng trong đám nam sinh chỉ cần một cái nhìn cũng biết là đẹp trai. Cô cười híp mắt nhìn thầy giáo, “Ánh mắt của thầy thật tốt.”

Thẩm Tây Lăng có chút khâm phục duyên phận giữa cô và Đỗ Diên Hằng rồi, trường học lớn như vậy, bọn họ có thể thấy nhau nhiều lần như vậy.

Lần đầu tiên, Thẩm Tây Lăng dự định làm học sinh giỏi đi thư viện đọc sách, tìm chỗ ngồi lung tung, thì ngồi đối diện Đỗ Diên Hằng.

Lần thứ hai, Thẩm Tây Lăng bị Hướng Tri Dao lôi kéo đi học lái xe, trong thời gian chạy tới thì tới cửa hàng, Đỗ Diên Hằng cũng chạy tới mua nước, hai người lần nữa đụng phải, thì ra anh cũng ở đây học lái xe.

Lần thứ ba, trường học tổ chức kỉ niệm ngày thành lập trường, Thẩm Tây Lăng thấy nhàm chán, bưng ghế quyết định chạy trước, bị Đỗ Diên Hằng là đứng đầu hội học sinh bắt được, hỏi cô học ban nào, nghiêm nhiên muốn đưa cô lên phòng giáo vụ xử.

Lần thứ ba xen vào khá nghiêm trọng, Đỗ Diên Hằng giúp đỡ, vì vậy Thẩm Tây Lăng mời lại anh một bữa cơm.

Chỗ ăn cơm là nhà hàng đồ nướng mới mở đối diện trường học, cô thấy hai người đi ăn cơm có điểm lạ, nhưng ngày đó Hướng Tri Dao có chuyện, không thể làm gì khác là nhắm mắt đi.

Tốc độ của ông chủ rất nhanh, món ăn đã sớm lên bàn.

Thẩm Tây Lăng gọi lại ông chủ, “Cho cháu một chai Duy Di.” (chai sữa đậu nành), nói xong nhìn Đỗ Diên Hằng phía đối diện, “Anh uống cái gì? Uống bia sao?” Cô thấy mấy bàn có nam sinh kia toàn gọi rượu bia.

* chai Duy Di là chai này, hình ảnh đây:

Đỗ Diên Hằng lắc đầu một cái, “Anh không uống rượu.”

Ông chủ đi rồi, cô mới tỏ vẻ khiếp sợ, “Vẫn còn có nam sinh không uống rượu, thật thần kì.”

“Trên đời này có nhiều chuyện thần kì.” Đỗ Diên Hằng có thái độ hờ hững.

“Em nghe nói người không uống rượu, không hút thuốc rất ích kỉ.”

Đỗ Diên Hằng liếc nhìn cô một cái, không nói gì tiếp.

Thẩm Tây Lăng tự nhiên tiếp, “Mà em thích người ích kỉ.”

Lúc cô nói chuyện cười rất rạng rỡ, lúc ăn thì tuyệt đối không nói chuyện, lúc nói thì cô nhất định phải nói toàn bộ ý tưởng của cô ra.

Đỗ Diên Hằng tùy ý đón lấy, “A, vậy người ích kỉ đó bây giờ đang ở đâu?”

Thẩm Tây Lăng nhớ tới câu nói của Hường Tri Dao, lập tức dùng, “Đại khái vẫn còn ở trong bụng mẹ anh ấy.”

Suy nghĩ một chút, cô lại cảm thấy mình trả lời sai rồi, bạn trai cô vẫn còn ở trong bụng thì chênh lệch quá lớn, nhưng cô lại không muốn nói bạn trai cô bây giờ đang nuôi vợ của người khác, cảm giác kia có điểm khó thích ứng.

Lúc học trung học, cùng bạn trong lớp tranh luận, rốt cuộc nên tìm người mình yêu hay là yêu bản thân.

Khi đó Thẩm Tây Lăng có suy nghĩ cực ngốc, cô muốn tìm người mình yêu, lại yêu bản thân, sau đó cả đời cứ hạnh phúc như thế, không cần lo tình cảm sẽ nhạt đi, không thay đổi người khác. Bởi vì trong câu chuyện hoàn chỉnh, nếu không phải là người ban đầu, thì như thế nào mới gọi là hạnh phúc?

Ánh mắt của cô có chút hoảng hốt, giọng nhỏ nhẹ mơ hồ, rồi lại cười, khiến Đỗ Diên Hằng thấy phải ngẩng người, đột ngột mở miệng, “Em thích yêu kiểu chị em?”

Năm ấy quả thật kiểu chị em yêu nhau rất nổi.

Cô liền lắc đầu, “Không, em thích yêu người lớn hơn em.”

Đỗ Diên Hằng ngoắc ngoắc môi, nghĩ thầm, anh lớn hơn em.

Thì ra thì Thẩm Tây Lăng còn gặp qua Đỗ Diên Hằng một lần nữa, nhưng anh không biết. Hắn là nội bộ của hội học sinh không công bằng nhưng mọi người đều biết nhiều việc phải dựa vào quan hệ, dễ hiểu. Chỉ có mình Đỗ Diên Hằng đề nghị, anh vừa đứng ra ngoài, liền có người bắt đầu phụ hoa theo.

Có người phụ họa, thì cũng có người phản bác.

Thẩm Tây Lăng nghe Đỗ Diên Hằng nói chuyện, anh không giống như đối phương nói thô tục như vậy, liền khiến đối phương sững sốt một chút.

Cô đi ngang qua cửa, vừa vặn thấy màn này, hình tượng Đỗ Diên Hằng trong lòng cô nháy mắt lại lớn lên chút, tựa như rõ ràng là cô mời khách, cuối cùng anh lại tính tiền.

Thẩm Tây Lăng không nghĩ nhiều, nhưng Hường Tri Dao ở bên kia lại xảy ra chuyện.

Hường Tri Dao kích động tới mức không ngủ được, nửa đêm kéo Thẩm Tây Lăng dậy, chạy tới tầng thượng nói chuyện. Thẩm Tây Lăng ngủ mơ mơ màng màng, đầu lại tỉnh táo nghĩ, có thể có người cho là các cô lên đây để nhảy lầu tự sát hay không nhỉ....

Vấn đề của Hường Tri Dao rất đơn giản, “Tớ phát hiện ra tớ vô cùng thích anh ấy, lúc anh ấy cười thật ôn hòa, lúc không cười thì thật tàn khốc.....”

Thẩm Tây Lăng nghe từ ngữ khen ngợi phía sau, cho ra kết luận, Triển Dịch Minh ở nơi này với Hường Tri Dao, cho dù đánh rắm thì cũng cho là hương thơm.....

Hường Tri Dao thấy Thẩm Tây Lăng không kích động, liền tiếp lắc vai cô, “Cậu không biết đâu, lúc anh ấy mắng người cũng có nhiều cảm giác, một người thậm chí ngay cả lúc mắng chửi người khác cũng có thể đẹp trai như vậy.....”

Thẩm Tây Lăng nói thầm trong lòng: Tẩu hỏa nhập ma.

“Chớ lắc, gặp người chết.” Thẩm Tây Lăng thật khâm phục sức lực của Hường Tri Dao.

“Cậu nói xem, tớ nên thổ lộ với anh ấy thế nào?”

Thẩm Tây Lăng bấu môi, từ lúc học trung học, nam sinh theo đuổi Hướng Tri Dao có thể xếp hàng tới Trường Giang rồi, cô nhìn còn thấy chướng mắt, hôm nay thì một mực ngắm được thì cái người đó trong miệng người khác là đào hoa công tử.

Quan trọng là có bộ dạng của người động lòng, rơi vào lưới tình.

“Gọi điện thoại, nhắn tin, viết thư, tùy cậu chọn.” Thẩm Tây Lăng đối với lần này không cảm thấy hứng thú lắm, cô thích nam sinh phải một lòng với tình cảm, cái loại người như Triển Dịch Minh thì chắc chắn không thể, nghe nói cũng mập mờ với nhiều nữ sinh rồi, cô chắc chắn không chịu nổi, nhưng không thể ở trước mặt Hướng Tri Dao nói những lời này.

“Tầm thường.” Hướng Tri Dao đánh giá.

Thẩm Tây Lăng bấu môi, vậy cậu tìm không tầm thường ra tới à?

Thật ra thì Thẩm Tây Lăng cũng có cảm giác mình có chút tầm thường, cô nghĩ là cô phải chờ người khác tới theo đuổi mình, không cần bản thân tự đi theo đuổi một nam sinh. Hình như có chút phong kiến rồi, nhưng cô là chủ động không đứng lên.

Kết quả là Hướng Tri Dao là một người phụ nữ không tầm thường, lúc trở về phòng ngủ, vội vàng viết thư. Ý tưởng của cô thì tin nhắn xem ra rất không trịnh trọng, còn nói chuyện qua điện thoại cũng không tiện mở miệng tỏ tình, về phần gặp mặt, quả thật cô không làm được, lựa chọn cuối cùng, viết thư.

Hướng Tri Dao ở trên bàn cố gắng lựa lời, không hài lòng liền vò tờ giấy thành một cục ném vào trong thùng rác.

Thẩm Tây Lăng cảm thấy vẫn có chỗ tốt, ví dụ như thị lực của Hướng Tri Dao tốt hơn nhiều, lúc đầu toàn bộ ném xuống đất, bây giờ có thể ném một cái liền lọt vào thùng rác.

Hướng Tri Dao càng viết càng phiền, đặt bút xuống, đi tới bên cạnh Thẩm Tây Lăng, “Ai, cậu viết giúp tớ đi.”

“Đây là thư tình, cậu viết mới có ý nghĩa.”

“Mà sao một câu tớ cũng không viết ra được.” Hướng Tri Dao phát điên, “Không phải lúc học trường học thì cô dạy văn cũng khen cậu có tài năng văn học sao?”

“Thôi đi, lúc nào cô đó khen ngợi vượt trội chứ?”. Ngược lại số lần chửi còn nhiều hơn.

“Làm trò, không phải cô ấy thường lấy bài văn của cậu ra làm mẫu đó sao? Có lần cậu viết văn được 59, cô đó còn nói đây là điểm cao nhất trong lòng cô ấy, đây chính là chính miệng cậu nói.”

Được rồi, sự thật là Thẩm Tây Lăng mặt dày đi hỏi, hỏi tại sao lại thiếu một điểm, thì giáo viên dạy văn chỉ nói một câu, cô không thích cho điểm tuyệt đối. Vì vậy, Thẩm Tây Lăng suy nghĩ một hồi, cho ra kết luận, bài văn của mình đã đạt điểm tuyệt đối rồi.

Không ngờ Hướng Tri Dao còn nhớ rõ.

“Bạn học Hướng Tri Dao, cậu không thể thúc ép tớ làm cái chuyện không đạo đức này.”

“Cái này làm sao mà không đạo đức hả? Cậu đang giúp bạn cậu tìm kiếm tình yêu, khiến trên đời này thiếu một cô gái độc thân, thiếu một oán phụ, vì vậy cái thế giới này đẹp hơn, xã hội hài hòa hơn, nhân dân hạnh phúc hơn. Coi như cậu không nể mặt tớ, thì cũng phải nể mặt đảng và nhân dân.....”

Thẩm Tây Lăng, “.....”

Cuối cùng Thẩm Tây Lăng vẫn viết, còn cố gắng nhiều hơn lúc cô đi thi, cô cảm thấy mình cũng nhanh vì tình mà viết ra cái gì đó cảm động tới mức khóc, đi đâu mà tìm cô gái si tình như vậy a.....

Viết xong, cô đưa cho Hướng Tri Dao, “Xong rồi đây, không cho phép bắt tớ viết lần nào nữa, cậu chép lại đi.”

Hướng Tri Dao suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Cứ để vậy, đưa cái cậu viết thôi.”

“Tại sao? Cậu không sợ anh ta nhận ra chữ viết sao?”

Hướng Tri Dao liếc mắt, “Cậu cho rằng cậu là ai, người ta rảnh rỗi quan tâm chữ viết của cậu sao? Tớ không cần chép lại đâu.” Nói xong nhìn chằm chằm Thẩm Tây Lăng, “Cậu muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Hai người vẫn có chút ăn ý, ví dụ Thẩm Tây Lăng cũng biết lời nói không đầu không đuôi, ý là nguyên nhân Hướng Tri Dao không chép lại, cô muốn nghe nói thật hay nói dối.

Do dự hai giây, Thẩm Tây Lăng quyết định, “Nói dối.”

“Chữ của cậu viết rất rất tốt, anh ấy nhìn thấy chữ này, nhất định có thêm điểm.”

Thẩm Tây Lăng gật đầu một cái, “Quả thật viết còn tốt hơn cậu.” Nói xong bị Hướng Tri Dao đánh cho một cái, “Nói thật thì là gì?”

“Thẩm Tây Lăng, cậu viết những thứ này ra tớ nhìn cũng muốn nôn, còn để cho tớ viết nữa, tớ chắc chắn sẽ phun ra, bao gồm có bữa trưa thịt băm hương cá của tớ.....”

Thẩm Tây Lăng “.....”

.....

Hướng Tri Dao làm việc rất dứt khoát, có thể gặp được chuyện này, dứt khoát không đứng lên, một phong thư mà do dự mấy ngày, cũng không đưa ra.

Thẩm Tây Lăng suy nghĩ, “Ai, trong thư còn không viết tên cậu, lúc đưa rồi, người ta thế nào mà biết cậu là ai chứ.”

Hướng Tri Dao lắc đầu, “Viết số điện thoại là được, như vậy anh ấy sẽ gọi điện lại, cho bản thân một cơ hội.”

Thẩm Tây Lăng không biết tri thức trong đó, vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía Tri Dao.

“Đàn, coi như anh ấy không có tình cảm với tớ, thấy phong thư này không viết tên, cũng tò mò chứ? Cũng sẽ gọi điện thoại tới hỏi một câu là ai, kể cả cũng không giống kia, không phải cũng cho mình cơ hội sao? Tớ nghe nói, bây giờ anh ấy không có bạn gái, cho nên tỷ lệ tớ trở thành bạn gái anh ấy rất cao.”

Thẩm Tây Lăng chỉ cười, không dả kích sự tự tin này.

Ngày mà Hướng Tri Dao ra ngoài đưa thư, thì cũng là một ngày đặc biệt của Thẩm Tây Lăng.

Ở trong trường học, người theo đuổi Hướng Tri Dao rất nhiều, nhưng người theo đuổi Thẩm Tây Lăng cũng không thiếu. Tính cách nữ sinh, tại đây nam sinh không nhiều suy tính, hơn nữa bộ dạng nữ sinh này rất thực tế, mặc dù làm cho người ta khó chịu.

Thẩm Tây Lăng phiền muộn không thôi, nói với đám người theo đuổi kia: Chỉ cần có thể đuổi kịp tôi.... Tôi sẽ đồng ý.

Lời này rất ngông cuồng, nhưng cô có vốn ngông cuồng. Lần trước ở đại hội thể dục thể thao, cô chạy nhanh mà xử lý hết các cao thủ rồi.

Cô lại nổi danh.

Lần này là một đội thể dục nam sinh, rất muốn so với cô một lần, thiết tha xuống. Thẩm Tây Lăng lấy ưu thế hơi yếu thắng đối phương, vì vậy ở ‘Giang hồ’ có lời đồn đại, Thẩm Tây Lăng bách chiến bách thắng.....

Lời nói này ra ngoài, không thiếu nam sinh đánh trống lui đường, dù sao quả thật Thẩm Tây Lăng chạy rất nhanh. Đây chính xác là trở thành tư cách nào đó, ví dụ như cô hoàn toàn tin các phương diện khác của mình kém đều là vì mình chạy rất nhanh.

Nhưng cô cũng vui, ít nhất bây giờ bên cạnh mình yên tĩnh hơn rất nhiều.

Sở trường của Thẩm Tây Lăng là 100m với 50m, xa quá cũng không được, cô so với người khác cũng chỉ so 100m.

Tối hôm đó, cô kích động muốn chạy bộ, vì vậy ở sân tập chạy hai vòng, tới vòng thứ hai thì có người chạy tới trước mặt cô.

Cô xoay người, thấy gò má của Đỗ Diên Hằng.

Anh cười, một phát bắt được cô, để cho cô dừng lại động tác chạy. Bởi vì động tác dừng lại rất mạnh, cô lảo đảo mấy cái. Có chút mất hứng rồi.

Đỗ Diên Hằng hỏi cô, “Anh đây có tính là đuổi theo em hay không?”

Cô há miệng, không tính, nên so 100m, đây là mưu lợi, nhưng hình như cô không ghét mưu lợi này.

Nhưng động tác vừa rồi của anh khiến cô tức giận, “Sao anh lại bắt em?”

Đỗ Diên Hằng sững sờ, “Anh sợ anh không bắt em.... Em sẽ chạy tiếp.”

Cô sững sờ, tức giận vừa rồi tan thành mây khói, thậm chí còn có chút ngọt.

Nếu như là vậy, vậy cứ cho là thế đi.....

Ngày hôm sau, trên trường có hai tin lớn.

Thẩm Tây Lăng hẹn hò với Đỗ Diên Hằng.

Hướng Tri Dao dùng một bức thư đơn giản liền chinh phục được tay ăn chơi Triển Dịch Minh.

30. Chương 30

Thẩm Tây Lăng ngơ ngác nhìn Triển Dịch Minh đi xuyên qua mưa, anh đứng lại ở trước mặt mình, cô còn chưa phục hồi tinh thần. Dáng vẻ ngơ ngác của cô thật đáng yêu, Triển Dịch Minh vươn tay vẫy vẫy trước mặt cô hai lần, sau đó lắc đầu một cái, không biết làm thế nào.

Giờ phút này An An ở trong ngực Thẩm Tây Lăng mở mắt ra, tay nhỏ bé mơ màng xoa hai mắt của mình, mới nhìn Triển Dịch Minh, “Bố.”

Triển Dịch Minh vừa nghe, theo bản năng liền đón lấy An An.

Thẩm Tây Lăng nhìn thấy quần áo của Triển Dịch Minh cũng dính ít nước mưa, không đưa con gái qua. Hai mẹ con chạy sớm, vừa về nhà thì đột nhiên trời mưa, trên người hai mẹ con không bị dính nước mưa, “Anh đi lau người trước đi, ướt như vậy, ngộ nhỡ ngã bệnh thì làm thế nào.”

Cô chỉ vô tâm nói một câu, Triển Dịch Minh đứng tại chỗ ngẩn người, lúc này mới đi lấy khăn lau.

Triển Hiểu An giùng giàng muốn xuống, Thẩm Tây Lăng đành phải để An An xuống. Kết quả An An đi luôn, chạy đi lấy ra một cái khăn lau. Cởi giày xong, liền nhảy lên ghế salon, “Bố, con lau tóc giúp bố.”

Triển Dịch Minh rất vui, cũng không để ý chút hơi sức của Triển Hiểu An hoàn toàn chẳng đáng so đo.

Thẩm Tây Lăng đứng ở một bên, nhìn hai bố con kia, không tự chủ giờ lên khoe miệng.

Cuộc sống, cơ bản chính là như vậy.

Đã từng có một chủ đề rất kinh điển, bạn lựa chọn người đàn ông cho bạn một cái ô trong mưa hay là người đàn ông đi cùng bạn trong mưa.

Lúc đấy Thẩm Tây Lăng mơ mơ màng màng cho ra đáp án của mình, tớ lựa chọn người đàn ông mua ô cho tớ.

Có lẽ câu trả lời này không tốt lắm, bị Hướng Tri Dao nhận xét là thực sự ích kỉ.

Ban ngày, Triển Dịch Minh đi làm, thuận tiện đưa Triển Hiểu An đi nhà trẻ. Thắm Tây Lăng thì ngủ đến bao lâu thì ngủ, xong lại ngồi trên máy vi tính dịch chút tài liệu, xong đến lúc An An tan học thì cô đi đón An An về nhà.

Ngày trước sau như một, mỗi ngày lặp lại.

Nhưng mà thỉnh thoảng sau khi cô tỉnh dậy, vuốt ve gối đôi, tự dưng than thở. Cô nghĩ đúng là mình vẫn còn có chút không cam tâm, trải qua cuộc sống bình thường mà đại đa số mọi người đều có, dù là cuộc sống như thế cũng không có cái gì sai. Dù sao vẫn hi vọng mình là độc nhất vô nhị, sau đó có một cuộc sống độc nhất vô nhị, mà không phải có bước thỏa hiệp, lại thỏa hiệp một bước nữa, cứ rần rần để chính mình giầy vò trong cuộc sống biến người mệnh mông.

Suy nghĩ này, chỉ là thỉnh thoảng nghĩ tới. Nếu như là trước kia, cô sẽ có sức lực để giãy giụa, mong đợi thoát khỏi cái lưới chặt chẽ này, nhưng bây giờ, cô không còn sức lực nữa, hoặc là nói không có động lực từ chối.

Hai người ngủ chung trên giường lớn, không thể tránh khỏi có chuyện xảy ra, cô không giãy giụa, dù sao đã đến mức đó, giãy giụa nữa có vẻ làm kiêu.

Chỉ là con người một khi nhàm chán, sẽ nghĩ tới những chuyện sau mà trong quá khứ chưa từng nghĩ tới.

Khi đáy lòng cô thỏa hiệp với người nhà, đồng ý gả cho Triển Dịch Minh thì cô đi tìm Đỗ Diên Hằng. Ngay lúc đó Đỗ Diên Hằng cực kì tức giận, đồng thời nói muốn đưa cô rời đi, mà chính cô vẫn do dự. Trên thực tế, bọn họ từng có ý định bỏ trốn, cũng chỉ là từng có, không thực hiện, cứ cắt đứt liên lạc như vậy.

Cô cảm thấy mình rất hèn hạ, vốn đã đồng ý thỏa hiệp, nhưng lại vẫn hi vọng Đỗ Diên Hằng đối với mình một lòng quan tâm, khi đó Đỗ Diên Hằng vẫn không xuất hiện lần nào nữa, cô lập tức ác độc đổ lỗi, hoài nghi tình cảm giữa cô và Đỗ Diên Hằng.

Cô muốn gả cho người đàn ông khác, nhưng Đỗ Diên Hằng lại không có chút biểu hiện nào.

Mang theo vài phần uất ức và vài phần tức giận, cô trở thành cô dâu của Triển Dịch Minh.

Lúc mới kết hôn thì Triển Dịch Minh cũng đối tốt với cô, cũng chưa yêu cầu cái gì. Nhưng qua một thời gian dài, thì bản tính của Triển Dịch Minh cũng lộ ra, nghĩa vụ vợ chồng, đó là không thể tránh né. Hơn nữa Nghe Văn Bái với Triển Khải Hạo cũng cố tình ở trước mặt họ nói rằng con nhà ai thật đáng yêu, nếu như có thể ôm cháu mình là hạnh phúc lớn nhất trên đời rồi.

Thắm Tây Lăng rất ghét cái chủ đề đó, cũng không nguyện ý để con mình lớn lên trong môi trường này.

Vốn là cô với Triển Dịch Minh ở trong lòng cũng đồng ý, không cần nhanh có con như vậy, anh cũng đồng ý. Nhưng số lần anh muốn cô ngày càng nhiều, hơn nữa cố tình không dùng các biện pháp. Vì thế, cô và anh lại cãi nhau, trước kia thì Triển Dịch Minh còn nhường

cô, một lần kia thì anh tức lên, bảo cưới cô không phải là bày cho đẹp mắt.

Từ lần đầu tiên cãi nhau, rất nhanh sẽ có lần thứ hai, sau đó là lần thứ ba, tổng cộng không biết có bao nhiêu lần, đếm không hết.

Lúc mới bắt đầu, anh trở về còn làm mặt lạnh với cô, thỉnh thoảng tìm chút không thoải mái. Về sau, Triển Dịch Minh dần dần không về nhà, dù có về nhà thì người đầy mùi rượu, khiến cô chán ghét.

Cho đến có một ngày, cô ra cửa, nhìn thấy anh và Hàn Vũ Sắt đi cùng một chỗ.

Không hiểu, lòng cô tan vỡ.

Một khắc đó Thắm Tây Lăng đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô nghĩ đến bố mẹ và chị mình, nhưng có gia đình mình cũng không trở thành chỗ để mình dựa vào, cô thậm chí còn có phần dựa vào cuộc hôn nhân của mình, nhưng nó chứng minh là ngu đến nhường nào.

Dựa vào người khác, cuối cùng sẽ thất vọng.

Cô không muốn, coi người khác như duy nhất trong đời mình, cũng không cần đau khổ vùng vẫy trong năm mồ hôn nhân, cho nên cô muốn chạy trốn, cuối cùng cũng đi.

Đoạn thời gian kia, cho tới bây giờ cô cũng không muốn nhớ lại, nhưng giây phút này lại nhớ tới. Bởi vì cô cảm giác mình lại trở về điểm ban đầu, trong cuộc sống chỉ có hai người, An An và Triển Dịch Minh. Trước một người thì tự do, không sợ hãi, bây giờ thì cô không làm được nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, còn rất lo lắng, về phần lo lắng cái gì. Chính cô rõ ràng nhất.

Đã đến lúc rồi, cô đi đón An An về. Hiện tại An An có chút hiểu về tính tình mẹ mình, khiến Thẩm Tây Lăng mua ít đồ ăn vặt, dọc trên đường vừa đi vừa ăn. Để cho Thẩm Tây Lăng cố gắng dỗ dành An An sẽ ăn cái gì trước, Thẩm Tây Lăng tự mình ăn một miếng, khiến cô bé ăn xong còn có thể hỏi, “Ăn thật ngon, đúng không? Con thích ăn lắm cái này lắm.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của con gái, Thẩm Tây Lăng chỉ có thể cười gật đầu.

Đón An An, cô thuận tiện đưa An An vào siêu thị mua sắm, tiểu tử kia nhân đại tiểu quý, sẽ ở đó phê bình: Cái này khó coi, cái đó đẹp mắt, mẹ không có mắt.

Thẩm Tây Lăng cũng không so đo, “Mẹ chính là muốn chọn cái con cảm thấy khó coi.”

Lúc này An An sẽ cực kì uất ức, “Con không để ý tới mẹ nữa.”

Vừa nói câu đó ra, lại cực kì hăng hái tay trong tay với Thẩm Tây Lăng, cùng về nhà, sau đó vừa đi vừa nói, “Trên đời chỉ có mẹ là tốt, có mẹ trẻ con như là có một kho tàng.....”

Triển Dịch Minh về nhà bình thường nghỉ một lúc rồi ăn cơm, nhưng cũng có lúc ngoài ý muốn.

Anh về nhà, liền cởi áo khoác ra, tiện tay kéo cà vạt, sau đó liếc mắt nhìn hai mẹ con, “Hôm nay anh ăn rồi.”

Lúc mới đầu, Thẩm Tây Lăng chỉ nghĩ chắc chắn anh tham gia tiệc, những thứ này chỉ là chuyện thường tình, cũng không cần hỏi nhiều, liền bảo An An ăn nhiều hơn một chút.

Nhưng không phải ngày nào cô cũng khéo hiểu lòng người như thế, “Ăn ở đâu?”

Một ngày của Triển Dịch Minh phải ở ngoài ứng phó với không ít người, ghét về đến nhà còn phải ứng phó, “Không ghi tên.”

Về mặt và giọng nói qua loa của anh cũng khiến trong lòng cô không thoải mái. Trong khoảng thời gian này, cô ở nhà chăm sóc An An, rõ ràng giảm bớt gánh nặng cho anh, anh có lúc rất muộn mới về nhà, ban đêm cũng toàn 2 – 3 giờ, mỗi khi như thế, cô đều cố gắng hỏi xem rốt cuộc anh ở bên ngoài làm cái gì, trễ như thế. Mà bản thân Triển Dịch Minh cực kì mệt mỏi, bình thường cô hỏi một câu đáp một câu, thậm chí thỉnh thoảng còn giả bộ ngủ. Khiến lòng cô ghen lửa, cả đêm cũng trằn trọc trở mình.

Triển Dịch Minh đi tắm, sắc mặt của Thẩm Tây Lăng không tốt, Triển Hiểu An nhìn mẹ, lựa chọn cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Thẩm Tây Lăng đi rửa bát, nghĩ tới thái độ của Triển Dịch Minh, càng nghĩ càng thấy uất ức. Đúng vậy, cô thỏa hiệp, chính là tự cô chọn. Thậm chí cô cảm thấy mình có bệnh rồi, thèm muốn khi đó la hét cả ngày là dù như thế nào tôi cũng không quan tâm tới Triển Dịch Minh, cái giây phút đó mình cái gì cũng không sợ, ngược lại Triển Dịch Minh sẽ đến chặn cô, thường xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Mà bây giờ, dù sao cô đều ở nhà, vì vậy thái độ của anh thay đổi không phải chỉ có chút ít.

Trước kia cô hoài nghi, có lẽ Triển Dịch Minh chỉ là không chịu để cô mặt lạnh với anh. Tựa như lúc học trung học thì một nam sinh theo đuổi một nữ sinh, nữ sinh kia vẫn cự tuyệt, nam sinh vẫn theo đuổi, rốt cuộc đuổi được rồi, nam sinh lại chủ động mà nói chia tay.

Nam sinh nghĩ chẳng là cảm giác theo đuổi, tùy tiện dạy bảo cô nữ sinh vẫn không đồng ý kia.

Quan điểm này, cực kì lệch khỏi khuôn khổ, co tự nói với mình, không thể tiếp tục như vậy nữa.

Rửa bát xong, cô chơi với An An một lát.

Cô đi lên lầu, thấy quần áo của Triển Dịch Minh chất đống ở trên đất, cô đi tới, ôm lấy quần áo, chuẩn bị ném vào máy giặt. Kiểm tra trong quần áo thì cô lấy điện thoại của Triển Dịch Minh ra.

Cô không nghiêm túc quan sát điện thoại của Triển Dịch Minh, cũng không biết rõ là điện thoại này có phải cái anh thường dùng hay không.

Cô lấy ra, do dự một hồi, vẫn không nhin được bật xem.

Gần đây có nhiều người liên lạc, cô xem thử, quả nhiên thấy được tên ‘Hàn Vũ Sất’.

“Em ở đây làm cái gì?”

Âm thanh của Triển Dịch Minh ở sau lưng cô vang lên, tay cô run lên, điện thoại di động rơi xuống đất.

Giờ phút này, trong lòng cô lặp lại cảm xúc bị thương, không phải bởi vì Triển Dịch Minh từng bước đi qua, mà là cuối cùng cô biết thành loại người cô ghét, người hoài nghi mọi tiếng nói cử động của chồng, điều tra người liên lạc trên điện thoại chồng mình.

Cuối cùng cô trở thành loại phụ nữ độc ác mà cô coi thường.

31. Chương 31

“Không làm gì cả.” Thẩm Tây Lăng khom người cầm điện thoại lên, rồi mới đưa ra trước gương mặt hoài nghi của Triển Dịch Minh, “Cởi quần áo trước tiên lấy các thứ ra, ngộ nhỡ em không chú ý liền ném vào máy giặt, thì chiếc điện thoại này không còn giá trị nữa đâu.”

Triển Dịch Minh liếc mắt nhìn điện thoại trong tay cô, cũng không coi là quan trọng, bỏ thì vứt đi, mua lại cũng tốt, tạo lợi nhuận cho những nhà sáng tạo điện thoại di động kia, đây là đang làm chuyện tốt.

Thấy anh không có ý định cầm lại điện thoại, cô thuận tay để lại chỗ gần đó, rồi cho quần áo vào trong máy giặt, ấn nút, để nó tự hoạt động.

Triển Dịch Minh lúc này đi tới, thấy cô chẳng có chút phản ứng bất ngờ nào, chỉ cảm thấy cả người vừa tằm sắng khoái xong thì thay thế bằng sự dè dặt, “Em làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Thẩm Tây Lăng cũng không nhìn anh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào máy giặt quần áo đang hoạt động kia, quần áo bị trộn cùng một chỗ, cũng giống như tâm tình cô.

“Không sao cả.....” Triển Dịch Minh nhại lại lời nói của cô, sau đó ánh mắt cũng nhìn về phía máy giặt, “Rõ ràng chỗ này sẽ đưa tới tiệm giặt sao bây giờ em lại ném vào máy giặt?”

“Em quên rồi.” Lúc này cô mới nhớ ra không đứng ở chỗ nào, nhưng anh nói ra, cô lại cảm giác không vui.

“Nhưng trước kia em lại nhớ rõ.”

Đúng vậy, nhớ rất rõ. Cô có thể biết mỗi ngày mình nên rời giường từ lúc nào, mỗi ngày mấy cái.... Lúc nào hết giờ làm công việc phiên dịch, mấy cái.... Giờ nào làm việc nhà, giờ nào đi đón An An, thậm chí còn nhớ rõ đường nào, sau đó biết lúc nào nên đi siêu thị mua thức ăn, thời điểm nào nên nấu cơm.

Nhắm mắt lại, cô đều có thể biết mình ngày mai nên làm cái gì. Không có ngoài ý muốn, bởi vì cô phải đi làm mấy việc này, toàn bộ đều muốn làm xong.

Cô đóng nắp máy giặt, “Em thật sự quên mất rồi, chỉ vì điều này mà anh muốn trách móc nặng nề sao?”. Đi qua bên cạnh anh, cũng không biết mình tức vì cái gì, rõ ràng là con đường mình chọn, thật sự chính là như vậy, không trách được ai, mới khiến càng khó chịu hơn.

Triển Dịch Minh một phát bắt được cánh tay cô, “Em làm sao vậy?”

Cô còn chưa biết nguy trạng lắm, cho dù ngoài miệng không nói, vẻ mặt cũng hoàn toàn bán đứng cô.

Cô muốn hất tay anh ra, nhưng không làm, “Em có nói có cái gì hay không?”

Triển Dịch Minh nhìn cô một hồi, tựa hồ đang suy nghĩ xem hôm nay mình đã làm sai cái gì mà khiến cô có phản ứng lớn thế này, thử thăm dò mở miệng, “Mấy ngày nay quả thật có chút bận, thời gian về nhà cũng không xác định rõ, qua một thời gian nữa sẽ không như vậy.” Thấy mặt cô vẫn lạnh, vì vậy tiếp tục, “Lần sau gặp phải tình huống như thế thì anh sẽ gọi điện thông báo trước cho em.”

Anh đã chủ động hạ mình nói, cô cũng không muốn dây dưa gì nữa, không muốn mình biến thành người chỉ đi oán trách thật sự, “Ừ, em đi dỗ An An ngủ.”

“Em nghỉ ngơi đi, anh đi.” Lúc này Triển Dịch Minh mới buông tay cô ra.

Thẩm Tây Lăng nằm ở trên giường, cứ có cảm giác phiền lòng, nhưng muốn cô nói rõ ra chỗ nào phiền, chắc chắn cũng không nói ra được nguyên nhân, liền để tự mình đánh giá, cũng sẽ chỉ nói là không có bệnh (rên) ngâm. Cô cảm thấy tình trạng của bản thân, hoàn toàn nên tìm chỗ nào khép kín mà nao loạn một trận, hoặc là đến chỗ không người hét to lên.

Nhưng rất nhanh, cô lại tìm ra được lý do ỉn, có lẽ còn chưa thích ứng được thân phận bây giờ của mình, có lẽ nên thích ứng thêm một thời gian nữa, sẽ khá hơn.

Cô đang ngủ mơ mơ màng màng, bên cạnh lại vùi xuống, một đôi tay sờ soạng tới đây. Cô cau mày, không ưỡn ẹo động động.

“Không ngủ ?”

Âm thanh của Triển Dịch Minh truyền tới, khiến cô vô cùng buồn bực, người cũng không động, “Ừ.”

Tâm tình của anh cực kì tốt, điều này lại trở thành lý do khiến tâm tình cô không tốt. Không kịp nghĩ nhiều cái gì, tay của anh chui vào trong áo cô, cô xoay người đi kéo tay anh, trước kia nếu như vậy thì anh cũng không đòi hỏi gì nữa.

Nhưng hôm nay có chút ngoài ý muốn, anh cũng nói trực tiếp, “Rất nhiều ngày không làm rồi.”

Nói tự nhiên như vậy, nhưng cô nghe như ám chỉ cái gì. Mấy ngày này anh thật sự bận rộn, trở về nhà liền đi vào thư phòng, hoặc là sau khi trở về cũng đã rất khuya, khi đó cô rất khó chịu, căn bản không thêm để ý tới anh. Vừa nghĩ như thế, cô lại cảm thấy mình có vấn đề, có lẽ vẫn chưa lý giải được mình?

Cứ suy nghĩ lung tung như vậy, Triển Dịch Minh đã dán lên người cô, nghiêng người lên người cô. Bỏ lỡ thời cơ phản kháng tốt nhất, bây giờ mà khó chịu thì cô cũng cảm thấy lập dị, mơ mơ màng màng để mặc anh quấy rối.

Đến lúc trời sáng, không thấy bóng dáng Triển Dịch Minh nữa, biết anh sẽ đưa An An đi nhà trẻ, nên cũng không vội rời giường. Cô lật người, vừa vặn chạm vào chiếc gối của Triển Dịch Minh, có điểm hiếu kì, di chuyển qua, ngửi chiếc gối anh hay ngủ một cái, không có mùi khác, cũng không có mùi đặc biệt nào. Nhưng vì sao, cô cứ có cảm giác vây quanh mình có mùi của phái nam?

Thật kì lạ.

Cho đến cô phát hiện một sợi tóc ngắn ngắn, rõ ràng không phải của cô, cô cầm lên, đặt trong lòng bàn tay quan sát một phen. Thô hơn nhiều so với tóc của cô, cũng đen hơn nhiều. Về ở ngón cái cùng đầu ngón tay trỏ, có thể cảm thấy độ mạnh yếu của sợi tóc, chuẩn bị để xuống thì cọng tóc lại đâm vào ngón cái của cô, chỉ nhẹ thôi nhưng vẫn có cảm giác đau.

Thật thần kì, cô không thể không thấy buồn cười, xem ra một đồ vật nhỏ như vậy, cũng có giá trị tồn tại.

Lại ngủ một lát mới rời giường. Hôm nay cô không có chuyện gì, tạm thời không có nhận được tài liệu mới cần phiên dịch, liền ra ngoài đi dạo. Chải chuốt tâm tình buồn chán của mình, có lẽ là nhốt trong nhà quá lâu, nên cần phải vận động chút, tâm tình tiêu cực sẽ giảm đi nhiều.

Hoặc là có thể thấy nhiều đồ trái ngược hơn, xem nó đối lập với cuộc sống hạnh phúc của mình tới nhường nào.

Thay xong quần áo, cô liền ra cửa.

Ngồi trên xe bus, cô mới phát hiện ra là đã lâu không có ra ngoài đi dạo, xe buýt đi đường này cũng thay xe mới cũng không biết, còn tưởng mình ngồi nhầm. Xe trước kia, vừa ngồi xong, chỉ cần xe bắt đầu khởi động, cảm giác như muốn nhanh tản ra, rung động đùng đùng.

Người trên xe không nhiều, cô cười hỏi người lái xe là mới thay xe mới à. Người lái xe là một người phụ nữ hơn 40, hơi mập, mặc đồng phục, nghe được câu hỏi của cô thì giải thích, đã sớm có kế hoạch đổi xe, đây là phía trên quy định, nguyên nhân là một cái xe buýt nào đấy bốc cháy, điều tra ra là xe đã lâu rồi, hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn nữa.

Cô lái xe nói khá nhiều, nói xong đã nói tới chuyện khác, bây giờ người Trung Quốc nhiều, có nhiều vấn đề, những bên có liên quan thì phải xem rõ nơi nào xảy ra vấn đề, dự phòng như thế nào, không phải đợi tới lúc xảy ra vấn đề rồi mới bắt đầu giải quyết, mặc dù nói những thứ này thứ kia gây ra chuyện xui xẻo, nhưng chính xác là những người phía sau cũng mang theo nhiều chỗ sai.

Dọc trên đường đi Thảm Tây Lăng nghe cô lái xe nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng cũng có người vào nói mấy câu, các chủ đề nói tới đều là bây giờ giá phòng đắt đến người chết, lại tăng giá cả, muốn ăn cơm chiến ở quán ven đường thì cũng mất tới 9 đồng.

Những việc này, cô hoàn toàn không phải lo lắng, vừa nghĩ như thế, thật ra thì cô nên thỏa mãn.

Cũng không biết mình muốn đi dạo xem gì, chỉ tùy tiện đi một chút, vì vậy xuống xe ở quảng trường gần đó.

Trên quảng trường không bao giờ thiếu người, những người gánh hàng rong đang chạy đi, thì ra là phía sau họ có người giữ trật tự đô thị, bộ dạng chạy khá tức cười, không ít người vây xem vừa nhìn vừa cười.

Thảm Tây Lăng chọn ngồi ở một ghế đá gần đó.

Trên màn hình lớn ở quảng trường đang chiếu mấy quảng cáo, sau là một bộ phim đã chiếu nhiều năm trước rồi, diễn viên chính là một nữ minh tinh cũng khá nổi tiếng.

Thảm Tây Lăng suy nghĩ một hồi, vẫn không nhớ ra tên của nữ minh tinh đó.

Thế nhưng dáng dấp của nữ diễn viên đó quả thật không tệ, được gọi là mỹ nữ đẹp 360 độ không có góc chết, năm xưa đóng phim dựa vào một diễn viên nổi tiếng, ở làng giải trí cũng rất ít có loại tiền lệ này.

Nhưng mà Thảm Tây Lăng nhớ tới cô diễn viên này, chính là vì trên truyền thống từng có tin đồn rằng cô ta được đóng phim là dựa vào Dư Thừa Lập.

Thảm Tây Lăng xem tới cảnh cuối cùng, rốt cuộc thấy tên của cô diễn viên này — Giang Dịch Hiên, mà bộ phim này cũng được người hâm mộ của Giang Dịch Hiên được cất giữ kĩ, bởi vì Giang Dịch Hiên đã rời khỏi làng giải trí, lập gia đình.

Giang Dịch Hiên là nghệ sĩ trong công ty của Dư Thừa Lập, rốt cuộc hai người từng có quan hệ mà người ta không nhận ra hay không, chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Thảm Tây Lăng nhớ, bọn họ đang huyền não âm ỉ thì cũng là lúc anh rể cùng chị cô đính hôn, lúc đó cũng nghe nói là không muốn cuộc hôn nhân này, nhưng về sau lại thỏa hiệp, không ai biết rõ.

Cô cần môi, gọi điện thoại cho Thảm Đông Lăng. Lần trước thấy bộ dạng của anh rể và chị, cô vẫn còn có chút lo lắng.

Điện thoại của Thảm Đông Lăng mở máy 24 giờ, tốc độ nghe điện thoại cũng không phải nhanh bình thường.

Âm thanh của Thẩm Đông Lăng nghe không có gì không ổn, khiến Thẩm Tây Lăng lại cảm giác như mình buồn lo vô cớ, Thẩm Đông Lăng còn có một cuộc họp, nói một chút rồi cúp điện thoại.

Thẩm Tây Lăng lại ngồi một lát, lúc này mới đứng dậy.

Đi ngang qua một tiệm thuốc thì suy nghĩ một chút, vẫn là đi vào, mua một hộp thuốc tránh thai.

Cô chạy một vòng, mua cho An An một cái váy nhỏ, lúc này mới cảm giác mình đi dạo phố có chút ý nghĩa. Đi được một lúc, cũng có chút đói bụng, liền chuẩn bị tìm cái gì đấy để ăn rồi tiếp tục đi, lại đụng phải Hường Tri Dao đang cực kì tức giận.

Hường Tri Dao đang cầm điện thoại di động, không có hình tượng gì hướng về phía điện thoại kêu la.

Nhìn thấy Thẩm Tây Lăng rồi Hường Tri Dao mới cúp điện thoại, “Định đi đâu?”

Giọng điệu rất quen thuộc, giống như bọn họ vẫn là bạn thân thật tốt không cái gì là không nói với nhau. Thật ra thì Hường Tri Dao cũng có không có hận ý gì với Thẩm Tây Lăng, chỉ là vì sự kiện kia trong lòng quả thật có chút không thoải mái, như ghen ở cổ họng, sau mọi người lại tốt nghiệp, mỗi người có cuộc sống riêng, đương nhiên là phải tách ra, cũng không liên lạc thế nào.

“Ăn cơm.”

“Vừa đúng lúc, tớ cũng muốn ăn cơm, cùng nhau đi!”

Đến một nhà hàng nào đó, Thẩm Tây Lăng mới biết nguyên nhân tức giận của Hường Tri Dao, bố của Hường Tri Dao sắp xếp cho cô một đối tượng xem mắt, đủ các loại tuyệt vời thêm im lặng, Hường Tri Dao tức tới mức tại chỗ liền trở mặt, gọi điện thoại cho ông bố mình quở trách một phen.

Thẩm Tây Lăng nghe chỉ muốn cười.

Hường Tri Dao mắng cô thật không hiền hậu.

Còn chưa mang thức ăn lên, Thẩm Tây Lăng lấy cái váy nhỏ mình vừa mua ra cho Hường Tri Dao nhìn, “Thế nào, có phải là rất đẹp không?”

Hường Tri Dao thấy yêu không muốn rời tay, “Mẹ, sao lúc tớ sinh ra thì không có quần áo đẹp như vậy, mỗi lần thấy quần áo trẻ con này, tớ đều cảm giác tớ hồi bé bị thua thiệt nhiều.”

“Vậy cậu đầu thai lần nữa đi, để mẹ cậu sinh cậu ra lần nữa.”

Hường Tri Dao cười, “Mẹ tớ lại nghĩ ngược lại, nếu như có thể, chuyện đầu tiên mẹ tớ làm chắc chắn là nhét tớ lại vào bụng bà ấy.”

Thẩm Tây Lăng lắc đầu một cái, “Sao lại nói thế về bà ấy?”

“Cậu không hiểu rõ đâu.” Hường Tri Dao cuối cùng cũng buông chiếc váy nhỏ, “Về sau tớ nhất định phải sinh con gái, làm bạn chơi cũng được, hơn nữa có nhiều đồ đáng yêu thế này, nghĩ tới việc cho con mình mặc những chiếc váy nhỏ như vậy, đã cảm thấy hứng phấn vô cùng.”

Móng ăn đã bùng lên rồi, Hường Tri Dao không khách khí, trực tiếp cầm đũa ăn. Thẩm Tây Lăng cẩn thận cắt váy nhỏ xong, nghĩ tới bộ dạng An An thấy váy này, đã cảm thấy thỏa mãn.

Hường Tri Dao cũng đang quan sát nét mặt của cô, đột nhiên mở miệng, “Cậu và Đỗ Diên Hằng còn liên lạc không?”

Thẩm Tây Lăng sững sờ, ngơ ngác nhìn Hường Tri Dao.

Hường Tri Dao nhếch miệng, nhìn nét mặt của cô cũng đoán được là bọn họ không liên lạc, do dự một giây, “Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

Kém một giây, Hường Tri Dao muốn nói ra: cậu có biết không, Đỗ Diên Hằng cũng ở thành phố này.....

Nhưng Hường Tri Dao không muốn nói, với chuyện hai cá nhân chia lìa hoặc là ở chung một chỗ, cô không muốn mình là chất xúc tác, bất kể là chuyện của người khác hay là chuyện của mình, cô đều hi vọng là do người trong cuộc quyết định.

Như Hường Tri Dao cô, ban đầu chính cô lựa chọn ở chung một chỗ với Triển Dịch Minh, cho nên hậu quả chính cô gánh chịu, cho tới bây giờ cũng không oán được người khác.

Sau khi ăn cơm xong, Hường Tri Dao không lười kéo Thẩm Tây Lăng tiếp tục mua quần áo, Hường Tri Dao mua liên tiếp mấy bộ quần áo trẻ em, bảo Thẩm Tây Lăng phải đưa cho An An, coi như là quà sinh nhật mấy năm nay, Thẩm Tây Lăng muốn từ chối, nhưng không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận.

Đi dạo thật lâu, thấy thời gian không chênh lệch lắm, cũng nên tạm biệt rồi, Thẩm Tây Lăng đi đón An An.

Trong tay cô cầm nhiều túi, đứng giữa một đám phụ huynh có điểm đặc biệt, còn có người hỏi cô mua quần áo như vậy ở đâu, chất lượng như thế nào, nếu như thấy được, đối phương cũng muốn đi mua.

Thẩm Tây Lăng trả lời cho từng việc.

Triển Hiểu An tan học, thì ôm mẹ một cái, còn chủ động mang đồ cho Thẩm Tây Lăng.

Hôm nay Triển Hiểu An quá ngoan, Thẩm Tây Lăng vốn chuẩn bị về nhà nói cho con gái đây là quần áo cô mua cho con, nhưng không nhìn được, nói thẳng. Triển Hiểu An vô cùng vui vẻ, nhảy lên, mỗi món đồ cũng lấy ra nhìn một chút mới yên tĩnh lại.

“Mẹ, mẹ ngồi xổm xuống đi.” Triển Hiểu An nhìn kĩ quần áo mới của mình rồi mới mở miệng nói với Thẩm Tây Lăng.

Thẩm Tây Lăng rất phối hợp ngồi xổm xuống.

Triển Hiểu An tiến lên trước, hôn lên má Thẩm Tây Lăng, “Mẹ, con yêu mẹ.”

Thẩm Tây Lăng cũng hôn vào má của An An, “Mẹ cũng yêu con.”

Triển Hiểu An cười cực kì rục rờ, “Vậy chúng ta là lưỡng tình tương duyệt* rồi, trên TV nói như vậy.....”

*: Là trong tình yêu, cả hai đều yêu nhau, không có gì miễn cưỡng.

Thẩm Tây Lăng lắc đầu một cái, tâm tình trong lòng rõ ràng đang tốt, bây giờ thì thật sự thì đang tăng lên thêm một chút.

Sau khi về đến nhà, Thẩm Tây Lăng cầm một cốc nước, chuẩn bị uống thuốc.

Triển Hiểu An ngồi chơi một bên, thấy Thẩm Tây Lăng xé một vật như là thuốc, liền chạy tới, “Mẹ, mẹ bị bệnh sao?”

Thẩm Tây Lăng lắc đầu, “Không có, nhưng muốn dự phòng trước, tựa như lúc con tới bệnh viện kiểm tra trước vậy.”

Triển Hiểu An cái hiểu cái không, suy nghĩ trong chốc lát, lại nghĩ tới cái khác, lấy tay sờ bụng Thẩm Tây Lăng, “Mẹ, có phải trong bụng mẹ đang có một em trai hay không?”

Thẩm Tây Lăng run tay một cái, viên thuốc trên tay rơi xuống mặt đất.

Cô nhìn An An, “Con nghe ai nói?”

“Bạn học cùng con a, trong bụng mẹ bạn ấy cũng đang có em trai, nhưng rõ ràng bụng của mẹ bạn ấy cũng giống như mẹ vậy.” Nói xong rất tò mò dùng sức vuốt bụng Thẩm Tây Lăng, “Làm sao em bé có thể sinh trưởng trong bụng nhỉ?”

Thẩm Tây Lăng thở dài ra một hơi, “An An thích có em trai sao?”

Triển Hiểu An hung hăng lắc đầu, “Không thích.”

Thẩm Tây Lăng nhìn An An một lát, không nói gì.

Triển Hiểu An chạy sang bên kia, tiếp tục chơi đồ chơi của mình, nhưng chơi một lát, quay đầu nhìn mẹ, “Con thích có em gái.”

Thẩm Tây Lăng nằm trên ghế salon, cô nghe nói có rất nhiều phụ nữ, cũng sẽ lựa chọn việc sinh 2 đứa hoặc là 3 đứa, dùng phương thức này để bảo vệ gia đình hoàn chỉnh của mình, có nhiều con để giữ lấy chồng, để chồng còn có ý thức trách nhiệm.

Nhưng mà, làm như vậy có phải có vẻ thật đáng buồn hay không?

Cô khom người, nhặt viên thuốc lên, ném vào cốc nước trước mắt, mà cô nhìn chằm chằm vào cái cốc đấy đến gần người.

Triển Dịch Minh lại trở về rất muộn, bởi vì ngày hôm sau là chủ nhật, Triển Hiểu An và Thẩm Tây Lăng vẫn còn trên ghế salon xem tivi. Lúc anh trở về, Triển Hiểu An đứng lúc này la hét: Con muốn xem cái này, cái này hay này, không cho phép đổi kênh.....

Triển Dịch Minh vừa nghe vừa thấy buồn cười.

Ánh mắt Thẩm Tây Lăng nhìn thấy khi anh đi tới, Triển Dịch Minh còn không hề hay biết.

Thẩm Tây Lăng nhìn dáng vẻ anh cũng biết, lại uống rượu, đưa tay vỗ vỗ Triển Hiểu An, “Đi ngủ.”

Triển Hiểu An bĩu môi, uất ức không nói ra được, “Ngày mai con không phải đi học.”

“Trẻ con không cho phép cãi lại.”

Triển Hiểu An thấy bố không có ý định giúp đỡ, lại uất ức hơn, từ trên ghế salon nhảy xuống, đi vài bước quay đầu nhìn mẹ một chút, xem con khổ sở nhiều thế nào, khổ sở nhiều quá a..... Kết quả bố mẹ cũng không nhìn mình.

“Sao lại về trễ như vậy?”. Giọng của cô nghe thấy bình tĩnh, cảm giác mình vờ ngó ngán, liền muốn biết hôm nay sao anh về trễ thế.

“Bữa tiệc.” Anh có chút mệt mỏi, muốn đi tắm ngủ sớm chút, ngày mai có hợp đồng buôn bán.

Thẩm Tây Lăng nhìn anh một hồi, “Bữa tiệc kiểu gì mà uống rượu cần có mỹ nữ ở bên cạnh?”. Ánh mắt của cô không chút sai lệch.

Triển Dịch Minh cúi đầu, phát hiện trên cổ áo mình có một vết đỏ, suy nghĩ một chút rồi giải thích, “Đây là trò chơi của bọn họ, không có cái gì đâu, em cũng đừng để ý.”

Bữa tiệc do đối phương mời khách, mời không ít mỹ nữ tới tiếp rượu, có lẽ ông chủ kia cảm thấy mình thua thiệt, cực kì khó chịu, nhất định phải khiến anh uống rượu giao bôi với một mỹ nữ với việc hôn.

Anh làm động tác chọc cười, để mỹ nữ kia hôn lên quần áo thì tốt hơn, ít nhất so với việc hôn lên mặt còn đỡ hơn nhiều.....

Lời này cũng không tự nhiên có thể nói ra.

Sắc mặt của Thẩm Tây Lăng thay đổi, không thèm để ý..... Dạng phụ nữ muốn cái gì mới không thèm để ý.

Cô đứng lên, tắt tv, đi tới hướng cầu thang.

Cô tức giận, có cảm giác này, anh đuổi theo, kéo tay cô, “Thật sự không có gì, bữa tiệc này người chơi cũng phải phê lên một chút, anh cũng có chừng mực.”

“Triển Dịch Minh, anh thôi đi, mỗi lần anh lấy bữa tiệc làm cái cớ, anh cảm thấy thú vị sao? Tôi nhớ tôi đã nói rõ ràng, tôi ghét nhất là người có quan hệ hỗn loạn không rõ, anh cũng đừng coi là kẻ ngu, muốn chơi thành cái gì mà sẽ lưu lại vết hôn trên quần áo anh chứ. Đúng vậy, có lẽ anh không chủ động, nhưng sẽ không cự tuyệt, dù sao anh cũng không thua thiệt.”

Triển Dịch Minh buông tay cô ra, “Sau này sẽ không như vậy nữa.”

“Về sau?”. Cô cười hừ một tiếng, “Về sau cũng có sau khi chứ? Có một lần thì có hai lần, tôi làm sao sẽ ngu xuẩn tin anh như vậy? Người nào sao không biết anh là hạng người gì chứ, từ lúc học trung học đã có vô số bạn gái, lấy phụ nữ ra đùa giỡn....”

“Câm miệng, tôi ghét nhất người khác xử oan tôi.”

Thẩm Tây Lăng liếc anh một cái, không lên tiếng nữa, trực tiếp tránh ra.

Triển Dịch Minh đứng tại chỗ, suy nghĩ một chút, vẫn đuổi theo, đuổi kịp tới cửa thì Thẩm Tây Lăng dùng lực mạnh đóng cửa lại, khóa anh ở ngoài.

Anh hung hăng gõ vài cái lên cửa, nhưng cô ở bên trong cũng không có chút phản ứng nào.

Một căn phòng khác, Triển Hiểu An nghiêng đầu ra nhìn, hình như bố mẹ chơi trò chơi, cười không ngừng.

Triển Dịch Minh quay đầu nhìn thấy con gái cười, nhưng không nhìn được bật cười, đi tới, ôm con lên, sau đó đưa lên giường, “Ngủ, nếu không sẽ thành đứa trẻ không nghe lời đấy.”

Triển Hiểu An hí mắt nhìn bố, cảm thấy chơi thật tốt, bố và mẹ đang chơi trò chơi.

Triển Dịch Minh lắc đầu một cái, chuẩn bị đi ra ngoài, rồi lại xoay người đi tới trước mặt con gái, “Hôm nay mẹ đi đâu vậy?”

Triển Hiểu An lắc đầu.

“Mẹ có cái gì khác biệt không?”

Triển Hiểu An lắc đầu một cái, sau đó lại gật đầu một cái.

“Con hỏi là trong bụng mẹ có em trai hay không, sắc mặt mẹ liên thay đổi, giống như ngã bệnh vậy.”

Người Triển Dịch Minh cứng lại một chút, “Mẹ có nói gì không?”

Triển Hiểu An lắc đầu một cái, “Không có, mà con hỏi mẹ có phải bị bệnh hay không, mẹ nói không có, nhưng sắc mặt mẹ không tốt.” Nói xong nghiêng đầu, bộ dạng rất khó hiểu, “Nhưng rõ ràng mẹ có uống thuốc, còn nói không phải vì ngã bệnh mà uống....”

Triển Dịch Minh khắc sau trong lòng, trong miệng đầy khí, dỗ An An ngủ xong, anh đi ra khỏi phòng con gái, tay đặt cạnh nhau, ở trên tường đánh một quyền.

Không phải ngã bệnh mà uống thuốc....

32. Chương 32

Triển Dịch Minh không có ở đây những ngày này, Thẩm Tây Lăng thì mỗi ngày từng bước làm quen với cuộc sống này, lúc cô ở một mình, cô muốn mở miệng nói, cũng không biết ai muốn nói chuyện, nhưng lại rất muốn nói chuyện, cũng không có đối tượng nào. Cô mua ít đồ về nhà, hi vọng có thể cùng nói chuyện với mẹ một chút, nhưng mẹ chỉ nói cho cô biết, vợ chồng phải thông cảm cho nhau, như vậy mới làm cho gia đình hạnh phúc.

Cô không muốn nghe mẹ nói đến những lời này, mỗi ngày gặp phải nửa kia bất đồng, dựa theo nguyên tắc làm việc giống vậy, chỉ có thể thất bại thảm hại.

Lúc học đại học, có một buổi tối, cô nằm trên giường, nghe chương trình radio buổi tối phát ở trường, trong đó có một cô gái gọi điện thoại tới.

Cô gái nói: Mẹ tôi cả đời khổ cực vì tôi, khi đó tôi nói với bản thân mình rằng, tôi nhất định phải nghe lời mẹ. Mẹ nói với tôi, trong công việc phải học được sự tha thứ, đối với đồng nghiệp thì phải kiên nhẫn, sau

đó tôi trở thành người có tính tình tốt nhất trong công ty, nhưng cũng là người có công việc mệt mỏi nhất, khi đồng nghiệp có việc gấp, trực tiếp đem toàn bộ đổ lên đầu tôi, tới lúc thăng chức thì không nói gì với tôi. Sau khi kết hôn, mẹ nói cho tôi biết, phải hiểu cho chồng, phải bao dung cho anh ấy, tôi một lần lại một lần tha thứ chồng tôi ngoại tình bên ngoài, cho anh một lần rồi lại một lần cơ hội, sau đó, anh ta càng lộ liễu hơn, rồi cuộc tôi mắc chứng cuồng loạn rống lên với anh ta, thế nhưng anh ta lại nói với tôi là một con điên.... Mẹ chồng thì nói tôi không tốt, để cho con trai bà ta biến thành như vậy, tới bây giờ, tôi đã không biết tôi nên sống thế nào....

Thẩm Tây Lăng nghe được đoạn nói chuyện đó, cực kì hi vọng bày tỏ lý tưởng của mình, cô nhất định sẽ không trở thành người phụ nữ như vậy, nhưng trên thực tế chuyện bức tới, vẫn phải thỏa hiệp. Tựa như bây giờ cô rõ ràng không muốn làm gì, nhưng thời điểm đón An An sắp tới, cô cũng phải đuổi đi qua, nơi nào mà có thể lấy ý chí của chính cô được chuyển giao.

Đón An An về, có người nói chuyện với cô, cô cũng thoải mái chút. Nhưng đến lúc cô phát hiện ra, mình đang đi xuống, sẽ hoàn toàn coi An An làm duy nhất trong cuộc đời mình. Trước kia cô thấy có mấy người phụ nữ coi con mình là toàn bộ thứ, có lẽ thật là như vậy, trong cuộc đời chỉ có được đứa bé này, nếu như trong đời vẫn còn những thứ yêu thích hứng thú khác, đứa bé chỉ trở thành một bộ phận, cũng không đến nhiều như vậy, một người muốn chết muốn sống.

Cô vẫn nhìn An An chơi, lần này cô bé lại có ý kiến, “Mẹ, mẹ đừng nhìn con nữa.... nếu không con sẽ phá đồ chơi mất.”

Một câu nói, suýt nữa khiến Thẩm Tây Lăng muốn khóc.

Về không vui trên mặt An An rõ ràng như thế, giống như người đàn ông kia: chuyện của anh không cần em lo.

Bàn tay đặt trên ghế salon, cô nhìn phòng khách trống trải, suy nghĩ nhiều tìm một chỗ hoang vắng khóc một hồi.

“An An.....”

“Dạ?”

“Đếm một chút ẹ nghe đi, để mẹ kiểm tra một chút, con có học không.”

“Được ạ.” Lúc này An An nói chuyện thì tốt hơn, “1,2,3,4,5,6.....”

Thẩm Tây Lăng vẫn nghe, cảm giác mình đau xót trong lòng tới một mức nhất định, nhưng vẫn muốn nghe âm thanh của con cho có chút an ủi.....

Triển Dịch Minh trở về tương đối sớm, khi đó Thẩm Tây Lăng vẫn còn rửa rau, cơm đã nấu xong, còn chưa xào rau. Cô nghe bên ngoài tiếng kêu Bố của An An, lập tức từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy anh, thật sự có chút không ngờ.

Cô dùng khăn lau tay, “Hôm nay sao lại về sớm vậy?”

Triển Dịch Minh nhìn cô một cái, “Trở lại lấy ít đồ, tí nữa ra sân bay.”

Tiếp anh đã đi tới tầng hai. Thẩm Tây Lăng đứng tại chỗ, suy nghĩ trong chốc lát rồi đi theo, thấy anh thu dọn đồ đạc, liền mở miệng, “Đi công tác sao?”

“Ừ.” Động tác trên tay của Triển Dịch Minh không dừng lại, đầu cũng không quay lại.

“Đi bao lâu?”

“Ba ngày.”

“Công ty rất bận sao?”. Cô đi tới, vốn muốn nói với anh rằng có 2 bộ quần áo đang ở cửa tiệm giặt là, muốn đi lấy về không.

“Hỏi cái kia nhiều làm gì, dù sao em cũng không hiểu.” Triển Dịch Minh đóng vali lại kéo đi, sau đó lại đi tới thư phòng cầm ít đồ.

Thẩm Tây Lăng một hơi dừng ở cổ họng, cắn môi, đề tâm trạng không vui trong lòng, khi anh lần nữa đi tới đây, nhỏ giọng mở miệng, “Ăn cơm rồi đi! Cũng chỉ có mấy món xào thôi.”

“Tôi trẻ em chịu trách nhiệm được sao?”

Cái giọng nói quái gở của anh cuối cùng cũng khơi lên sự khó chịu của cô, “Anh ăn thì ăn, không ăn thì không ăn, bày sắc mặt cho em làm cái gì, em không nợ anh cái gì.”

Ai biết cô nói chưa dứt lời, lời cô vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Triển Dịch Minh liền thay đổi, cứ như nhớ lại xem trước kia cô có thiếu tiền anh không vậy, “Không phải em nợ anh sao?”. Anh đến gần cô, sắc mặt lo lắng, “Chắc là em không nợ anh cái gì....”

Thấy anh càng lúc càng đến gần cô, không khỏi đẩy anh ra một phen, “Đừng có ở ngoài không vui vẻ mà quay lại tìm tôi, cũng đừng cho tôi giống như những người phụ nữ bên ngoài của anh sẽ dụ dỗ cưỡng hiếp anh, đừng cho rằng tôi dễ bắt nạt như vậy.”

Mặt mày Triển Dịch Minh thoáng qua một tia trào phúng, “Thẩm tiểu thư, mục đích của em chính là để người khác dụ dỗ cưỡng hiếp em, anh có tài đức gì mà dám yêu cầu em dụ dỗ cưỡng hiếp anh, chỉ cần em không mặt nặng mặt nhẹ với anh, anh đã cảm thấy rất vinh hạnh rồi.”

“Bây giờ anh đang dùng giọng điệu kì quái để nói.”

“Hai người chúng ta rốt cuộc người nào quái gở đây, mỗi lần anh trở lại thì em lại lộ ra sắc mặt không kiên nhẫn, hồi lung tung này nọ, bộ dạng như anh nợ em, tìm mọi cách tra hỏi anh....”

Thẩm Tây Lăng tức giận không phát ra được, cô cũng không có sở trường cãi lộn, còn lại hai người mặt đối mặt cãi vã, đột nhiên cảm thấy buồn cười, ở chỗ này tranh luận nhiệt tình cái gì chứ.

Cô để mình bình tĩnh lại, liếc nhìn anh thu thập xong hành lý, “Vậy anh cầm đồ cút đi, như vậy không cần nhìn bộ mặt ghét bỏ của tôi mà anh không thích rồi.....”

Cô đi qua anh, không thắng nổi cái vã thì trốn tránh, chẳng lẽ cô không có chút tiến bộ nào sao? Vẫn giống như một con rùa, vừa gặp chuyện phá vỡ gì, lập tức liền trốn vào trong mai rùa. Trước kia muốn tìm một người đàn ông, bảo vệ mình thật tốt, không để mình đau, không để mình uất ức, không để mình khổ, cũng không để mình rơi nước mắt..... Những ý tưởng tuyệt vời, tốt đẹp tới mức cô cảm giác mắt mình đã bắt đầu cay cay.

Triển Dịch Minh nhìn không quen bộ dạng không sinh khí của cô, một tay bắt cô lại, “Chạy nhanh như vậy làm cái gì? Sở thích của anh thay đổi rồi, bây giờ chỉ muốn nhìn bộ dạng ghét bỏ của em.”

Thẩm Tây Lăng dùng sức gạt tay anh, thoát không khỏi tay anh, dùng chân đi đá. Trong thời gian này, cô cực kì bất mãn với cuộc sống bây giờ, nội tâm đã đè nén đến cực hạn. Triển Dịch Minh căn bản không thấy đau bởi cô đá chân, vẫn đứng ở nơi đó cho cô đá, giống như sức lực cô chẳng là gì, vẫn không đủ thương được anh chút nào, tất cả những gì cô đang làm đều vô dụng.

Nhận thức được thế này, khiến ngọn lửa trong người cô bốc cháy lên, bắt đầu cánh tay anh liền cắn lên, dùng sức, nhất định phải làm cho anh đau.

Triển Dịch Minh hít vào một hơi, cũng trong cơn giận dữ, lôi cô đến bên giường, một phen đẩy lên.

Trên môi cô cũng có vết máu, không nhiều lắm, nhưng nhìn một cái cũng thấy rõ. Có thể thấy cô dùng nhiều lực, còn có thể cắn xuyên qua quần áo của anh.

Cô cười về phía anh, rất quỷ dị.

Triển Dịch Minh nhìn cô chằm chằm, lúc cô chuẩn bị đứng dậy thì lại đè cô xuống giường, đôi tay lại đè hai tay của cô, không thể nhúc nhích. Sau đó hôn cô, liếm vết máu trên môi cô. Cô dùng chân đá anh, anh cũng không thèm quan tâm.

“Cút....”

Liên không, anh giữ cô thật chặt, coi cô như con dê con mặc cho anh chiếm đoạt....

Rốt cuộc cô đã gặp phải một người đàn ông như thế nào? Anh ở bên ngoài có cuộc sống xa hoa trụy lạc, mỹ nhân làm bạn, mình thì ở nhà nửa chết nửa sống giặt quần áo chăm con, sau đó khi anh trở về mình vẫn không thể hỏi anh ở bên ngoài làm cái gì.....

Cô cũng chỉ là một kẻ ngốc.

Cuộc sống như thế, khi nào mới là tận cùng, lúc nào thì mới có thể đi xa.....

Đây không phải là cuộc sống cô muốn, cũng không phải là cuộc sống cô nghĩ tới, nhưng cô có thể làm sao bây giờ đây, có thể làm sao đây?

Nước mắt lã tả rơi xuống, chính cô cũng cảm giác mình sống không có ý nghĩa gì.

Trong miệng Triển Dịch Minh cảm thấy vị mặn chát, dừng lại động tác xé rách quần áo cô. Anh buông tay cô ra, cô lại không giãy giụa gì, mắt ngơ ngác nhìn anh, không nói lời nào, nước mắt vẫn chảy, không tiếng động tổ cáo cuối cùng anh làm những gì.....

Anh nhìn thẳng mặt cô, cô cứ không tình nguyện như vậy sao?

Từ trên người cô, lúc nào anh muốn dùng phương thức này đi ép buộc cô. Cái này với bạo lực gia đình khác nhau chỗ nào đâu.....

Không muốn nhìn thấy gương mặt cô như vậy, cũng không muốn thấy bộ dạng uất ức của cô, anh đá mạnh vào tủ một cái, lúc này mới xách vali đi ra cửa....

Tiếng bước chân ngày càng xa, càng ngày càng xa, sau đó biến mất.....

Cô nằm ở trên giường, lộ ra nụ cười cực kì thê lương.....

Triển Dịch Minh đi mấy ngày này, cuộc sống của Thẩm Tây Lăng không có gì thay đổi, cái không vui duy nhất chính là Triển Hiểu An ngày ngày cứ kéo tay Thẩm Tây Lăng hỏi: lúc nào thì bố về hả mẹ, con muốn bố, con rất nhớ bố..... mua cho con socola.....

Thẩm Tây Lăng vì câu nói sau cùng của Triển Hiểu An mà bật cười, thì ra bọn họ trong lòng Triển Hiểu An cũng không bằng socola ngọt ngào.

Cô phiên dịch một tài liệu xong, mới phát hiện trong hòm thư có một email mới, mở ra xem, mới phát hiện là một bạn học đại học nào đấy kết hôn, có ai ở trong thành phố rảnh rỗi liền tới, thuận tiện nhờ một chút. Nghĩ đạo này đang nhằm chán, Thẩm Tây Lăng chỉ do dự một lát, liền quyết định đi.

Việc đầu tiên là cô nhờ ai đón Triển Hiểu An, sợ nhất chuyện lần trước không có ai đi đón, dù con gái không tìm không phổi cũng không để ý gì.

Email hiện thời gian là ngày hôm qua gửi, bây giờ cô mới nhìn đến.

Suy nghĩ một chút, bỏ mỹ phẩm ra, cởi quần áo mình xuống, sau đó thay. Thật lâu rồi không xuất hiện trước mặt nhiều người, cô không biết mình nên mặc cái gì, giăng co một hồi mới thay một bộ váy hài lòng.

Nhìn mình trong gương, lúc này cô có chút hài lòng.

Trước khi ra cửa còn nhìn mình nhiều lần, nhìn thấy sự phản chiếu của người cũng sẽ dừng lại nhìn một chút. Trước kia Hướng Tri Dao đã nói tự bản thân có thói quen đi đâu cũng trang điểm, kết quả là tật xấu trang điểm như thiếu phụ nhiều tuổi có chồng vẫn không thay đổi.

Cầm túi đi ra cửa.

Địa điểm tổ chức đám cưới là một khách sạn trong thành phố, không nhìn ra đẹp hay xấu, nhưng nhìn qua cũng thấy được, Thẩm Tây Lăng ở bên ngoài cửa khách sạn, gặp không ít bạn học trước kia, tất cả mọi người chào hỏi, khen ngợi lẫn nhau, có khí chất rồi, hoặc là hỏi thăm cuộc sống bây giờ trước kia, đã kết hôn chưa, hay là vẫn độc thân như cũ, cười đùa làm cho người ta nhanh thành người mai mối, để ỉnh thoát khỏi hàng ngũ độc thân.....

Nhiều bạn học đứng chung một chỗ, hợp thành một đoàn nhỏ vậy, Thẩm Tây Lăng không ngờ mình cũng thích không khí thế này, nghe họ nói chuyện về cuộc sống của mình cũng cảm thấy vui vẻ.....

Một lát sau, người đến càng nhiều hơn.

Hướng Tri Dao đến, không khỏi khiến người ta giật mình, không ít bạn học đi lên, “Nghe nói cậu làm mình tỉnh rồi, ai, nể mặt kí tên đi....”

“Được, đưa bút đây, tớ kí lên mặt cậu, thuận tiện kéo cậu ra ngoài trưng bày.” Hướng Tri Dao cười lôi kéo cô bạn kia, “Cậu chạy cái gì mà chạy....”

Chỗ Hướng Tri Dao xuất hiện, không khí ở đó luôn luôn vui vẻ như vậy.

Thẩm Tây Lăng cười không ngừng.

Hướng Tri Dao ở bên kia trêu đùa vài câu, liền đi tới hướng Thẩm Tây Lăng, “Ai, cậu không cần ăn mặc kiểu đẳng hoàng lúc nào ra ngoài đâu. Bây giờ không lộ, qua mấy năm liền lộ ra ngoài.....”

Thẩm Tây Lăng cười, “Cậu cứ cho rằng là vóc người tớ không bằng cậu đi.” Nói xong đi sang nhéo vào eo Hướng Tri Dao, “Nên cân bằng như vậy chứ?”

Hướng Tri Dao quan sát Thẩm Tây Lăng một phen, “Lần trước cũng thấy cậu gầy, lần này nhìn, quả nhiên vẫn gầy. Chồng cậu có tiền như vậy, cậu cho anh ta tiết kiệm làm gì a..... dùng đi, dùng nhiều vào, quẹt thẻ của anh ta đi.”

“Cậu dạy bảo người ta làm như thế sao?”

“Có tiền để làm gì mà không tiêu?”

Thẩm Tây Lăng cảm giác tư tưởng của mình và Hướng Tri Dao vẫn luôn không cùng một trục.

Đang âm ỉ, cô dâu cùng chú rể đi ra, bởi vì mọi người trước kia là bạn học, cặp đôi cô dâu chú rể cũng không khách khí, thu lại tiền mừng, mạnh bảo mở miệng, “Bạn học cũ ơi, đừng trách bọn tớ vô tình, hôm nay tiếp đãi các cậu mà đúng là có phân biệt đối xử, kết hôn rồi, bây giờ đi vào đi, cứ ăn uống tưng bừng đi, về phần những người độc thân.... Xin lỗi, để các cậu chờ lâu chút, ai bảo các bạn độc thân, chúng tớ muốn chung không khí với những bạn kết hôn, trước tiên để không khí các bạn độc thân ở bên ngoài thanh lọc đã.”

Nói xong người bên ngoài lũ lượt một mảnh....

Nhưng mặt mày mọi người cũng cười.

Cô dâu trước kia là một người thích chơi đùa, vì vậy tình huống hôm nay mặc dù hơi đặc biệt chút, nhưng mọi người rõ ràng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Cô dâu nhìn mọi người, “Đừng nghĩ tới việc lừa bịp mà trót lọt, ai kết hôn trong đám bạn học, tớ đều nhớ!”. Nói xong lập tức đẩy Hướng Tri Dao ra, “Như thế nào lại không nghe hiểu tiếng người rồi, cậu là gái ế không ai thèm lấy, chớ gặt tớ.....”

Hướng Tri Dao cắn răng nghiêng lợi, “Lúc tớ kết hôn, cậu nhất định sẽ chết.”

“Ai nha, tớ chờ.....”

Tất cả mọi người cười ầm lên, biết cô dâu chỉ đùa một chút, sẽ không đùa quá mức.

Thẩm Tây Lăng thoả mái thông qua, sau khi tiến vào, xoay người, còn thấy Hướng Tri Dao ở chỗ đó đang cùng với cô dâu 1 câu tớ nói 1 câu cậu nói, hồi học đại học hai người là đối thủ cạnh tranh, tranh tài các loại, xem ra đến bây giờ vẫn không có thay đổi gì....

Thẩm Tây Lăng lắc đầu một cái, nghĩ tới đi tới hôn lễ này không có uống phí, nếu không phải bỏ lỡ màn này thì thật đáng tiếc.

Cô đứng một lát, cảm thấy thật tốt.

Đứng một chỗ hơi mệt, cô rất lâu không đi giày cao gót 10 phân, luôn có điểm không thích ứng, muốn tìm chỗ nào để ngồi, quay đầu nhìn về Hướng Tri Dao, nhưng lại đứng tại đây.

Sau lưng Hướng Tri Dao, một người chậm rãi đi tới.

Anh mặc âu phục màu kem, màu sắc không hề thâm thúy, thậm chí có chút nổi, nhưng lại bị khí chất của anh đè nén. Anh lộ ra nụ cười nhạt, hết sức nhu hòa, giống như anh không thay đổi, cho tới bây giờ vẫn là người thiếu niên kia, chưa tiến vào tranh chấp xã hội, không gặp phải những gian khổ, vẫn là Đỗ Diên Hằng có nụ cười thuần khiết.

Cô cảm thấy huyết dịch toàn thân mình ngừng chảy, trong cổ họng nhiều ngôn ngữ hỗn độn, nhưng vẫn ngơ ngác nhìn.

Cô nhìn thấy, cô dâu đóng cửa lại không cho Đỗ Diên Hằng vào.

Người độc thân nhốt ở ngoài cửa.

33. Chương 33

Thẩm Tây Lăng đi tới nhà bố mẹ mình, đón Triển Hiểu An về, tật xấu của Triển Hiểu An lại bùng phát, đang chơi vui vẻ với ông ngoại, không vui mừng tí nào bị Thẩm Tây Lăng quấy rầy, Thẩm Tây Lăng dỗ nửa ngày, Triển Hiểu An cũng không chịu đi, khiến cô rất khó xử.

“Triển Hiểu An, bố con mua socola cho con.” Thẩm Tây Lăng ra đòn sát thủ.

Triển Hiểu An vừa nghe, bỏ lại món đồ chơi, “Ông ngoại, ông từ từ chơi đi, cháu trở về xem bố một chút, bố mà không thấy cháu, nhất định sẽ nghĩ tới cháu....”

Thẩm Sơ Văn: đứa cháu gái này....

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới dắt con gái về nhà.

Triển Hiểu An nắm tay Thẩm Tây Lăng, còn vừa đi vừa hát. Thẩm Tây Lăng rất nhanh phát hiện ra tâm tình Triển Hiểu An rất tốt, socola có ma lực lớn như vậy sao?

“An An rất thích socola?”. Thẩm Tây Lăng không nhịn được mở miệng.

Gắng sức mà gật đầu, “Rất thích rất thích.”

“Vậy giữa bố và socola, con thích gì hơn?”

Cô bé suy nghĩ nửa ngày, “Bố.”

Thẩm Tây Lăng cảm thấy có chút vui, ít nhất con gái chưa hoàn toàn yêu vật chất quá.

Kết quả Triển Hiểu An lại nói, “Có bố tự nhiên sẽ có socola. Hơn nữa đã có bố, không thể đổi.”

Quan điểm này khiến người ta có chút tò mò, “Cái gì mà bố không thể đổi?”

“Bố chỉ có một thôi!”. Triển Hiểu An tình ý đương nhiên.

Thẩm Tây Lăng nhìn con gái mình, “Mẹ con cũng chỉ có một thôi.” Dùng ngón tay chọc vào trán con gái.

Triển Hiểu An lấy tay xoa trán, “Có một cô nói muốn làm mẹ con..... vậy có nghĩa là mẹ không chỉ có một.....”

Cho dù âm thanh của con gái ngày càng thấp, Thẩm Tây Lăng vẫn nghe được đoạn phía sau. Nụ cười trên mặt cô cứng đờ, ngồi chồm xuống, nhìn thẳng con gái, “Cô nào? Nói ẹ, làm sao con biết cô kia.”

“Lần đó bố đưa con đi chơi, gọi mẹ cùng đi, mẹ không đi. Con với bố cùng đi dạo, bên trong có nhiều cây, rất đẹp. Sau thế nào nhỉ, bố nói có một cô sẽ tới cùng chơi với con, sau đó không đến bao lâu thì cô kia tới, dáng dấp của cô ấy rất xinh đẹp.” Triển Hiểu An cúi đầu nhìn ngón tay mình, sau đó lại nhìn mẹ, “Cô kia muốn làm mẹ con, mà con không đồng ý.”

Triển Hiểu An nhìn mẹ rồi cười, xem bé láu lỉnh.

Thẩm Tây Lăng đứng lên, sờ sờ đầu con gái, “Như vậy à.....”

“Lần sau con bảo mẹ cùng đi, mẹ không thể không đi, nếu không con liền....” Suy nghĩ một chút, cũng không nói về sau, “Dù sao mẹ nhất định phải đi.”

Thẩm Tây Lăng đứng ở ven đường, gọi xe taxi, mình và con gái cùng nhau đi vào trong xe.

Cô nghiêng đầu, không để cho con gái nhìn thấy nét mặt bây giờ của mình. Triển Dịch Minh, anh khinh người quá đáng, còn dám dẫn người tính tới trước mặt con gái, không coi cô ra gì.

Tay của cô nắm thành một cục, mắt nhìn chăm chăm ra ngoài, đi qua nhiều công trình, cây cối cũng lui về phía sau.....

Xuống xe, trả tiền, Thẩm Tây Lăng dắt Triển Hiểu An chậm rãi trở về.

Cô bé vì bố trở về mà cảm thấy vui vẻ, “Mẹ, mẹ nói xem bố có mua quà con không.”

“Có chứ, bố rất chiều con.”

Triển Hiểu An cười hắc hắc, “Con cũng chiều bố lắm.”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của con gái, trong lòng cô có chút khó chịu, đi sờ đầu con gái lần nữa, động tác này, mang theo tính trấn an, giờ phút này cũng đang trấn an chính cô.

Vừa mới về đến nhà, Triển Hiểu An liền xông tới, nhảy tới trong ngực Triển Dịch Minh, “Bố, con rất nhớ bố.”

Thẩm Tây Lăng đứng cách đó không xa, nhìn hai bố con. Anh vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn nhỏ giọt, trên cổ dính mấy giọt nước, đang chảy từ cổ xuống.

Không thể không chế, cô lại nghĩ, anh trở về đã tắm, có phải muốn tẩy đi dấu vết hay không? Anh nói anh đi công tác ba ngày, kết quả bốn năm ngày mới về, rốt cuộc anh quá bận rộn hay là anh đã sớm trở về nhưng không về nhà?

Rõ ràng hành vi của anh có thể sử dụng làm lý do bình thường thuyết phục bản thân mình, nhưng cô theo bản năng lựa chọn cái xấu nhất, cô biết mình nghiêng về quỹ đạo rất đáng sợ.

Triển Dịch Minh thực sự mua cho Triển Hiểu An không ít đồ, Triển Hiểu An thét lên chạy về phòng nhìn, chạy so với lúc bình thường nhanh hơn, Triển Dịch Minh đứng tại chỗ vừa lắc đầu cười vừa bảo Triển Hiểu An cẩn thận một chút, chớ làm rơi.

Thẩm Tây Lăng cảm giác mình từ đầu đến cuối cũng chỉ đóng thân phận của khách.

“Hôm nay có chuyện gì quan trọng vậy?”. tầm mắt của Triển Dịch Minh dừng trên người cô, nhìn dáng dấp, ăn mặc tử tế, không có đi đón An An mà để ở nhà bà ngoại, tất cả hành động này chứng minh rằng hôm nay cô có chuyện.

Cô nhìn anh một cái, bình tĩnh kiểm chế, “Em không thể có chuyện quan trọng sao?”

“Em có thể có chuyện gì quan trọng cơ chứ.” Anh nhíu mày, bây giờ cô không có công việc, chuyện quan trọng nhất là chăm sóc An An cho tốt, chuyện nào quan trọng hơn chứ?

Ngay sau đó cô nhìn anh, vốn cau mày, vào lúc này cũng đang quan sát anh một hồi rồi cười, “Tôi có hay không có chuyện quan trọng phải nói cho anh biết sao? Triển Dịch Minh tiên sinh.”

Cô cười lên thì má phải có một má lúm đồng tiền nhỏ, vốn ẩn áp đáng yêu, giờ phút này lộ ra má lúm đồng tiền chỉ có vẻ quỷ dị khác thường.

Triển Dịch Minh thấy thái độ này của cô không giải thích được nên có chút không thoải mái, “Anh chỉ tùy tiện hỏi một chút.”

“Đúng vậy, tôi cũng chỉ tùy tiện trả lời anh mà thôi, anh không cần lộ vẻ nghiêm trọng cỡ nào.” Hai bên hỏi nhau cũng xem nhẹ, chỉ là muốn khiến anh khó chịu thôi.

Thấy giọng nói với vẻ mặt cô có phần không đúng, anh suy tư chốc lát, “Em gặp phải chuyện gì?”

Thẩm Tây Lăng đi tới, ngồi lên ghế đối diện Triển Dịch Minh. Cô nhẹ nhàng nâng chân lên, hai chân vắt chéo, ngồi xuống thì vấy có chút ngẫn, nổi bật đôi chân mảnh khảnh mỹ lệ.

“A, cũng không có gì. Hôm nay đi ngang qua một quảng trường, thấy mấy đứa trẻ đang biểu diễn xếc, đứa bé lớn nhất cũng chỉ hơn An An có một hai tuổi mà thôi, nhưng đứa bé đó ngồi trên ghế, đầu nhét vào hòm sắt, khiến đứa trẻ bên ngoài cho lưỡi lê* đi vào, giống như ma thuật chiếu trong tivi vậy, nhưng đạo cụ của mấy đứa trẻ đó vẫn bản vừa thô. Mấy đứa đó mặc rất rách nát. Lúc đấy, em đứng ở bên đó, chỉ dừng lại mấy giây, nhanh chóng rời đi. Em nghĩ, họ biểu diễn như vậy, để người vây xem cho tiền, người vây xem ném càng nhiều tiền, các em đó kiếm càng nhiều tiền, người phụ trách các bé đó càng vui mừng, đối với các bé đó tốt hơn chút. Nhưng nếu không có khách xem, họ cũng không cần làm những chuyện nguy hiểm này. Nhưng những ngày xem thấy những đứa trẻ kia đáng thương như vậy, tất cả đều sẽ cho tiền. Mà người phụ trách thấy có tiền, vì vậy bắt các bé đó biểu diễn nhiều hơn. Thậm chí, sẽ xuất hiện càng ngày càng nhiều các đứa trẻ nhỏ đi ra ngoài làm xiếc..... anh nói xem, rốt cuộc nên đưa tiền là tốt hay không phải trả tiền?”

*Lưỡi lê là vũ khí lạnh giống cây thương nhưng nhỏ hơn nhiều và thường lấp vào các khẩu súng trường tấn công và chiến đấu.

Không trả tiền, trong lòng khó chịu, cho, giống như giúp người xấu làm điều ác.

Triển Dịch Minh quan sát cô, rất rõ ràng, chuyện những đứa trẻ này không phải là nguyên nhân khiến thái độ của cô như thế, nhưng anh vẫn phớt lờ hợp mở miệng, “Có cho hay không thì như thế nào, dù sao ai cũng phải chết, cũng ảnh hưởng nhiều tới em.”

Thẩm Tây Lăng cười lần nữa, chu kỳ sống tuần hoàn này, cũng không hẳn là thế, tựa như cuộc sống cô bây giờ.

Bởi vì sợ không bỏ An An được, vì vậy chọn rời đi, biết mình có một ngày sẽ thoát khỏi cuộc sống bây giờ. Sau đó lại lựa chọn quay về, sau khi trở lại vì con với nguyên nhân khác, lựa chọn kĩ sẽ cư xử tốt cuộc hôn nhân này. Có ý định đối đãi tốt, vì vậy bắt đầu yêu cầu anh bỏ ra, đối với con, đối với gia đình này, đối với cô, đối phương lại không đáp ứng lại yêu cầu của cô, vì vậy lại không cân bằng.....

Sau lại không thăng bằng, nghĩ tới cũng không phải là việc tan vỡ, mà phải nghĩ tới con. Cô phải suy nghĩ, đã thử bày tỏ cảm xúc của mình, nhưng tâm tình bố mẹ bản khoán, thậm chí còn phải nghĩ nhiều hơn.....

Đây không phải là chu kỳ sống tuần hoàn sao?

Cô cảm giác mình có chút mệt mỏi, mở miệng cũng không muốn. Muốn ngủ, cái gì cũng không muốn hỏi, cái gì cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

“An An sẽ nghỉ học, sau đó sẽ thuê bảo mẫu hoặc là để An An bên bố mẹ anh, tôi nghĩ tôi nên có công việc của mình, tôi cũng cần có cuộc sống của mình.” Cô bình tĩnh nói ra, chính cô cũng kinh ngạc.

Vốn cho là cô sẽ quát lên với anh.....

Xem ra, quả thật cô cũng bắt đầu biến mình đối trá.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn cô, “Làm sao lại nghĩ tới việc này?”

“Anh biết rồi đấy, tôi vẫn luôn muốn ra ngoài làm việc.”

“Anh đang hỏi em, tại sao hôm nay lại nghĩ tới, cái gì kích thích em suy nghĩ như vậy.” Anh nhìn cô, tay nắm vào thành ghế salon, vẻ mặt khế tức giận.

Cô cúi đầu, nhìn ngón tay mình, động tác này giống với An An, lúc đang suy nghĩ, thích nhìn tay của mình, đi quan sát đường vân trên ngón tay.....

Tâm tình của mình đã bị đè nén, không có chuẩn bị cái với anh hay làm ra hành động khác, nhưng hình như anh không có ý định yên tĩnh qua ngày.

Cô ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười cười khuôn tốt nhất, “Tôi cũng cần phải thông báo giống như anh sao?”

“Thái độ này của em là sao?”

“Thái độ gì?”. Cô lặp lại, “hừ” một tiếng, “Cũng giống như thái độ của anh thôi, không phải anh không thích tôi hỏi chuyện của anh sao, vừa đúng, tôi cũng rất ghét anh hỏi tôi về chuyện của tôi. Cũng coi như là huề nhau đi. Như vậy cũng tốt, có cảm động lây phía sau, về sau tôi sẽ không hỏi tới chuyện của anh nữa. Tùy anh có cuộc sống bên ngoài thế nào, tôi cũng không hỏi.... cho nên, anh cũng đừng hỏi tôi.”

“Anh đã nói qua với em, anh đang làm việc....”

“Đúng vậy, anh là đang làm việc. Tôi đi về muộn, cũng là anh đang làm việc. Trên cổ áo dính vết son môi cũng là vì công việc. Trên quần áo có dính mùi nước hoa, vẫn là vì công việc. Anh chỉ vì công việc của anh thôi mà cực kì vĩ đại, bồi ăn bồi uống...” Cô tạm ngừng, nhìn anh.

Anh nhìn cô chăm chăm, vung tay lên, tất cả những thứ trên khay trà rơi xuống mặt đất....

“Em trở lại đã tìm anh tra, nói đi, rốt cuộc em muốn làm cái gì.....”

An An nghe thấy tiếng, từ trên tầng chạy xuống, thấy Thẩm Tây Lăng hét lên với Triển Dịch Minh, “Tôi muốn làm cái gì, tôi có thể làm cái gì, trên người tôi không phải dán nhãn nhà họ Triển các người sao, anh nói xem tôi có thể làm gì, không phải tôi bị các người trói chặt sao?”

Nét mặt của cô quá mức dữ tợn, An An thấy bố và mẹ mình đang cãi nhau.

Bé có một người bạn, bố mẹ luôn cãi nhau, sau đó bố bạn ấy cũng đi, mẹ cũng đi, bạn ấy đành phải sang bên bà nội....

An An “Oa” một tiếng, khóc lớn lên, “Bố mẹ đừng cãi nhau.....”

Nhìn thấy An An khóc, hốc mắt Thẩm Tây Lăng liền đỏ, chạy tới ôm An An, “Đừng khóc, đừng khóc, ngoan nào, mẹ ở chỗ này, bảo bố đừng khóc.....”

34. Chương 34: Chương 34 (1)

Buổi tối hôm đó, Thẩm Tây Lăng dỗ An An ngủ, an ủi con gái. Triển Hiểu An vẫn nắm tay mẹ, “Mẹ không được đi.”

Tay của Thẩm Tây Lăng vẫn bị Triển Hiểu An nắm, mặc dù con gái ngủ thiếp đi rồi tay vẫn không bỏ ra.

Thẩm Tây Lăng nhìn chăm chăm vào trần nhà, trong tầm mắt tối đen như mực. Cô cảm thấy nếu như là trẻ con thì thật tốt, buồn thì khóc, liền có người đến dỗ. Khó chịu cũng khóc một chút, tự nhiên có người tới yêu.

Trưởng thành mới không được, khóc cũng không thể, người khác chỉ cảm thấy mình yếu đuối không thật, ai nguyện ý tới dỗ, cưng chiều cơ chứ.

Nên làm trẻ con mới phải.

Không ngủ được, vẫn mở mắt, nhìn đêm tối biến thành ban ngày.

Một đêm đi qua, giống như tất cả lại trở về nguyên điểm. Cô biết Triển Hiểu An thức dậy rồi, nhưng cô bé không gọi cô, mặc quần áo liền chạy ra ngoài. Cô cũng nghe được tiếng bước chân hành lang bên ngoài, nhưng cô không nghĩ tới, dù cô không có chút buồn ngủ nào.

Thời gian cứ như vậy, từng giây từng phút trôi qua, cô miễn cưỡng ngồi dậy. Cô hi vọng nhiều, có thể giống như An An, mất hứng thì khóc, bây giờ cô muốn khóc cũng không khóc nổi, chỉ cảm thấy khó chịu, cũng không rõ chỗ nào khó chịu.

Cô đang cố gắng để mình trở nên bình thường, lúc ban ngày tìm kiếm mấy tác phẩm văn chương để xem, hoặc là tìm truyện hài gì đó để xem, để mình không thấy tối tăm như vậy nữa.

Tối chiều đi đón An An về, dắt An An đi siêu thị mua ít thức ăn và rau về nhà. An An so với bình thường thì nhạy cảm hơn, Thẩm Tây Lăng bảo bé đi lấy đồ ăn vặt thì bé cũng không cảm thấy những thứ bé rất thích nhưng mà bị cấm như lúc bình thường.

Trẻ con cũng biết giữa tốt và xấu rồi.

Về đến nhà, vẫn nấu cơm xào rau như cũ.

Triển Hiểu An chỉ ngoan ngoãn ngồi trên bàn cơm, nhìn mẹ, “Hôm nay con muốn ăn hai bát cơm.”

Thắm Tây Lăng cười, “Tốt, An An thật biết nghe lời.”

Cô bé cười, mắt híp thành một đường ngang, bé ăn hai bát cơm, bố sẽ rất vui, mẹ cũng vui, bé cảm thấy mình làm được một chuyện tốt – khá lớn.

Thời gian Triển Dịch Minh về nhà không sớm cũng không muộn, kịp vào giờ ăn cơm. Trên người cũng không có mùi rượu, mùi thuốc lá cũng không có.

Trong quá trình ăn cơm, Triển Dịch Minh không mở miệng nói chuyện, Thắm Tây Lăng cũng không mở miệng nói.

Triển Hiểu An nhìn bố một chút, lại nhìn mẹ một chút, “Hôm nay con ăn được hai bát cơm đấy.”

“Thật là ngoan.” Triển Dịch Minh và Thắm Tây Lăng đồng thanh nói ra, nhìn đối phương một cái, tiếp tục một cái.

Triển Hiểu An cười hắc hắc.

Thắm Tây Lăng dọn dẹp bát đĩa, Triển Dịch Minh từ tầng 2 đi xuống, đứng ở cửa phòng bếp, “Áo sơ mi màu xám của anh ở đâu vậy?”

“Không biết.” Cô tiếp tục rửa bát.

“Em giặt thì em phải biết chứ.”

Cô vẩy nước trên tay, “Em nói em không biết, quần áo của mình còn hỏi người khác.”

Triển Dịch Minh trợn mắt nhìn cô mấy lần, “Hỏi em một bộ quần áo thì em lại tỏ thái độ với anh, trở nên kiên cường không ít, có phải cảm thấy gặp được một số người rồi mà càng ngày càng có sức lực không.”

“Em không có lá gan lớn như vậy đi mặt nặng mày nhẹ với anh.” Cô xoay người, tiếp tục rửa chén.

Anh đi tới, nắm bả vai cô, “Em còn dám nói em không có gan sao?”

Cô dừng hai giây, đem bát cầm trong tay ném xuống đất, bát vỡ thành một số mảnh, răng rắc vang dội, cô nhìn anh, “Tôi mà có gan thì đã không làm vỡ cái bát này.”

Triển Dịch Minh đẩy cô một phen, cô ngã trên kệ bếp, sát vào eo cô, khiến cô thấy đau, nhưng vẫn chưa yếu thế, chỉ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Rốt cuộc em muốn làm gì, điều này cũng không hài lòng, vậy cũng không hài lòng, em nói xem em phải như thế nào mới hài lòng đây?”. Anh nổi giận đùng đùng, “Em ghét anh uống rượu, anh đã cố uống ít rồi, cũng giảm bớt số lần hút thuốc, em còn muốn thế nào nữa!”

“Tôi ghét có tác dụng gì, anh thay đổi được sao?”. Hai tay của cô nắm vào kệ bếp, trên mặt lướt qua tia bất đắc dĩ, “Thôi, tôi không muốn cãi với anh....”

Cô đi tới, nhặt mảnh bát vỡ lên, không cẩn thận, bị cửa vào ngón tay....

Cô ngơ ngác nhìn ngón tay mình, vô dụng như vậy.....

Cô đứng lên, vốn muốn đi lấy cái chổi quét sàn, lại thấy An An đứng ở cửa. Tay An An nắm vào cửa, khiếp sợ nhìn bọn họ, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, như con vật nhỏ bị dọa.

Thắm Tây Lăng đột nhiên khóc lên, nước mắt không kiềm được, cứ rơi xuống. Cô đi tới, ôm lấy An An, cái gì cũng không nói ra được....

Triển Dịch Minh nhìn hai mẹ con, cười khổ, không biết tại sao lại biến thành như vậy....

Triển Dịch Minh nói chuyện với Thắm Tây Lăng ngày càng ít, có lúc còn không nói lời nào, trong nhà càng ngày càng trầm mặc. An An cũng ít nói chuyện đi, bình thường thích xem anime thì cũng không xem nữa, món đồ chơi mình thích cũng không chơi nữa.

Buổi sáng, An An ăn cơm xong, cùng Triển Dịch Minh ngồi vào trong xe. Bé nhìn Triển Dịch Minh, “Bố có định cùng mẹ tách ra không?”

Hình như cây ở phía ngoài đều giống nhau, tất cả đều lùi về phía sau.

Triển Dịch Minh nhìn con gái mình, “Tại sao lại hỏi vậy?”

“Bạn của con nói, bố mẹ bạn ấy cãi nhau, sau đó tách ra..... bạn ấy không còn bố mẹ nữa.” Triển Hiểu An ngơ ngác nhìn bố.

Triển Dịch Minh nhắm mắt, “Chỉ cần An An nghe lời, bố mẹ sẽ không tách ra.”

Triển Dịch Minh gắng sức gật đầu, “Con sẽ rất nghe lời.....”

Triển Dịch Minh nhìn con gái mình, thật bé gật đầu, đột nhiên muốn hỏi mình, anh đang lừa gạt bản thân anh hay là lừa con gái anh?

Triển Dịch Minh kí hợp đồng xong vẫn ở lại trong công ty không về, anh không muốn trở về cái gọi là nhà đó, khiến anh bị dè nén, khiến anh đau đớn. Thậm chí, anh sợ nói chuyện, giống như mỗi câu có thể khiến cô bất mãn.

Viên Trác Nhiên gọi điện thoại tới, bảo anh tới đây, mọi người đã đến đông đủ, còn thiếu mỗi anh. Triển Dịch Minh suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi, ít nhất có thể khiến anh quên những thứ không vui trước mắt, cầm áo khoác đi xuống lầu, lái xe đi.

Xác thực mọi người đã tới đông đủ, cũng bắt đầu chơi tiếp.

Viên Trác Nhiên thấy Triển Dịch Minh đẩy cửa vào, lập tức lấy tay kéo áo của người đàn ông bên cạnh, “Cậu cực thua, mau đưa tiền đây.”

Triển Dịch Minh liếc nhìn hành động của Viên Trác Nhiên, đám người kia lại đem anh ra trêu ghẹo rồi, đánh cược cái gì rồi.

Anh đi tới, ngồi bên cạnh Viên Trác Nhiên, “Cậu xem mắt thế nào rồi?”

“Đừng nhắc tới, đừng nhắc tới, vạ lần đừng nói tới việc này.” Viên Trác Nhiên lập tức làm ra dấu tay, “Nhờ hồng phúc của cậu, thắng được ít tiền, có thể mời cậu uống chai rượu tốt rồi.”

Triển Dịch Minh do dự một chút, mắt lóe lóe, “Tốt.”

Viên Trác Nhiên lập tức ngưng lại, “Không phải ít ngày trước cậu cai rượu cai thuốc rồi sao? Thì ra cậu lừa chúng tôi sao.”

Triển Dịch Minh phất tay một cái, “Tôi thấy cậu có ý định dụ dỗ tôi thì có, cho nên mới mời tôi uống rượu.”

Bị người nói trúng tâm tư, Viên Trác Nhiên có chút lúng túng cười cười, “Trong khoảng thời gian này thế nào nhỉ, gọi cậu thì cậu không ra, mỗi lần đều nói có chuyện. Không phải xã giao và dự tiệc thì không định ra khỏi nhà sao? Cái này có vẻ không giống cậu.....” Nói xong, Viên Trác Nhiên mập mờ lại gần Triển Dịch Minh, “Chẳng lẽ vợ cậu tức giận, nên mới hành hạ cậu như thế?”

Triển Dịch Minh liếc mắt nhìn Viên Trác Nhiên một cái.

“Được rồi, tôi sai rồi, cậu nuôi trong nhà một con tiểu bạch thỏ.” Viên Trác Nhiên lập tức thay đổi lời nói.

Bên kia đang chơi bài, Viên Trác Nhiên bảo Triển Dịch Minh qua đó chơi, thấy Triển Dịch Minh không có hứng thú, anh không nói gì nữa.

Triển Dịch Minh uống không ít rượu, một hàng dài các ly đặt trên mặt bàn, nhìn qua hết sức đẹp mắt, ánh đèn xuyên qua ly rượu trong suốt phản ra sắc thái kì dị. Anh nghiêng chân, cả người nằm trên ghế, nhàn nhã mở một bình rượu, chậm rãi uống, giống như đang nếm vậy.... Một lúc sau, anh uống rượu nhanh hơn, biến thành cụng rượu vậy....

Viên Trác Nhiên vừa mới đang dán vào chơi, trong lòng rất vui, thu một xấp tiền lớn.

Có người nháy mắt với Viên Trác Nhiên, “Hôm nay Triển Dịch Minh có gì không đúng?”

Viên Trác Nhiên xoay người, sợ hết hồn, trên bàn đã có kha khá nhiều bình rỗng rồi..... Người kia vẫn không ngừng uống..., người ta không biết anh đã kết hôn thì cũng nghĩ là đang thất tình đấy?

Đối phương tò mò hỏi, “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Viên Trác Nhiên tức giận, “Tôi làm sao biết được...”

Đối phương cũng không truy xét thái độ của Viên Trác Nhiên, “Rất lâu không thấy cô bạn gái tên gì ý nhỉ.....”

“Làm ơn, người ta hay được gọi là Sắt Sắt, Sắt trong hả hê đặc ý, cả ngày lẫn đêm trong đầu chả có cái gì tốt.....”

“Chắc chắn, trong đầu chúng tôi không có cái gì tốt, chỉ có trong đầu cậu mới có, được chưa?”

Viên Trác Nhiên cảm thấy có chút không đúng, lại đánh mấy ván liễn, gọi người đón, chính anh đi tới bên cạnh Triển Dịch Minh, đoạt lấy ly rượu Triển Dịch Minh cầm trên tay, “Ai ai, cái người này làm cái gì vậy!”

Triển Dịch Minh cũng không nói chuyện, nhìn dáng vẻ có chút say rồi.....

Viên Trác Nhiên suy nghĩ, cuối cùng có chuyện gì vậy. Lại nhìn Triển Dịch Minh một chút, suy nghĩ một chút, có phải vì phụ nữ hay không? Sau khi Thẩm Tây Lăng trở về, người này thực sự không bình thường, có phải Thẩm Tây Lăng có vẻ ngang ngược không, dù các loại thủ đoạn buộc Triển Dịch Minh lại, khiến anh thấy khó chịu, ép quá chặt, lạnh run cũng không thấy.

Viên Trác Nhiên càng phân tích, càng thấy mình phân tích chính xác, lập tức gọi điện thoại cho Hàn Vũ Sắt, bảo Hàn Vũ Sắt tới đây.

Thời điểm này thì phải cần một người phụ nữ dịu dàng ở bên cạnh mới được.

Hàn Vũ Sắt tới rất nhanh, nhìn thấy Triển Dịch Minh uống nhiều rượu như vậy, cực kì lo lắng, vẫn khuyên bảo Triển Dịch Minh đừng uống nữa.

Hàn Vũ Sắt tới, dĩ nhiên Viên Trác Nhiên không phải để ý gì nữa, lại chạy tới bên kia đánh bài.

Hàn Vũ Sắt đã không thấy anh nhiều ngày nay, bây giờ thấy bộ dạng anh như vậy, cực kì đau lòng. Thật vất vả mới kéo đi chai rượu trong tay Triển Dịch Minh, kết quả Triển Dịch Minh cầm chặt lấy tay cô.

Sức lực của anh rất lớn, Hàn Vũ Sắt không hất ra, chỉ đề anh cầm.

Về mặt của anh rất khó coi, bởi vì uống rượu nên mặt đỏ lên, nhưng mắt cho dù có sương mù cũng che giấu một tia dữ tợn, “Thẩm Tây Lăng, anh cho em biết....”

Anh thở ra từng hơi, giống như đang chuẩn bị làm gì, “Anh biết rõ em không yêu anh, cũng không coi anh ra gì, con mẹ nó, anh nói cho em biết, anh cũng không quan tâm tới em, anh chỉ vì con mới ở cùng với em, em cho rằng anh nguyện ý chấp nhận em..... em nghĩ rằng em đáng giá vậy sao.....”

Sức lực của anh quá lớn, Hàn Vũ Sắt nghĩ rằng tay mình sắp bị bóp gãy.....

Anh không nói gì nữa, ngã trên ghế salon, Hàn Vũ Sắt lúc này mới rút tay mình ra.

Cô hoài nghi cuộc hôn nhân của anh không hạnh phúc, nhưng không nghĩ rằng anh lại khổ sở như vậy.... cô đau lòng vuốt mặt anh, tại sao người phụ nữ kia lại không biết quý trọng anh?

Cô có chút ghen tị với người phụ nữ kia, cũng bởi vì có gia thế tốt, kết hôn được với Triển Dịch Minh, cái gì cũng không cần cố gắng. Tận dụng lợi thế bẩm sinh này, đều khiến người như cô bất bình.

Viên Trác Nhiên thắng được không ít, mọi người tan cuộc, anh đi tới bên này. Thấy dáng vẻ si tình của Hàn Vũ Sắt, không khỏi lắc đầu, đây chính là phụ nữ....

Điện thoại Triển Dịch Minh vào giờ phút này vang lên.....

Hàn Vũ Sắt sững sốt một chút, Viên Trác Nhiên đi tới, “Điện thoại di động của cậu ta đang kêu kìa.....”

Hàn Vũ Sắt vất vả lấy điện thoại di động trong túi quần anh, lại bị Viên Trác Nhiên thúc giục, không biết làm sao, lấy ra liền ấn vào nút nghe, cô liền mở miệng, “Alo, xin chào.....”

Đối phương đã cúp điện thoại.

Viên Trác Nhiên lấy điện thoại, tìm ghi chép các cuộc gọi, không khỏi giật mình, suy nghĩ một chút, xóa cuộc gọi này đi, làm như không có gì xảy ra.

Hàn Vũ Sắt cảm thấy kì quái, rồi lại không nói gì.

Viên Trác Nhiên và Hàn Vũ Sắt cùng nhau đỡ Triển Dịch Minh đi ra ngoài, anh còn đang bối rối, nghĩ nên đưa Triển Dịch Minh về đâu, ai ngờ đột nhiên Triển Dịch Minh giống như đã tỉnh táo lại rồi vậy, “Tôi không muốn về nhà.....”

Anh uống rượu, về nhà, cô thấy lại tức giận.....

Viên Trác Nhiên gật đầu, “Được được được, không về nhà không về nhà.....”

Viên Trác Nhiên suy nghĩ mấy giây, trước đều là Triển Dịch Minh bảo anh đưa Hàn Vũ Sắt về, thỉnh thoảng cũng kêu tài xế đưa Hàn Vũ Sắt về, thật đúng khiến Viên Trác Nhiên có chút hoài nghi quan hệ thực chất của hai người này.... Nhưng nếu Triển Dịch Minh làm như vậy, nhất định là có nguyên nhân của chính anh.

Viên Trác Nhiên đầu tiên đưa Hàn Vũ Sắt về, cũng nhìn ra Hàn Vũ Sắt muốn ở lại, nhưng lại không có lý do thích hợp, Viên Trác Nhiên đảm bảo mình sẽ chăm sóc Triển Dịch Minh thật tốt, lúc này Hàn Vũ Sắt mới yên tâm.

Viên Trác Nhiên lại cảm thấy mình xui xẻo rồi, còn phải phục vụ một con quỷ say.....

35. Chương 35

Thảm Tây Lăng mơ màng ngủ, trong đầu dần dần hiện ra một nhân vật kì quái. Cô mơ thấy hồi cô học năm thứ 2 đại học thì cô học bơi một mình, ở những chỗ nước sâu thì không dám hành động thiếu suy nghĩ, tay nắm thật chặt vào rìa thành bể. Mà bạn bên cạnh cô, rồi rít tập nín thở, động động cánh tay. Mà cô không dám động, dù là người nổi, nhưng phải nắm vào trụ. Ông thầy đứng thẳng cạnh bể bơi thì cầm một cây gậy trúc, thỉnh thoảng hướng dẫn mấy bạn học. Cô vẫn không dám động, sau đó ông thầy khiển trách cô, bảo buông tay ra, thử một mình bơi, cô không dám, thì ông thầy đó trực tiếp sử dụng cây gậy trúc đánh vào tay cô, lúc này cô mới vội vã buông tay ra, lúc đó cả người càng ngày càng nặng.

Cô thấy mình chìm đến một chỗ nào đó, nơi đó có sông có núi, có người kêu chết đuối rồi. Cô lập tức giật mình, liền cố bơi, thậm chí rất dũng cảm nhảy vào trong nước, đi cứu người chết chìm kia. Cô bơi rất nhanh, nhưng cô nhớ rõ là mình không biết bơi, khi cô bơi tới cô gái đang chết chìm kia, dễ dàng cứu người đó lên.

Lên bờ, cô xem người chết đuối này, phát hiện —— đó là chính cô.

Cô hoảng sợ tới mức lập tức tỉnh lại, miệng to thở hổn hển. Giống như trước mắt cô còn hiện lên hình ảnh đó, mình nằm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch. Đêm quá mức an tĩnh, phóng đại tiếng thở dốc của cô. Không dùng tay sờ, cô cũng có thể cảm thấy, mặt mình đỏ đầy mồ hôi, có chút từ từ đang tuột xuống, như có con kiến bò chậm rãi trên mặt.

Mắt từ từ thích ứng với bóng tối, có thể nhìn thấy không ít hình dáng đồ vật. Trong phòng có một cái TV kiểu cũ, lúc đây thương hiệu đó nổi tiếng trong nước, nhưng bây giờ lại ít người chọn, thậm chí công ty kia cũng bắt đầu bán điện thoại di động, nhưng cũng không trở về được thời huy hoàng ban đầu. Cô vẫn không bật cái TV này, có chút tò mò rốt cuộc nó có hỏng hay không.

Cách TV không xa chính là cửa sổ, rèm cửa sổ đóng đưa trái phải, giống như có một bàn tay vô hình động vào nó.

Cô cảm thấy trong lòng mình bây giờ chính là khi còn bé nghe thấy câu chuyện kinh dị, một người nằm, làm thế nào cũng không ngủ được, rất sợ. Chỉ là khi còn bé, có thể chạy đi ngủ cùng chị, hoặc là bật đèn ngủ lên, sắp sửa nói ẹ, chờ mình ngủ thiếp đi nhất định phải tắt đèn ỳnh.

Cô không muốn động, vừa rồi sợ hãi trong lòng từ từ tiêu tán, cô đang chuẩn bị ngủ tiếp. Đột nhiên vang lên tiếng vang ken két, tim cô chợt nhảy dựng lên, mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Cửa, vào giờ phút này, chậm rãi di động.

Từng chút từng chút mở ra, âm thanh kèn kẹt phóng đại ở đầu, khiến trong đầu cô ngừng suy nghĩ. Nhưng cô quên mất bật đèn lên, ngược lại chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm.

Rất buồn cười, cô lại nghĩ tới, nếu như có quỷ, cô nên làm như thế nào.

Trong bóng tối có một bóng sáng nhạt, Triển Dịch Minh ngẩng đầu lên, phát hiện người phụ nữ ngồi trên giường, “Còn chưa ngủ sao?”

Cô chu chu mỏ, muốn nói, nếu đã ngủ rồi thì tại sao có thể “hưởng thụ” một màn dọa người tuyệt vời này, lại cũng không nói gì.

Triển Dịch Minh đi tới, bật đèn lên, lúc này mới nhìn về phía cô, sắc mặt trắng bệch, trên mặt có mồ hôi hột bất thường, cuộn cuộn đi xuống phía dưới. Trong lúc nhất thời, sắc mặt của anh lại trầm xuống, “Anh đáng sợ như vậy?”. Có thể khiến cô sợ đến vậy sao?

Ánh mắt Thẩm Tây Lăng nhìn về anh, động động khóe miệng, mở miệng bình thường, “Mơ thấy ác mộng mà thôi.”

“Anh cũng chạy vào trong giấc mơ của em đúng không?”

Cô thu hồi ánh mắt, hồi hận vừa rồi sao lại trả lời anh. Cô xuống giường, đi tìm áo ngủ khác, toàn thân như vừa ngâm mình trong nước. Triển Dịch Minh liền đứng ở một bên, canh chừng động tác của cô, không nói một lời.

Từ trong phòng tắm đi ra, cô thấy anh đứng ở bên cửa sổ, tầm mắt nhìn chằm chằm ra ngoài. Cũng không đem sự chú ý lên người anh, lại bò lên trên giường, bây giờ nói xong cũng không muốn nhiều lời.

Tay Triển Dịch Minh cầm một liều thuốc, lực anh cầm hơi lớn, bây giờ khó từ giữa lại bị bẻ gãy. Lúc này anh mới xoay người, nhìn chằm chằm người phụ nữ trên giường.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Triển Hiểu An không cần đi học. Thẩm Tây Lăng cũng hiếm có giấc ngủ tốt vào ban đêm, mặc quần áo xong xuống lầu, liền nhìn thấy Triển Hiểu An và Triển Dịch Minh chơi võ tay ở trong phòng khách, cùng nhau đếm một chút, đếm tới con số chắc chắn liền tay đập đúng nhịp. Trò chơi rất đơn giản, lúc bé đi học cũng thích cùng bạn chơi, Triển Hiểu An rất vui vẻ.

Thẩm Tây Lăng đứng bất động, cô có chút muốn làm mình trong suốt. Bố con nhà này đã ở với nhau rất tốt, trong những năm cô không có ở đây, hình như bọn họ sống với nhau rất tốt. Chính cô lại giống như một kẻ xâm nhập, để ỳnh tiếp nhận cuộc sống như thế đồng thời cũng làm cho bọn họ đón nhận cuộc sống như thế. Cuối cùng có nên hay không, cuối cùng lại nên làm gì. Cô chưa bao giờ hối hận, nếu như cô không trở về nữa, bản thân hẳn sẽ không có tinh thần cao độ khẩn trương thế này, mà bọn họ đại khái cũng không giống như bây giờ. Ánh mắt An An nhìn cô, luôn có thể khiến cô đau lòng, khó có thể chịu được.

Nhưng nói những thứ này, một điểm có lợi cũng không có.

Cô từ từ đi xuống, An An cười nhìn mẹ, nói cho cô biết bọn họ đã ăn sáng xong, ai bảo mẹ yêu ngủ nướng.

Thẩm Tây Lăng căn bản cái gì cũng không muốn ăn, nhưng rõ ràng An An muốn cô tự làm đồ sáng, cô do dự một lát, đi xuống phòng bếp làm chút.

Mắt nhìn qua rất ngon miệng, ngửi cũng thấy mùi hương. Triển Hiểu An cũng không chơi cùng bố nữa, chạy tới trước mặt Thẩm Tây Lăng, cười hắc hắc một tiếng, “Mẹ, con lại đói bụng.” Nói xong vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình, mặt tham.

Đáy lòng Thẩm Tây Lăng sầu lo về những thứ kia bởi vì vẻ này của An An giống như xem đám mây đen, cô đi lấy ra một bát nhỏ, lấy ít mì trong bát mình cho vào bát nhỏ đó, nếm mùi vị, cảm thấy không khác biệt lắm sau mới cho Triển Hiểu An.

Triển Hiểu An ngồi bên cạnh mẹ, cầm chiếc thìa khuấy lung tung, dường như có vẻ bị thu hút, thèm ăn.

Thẩm Tây Lăng ăn vài miếng, liền lấy giấy ăn cho Triển Hiểu An lau miệng, Triển Hiểu An ăn luôn luôn khiến quần áo dính dầu mỡ, hắt đi mỗi góc trên người.

“Bố, mì sợi ăn rất ngon, bố muốn ăn không?”. Triển Hiểu An ăn cái ngon vẫn không quên bố mình.

Triển Dịch Minh quay lại nhìn, không để lại dấu vết nhìn Thẩm Tây Lăng một cái, “Bố không đói.”

“Bố không có lộc ăn rồi.” Triển Hiểu An uống cả nước dùng.

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh hình như có vẻ ăn ý, cũng ở bên cạnh An An, nhưng chỉ nhìn, hai người cũng không nói chuyện. Đại khái cũng không có đề tài nói chuyện, đồng thời lại lo lắng đề tài lại khiến đối phương không vui. Lập tức có thể âm ỉ lên, sau đó không thể khống chế. Nhưng bỗng dưng chạm vào ánh mắt của nhau thì lại chứa điểm thâm ý như vậy.

Cô không biết mình muốn làm cái gì, không muốn làm anh vui lòng, cũng không nguyện ý làm một kẻ ngu tự nói với mình không có gì xảy ra. Dù chính cô hỏi bản thân mình, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cũng không trả lời được.

Mà Triển Dịch Minh cũng trầm mặc, hướng về phía Triển Hiểu An có thể có nói có cười, dời đi chỗ khác thì lập tức đổi sắc mặt.

Trên một điểm này, Thẩm Tây Lăng cảm thấy cô và Triển Dịch Minh căn bản là một dạng đối trá. Bọn họ đều ở đây giả vờ ôn hòa trước Triển Hiểu An, không biết một ngày kia, sự ôn hòa này cũng sẽ bị đánh vỡ. Có lẽ là một giây kế tiếp, có lẽ là dưới một giây sau.

Triển Hiểu An ở trong sân chơi xích đu, Triển Dịch Minh đẩy phía sau, hai bố con chơi rất vui. Triển Dịch Minh sợ dùng lực quá lớn, An An sẽ ngã, nhưng An An hưng phấn muốn đẩy cao hơn.

Thẩm Tây Lăng đứng ở cửa nhìn một lát, lập tức có tiếng điện thoại kêu.

Rất ít người gọi điện thoại cho cô, nhất là trong khoảng thời gian này. Số gọi tới là một chuỗi các con số, cô có chút tò mò, thì ra là một bạn học, gọi tới nói cho cô biết, bọn họ chuẩn bị cùng nhau trường học một lần, không ít bạn cũng tham gia. Tương đương với một hoạt động nhỏ đi, chủ yếu vẫn là gắn liền tình cảm.

Cô nhìn chằm chằm vào hai bố con, có chút do dự.

Triển Hiểu An lúc này chạy tới, “Mẹ, chúng ta cùng đi khu vui chơi nhé.”

Triển Dịch Minh đứng sau lưng Triển Hiểu An, trong ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Ánh mắt của cô bé mong đợi như những ngôi sao sáng nhất trong bầu trời đêm, Thẩm Tây Lăng vốn có chút do dự, nhưng lúc này lại không có nữa, vuốt đầu An An, “Được.”

Triển Hiểu An vui mừng, một tay cầm tay mẹ, một tay cầm tay bố.

Ở trong khu vui chơi, Triển Hiểu An muốn chơi cái gì, bọn họ cũng sẽ đồng ý. Có mấy trò, người lớn đi theo không tốt, bọn họ cùng nhau chờ ở bên ngoài. Triển Hiểu An ở bên kia kêu to, gọi bố mẹ, giọng của cô bé lớn, thu hút không ít ánh mắt khác.

Một cặp vợ chồng liền đứng ở cửa bên cạnh, cười nói con của bọn họ cũng ở bên trong chơi, tùy tiện hỏi về An An bắt chuyện. Có lẽ là giữa bọn họ quá mức yên tĩnh, Thẩm Tây Lăng sẽ đáp lại từng cái, giảm sức ép ở chỗ này.

Bọn họ vẫn giống như lúc ở biệt thự, không nói chuyện, cả hai cũng không có bất kì đề tài nào.

Sau khi về đến nhà, Triển Hiểu An sung sướng lại thoải mái, vui mừng đi xem TV.

Thẩm Tây Lăng ở giữa hoàn cảnh này, cảm thấy một thứ gì đó ở dưới đất sắp chui lên rồi, cô muốn đi bắt lấy xem rốt cuộc là cái gì, nhưng thế nào cũng không bắt được.

Triển Dịch Minh nhìn hai mẹ con, nhận điện thoại. Anh cũng rất dè dặt, nhất là thấy Thẩm Tây Lăng phối hợp nghĩ một đằng làm một nẻo, anh không dám nói lời nào, sợ vừa mở miệng bọn họ liền cãi vả không ngừng nghỉ, cuộc sống này, nhìn qua một vẻ mỗi quá.

Anh biết phương thức sống bây giờ là cực kì sai lầm, nhưng lại không biết nên làm như thế nào.

Nhận được cú điện thoại trong nháy mắt đó, anh rất vui vẻ, rốt cuộc không cần phải viện cớ nghĩ một đằng nói một nẻo. Anh không cần không có vẻ mặt gì ngồi ở chỗ đó, sau đó lại tiếp tục với khuôn mặt đó.

Triển Dịch Minh đi tới bên cạnh Triển Hiểu An, vuốt đầu con gái, “Bố đi ra ngoài chút.”

Triển Hiểu An gật đầu một cái, không coi là quan trọng, chơi hơi mệt, muốn ngủ. Triển Dịch Minh thấy bộ dạng con gái, ôm cô bé lên phòng, để cô bé yên tâm ngủ một giấc.

Anh từ tầng 2 đi xuống, đã nhìn thấy Thẩm Tây Lăng ngồi trên ghế xoay, nhìn thấy anh, ánh mắt thẳng tắp rơi xuống đây. Không khỏi dừng lại tốc độ, chờ đợi cô nói cái gì.

Thẩm Tây Lăng nhếch miệng, cô không đi ra ngoài, ở lại trong nhà, là chính cô nguyện ý, bản thân nguyện ý. Lúc anh nhận điện thoại, lập tức thấy anh đi ra ngoài, bất bình trong lòng bốc lên.

Cô biết mình thừa nhận không sai, giống như lúc ở trong phòng ngủ ở kí túc xá đại học, nhìn thấy mặt đất bẩn, cô chủ động đi quét một lần. Sau đó bạn cùng phòng mỗi lần đều dùng ánh mắt cạ đi quét đi nhìn cô. Mà nguyên nhân cô quét sàn, chỉ là hi vọng tất cả mọi người có thể làm như vậy mà thôi, không phải là cô nên đi làm.

“Đi đâu?”. Cô không chú ý tới nét mặt giờ phút này của cô mang theo 3 phần tức giận, 3 phần bất bình.

Triển Dịch Minh đứng lại, nhìn cô chằm chằm, cũng giải thích không ra cái gì, lạnh giọng nói, “Có chuyện.”

Mỗi lần đều là như vậy, cô nắm chặt việc của riêng mình.

“Anh xem đi, ngày ngày đều có chuyện, người khác thì không quan trọng, cũng nên ở nhà chăm con đi chứ?”. Cô không có biểu cảm gì, thậm chí không muốn nhìn anh.

Ở nhà, hơn nữa là cô không nhìn anh, nhưng nhìn anh thông dong ra cửa như vậy, cả người cô không sáng khoái.

Thậm chí cô có suy nghĩ ác độc rằng tại sao một mình cô lại không thoải mái, An An có thể rất vui vẻ, anh cũng rất sáng khoái, vì sao chỉ có mình cô khó chịu như vậy?

Triển Dịch Minh nhìn cô, ánh mắt từ từ thay đổi, biết cô chỉ muốn bối mớ, không muốn nói gì với cô.

Anh không quan tâm, trực tiếp đi ra cửa.

Thẩm Tây Lăng nhìn bóng lưng của anh. Bóng dáng màu đen, hiện ra mấy phần màu sắc trang nhã, đưa lưng về phía cô, giống như cố ý lạnh lùng.

Mà cô là đối tượng bị cố ý lạnh lùng.

“Chuyện của anh rất nhiều, nếu không nói một chút xem, phim đi nhìn múa thoát ý còn phải nói chuyện phẩm uống rượu cùng các em trẻ đẹp, hoặc là đi tới nơi nào đấy khác tính bất động.....” Cô cố ý dừng một chút, “A, tôi cũng nghĩ là muốn hơn, nhất định là anh gặp khách hàng, nhưng tôi lại hiểu sai công sức anh hy sinh thời gian làm việc cá nhân của mình, thật là không biết điều.”

Bước chân của Triển Dịch Minh dừng ở chỗ đó, nghe được lời của cô xong xoay người, ngón tay anh giờ lên chỉ vào cô, “Cô đúng là không biết điều!”

Ngay cả lông mày anh cũng vươn thẳng.

Cô lại cười, “Xin hỏi, tài gì gọi là không biết điều vậy? Tôi rửa tai lắng nghe.”

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm cô một hồi, “Em tìm mọi cách muốn chọc giận tôi, rốt cuộc em muốn làm cái gì.”

Nét mặt của cô xen lẫn vẻ bất đắc dĩ, “Tính toán mọi cách, anh quá coi trọng tôi rồi.”

Triển Dịch Minh từ từ đi tới phía cô, “Chớ bác bỏ nhanh như vậy, nếu như làm, cũng đừng sợ thừa nhận.”

“Thần kinh.”

“Tôi mà không thần kinh, sẽ lấy em sao?”. Không phải anh cũng điên sao, người trên đời khuyên anh cách xa người phụ nữ này một chút, là chính anh không tin.

Cô và anh nhìn thẳng vào mắt nhau. “Đúng vậy, con mẹ nó, anh là một người thần kinh, bây giờ còn muốn khiến người khác cũng bị bệnh giống anh.” Tâm tình của cô vào giờ phút này, cuối cùng tìm được điểm bùng phát.

Triển Dịch Minh trừng mắt, nhìn cô, “Cô cũng không có việc gì bởi móc, chúng ta rốt cuộc là người nào đang ép ai vậy?”. Ánh mắt hơi mù bùng lên, “Thẩm Tây Lăng, chớ coi tôi là kẻ ngu. Nhiều ngày như vậy, bất kể tôi làm gì nói gì, cô vẫn cho tôi cái mặt lạnh, vẫn không hài lòng. Tôi làm gì cô cũng không hài lòng, thật ra thì cô không hài lòng con người tôi đúng không?”

Cô nghiêng đầu qua, giống như khinh thường lời nói này của anh.

Nhưng anh không có ý định dừng tại đây, “Sau khi Đỗ Diên Hằng xuất hiện, cô liền đối với tôi kì quái, cảm thấy áo mới không tốt bằng áo ngày xưa đúng không? Vậy tôi nói cho cô biết, cô nghĩ cũng đừng nghĩ, cô đừng nói ngày ngày la lối om sòm như vậy, dù ngày ngày khóc rống lên, tôi cũng có bản lĩnh nhốt cô ở chỗ này, cô xem tôi có dám hay không?”

Thẩm Tây Lăng giờ mới nhìn anh, lạnh lùng, “Anh điều tra tôi?”

Anh kéo kéo áo mình, lộ ra vẻ mặt dễ dàng, “Nếu không tại sao có thể thấy hình ảnh các người tình cảm với nhau đây? Không nhìn thấy thật là đáng tiếc.”

Thẩm Tây Lăng tiến lên dùng chân đi đá anh, anh bắt được tay cô, dừng động tác của cô lại, “Cô cho rằng tôi sẽ cam tâm đội nón xanh như vậy ư? Không muốn tôi làm ra chuyện gì, thì có ý thức một chút cho tôi.”

36. Chương 36: Chương 36 (1)

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh lại tan rã trong không vui, hai người như một loại kì tích không coi chuyện này là quan trọng, đại khái đã thành thói quen cùng nhìn lại mà cùng chán ghét phương thức chung sống này. Một lời bất hòa, thì liền lập tức cãi vã lớn, nói những lời làm đối phương bị thương tổn, cho đến khi bản thân giữ nguyên tư thế người chiến thắng.

Lần này Triển Dịch Minh đi, mấy ngày cũng không trở về. Thẩm Tây Lăng đối với lần này cũng không quan tâm gì, chỉ chăm sóc An An thật tốt. An An có bài kiểm tra cuối kì, nhưng cũng không hẳn tính là một bài kiểm tra. Nhưng bộ dạng của cô bé rất nghiêm trọng, không cho Thẩm Tây Lăng quấy rầy bé, bé muốn học tập thật tốt, có thành tích tốt.

Ở cùng con gái lâu như vậy, Thẩm Tây Lăng cũng có thể hiểu con gái đang nghĩ gì rồi. Thành tích tốt, có thể khoe trước mặt ông bà nội và ông bà ngoại, có thể đòi đồ chơi làm quà tặng.

Nhưng Triển Hiểu An cứ động một chút là sẽ ở trước mặt Thẩm Tây Lăng hỏi là bố đi đâu rồi, Thẩm Tây Lăng chỉ nói Triển Dịch Minh đi công tác, phải mấy ngày nữa mới trở về, Triển Hiểu An thấy mẹ có vẻ sốt ruột nên cũng không hỏi nữa.

Thi xong, Thẩm Tây Lăng đi đón An An về. Cô giáo đưa một tờ đơn cho cô, trên đó viết thời gian khai giảng học kì sau, học phí, cùng với thời gian báo danh. Cô cầm tờ thông báo, liền đưa Triển Hiểu An đi tới nhà họ Thẩm.

Triển Hiểu An cũng không hỏi mẹ tại sao lại đưa mình tới nhà bà ngoại, bộ dạng yên tâm.

Hạ Ngôn nhìn thấy Thẩm Tây Lăng, có chút kinh ngạc, “Trước khi đến sao lại không gọi thông báo trước?”

Thấy nét mặt của Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn có phần kì lạ, Thẩm Tây Lăng cũng cảm thấy kì quái, “An An vừa tan học thuận đường thì tới thôi, đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Hạ Ngôn cùng Thẩm Sơ Văn liếc nhau một cái, không nói gì, hiển nhiên cũng không muốn Thẩm Tây Lăng biết.

Ngày đó, Thẩm Tây Lăng và An An cùng nhau ở nơi này, tâm tư của Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn cũng không ở đây, lại không hỏi chuyện của cô và Triển Dịch Minh, khiến cô an lòng không ít. Nhưng cô vẫn biết nguyên nhân bố mẹ lo lắng, nghe nói chị và anh rể lại cãi nhau, lần này rất âm ỉ, nguyên nhân cụ thể không rõ ràng lắm, bất kể hỏi như thế nào chị đều không nói, còn bảo bọn họ đừng động vào.

Bọn họ không hi vọng Thẩm Tây Lăng biết, cô cũng giả vờ như không biết.

Lúc học cấp 3, Thẩm Sơ Văn bị tai nạn xe một lần, chân bị thương, tất cả mọi người đều biết, nhưng mọi người không nói cho cô biết, sợ cô lo lắng, ảnh hưởng tới việc học tập.

Trước kia là như vậy, bây giờ vẫn thế, giống như cô vẫn luôn không thay đổi, mà cách thức bọn họ đối xử với cô cũng không đổi.

Thẩm Tây Lăng tự lo không xong, nhưng vẫn gọi điện thoại cho Thẩm Đông Lăng. Cũng giống như những gì cô tưởng tượng, hỏi không được nguyên nhân, nhưng nghe giọng nói của chị thì cảm thấy cảm xúc có chút thay đổi, điều này làm cho cô bắt đầu suy nghĩ về phương diện tốt.

Đột nhiên có ý nghĩ này, Thẩm Tây Lăng để An An ở chỗ này, để An An cùng với bố mẹ mình. Tâm tình của hai người họ giờ không tốt, An An có thể khiến bọn họ vui vẻ hơn.

Thẩm Tây Lăng nói với bố mẹ rằng là cô muốn ra ngoài du lịch, lại để Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn lo lắng một trận, cô mới nói rằng là hẹn đi cùng với một người bạn, không chỉ có một mình cô, lúc này bọn họ mới yên tâm.

Trên thực tế, dù lúc bắt đầu học trung học, cô đã có một ý tưởng, muốn đi ra ngoài du lịch. Nhưng vẫn chưa thực hiện được, luôn có chuyện gì đó liên trì hoãn, nếu không phải là một mình cô căn bản không dám đi ra ngoài.

Nhất là cô có một lần bị viện thẩm mỹ lừa, không dám đi ra ngoài, hoàn toàn tin rằng trên đời thật sự có người xấu.

Mà bây giờ, ý nghĩa trong đầu lại có, cô cũng chỉ chuẩn bị mấy bộ quần áo rồi ra cửa. Nghĩ là muốn chứng minh thứ gì đó, cô nhanh chóng muốn chứng minh mình có thể làm được nhiều việc, cũng có thể độc lập, hoặc là cô muốn dùng cách nào thông báo ỉn, thật ra thì cô vẫn có sự thay đổi.

Quá trình du lịch không tốt cũng không tính là dở, không có kinh nghiệm, cô nghĩ rằng cô đã mua phải không ít vé xe giá cao, nhưng cô cũng không quan tâm những thứ này, vì vậy không ảnh hưởng tới tâm tình của cô. Còn không dám đi chỗ rất xa, vì vậy lựa chọn chỗ đi tích thắng cảnh nổi tiếng, quảng thời gian người trái ngược khá nhiều, nơi nào đều có người, ngắm phong cảnh không bằng nói là nhìn người, với tưởng tượng cũng khác biệt.

Sau cô cũng không nhìn thấy khung cảnh sơn núi kia, gặp phải mấy người có tính tốt, nói cho cô biết thật ra có thể đi xem ngô hẻm cổ, cực kì có không khí văn hóa, hơn nữa đi vào trong đó có thể cảm nhận được hơi thở của thời đại cũ, cô cũng đi dạo mấy vòng.

Triển Dịch Minh vẫn chưa về, công ty có việc gấp nên cần anh xử lý. Nhưng hình như mọi người cũng rất ăn ý, ngàn vạn lần đừng ở chỗ mấu chốt này đắc tội với tổng giám đốc, nếu không chịu nổi, vì vậy mọi người cũng rất cẩn thận. Kết quả là Triển Dịch Minh không tìm được quá nhiều lý do làm khó cấp dưới như bọn họ, mà trong lòng anh tích tụ cái phương thức giải quyết không đủ sức.

Trước kia anh cũng không liên quan tới sòng bạc, bây giờ lại có vài phần hứng thụ, ở chỗ đó chơi mấy ngày, số lần thắng không coi là nhiều, nhưng cũng không phải là nhỏ, người chơi lớn đem cả gia nghiệp ra đánh cũng không phải không có. Anh nhìn thấy vị giám đốc khá quen kia, cũng coi là cấp trên của Đỗ Diên Hằng, lần này đi công tác còn có vị quản lý Ngô này đi cùng Đỗ Diên Hằng.

Triển Dịch Minh đổ mấy cục, ý định đặt trên người lão tổng kia. Anh có một loại kích động, cũng biết nếu như anh nói lên, đối phương cũng sẽ đồng ý, cũng gây trở ngại cho người kia. Nhưng anh do dự lâu như vậy, cuối cùng cũng bứt ra mà đi, không có đoạn sau.

Anh không muốn khiến mình trở nên xấu xad như vậy, dùng cách này đi đối phó với người khác, hoàn toàn hướng tới người khác mà bày ra, anh chỉ là có địa vị mà thôi, chỉ có thể dựa vào đó làm chuyện mình coi thường.

Không muốn về nhà, hơn nữa mấy ngày qua, người phụ nữ kia cũng không gọi điện thoại, sự hiện hữu của anh là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cuối cùng bây giờ có thể xác định như thế.

Đám người của Viên Trác Nhiên, luôn không thiếu niềm vui. Nơi này tham gia vũ hội, nơi đó tham gia tiệc rượu, thỉnh thoảng còn có thể biết vài người phụ nữ độc thân giàu có, có hứng thú liền hẹn ra ngoài, không có hứng thú tự nhiên sẽ không có đoạn sau rồi.

Triển Dịch Minh đối với chuyện như vậy không quá thích thú, nhưng mấy lần gặp gỡ bí mật này cũng là mấy lần chắc chắn tham gia. Điều này làm cho đám người đó không hiểu.

Triển Dịch Minh không hăng hái lắm, cũng không yếu, người sáng suốt vừa nhìn thì biết rõ trong lòng anh có chuyện.

Viên Trác Nhiên thuận tiện làm người tốt, gọi Hàn Vũ Sắt tới.

Triển Dịch Minh nhìn thấy Hàn Vũ Sắt, cũng không có phản ứng lớn. Hàn Vũ Sắt chủ động ngồi bên cạnh anh, cũng không hỏi anh sao khoảng thời gian này không tìm mình, vẫn như cũ làm bông hoa thêu hiểu lòng người. Nhưng Viên Trác Nhiên đã lén lút nói cho Hàn Vũ Sắt biết, trong khoảng thời gian này Triển Dịch Minh cùng với vị kia âm ỉ, Hàn Vũ Sắt ít nhiều cũng biết một chút, cộng thêm biểu hiện lần trước của Triển Dịch Minh, rõ ràng Triển Dịch Minh cùng người vợ kia cãi nhau.

Trong lòng Hàn Vũ Sắt có chút hưng phấn mơ hồ, cái cảm giác cô không có cách nào khống chế.

Triển Dịch Minh uống rượu, cô cũng không khuyên, mà vẫn ở cạnh. Mà mỗi lần anh nghiêng người, nhất định có thể thấy cô. Cô nghĩ, cũng chỉ cô có thể hầu ở bên cạnh anh như vậy.

Viên Trác Nhiên vẫn nhìn tình hình bên này, có chút không rõ chân tướng.

Triển Dịch Minh uống rượu, Hàn Vũ Sắt cũng không khuyên. Viên Trác Nhiên không nhìn nổi nữa, chạy tới hỏi Hàn Vũ Sắt có chuyện gì xảy ra, cho cô tới đây ngồi không phải chuyện đùa.

Hàn Vũ Sắt cũng nhìn chằm chằm chọc Triển Dịch Minh một cái, nhướn mày, “Thời điểm tâm tình anh ấy không tốt thì có nghe lời khuyên của người khác không?”

Cô nhìn chằm chằm Triển Dịch Minh dưới vành mắt đen, cảm xúc đau lòng thật lâu không tan biến, tay cũng nắm chặt, nếu như là cô, nhất định sẽ đối tốt với người đàn ông này, nhất định sẽ bằng bất cứ giá nào để cho anh sống tốt hơn.

Có lúc, cảm xúc ghen tị, tới rất nhanh, một giây cũng đủ để có.

37. Chương 37: Chương 37 (1)

Thảm Tây Lãng sờ sờ túi của mình, lúc này mới phát hiện ra lúc ra cửa còn không mang điện thoại di động. Đầu óc cũng tỉnh táo hơn, lúc cô ra cửa thấy điện thoại không còn pin, liền để điện thoại ở trong phòng sạc

pin, sau cũng không chú ý. Cô lấy chìa khóa ra, mở cửa trước, bật tất cả đèn lên, lầu trên lầu dưới có vẻ sáng rõ khác thường, một mảnh sáng có thể khiến cô có cảm giác an toàn.

Cô lên tầng, lấy điện thoại, sau đó mở máy.

Nhanh chóng vào phần danh bạ, gọi số điện thoại của Hạ Ngôn. Hạ Ngôn vừa nghe được điện thoại của cô, không thể không oán giận cô thế nào lại vào lúc này tắt máy, buổi chiều An An có điểm khác thường, đến buổi tối thì cả người không thoải mái, khiến hai ông bà sợ gần chết, gọi điện cho cô thì cô tắt máy, không thể làm gì khác hơn là gọi cho Triển Dịch Minh.

Thẩm Tây Lăng dĩ nhiên là gấp gáp, vừa đi vừa tắt đèn, muốn lập tức chạy tới.

Bây giờ Hạ Ngôn lại nhẹ nhàng rồi, chỉ nói hiện tại do thời tiết qua nóng, giờ còn đag truyền nước biển, bác sĩ cũng bảo là không còn gì đáng lo ngại nữa.

Thẩm Tây Lăng hỏi địa chỉ rõ ràng, chạy tới.

Lúc cô tới, Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn đều ở ngoài phòng bệnh. Vốn chỉ định truyền nước biển xong rồi về, nhưng Triển Dịch Minh không yên tâm, lại bảo ở lại bệnh viện 1 ngày nữa, kiểm tra chắc chắn mới được.

Hạ Ngôn chỉ chỉ bên trong với Thẩm Tây Lăng.

Thẩm Tây Lăng đẩy cửa vào, thấy tư thế ngồi kì lạ của Triển Dịch Minh trên giường bệnh, mà Triển Hiểu An nửa nằm lên người Triển Dịch Minh. Mắt của cô bé nửa mở nửa híp, bộ dạng ngủ mà không ngủ, mà tay nhỏ bé của bé bị chích một cây kim. Chỉ là như vậy thôi, Thẩm Tây Lăng liền cảm thấy mình như bị cái gì đẩy đâm vào.

Lúc Triển Dịch Minh thấy cô đi vào thì chỉ liếc nhìn cô một cái, căn bản không quan tâm tới cô. Thẩm Tây Lăng cũng không muốn nói cái gì với anh, nhưng nhìn con gái từ từ tròn to mắt nhìn cô, từ từ đi tới, khom người, vuốt mặt con gái, “Bây giờ An An cảm giác thế nào? Có khó chịu nữa không?”

Triển Hiểu An hất mặt, qua mấy giây lại quay lại, “Mẹ thật đáng ghét, đi du lịch cũng không thèm đưa con đi.”

Nghe được lời nói của Triển Hiểu An, Triển Dịch Minh liền để Triển Hiểu An đứng thẳng, nhìn vào Thẩm Tây Lăng, “Em đi một mình sao?”. Hỏi xong rồi, anh không biết lại nghĩ tới cái gì, lộ ra nụ cười tự giễu.

Thẩm Tây Lăng cũng không để ý tới anh, liền ôm An An vào trong ngực, “Mẹ đi tới chỗ mà đường không dễ đi, cũng không có gì thú vị lắm, An An đi sẽ thấy chán. Chờ An An lớn rồi, mẹ sẽ dẫn con đi tới nhiều nơi để vui chơi nhé.” Nói xong lại chạm vào cái mũi nhỏ của An An, “Cho nên An An phải lớn lên khỏe mạnh, không được ốm yếu nhiều.”

Triển Hiểu An nhìn mẹ, sau đó gật đầu thật nhanh một cái.

Mắt thấy bình truyền dịch gần hết, Thẩm Tây Lăng đi tới nhấn vào nút đầu giường, một lát sau y tá liền chạy tới rút kim tiêm ra.

“An An vừa rồi bị kim chích vào thế có khóc không?” Thẩm Tây Lăng hạ thấp giọng.

Cô y tá kia mở miệng trước, “Con gái cô rất ngoan ngoãn, không khóc chút nào! Không giống như mấy đứa bình thường, vừa lấy kim ra thì bắt đầu khóc lớn lên....”

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới dùng vẻ mặt tán thưởng nhìn Triển Hiểu An, “An An nhà chúng ta thật là ngoan.”

Triển Hiểu An được khen, tâm tình vui vẻ hẳn lên, cười lên.

Bởi vì phải ở chỗ này cả đêm, Thẩm Tây Lăng đi ra ngoài trước để Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn về nhà, hôm nay cô ở đây chăm An An, ngày mai sẽ về nhà.

Những ngày này, mặc dù Thẩm Tây Lăng nói đi du lịch, không ở nhà, nhưng Triển Dịch Minh cũng không chủ động gọi điện thoại tới. Hạ Ngôn vừa nghĩ lại cảm thấy có gì không đúng, lập tức muốn kéo Thẩm Tây Lăng ra một chỗ hỏi cho ra nhẽ, nhưng Thẩm Sơ Văn lại ở trước mặt Hạ Ngôn dừng lại, không để cho bà hỏi.

Đi ra khỏi bệnh viện, Hạ Ngôn còn trách chồng mình, “Ông kéo tôi ra làm cái gì?”

“Bà không thấy vẻ mặt hai vợ chồng nó sao? Coi như bà hỏi thì có thể hỏi ra được cái gì, dù sao chúng nó cũng chỉ nói dối chúng ta. Cũng được. Mọi người đều có cách sống của họ, chúng ta cũng đừng quấy rầy quá nhiều.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn có sự lo lắng trong lòng.

Sau khi Hạ Ngôn và Thẩm Sơ Văn rời đi, Thẩm Tây Lăng mới lại đi vào phòng bệnh. Bây giờ nhìn An An khá hơn rồi, nhưng mặt vẫn hơi thiếu sắc, cô lại đi hỏi bác sĩ, bác sĩ kia cũng chỉ nói là thời tiết bây giờ rất nóng, đã có nhiều đứa trẻ cũng xuất hiện triệu chứng như vậy, vấn đề không lớn, nhưng người lớn nhất định phải chú ý đề phòng trúng gió. Nói qua cũng chỉ bảo Thẩm Tây Lăng về nhà đun chút thuốc thảo mộc lên cho cô bé uống..., Thẩm Tây Lăng nghĩ tới uống thuốc như vậy thì khổ, lập tức hi vọng bác sĩ kê đơn thuốc. Bác sĩ kia lại cười, dĩ nhiên có thể kê đơn, nhưng kì thật không cần phải làm vậy, hơn nữa thuốc ở trong bệnh viện đắt hơn ở ngoài rất nhiều, để cô không phải tốn kém nhiều, cũng nên đi mua ở tiệm thuốc ngoài.

Thẩm Tây Lăng thấy thái độ của bác sĩ này, còn cảm thấy thú vị.

Cô trở lại phòng bệnh thì An An đang kéo đau bụng, Triển Dịch Minh liền bảo Thẩm Tây Lăng trông con, anh đi ra ngoài mua ít thức ăn, cô không lên tiếng, nhưng gật đầu một cái.

Cô ngồi ở mép giường, ôm An An ở trong ngực mình, vuốt đầu nhỏ của bé, nhất thời bùi ngùi, “An An, nếu như mẹ và bố không ở cùng nhau, con muốn đi theo ai?”

Vừa nói ra, cô mới phát hiện ra mình đã kiên định cái gì đó. Cô không muốn đi nghĩ nhiều rồi cuộc là cái gì để ỉn trì hoãn việc đó như thế. Toàn bộ những thứ kia không có ý nghĩa gì nữa, cô cũng không muốn suy nghĩ tiếp Triển Dịch Minh muốn làm gì nữa, cô không cần nhắc những điều này nữa.

Chỉ là sau khi gặp mặt Hàn Vũ Sắt xong, trong đầu của cô lại xuất hiện một hình ảnh, có lẽ Triển Dịch Minh lâu như vậy không trở về là ở cùng với Hàn Vũ Sắt, có lẽ anh rất quan tâm tới đứa bé kia. Tức giận sao? Tức giận sao? Cô không biết trong lòng mình có cảm xúc gì, cũng không biết mình nên biểu lộ thế nào mới bình thường. Nhưng cô biết, mình không cần sống như thế này.

Lúc ôm An An thì cảm xúc thấy tương lai mơ hồ lần nữa lại xuất hiện trong lòng cô, cô không rõ con đường tương lai của mình là gì, không có phương hướng, cô khát vọng trong cuộc sống của mình xuất hiện một ngọn hải đăng, chỉ dẫn hướng mình nên đi đâu.

Triển Hiểu An ngồi dậy từ trong ngực cô, quan sát vẻ mặt của cô, “Tại sao mẹ với bố lại muốn không ở cùng nhau?”

Vấn đề kia đối với đứa bé mà nói, sẽ nghĩ ở với bố hoặc với mẹ như thế nào.

Mặc dù Triển Hiểu An vẫn còn nhỏ, cũng biết câu trả lời rất thận trọng.

“Bởi vì, có lẽ bố con sẽ ở chung một chỗ với một cô, mẹ cũng sẽ ở cùng một chỗ với chú nào đấy.” Cô nhìn Triển Hiểu An, vẫn có chút không đành lòng, nếu như nhiều thứ trước sau không cách nào tránh khỏi, cô không muốn biến thành người lừa gạt.

Thật ra thì nhiều đứa trẻ vì bố mẹ ly hôn mà trở thành người đi con đường không có lối về, hơn nữa là trở nên quá mức nhạy cảm, bố mẹ cũng không có chỉ dẫn chính xác.

Chuyện của người lớn nên là chuyện của người lớn, không nên đi ép buộc đứa bé tiếp nhận sai lầm của ai đó dẫn tới hôn nhân tan vỡ, nếu là tan vỡ, hai bên đều có nguyên nhân, chỉ là người nào có lỗi nhiều hơn một chút mà thôi.

Triển Hiểu An nhìn cô, có chút tức giận, đẩy cô một cái, “Mẹ lại muốn đi, phải không?” Trên mặt đầy uất ức, hốc mắt cũng đỏ.

Lần này Thẩm Tây Lăng không đi an ủi con gái, cô ghen tị, cô cũng muốn mình uất ức như vậy rồi khóc, nhưng ai tới an ủi mình đây? Bọn họ chỉ biết nói: Thẩm Tây Lăng, em đừng tùy hứng như vậy, em đừng không chịu trách nhiệm như vậy, em đừng ngây thơ như thế..... khóc cũng không có tư cách.

Triển Hiểu An thấy mẹ không an ủi bé, lấy tay lau sạch nước mắt của mình, “Mẹ rất hư.”

Đúng vẫn còn không đành lòng, lấy ra khăn giấy lau nước mắt An An, “Ừ, mẹ hư thật, cho nên An An đừng học mẹ.”

Triển Dịch Minh mua chút cháo, đã làm nguội, nhưng cũng không lạnh. Anh đi tới, suy nghĩ một chút đưa cháo cho Thẩm Tây Lăng, sau khi cô nhận lấy, tự tay đút cho Triển Hiểu An, chắc hẳn bây giờ đói rồi, Triển Hiểu An cũng ăn hết.

“An An no bụng chưa?”. Thẩm Tây Lăng cầm bát hỏi.

Triển Hiểu An lấy tay mẹ, đi sờ bụng nhỏ của mình, căng tròn.

Thẩm Tây Lăng không thể nín cười, để hộp cháo sang một bên, bụng của bé cũng đầy, xem ra thật sự no rồi.

Thẩm Tây Lăng vốn thấy An An không có gì nguy hiểm nữa, muốn mang bé về nhà, nhưng bây giờ cô bé cũng chẳng muốn làm gì, buồn ngủ rõ ràng, cũng liền dứt suy nghĩ.

Bé nhẹ giọng hừ, không được bao lâu thì An An ngủ.

Từ đầu tới cuối, Triển Dịch Minh đứng ở một bên. Bọn họ như những đoạn ngắn của cuộc sống cứng rắn ghét lại với nhau, giữa nhau không có bất kì lời nói hay tình cảm nào, thấy được nhau, nhưng lại giống như đều ở một không gian khác ở bên trong, phương thức chung sống kì lạ, nhưng trước sau vẫn không tìm được cái gì đã phá vỡ điểm buộc vào.

Sau khi An An ngủ, Thẩm Tây Lăng đắp chăn lên cho An An. Phòng bệnh có điều hòa, cô tăng nhiệt độ điều hòa lên, còn sợ An An lạnh. Làm xong tất cả, cô mới đi ra ngoài.

Phía sau bệnh viện có nhiều chỗ trống, bây giờ kiến trúc xây dựng theo kiểu xanh hóa, bóng cây cỏ cũng nhiều, đi thêm mấy bước là tới một bồn hoa. Bệnh viện đã xây dựng lâu, hoặc là nói lúc di chuyển cũng không dời mấy cây cỏ xưa đi, giờ phút này không ít người ngồi chung một chỗ trò chuyện, không nhìn ra là bệnh nhân hay là người thân.

Nhiệt độ buổi tối so với ban ngày thấp hơn nhiều, mặt đất cũng hơi ẩm ướt, khí hậu khác nhau ở từng khu vực cũng không có, còn có gió đêm thổi qua, chính xác là thời cơ tốt để hóng mát.

Thẩm Tây Lăng tìm một chỗ ghế trống, trực tiếp ngồi lên.

Triển Dịch Minh đi theo phía sau cô, cô biết rõ.

Trước kia cô không hiểu được cái gì là “Đến cuối cùng không mài được tính tình.” Là cái dạng gì, nhưng bây giờ biết, phải ở trong đó mới thật sự hiểu.

Triển Dịch Minh ngược lại rất bình thản, “Trở về đi thôi! Anh sẽ coi chừng An An.”

Thẩm Tây Lăng nhất thời không mở miệng, cô biết, chỉ cần mình không cãi vã, tự nhiên cùng anh nói chuyện, là có thể làm như không có gì xảy ra, như trước kia vậy, một nhà ba người, đáng vẻ nhìn qua rất đẹp. Lời của anh cũng đơn giản, cô đi về trước, ngày mai anh sẽ đưa An An về. Không thể phủ nhận, anh thật sự là một người bố tốt.

Thậm chí cô đang suy nghĩ, nếu như bọn họ không kết hôn, sẽ thế nào? Hẳn sẽ không tệ như bây giờ, cô không thể tiếp tục chịu đựng sống như thế này, cũng không thể tiếp tục giả vờ đi xuống.

Cô lấy tư cách là một người đứng xem để đối đãi tất cả, vì sao hai người tách ra liền phải tức giận chứ? Bởi vì đổ lỗi cho người thứ ba, sẽ phần nộ. Cũng có thể làm được rất bình thản, vì vậy chia lìa. Bởi vì chia tay, cũng là buông tha chính mình.

Cô có suy nghĩ như vậy, nhưng đa số người có cho đó là khắc thường không? Bản thân cô cho rằng như vậy là tốt. Nhưng ít nhất, cô có thể tự nói với mình, thật sự không quan tâm, thật sự không khó chịu. Rồi cuộc cô có thể có một ngày, biến thành đáng vẻ mình từng thích, cho dù cuộc sống không được như ý, cũng có thể thừa nhận mình độc lập.

Cô không cần lúc gặp chuyện không may liền gọi cho chị trước tiên, hỏi làm thế nào, gọi cho bố mẹ, hỏi nên làm thế nào.

Rốt cuộc cô có thể thoát khỏi, có được cách thức mình muốn, cho dù là cô nghĩ vậy.

Triển Dịch Minh vẫn nhìn cô, cô bình tĩnh được có chút không bình thường, anh nhìn thời gian hiện lên trên điện thoại, “Có chút muộn.”

“Nói chuyện một chút đi!” Cô phát ra một tiếng thở dài cực kì nhợt nhạt.

Triển Dịch Minh nhìn cô một hồi, ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô có thể nghe được tiếng gió bên tai mình, rõ ràng như vậy, cũng làm anh biết rõ quyết định sáng suốt của mình, “Triển Dịch Minh, ly hôn đi!”

Mệt mỏi, thật sự mệt rồi.

38. Chương 38

Triển Hiểu An từ từ đi về, tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng Triển Dịch Minh vẫn nghe thấy. Anh ngẩng đầu lên, nhìn con gái mình, giống như không biết bé, nhắm mắt một cái rồi lại mở ra, như muốn thấy Triển Hiểu An rõ ràng, không thể bỏ qua chút nào.

Triển Hiểu An cũng nhìn bố, dừng tại chỗ, ngây ngốc nhìn mấy giây, sau đó chạy tới bên cạnh Triển Dịch Minh, đi sát gần bố, “Mẹ đi rồi.”

Triển Dịch Minh vẫn không nhúc nhích, thậm chí không như bình thường đưa tay ra sờ đầu Triển Hiểu An. Ánh mắt của anh ngơ ngác, giống như bị đánh câu thần chú, dừng lại động tác.

Triển Hiểu An đưa ra bàn tay nhỏ bé, kéo áo Triển Dịch Minh, không ngừng lắc, “Mẹ đi rồi.”

Chân mày cô bé cau lại, đôi mắt nhìn thẳng vào anh không dời đi.

Đi rồi.....

Triển Dịch Minh lộ ra vẻ mặt có chút chua xót phức tạp, “Mẹ đã trở lại sao?”

Triển Hiểu An cứ kéo áo anh, như bị dọa sợ, đặt mông ngồi trên đất, bắt đầu khóc âm lên. Cô bé khóc không có trình tự, chỉ dùng sức mà khóc, nước mắt nhanh chóng chảy ra, rơi xuống, từ từ tạo thành một dòng suối nhỏ.

Hình như Triển Dịch Minh bị âm thanh này tác động, sau đó nhìn Triển Hiểu An đang ngồi dưới đất. Anh lập tức ôm Triển Hiểu An lên, cái gì cũng không quan tâm, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt Triển Hiểu An, nhưng thế nào cũng lau không hết, tiếng khóc vẫn không dừng. Anh áp An An vào trong ngực mình, lấy tay vỗ lưng bé, nhẹ nhàng an ủi, thử mở miệng, chỉ he hé mở ra mà không phát ra tiếng.

Cuối cùng Triển Hiểu An ngừng khóc, nhưng người cứ căng lên.

Tay nhỏ bé của cô bé nắm lấy áo sơ mi của anh, mang theo tiếng khóc mở miệng, “Mẹ không cần con nữa.....”

Triển Dịch Minh tiếp tục vỗ, “Không phải mẹ không cần con, đừng khóc.”

Cô ấy chỉ không cần anh mà thôi.....

Triển Hiểu An không nói gì, vẫn thút thít, tầm mắt bị tầng hơi nước che giấu.

Căn phòng rất yên tĩnh, như trống trải. Triển Dịch Minh ngồi ở mép giường, cúi thấp đầu. Căn phòng quá mức yên tĩnh, để cho anh nghe rõ tiếng tim mình đập, từng cái một, nhẹ nhàng đập. Anh lấy điều thuốc ra, muốn hút vài hơi, sờ soạng mấy lần, nhưng không thấy cái bật lửa đâu. Trong cơ thể anh có cảm giác

tức giận không giải thích được mãnh liệt bùng lên, vo điều thuốc và bao thuốc lá làm một cục, sau đó ném mạnh ra thật xa.

Ngã về sau, nửa nằm trên giường.

Cái tư vị này, không phải chưa nếm thử. Khi Thẩm Tây Lăng quyết định rời đi hơn nửa không thay đổi chút nào. Thời gian cô rời đi chưa bao giờ nói cho anh biết, cho đến anh trở về nhìn căn phòng trống rỗng. Tự đứng trong nháy mắt, anh hận thấu cô. Tại sao cô có thể như vậy, một điểm không nhớ thương liền rời khỏi? làm sao lại vô tình như thế?

Thẩm Tây Lăng lúc đó, sau khi kết hôn xảy ra bất mãn. Có một lần cô uống say, lôi kéo Triển Dịch Minh, không chịu buông tay, cứ liên tục hỏi anh, “Tại sao anh không ly hôn? Tại sao anh không yêu cầu ly hôn?”

“ Triển Dịch Minh, anh là một người hèn nhất, ly hôn cũng không dám.....”

.....

Anh nằm trên giường cười khổ, âm thanh kia giống như vẫn còn ở bên tai vọng về.

Triển Dịch Minh, anh là một người hèn nhất..... anh chính là một người hèn nhất.

Anh đúng là một người hèn nhất sao? Quả thật không dám rời, cô lợi hại hơn anh, nói đi là đi, có thể chịu như thế, Sao anh có thể so với cô đây?

Lúc nhìn Thẩm Tây Lăng xách hành lý rời đi, anh muốn đuổi kịp cô, muốn kéo tay cô lại bảo cô đừng đi. Nhưng cô đi một lần lại một lần, kiên quyết không muốn ở cạnh anh. Anh không muốn mình biểu hiện hèn quá mức, cảm tình trên mặt đã đủ hèn rồi, không muốn lại dùng hành động đi giải thích.

Anh ở trên giường, lục lọi tìm ra cái đĩa trước kia.

Giống như trước kia, anh đang xem không biết bao nhiêu lần . Cũng vào năm đó, Thẩm Tây Lăng trước khi đi, cô cũng xem bộ phim hoạt hình này. Anh vẫn muốn biết lúc ấy cô xem với tâm tình gì, trước kia anh không biết, bây giờ cũng không biết, mặc dù anh xem đi xem lại nhiều lần.

Cốt truyện mở đầu là một người tiến vào một thị trấn quỷ dị, kết thúc cốt truyện và rời đi khỏi thị trấn đó. Tay của anh khẽ run, bắt đầu cũng kết thúc, có lúc rất sớm thì có đoạn nhất định, chỉ là cố tình không chịu nhận thua, cho là dựa vào chính mình thì cái gì cũng có thể thay đổi.

Tâm tình như vậy, khiến anh đột nhiên nhớ tới lần đầu thấy Thẩm Tây Lăng.

Mỗi phút mỗi giây, cũng có thể đi thích một người.

Mới gặp gỡ.

Một người bạn của cô chơi saxophone thì đắc tội một thủ lĩnh trong bang nhóm đánh nhau, cô gái kia vốn vênh vào tự đắc cho đến lúc cuối cùng lại biến thành mềm yếu sợ phiền phức.

Cái tên thủ lĩnh kia đúng lúc là người bạn anh chơi cùng.

Anh có nhiều hứng thú nhìn cô gái kia thất bại, nếu như nói anh thích xem loại nữ sinh không có được bao nhiêu cân mà ra ngoài “giả bộ” bị đá, đây không phải là có phần vô văn hóa sao?

Nhưng anh lại cảm thấy thú vị.

Mà giây phút đó, cô xuất hiện, đứng bên cạnh cô gái đó, cô rõ ràng sợ hơn so với cô gái đó, ở một bên run lẩy bẩy, vừa cùng “Thủ lĩnh” đó nói điều kiện.

Ánh mắt của anh đều đặt trên người cô, nhìn cô căng thẳng rõ ràng lại cố gắng trấn định không dời mắt nổi.

“Thủ lĩnh” căn bản không coi nợ, đắc tội anh ta đã muốn đi, không có cách nói này.

Anh đưa một cái ánh mắt cho “thủ lĩnh”, “Thủ lĩnh” đương nhiên cũng hiểu ý của anh, chuyện này chỉ như vậy thôi.

Mà điều kiện là muốn cô thay người bạn của cô chơi saxophone, hơn nữa còn phải thắng anh ta.

Cô cố gắng dùng kế trì hoãn, nói cô không biết, muốn đi luyện tập một tháng rồi quay lại so với anh ta.

Anh như vậy lại tin cô, chỉ để cho người bạn kia nói ra tên cô và tên trường học.

Anh nhớ cô tên là Thẩm Tây Lăng.

Cô không biết, mỗi ngày anh đi tới nơi đó, mỗi ngày.

Nhưng cô chưa từng xuất hiện.

Anh cười mình, đã bị lừa như vậy còn vui vẻ chấp nhận.

Toàn bộ những thứ này cô không biết.

Một tháng sau, cô vẫn không xuất hiện, anh một mình ngồi ở đó một ngày. Anh nghĩ, đừng để cho anh gặp lại cô, cũng không cho anh chút xác suất nào lấy được cô, cô là một người biết giày vò, anh chắc chắn về điều đó.

Anh không gặp lại cô, bất kể cỡ nào nghĩ “Vô tình gặp được.” . Khi anh đã học đại học, việc học cùng việc làm ở công ty khiến anh không ngừng bận rộn, cho đến khi một lần nữa quay lại trường học, ở trong phòng ngủ thì nghe thấy các bạn cùng phòng trò chuyện.

“Ai, lần này trong đám tân sinh viên kia cũng có nhiều mỹ nữ đấy.....”

“Cậu cũng chỉ biết chú ý tới việc đó thôi.”

“Người chú ý tới việc này mới bình thường đấy đúng không? Chỉ có mấy nữ sinh là khiến mắt người ta tỏa sáng, tuyệt đối là mỹ nữ, hoa khôi của trường cấp 3, chắc chắn.....”

Triển Dịch Minh cũng không quan tâm tới mấy chuyện nhảm chán này, cho đến khi bọn họ bàn luận về cái tên “Thẩm Tây lăng”, anh mới cảm thấy máu trong người tuần hoàn tăng nhanh, thế nào cũng không khống chế được sự vội vàng trong lòng, đêm hôm ấy, anh nằm trên giường, thế nào cũng không ngủ được. Nhắm mắt lại, giống như hình dáng cô lại xuất hiện trong đầu mình, thế nào cũng không xóa đi được.

Anh ở trong trường đợi một thời gian dài, nhiều sinh viên cũng cảm thấy bất ngờ. Khi vị giáo sư kia tới bảo anh tới dạy thay một lớp, anh liền cảm thấy hứng thú hỏi dạy lớp nào, thậm chí không để lại dấu vết đi đến nhìn danh sách lớp học.

Anh làm rất cẩn thận, không để cho ai phát hiện ra.

Mặc dù nói nhìn người là nhìn bên trong, nhưng nhìn bề ngoài lần đầu quả nhiên là bản tính. Nữ sinh có thể vì một nam sinh có bề ngoài đẹp trai mà muốn sống muốn chết, không tiếc bất kì giá nào theo đuổi, nam sinh đương nhiên cũng nguyện ý vì một nữ sinh bất chấp tất cả.

Anh lấy được một tin tức xấu, nghe nói rất nhiều người theo đuổi Thẩm Tây Lăng. Còn có một tin tốt, cô không có tiếp nhận ai.

Anh đang nghĩ rằng, vậy mình có phải có cơ hội này không?

Cho đến không biết từ đâu có tin, Thẩm Tây Lăng nói qua, nam sinh đuổi kịp cô, cô mới nguyện ý tiếp nhận. Lý do rất rõ ràng, anh tin.

Ở đại hội thể dục thể thao, hình ảnh của cô khiến mọi người hoảng sợ anh vẫn nhớ. Anh lúc đó ghi chép thành tích chạy 100m của cô, chính xác là một thử thách không nhỏ.

Anh bắt đầu buổi tối mỗi ngày đi chạy bộ, khi bạn học hỏi thì anh chỉ cười, rèn luyện thân thể mà thôi. Chạy được một thời gian ngắn, anh liền bảo bạn ghi chép thời gian anh chạy, anh phải vượt qua thời gian cô chạy 100m kia.

Một ngày không được, vậy thì hai ngày, hai ngày không được, vậy thì ba ngày.....

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, anh tin rằng, không cần mấy ngày, anh có thể đuổi theo cô.

Nhưng anh không nghĩ tới, trước đó, anh lại nhận được thư của cô. Không cách nào hình dung anh hoảng sợ mức nào, anh biết rõ đó là nét chữ của cô, nhưng vẫn nhắm mắt tìm giáo sư kia, tìm bài thi đã sửa ra, rồi lại so một lần.

Anh nhớ, khi anh giúp giáo sư chấm bài thi thì thấy được bài của cô, nhìn rất lâu. Chữ của cô không nghiêm túc giống như những nữ sinh khác, ngay cả nét bút cũng liền, không gọi là chữ cực kì đẹp, nhưng không để anh quên mất, chỉ nhìn một cái liền khiến tim anh rung động.

Anh cầm lá thư này, không ngừng được, cứ run rẩy.

Đêm hôm đó, không thể nào ngủ được.

Các bạn cùng phòng lại đang nói chuyện ai đang hẹn hò với ai, người nào vừa chia tay, anh không ngủ được, không thể làm gì khác hơn là nghe, nhưng tuyệt đối không tham dự thảo luận cùng.

“Các cậu biết hôm nay Thẩm Tây Lăng với Hướng Tri Dao nói chuyện thì lời nói ra nghe rất đần độn không? Thật khiến một đại gia như tôi đây muốn phun máu ra.....”

“Thôi đi cậu.... cậu học máu ra thì người ta cũng không để ý đâu.”

“Cậu nói chuyện giống sao? Cậu nói thế nào cũng không thể kiếm được bộ dạng mảnh mai dễ coi của nữ sinh, liền lấy Thẩm Tây Lăng mà nói đi, nói trắng trợn ra thì sau này bạn trai cũng không thể không cưng chiều cô ấy, không thể đánh cô ấy, cho dù cô ấy không đúng, không thể mắng cô ấy, mua quần áo với túi cô ấy thích. Một mình cô ấy là giá trị xa xỉ, lại còn coi nam sinh đều là ngân hàng. Cưng chiều cô ấy, yêu cô ấy, bất kể thế nào cũng phải tin tưởng cô ấy, vĩnh viễn đứng phía cô ấy. Nghe như vừa mới từ nhà trẻ ra vậy.....”

“Nói ít lời như thế, người ta gia thế như vậy, hơn nữa còn có bộ dạng xinh đẹp..... cậu đơn thuần chỉ ghen tị thôi.”

“Dù sao tôi cũng không nuôi loại phụ nữ này, cũng không nuôi nổi. Chắc người đàn ông nào bệnh rồi mới muốn đi, lúc yêu đương còn đỡ, muốn kết hôn, quả thật là cơn ác mộng.”

.....

Triển Dịch Minh nghe, anh nghĩ anh chính là người đàn ông bệnh đó.

Anh muốn nuôi, hơn nữa anh biết, mình nuôi nổi.

Trong cuộc đời anh lần đầu tiên nghiêm túc cố gắng như vậy, luyện tập chạy bộ, lại phát hiện một nam sinh khác dùng sơ hở anh thường thích bắt được cô.

Mà cô thể lại cầm tay Hướng Tri Dao nói cho anh biết: Anh nhất định phải đối xử với bạn tôi thật tốt, nếu không tôi sẽ vẽ vòng xoáy nguyên rửa anh.

Thẩm Tây Lăng xách theo vali hành lí, từ trên xe taxi đi xuống. Phải đi vào phòng chờ sân bay thì bước chân của cô chậm lại, cô quay đầu liếc mắt nhìn, thỉnh thoảng có người đi tới, thỉnh thoảng có người đi ra ngoài, cô ngẩn đầu, là bầu trời mờ mịt.

Xoay người, tiếp tục đi.

Cô kéo vali, bánh xe lăn cùng mặt đất phát ra tiếng va chạm, lần đầu tiên cô phát hiện âm thanh này nghe hay như vậy. Cuối cùng cô cũng rời đi, dùng phương thức ghê tởm nhất.

Đỗ Diên Hằng đứng ở một chỗ khác, nhìn cô đi tới.

“Anh còn tưởng rằng sẽ không tới.”

Cô ngẩng đầu chống lại ánh mắt của anh, “Tại sao lại không?”

Anh cười cười, không nói gì, đưa tay tiếp nhận vali cô đang kéo kia. Lúc này cô mới quay đầu lại vừa liếc nhìn, cô xác định mình không có mong đợi, không ngừng quay đầu lại nhìn quanh. Tâm tình này rất kì

diệu, tựa như lần đầu tiên cô ra nước ngoài thì vé máy bay và khách sạn đều đã đặt xong, chỉ việc đi, cô hoảng hốt lo sợ, nhưng vẫn buộc mình rời đi, lần đầu tiên đi xa như vậy, đi tới một nơi xa lạ.

Mà bây giờ, cô cũng sợ như lúc ấy, thậm chí có phần muốn chạy trốn, nhưng cô không có, cũng sẽ không.

39. Chương 39

Máy bay hạ cánh, không khí nóng ran bao phủ toàn thân, tới nhanh mà rất mạnh, thậm chí còn có mấy phần không kịp thích ứng. Mặc dù mặc áo ngắn tay, cô vẫn dùng tay che người. Hành động này của cô khiến Đỗ Diên Hằng có chút buồn cười, căn bản cô chuẩn bị đồ có chút vội vàng, không nghĩ tới việc bôi kem chống nắng, các loại kem dưỡng da. Huống chi ai có thể ngờ rằng hơn 5 giờ chiều rồi, trời còn nắng mạnh như thế. Sống nhiều năm rồi, Đỗ Diên Hằng đối với thời tiết này cũng quen.

Bởi vì cô không quen, anh cũng tăng nhanh tốc độ đi.

Lấy hành lý ra, bọn họ liền ngồi ở đại sảnh nghỉ ngơi. Thảm Tây Lãng ngồi, ánh mắt nhìn về phía ngoài, cô có thể tưởng tượng vừa ra ngoài xong, lập tức có cảm giác trong lò sưởi, thành phố này nổi tiếng là bếp lò, cho người ta xông hơi miễn phí.

Trong lúc cô nghỉ ngơi, Đỗ Diên Hằng chậm rãi giải thích sự kiện điều hòa nổi tiếng xảy ra ở thành phố này. Bởi vì quá nóng, mà trong đại học không ít phòng ngủ không có máy điều hòa, vì vậy sinh viên trong phòng đánh đập đồ, vì vậy hiệu trưởng tới, những học sinh không chút khách khí bảo hiệu trưởng ở phòng này một ngày xem như thế nào. Sau đó trường mở ra cuộc họp khẩn cấp, chuẩn bị mua một dãy máy điều hòa.

Mà nhiều trường đại học ở tỉnh khác cũng đang nháo lên về việc mua máy điều hòa, mỗi khi loại tin tức này xuất hiện, người dân trong thành phố sẽ rất khinh thường: Chúng tôi ảm ỉ nhất đấy được không? Có được “Vinh dự”, thành phố có nhiệt độ cao nhất cả nước hàng năm đều là chúng tôi.....

Thảm Tây Lãng im lặng nghe, biết anh nói tới những thứ này để không khí giữa hai người sôi nổi lên một chút, không cần lung tung như vậy, vì vậy rất phối hợp, còn hỏi thêm mấy vấn đề nhỏ.

Ánh mặt trời bên ngoài vẫn mạnh liệt như cũ, hơn nữa bộ dạng như vậy, nếu trời chưa tối, ông mặt trời không có ý định từ bỏ rồi.

“Đi thôi!”. Đỗ Diên Hằng bảo cô.

Cô gật đầu một cái, cũng đứng lên.

Giờ phút này, cô cũng không muốn suy nghĩ cái gì nữa.

Ánh mặt trời vẫn chói chang như cũ, nhưng cô không hề ghét cực độ như vậy nữa. Ánh mặt trời mạnh mẽ thấu xương, lại chiếu thẳng khác thường, nóng tự nhiên, cô cảm thấy mình giống như một vị thần chịu được bệnh, mới có thể đánh giá những ngày qua bị thời tiết công kích xấu như vậy.

Ngồi ở trong xe taxi thì Đỗ Diên Hằng thấy cô không ngừng nhìn các tòa nhà bên ngoài, đi ngang qua một tòa có kiến trúc nổi tiếng thì anh cũng giới thiệu một hai câu.

Cô khẽ cắn môi, trong quá khứ, vô số lần cô nghĩ tới cuộc sống mình muốn sống. Chính là như vậy, ở trong trung tâm thành phố mua một căn hộ có ba phòng ngủ một phòng khách, diện tích vừa là tốt rồi. Cô sẽ trang trí cho nó thật ấm áp và thật đẹp, sau khi tan việc xong, khiến thân thể mệt mỏi cũng được thoải mái.

Tâm tình này tràn ngập ở trong lòng cô.

Sau khi xuống xe, cô đi theo sau lưng Đỗ Diên Hằng, bắt đầu lo lắng. Cô biết anh bây giờ ở chung với mẹ, cô tới tùy tiện như vậy, có cảm giác không thỏa đáng lắm.

Hình như biết suy nghĩ trong lòng cô, Đỗ Diên Hằng xoay người nhìn cô một cái, “Mẹ anh luôn trách anh rằng bà một mình ở trong nhà nhàm chán, gặp lại em, không chừng sẽ vui vẻ hơn.”

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới có phần yên tâm.

Nhưng mà tới lúc Đỗ Diên Hằng mở cửa, đôi mắt cũng khá lúng túng.

Bác Đỗ được ngồi trước một cái bàn nhỏ đang làm sủi cảo, nghe thấy tiếng mở cửa, không che giấu được vẻ mừng rỡ. Mà bên cạnh bác Đỗ là một cô gái tầm 24-25 tuổi, đang cùng bác Đỗ làm sủi cảo.

Bác Đỗ vốn muốn nói cái gì, thấy Thẩm Tây Lăng xuất hiện sau lưng Đỗ Diên Hằng thì vẻ mặt có vẻ kì lạ.

Đỗ Diên Hằng có chút ngơ ngẩn, không ngờ vừa trở về lại thấy một màn như vậy, nhưng vẫn nhắm mắt mở miệng, “Bạn con.....” Anh chỉ chỉ Thẩm Tây Lăng, “Ồ chỗ này một thời gian.”

Thẩm Tây Lăng cũng cảm thấy lúng túng, “Cháu chào bác, làm phiền bác rồi.”

Lúc này bác Đỗ mới nở nụ cười lúng túng, “Không có gì.”. Cười cười với cô gái bên cạnh, “Những ngày qua một mình mẹ ở nhà hơi buồn, Yến Tử sang đây giúp mẹ, người trẻ bây giờ có thể đối xử với người già như vậy, thật là hiếm khó.”

Trần Yến lập tức mở miệng khước từ, “Bác khách khí rồi, cháu cũng đang thấy nhàm chán, dù sao rảnh rồi không có việc gì làm, khó có thể hợp ý với bác như thế.”

Trần Yến chào hỏi với Đỗ Diên Hằng xong, liền lấy cớ có chuyện đi trước.

Đỗ Diên Hằng bảo Thẩm Tây Lăng đi tắm trước, thay quần áo xong ra ăn cơm. Lúc Thẩm Tây Lăng quay đi, bác Đỗ lập tức kéo con trai mình sang một bên, “Đây là con có ý gì vậy?”

Lúc Đỗ Diên Hằng nói qua điện thoại rằng thời gian mình trở về, bác Đỗ cố ý nhắc tới Trần Yến, muốn ăn cùng một bữa cơm. Nhưng không có nghĩa đến còn có một bữa như vậy, nói thật, bác Đỗ rất thích Trần Yến, đoan trang độ lượng, tính cách cởi mở, cách đối nhân xử thế cũng không tồi, dáng vẻ cũng không xấu.

“Mẹ, bây giờ con mệt chết đi, chuyện vậy sau này hẵng nói.” Đỗ Diên Hằng không muốn nhắc tới đề tài này, thực tế anh cũng cảm thấy rất vô lý.

Bác Đỗ thấy con trai quá mệt mỏi, lúc này mới không tiếp tục hỏi nữa.

Trong khoảng thời gian đi công tác về, Đỗ Diên Hằng phải sắp xếp rất nhiều tài liệu, xử lý vụ án trong tay, cũng có vẻ rất bận rộn.

Thẩm Tây Lăng ở đây, luôn cảm giác có chút lúng túng, vì vậy cùng với bác Đỗ đi mua đồ ăn. Bác Đỗ đưa cô tới chợ lân cận mua thức ăn, bản thân cô cũng có thể tìm được đường đi, sau đó lại theo đường cũ quay trở về.

Nhưng mà cô xách túi thức ăn thì luôn có người chỉ chỉ chỗ chỗ vào cô.

“Vậy là ai, dáng vẻ không tệ, nhìn mặt xinh, trước kia cũng chưa từng thấy qua.”

“Nghe nói là con trai nhà họ Đỗ đưa về.....”

“Bà nghe ai nói vậy? không phải bà nhà họ Đỗ nhìn trúng Yến Tử rồi sao? Đây là trò đùa gì vậy?”

“Ai nào biết. Đoán chừng là lúc đi công tác thì gặp, nhìn dáng vẻ này đi, coi trọng liền mang về chứ sao. Bà cho rằng người trẻ bây giờ lại giống người của thời đại trước như chúng ta sao.....”

.....

Thẩm Tây Lăng luôn bước nhanh về, không thích người khác chỉ chỉ chỗ chỗ mình, sau đó bàn luận. Nhưng không tránh được, coi như cô đi xuống dưới lầu chung cư, cũng sẽ có ánh mắt khác thường của người nào đó quan sát cô, sau đó lại cùng người khác nói gì đó.

Cô và Đỗ Diên Hằng cũng nói tới chuyện này, cô muốn tìm chỗ nào đấy để dọn ra ở. Nhưng bây giờ Đỗ Diên Hằng rất bận, không tìm được nơi thích hợp, hơn nữa anh cũng lo lắng cô ở một mình xảy ra chuyện

gì. Mà về chuyện công việc, anh đề nghị cô qua một thời gian nữa hẵng nói, bây giờ thời tiết quá nóng, trên tv cũng phát tin cảnh báo, tốt nhất là nhiệt độ giảm rồi hẵng nghĩ tới những chuyện này.

Cô suy nghĩ một chút, cũng đồng ý với cách nói của Đỗ Diên Hằng.

Chỉ là cô và bác Đỗ không có gì để nói, cô nói cô đi nấu cơm, bác Đỗ không phản đối nhưng nhìn cũng không thấy nhiều nhiệt tình. Cô chủ động làm chút việc nhà, bác Đỗ lại lạnh nhạt.

Sau khi Đỗ Diên Hằng trở lại, không khí mới có thể bình thường một chút.

Ăn cơm xong, Đỗ Diên Hằng bảo cô đi thay quần áo. Cô cũng nghe lời đi thay một bộ quần áo màu trắng, tóc vừa gội xong còn chưa khô, nửa ướm đầm phủ xuống trên vai.

Cô thấy ban ngày rất nóng, nhưng nhiệt độ ban đêm lại không cao, bên ngoài có thể cảm thấy gió thổi.

Đỗ Diên Hằng chào hỏi với mẹ xong, liền dẫn Thẩm Tây Lăng ra ngoài.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Đỗ Diên Hằng có thể cảm thấy cô ở nhà có mấy phần bị gò bó, sau khi ra ngoài cô lại khác hẳn, mặt mày hiện rõ vẻ thoải mái và tinh thần phấn chấn hẳn.

“Đi thì biết.” Đỗ Diên Hằng do dự một hồi, vẫn không nắm tay với cô.

Chỉ là một quảng trường nhỏ bình thường, nhưng mà ở giữa quảng trường có một hồ nước lớn, trong hồ nước có nhiều suối phun. Có các đèn nhiều màu sắc cao thấp đặt trên hồ nước, tạo thành thế giới nhỏ nửa mộng ảo, hơi nước tầng tầng, ánh sáng lượn lờ.

Cô rất thích thiết kế như thế này, lập tức liền cười như một đứa bé.

Một năm kia, đêm đầu mùa thu, cô và Đỗ Diên Hằng cùng nhau ngồi ở phía trên sân vận động nhà trường. Cô lẳng lặng tựa vào vai anh, nhìn những bạn học ở phía dưới tập chạy một vòng. Đèn chiếu ở trên sân vận động bình thường chỉ bật lên có một hai cái, đám người được chiếu hiện bóng đen lên, thỉnh thoảng xuyên loạn.

Vị trí này của bọn họ là ở trên cao nhìn xuống.

Cô không thể nín cười, “Giống con kiến không?”

Đỗ Diên Hằng chỉ lắc đầu mà thở dài, “Bọn họ mà nhìn thấy chúng ta thì cũng là con kiến.”

Cô lập tức vỗ anh một cái, thái độ hết sức không vui của anh.

Cô tiếp tục nhìn, phương hướng đối diện, đèn đường bóng vắng, sắc thái an tĩnh, không ít người ở đường chính chơi cầu lông. Mà trên tầm mắt là một mảnh mây mù vùng núi. Mà

giờ phút này, trên đỉnh núi toát ra mảnh sương mù sáng, chỉ có một góc, núi như được sương mù che đi.

Cô kéo áo Đỗ Diên Hằng, “Đó là mặt trời hay là trăng sáng vậy?”

Đỗ Diên Hằng gõ đầu cô, “Trăng sáng, sao lại không suy nghĩ, biết bây giờ là mấy giờ rồi không....” Trong giọng nói tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Vầng trăng kia tròn trịa, giống như quả trứng gà phát sáng (hơi kì nhỉ.....), giờ phút này thế lại từ từ lên cao.

Cô chưa từng thấy qua khung cảnh như vậy, không khỏi cảm thán liên tiếp, “Thật đẹp.”

Đỗ Diên Hằng bắt được tay cô, đặt ở khóe miệng nhẹ nhàng hôn, sau đó nhỏ giọng mở miệng bên tai cô, “Ở trong mắt anh, cái gì cũng không sánh nổi với vẻ đẹp của em.”

Anh nói lời tâm tình không nhiều, nhưng mỗi một câu của anh cũng có thể khiến cô cảm động.

Cô nhất thời thế nhưng nhẹ nhàng khóc thút thít, một khắc kia, cô đã cảm thấy người đàn ông bên cạnh này nhất định có thể ỉnh đủ hạnh phúc, nhất định có thể ỉnh cuộc sống mình thích.

Mà anh nhẹ nhàng ôm cô.

Nhưng bọn họ không ngờ tới, ngày đó, có người sau lưng bọn họ, còn muốn xé bỏ màn này. Chỉ là ánh sáng ảm đạm, trong khung cảnh chỉ hiện ra chỉ là phác họa một nam một nữ, ở phía trên bọn họ là trăng sáng tròn trịa, khung cảnh này được gọi là — Thay mặt trăng chờ đợi em.

Tấm hình này xuất hiện trong cuộc thi nhiếp ảnh mà trường học tổ chức, khiến vô số người xúc động không thôi.

Nếu chương này được 20 like thì t sẽ up phần mới ngay nhé, cm vs like nhiều đi Triển Dịch Minh bị điện thoại của Triển Khải Hạo và Nghê Văn Bái oanh tạc luân phiên, cũng cảm thấy phiền, nhưng vẫn tìm thời gian đưa An An về nhà họ Triển.

Nghê Văn Bái ôm An An ra ngoài chơi, để hai bố con kia nói chuyện.

Triển Khải Hạo nhìn đứa con trai này, cực kì tức giận, “Con nói xem, rốt cuộc con và Tây Lăng đã xảy ra chuyện gì, đừng nói dối bố.”

Triển Dịch Minh xoa trán, “Bố, chuyện của con, mọi người đừng quản.”

“Mặc kệ, con xem con biến cái nhà này thành hình dạng gì đi, con muốn vợ con đi rồi mới bằng lòng sao?” Triển Khải Hạo càng nói càng tức giận, “Đã sớm nói với con, đừng cứ chơi mãi thế, bây giờ có vấn đề rồi, còn không biết kiểm điểm lại, con nói xem rốt cuộc con muốn thế nào đây.”

Anh trầm mặc không nói.

Triển Khải Hạo thấy anh như vậy, lập tức dạy dỗ một trận. Ý tứ nói đi nói lại cũng không khác biệt lắm, nhưng không nói trong lòng lại không thoải mái.

Triển Dịch Minh trầm mặc thật lâu.

Anh nhớ tới lúc kết hôn, lúc anh ở nhà cẩn thận từng li từng tí một, không biết nên làm cái gì, cũng không biết như thế nào mới khiến cô vui, bởi vì trên mặt cô luôn không có cảm xúc gì. Cho dù anh bận rộn thì cũng sẽ về nhà, thậm chí cũng mua vài món đồ chơi nhỏ mà phụ nữ thích, nhưng nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của cô, không bao giờ bỏ sĩ diện đi lấy lòng cô.

Sau đó, một người bạn của anh chúc mừng anh đã làm bố, anh khiếp sợ, hoàn toàn không biết gì. Khi đó, anh mới biết, thì ra là cô mang thai rồi. Bạn học đưa vợ tới bệnh viện kiểm tra, đúng lúc bắt gặp, lúc này mới có chuyện này.

Anh kích động tới mức không kiềm chế được, cả ngày tìm hiểu xem phụ nữ có thai nên ăn cái gì, phụ nữ nên làm cái gì mới tốt cho em bé. Thậm chí anh rất muốn sờ bụng cô, muốn trao đổi qua với bảo bối nhỏ một chút. Nhưng cô không nói tới chuyện đứa bé, anh đợi một ngày rồi lại một ngày, hi vọng cô sẽ chủ động nói với mình, cô mang thai, anh cũng nhanh muốn làm bố.

Nhưng không có, cho đến cuối cùng anh không nghe thấy cô chủ động mở miệng.

Không cần nhiều lời, anh liền hiểu rõ, người phụ nữ độc ác cỡ nào, ngay cả con của anh cũng không chịu sinh ra. Vì vậy anh lại đi công tác, một thời gian không trở lại, nhưng cô cũng không gọi điện tới hỏi anh đang làm cái gì, lúc nào thì về nhà. Mỗi lần thấy cấp dưới đi công tác bên ngoài, vợ gọi điện thoại tới hỏi thăm thì anh không thể không thừa nhận, mình vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Cho đến khi cô muốn rời khỏi, anh cực hận cô. Coi như mang thai An An, cô cũng nóng nảy không dứt. Anh sợ cô rất nhiều, sợ cô lại tàn nhẫn vứt bỏ đứa con của anh.

Anh thậm chí sợ đối mặt cô, chắc chắn cô đã ngủ rồi mới về nhà, sau đó nhìn cô ngủ.

Khi đó trong nhà Hàn Vũ Sắt xuất hiện sự cố, bố cô bị tai nạn xe nghiêm trọng, cần một số tiền lớn. Khi cô chủ động tới tìm anh thì anh không do dự, giúp cô một tay. Không thể phủ nhận, trong lòng anh đối với người phụ nữ này vẫn luôn có áy náy. Nhất là lúc học đại học, Hàn Vũ Sắt luôn thể hiện cô yêu anh tới mức nào thì anh luôn thấy mắc nợ rất nhiều.

Cảm giác mắc nợ này, cũng giống với cảm xúc đối với Hướng Tri Dao, bởi vì phần thiếu hụt này, anh sẽ làm đủ khả năng để trợ giúp.

Hàn Vũ Sắt rất cảm kích với anh, thậm chí thỉnh thoảng cũng chạm mặt. Anh cũng ám chỉ qua cho Hàn Vũ Sắt biết, không cần cảm kích với anh thế, nhưng hình như cô không hiểu ý của anh, coi anh như ân nhân.

Sau khi Thẩm Tây Lăng sinh An An liền muốn rời đi, anh giận không thể dừng lại. Mọi người tới hỏi anh, tại sao vợ anh lại muốn rời khỏi, tại sao vợ của anh ngay cả một đứa bé nhỏ như vậy mà cũng nhẫn tâm bỏ lại.

Tại sao vậy chứ? Chính anh cũng muốn hỏi, lấy được đáp án khiến anh thất vọng, bởi vì anh không phải là người cô muốn, bởi vì anh vĩnh viễn không thể tiến vào trong trái tim cô. Cho nên, cô sẽ quan tâm tới anh sao? Cô dĩ nhiên cái gì cũng không để ý, bởi vì anh căn bản không phải là người cô muốn.

Cô ấy yêu người khác?

Nhưng mọi người lại tới hỏi anh, vì sao cô phải rời đi?

Anh và Hàn Vũ Sắt gặp nhau nhiều hơn, vì vậy tất cả mọi người có lý do tốt nhất. Là chính bản thân anh hành động bậy bạ sai lầm, mới ép vợ mình rời đi, thậm chí không tiếc, bỏ lại con mình rời đi. Vì vậy bố mẹ không hề làm khó nhà họ Thẩm nữa, bởi vì người có lỗi chính là anh, Thẩm Tây Lăng có lỗi, đều là bị anh bức.

Tất cả đều là trách nhiệm của anh, là anh đối với cuộc hôn nhân không chung thủy, tất cả khinh bỉ có thể ném lên người anh. Vì vậy, về tình Thẩm Tây Lăng có thể được tha thứ rồi.

Người phụ nữ không nguyên ý tiếp nhận nhất chính là đàn ông có người tình bên ngoài, vì vậy bất kể làm ra chuyện điên cuồng, tất cả đều có thể hiểu được, cũng có thể lấy được sự tha thứ của người khác.

Anh không muốn, cô bị người khác trách móc, cũng không nguyên ý cho người khác sau lưng cô bàn luận cô không có trách nhiệm, ích kỉ cỡ nào.

Từ từ, tất cả mọi người đều nói anh quan tâm Hàn Vũ Sắt cỡ nào, anh yêu Hàn Vũ Sắt cỡ nào, anh đối tốt với Hàn Vũ Sắt ra sao.

Chính anh cũng một lần lại một lần tự nói với bản thân mình, cứ coi là người khác cho là thế đi, thật ra anh cũng không yêu Thẩm Tây Lăng, không quan tâm tới cô. Lặp đi lặp lại nhiều lần tự nói với mình như vậy, ngay cả mình cũng sắp tin rằng, anh không quan tâm, cũng không yêu.....

Trái tim chết lặng.

Triển Khải Hạo thấy anh cũng không để lời của ông ở trong lòng, lập tức tức giận, anh cũng không giải thích, bị mắng một trận.

Triển Dịch Minh cũng không muốn đợi ở chỗ này, Nghê Văn Bái lại ôm An An, để cho anh đi tới chỗ ông nội, ông nội vừa gọi anh.

Quan hệ của anh với ông nội không tệ, liền lập tức đi qua đó.

Việc ông cụ yêu thích, vĩnh viễn không có gì thay đổi, vẫn là đánh cờ. Ông đã bày xong bàn cờ, chỉ chờ anh tới.

Không hề đi nói những chủ đề phiền não nữa, tâm tình của anh cũng tốt lên nhiều.

Cụ ông cũng không nói nhiều, anh vừa đi tới trước mắt thì liền đánh con cờ. Triển Dịch Minh cũng hiểu, nhặt lên một con cờ có màu khác, chuẩn bị cùng ông nội đấu.

Đánh cờ thì ông cụ liền quan sát vẻ mặt anh, “Tài đánh cờ thật lù đi rất nhiều, gần đây làm cái gì vậy? Cũng không nghe thấy bố cháu bảo cháu tập trung tinh thần ở công ty. Nếu như cháu đang suy nghĩ muốn ném một đơn đặt hàng lớn như thế nào, thì cháu có tiến bộ rồi đấy.”

Đạo này tinh thần anh không tốt, bị mất một đơn đặt hàng lớn, bây giờ bị nói tới, không khỏi có chút xấu hổ.

Anh ho khan hai tiếng, “Là ông nội tiến bộ hơn rồi.”

Ông cụ lắc đầu một cái, “Ông nói cháu này, phương diện khác rất thông minh, thế nào về mặt tình cảm thì lại như người mù vậy?”

Hình như ông cụ không thể nào hiểu được.

Triển Dịch Minh cười mỉa hai tiếng, cũng không mở miệng phản bác.

Ông cụ hiển nhiên hiểu tâm tư của người cháu này, ban đầu Nghe Văn Bái lấy ra một xấp hình, Triển Dịch Minh cũng chỉ dừng lại ở một tấm hình, đối với các tấm hình khác không có bất kỳ hứng thú nào. Một khắc kia, ông cụ cũng biết cháu trai mình coi trọng cô gái trong tấm hình đó cỡ nào, nhưng kì lạ anh không ra vẻ mình hứng thú, khiến ông cụ lắc đầu cười.

Hơn nữa ông cụ toàn tâm toàn ý tác hợp vụ này thì anh biểu lộ vẻ không vui. Khi đó ông cũng biết, người cháu này sớm muộn sẽ bị thiệt thòi lớn.

Sau khi chơi xong một ván cờ, ông cụ không hề yêu cầu tiếp tục chơi nữa.

Ông cụ phải đi, Triển Dịch Minh đỡ ông.

Ở trong sân có một lồng tre nhỏ, bên trong có một chú chim quý. Đây là tác phẩm đẹp của anh họ Triển Dịch Minh, nghe nói vì chú chim nhỏ này mà mất không ít tâm tư.

Ông cụ đi tới, lấy tay trên chọc chú chim nhỏ.

Triển Dịch Minh cũng không nói chuyện, không biết tâm tư còn ở nơi này hay không.

Ông cụ chỉ vào con chim này, “Ngày đó anh họ cháu đem con chim này tới đây nói cho ông biết, nó rất thích con chim này, cực kì thích. Nhưng lúc nó mua, bên cạnh có một nữ sinh. Nữ sinh kia nói với anh họ cháu, nếu thích con chim này như vậy, nên để nó bay đi, chim nhỏ nên có tự do, đó mới là điều con chim thích. Nhưng anh họ cháu lại cười, bởi vì nó thích con chim nhỏ này, sẽ cho ăn đúng hạn, cho uống nước đúng hạn, không thích làm sao lại đối với nó như vậy.”

Triển Dịch Minh nhìn chăm chăm ông cụ không nói lời nào.

“Dịch Minh, cháu nói xem lời của anh họ cháu với lời của cô gái kia, ai nói đúng?”

Triển Dịch Minh lắc đầu một cái, không rõ nguyên do.

Ông cụ lại tiếp tục cười, “Anh họ cháu mua con chim này về, thực sự đúng cho nó ăn uống đúng hạn, nhưng nó vẫn không vui vẻ, thậm chí còn bị bệnh. Sau, để cho ông nuôi con chim này, nhàn rồi trên chọc nó, cùng nó trò chuyện, biết nó đói lúc nào, biết nó thích ăn cái gì, sau đó chiều chuộc nó.”

Ông cụ ở trước mặt Triển Dịch Minh, mở cửa nhỏ của lồng tre ra, chim nhỏ bay ra ngoài, nhưng mấy phút sau lại bay trở lại, đậu trên bả vai ông cụ.

“Thích một thứ gì, không phải cháu cho rằng thích là được rồi, mà phải biết nó muốn cái gì, khiến nó hài lòng, cho dù cho nó tự do, nó cũng sẽ không rời đi.” Ông cụ lại nhốt chim nhỏ vào, “Con người thật ra cũng giống vậy.”

40. Chương 40

Thẩm Tây Lăng có thể cảm thấy mẹ của Đỗ Diên Hằng không thích mình, mặc dù đối phương không nói rõ, nhưng ánh mắt bà nhìn cô luôn không bình thường chút nào. Thời điểm ban đầu, bác Đỗ sẽ chờ lúc Đỗ Diên Hằng đi làm rồi, bất thành linh hỏi nhà Thẩm Tây Lăng ở đâu, nếu xa như vậy mà ra ngoài lâu thế thì người nhà nhất định sẽ lo lắng, định ở lại bao lâu. Mà sau khi Đỗ Diên Hằng trở lại, bác Đỗ không hỏi những vấn đề này.

Cô ở chỗ này có chút gò bó, định ra ngoài nhìn phòng ốc xem thế nào. Nhưng trong khoảng thời gian này, phòng cho thuê cũng không nhiều, nhất là lúc thời tiết nóng thế này. Đi ra ngoài chạy một vòng, cô liền đổ mồ hôi đầy người rồi, mồ hôi quả thật giống như mưa, cứ ào ào rơi xuống.

Lúc trở lại căn nhà, bác Đỗ ngồi trong phòng khách thêu cái gì đó, cô chào hỏi xong liền đi tắm. Sau đó giặt quần áo, bởi vì không có việc gì làm, liền cầm cây lau nhà lau.

Bác Đỗ tháo kính lão xuống, để trên khay trà, để đồ cũng trên ghế salon, lúc này mới liếc mắt nhìn Thẩm Tây Lăng, “Đừng có lau.”

Thẩm Tây Lăng tạm ngừng, thất thần nhìn bà.

“Cả phòng đều là nước thì định đi thế nào?” Bác Đỗ chau mày, lại đeo kính lão cùng mười ngón tay thêu, chậm rãi đi vào phòng của bà.

Thẩm Tây Lăng lúng túng đứng tại chỗ, cắn môi một cái, nhìn khăn ở dưới chân, đi vào phòng vệ sinh, tay dùng sức vắt nước ra, nước đục màu đen chảy trong tay cô. Cô không thấy bẩn, chỉ là thấy khó chịu.

Lần nữa cô cầm khăn vắt nước, lau sạch sàn nhà, lúc này mới giặt khăn sạch sẽ.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, cô đi tới mở cửa ra.

Đi lướt qua người cô, Trần Yến đi vào. Trần Yến nhìn thấy cô, trong mắt có phần phức tạp, nhưng vẫn cười với cô, mở miệng giải thích, “Làm chút điểm tâm, nghĩ đến bác Đỗ rất thích mùi vị này, liền đem tới cho bác Đỗ nếm thử một chút.”

Thẩm Tây Lăng gặp qua Trần Yến mấy lần, biết Trần Yến làm trong một cửa hàng bánh ngọt, biết làm rất nhiều điểm tâm và đồ ngọt, mỗi lần có sản phẩm mới là mang tới ẹ Đỗ Diên Hằng.

Cô gật đầu một cái, còn không kịp nói chuyện, bác Đỗ đã từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Trần Yến, hết sức vui vẻ, kéo tay Trần Yến, “Thời tiết nóng như vậy, còn chạy sang bên này, cháu cũng rõ là.....”

Trần Yến cũng cười ngọt ngào, “Cháu biết bác thích mùi vị này, liền muốn để bác nếm thử một chút.”

Bác Đỗ hiển nhiên lại một phen tán thưởng.

Trần Yến lấy điểm tâm ra, nhìn Thẩm Tây Lăng đứng ở một bên, “Cô cũng nếm thử một chút đi, đây là sản phẩm của hàng tôi mới ra, cho thử chút ý kiến xem.”

Thẩm Tây Lăng lắc đầu một cái, “Tôi không thích ăn đồ ngọt.”

Bác Đỗ ngẩng đầu nhìn Thẩm Tây Lăng một cái, kéo Trần Yến vào phòng mình, “Cháu đã dạy bác thêu chữ thập, nhưng có vài phần không thêu được, cháu tới nhìn cho bác xem chỗ nào bị sai.....”

Trần Yến đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Thẩm Tây Lăng đứng tại chỗ, nhìn bác Đỗ dắt Trần Yến vào gian phòng, đột nhiên cửa phòng đóng thật mạnh, khiến cô giật mình.

Cô đứng yên một hồi, trở về phòng, cầm túi lên liền đi ra ngoài. Cô không biết mình muốn đi đâu, nhưng vẫn muốn đi ra ngoài một chút. Nhiệt độ vẫn như cũ, cao đến dọa người, cây cỏ trong chung cư cũng đã mềm nhũn cúi đầu, bốn phía cũng không thấy người máy, cô đi một mình. Tìm chỗ nào có bóng râm chút để ngồi xuống nghỉ. Lúc ngồi xuống mới phát hiện ra, ghế ngồi cũng rất nóng, nhưng không đứng dậy ngay.

Cô ngồi ở chỗ đó, rơi vào trầm tư.

Khi Đỗ Diên Hằng trở về, liền nhìn thấy cô một mình ngồi ở đó, dáng vẻ ngơ ngác, không khỏi đi tới, lấy tay gõ gõ đầu cô, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Cô quay đầu, đã nhìn thấy vẻ tươi cười của anh, “Có chút nhàm chán, ra ngoài ngồi thôi.”

Đỗ Diên Hằng theo tầm mắt của cô mà nhìn sang, bên kia có mấy đứa trẻ học ở trường tiểu học lân cận, trên lưng đeo một balo nhỏ, giờ phút này tất cả ở trên mặt đất chơi bắn bi. Cũng không quan tâm đất có bao nhiêu bụi, không để ý trên trán có mồ hôi, say mê cuồng nhiệt vươn tay bắn bi.

Đỗ Diên Hằng không khỏi cô nhớ gì, chỉ vỗ vỗ bả vai cô.

“Trở về đi thôi!”

Cô gật đầu một cái, chuẩn bị đứng lên. Nhưng đã ngồi quá lâu, giờ phút này chân ê ẩm, lảo đảo. Đỗ Diên Hằng lập tức đỡ lấy cô, sau đó để cho cô ngồi xuống, ngồi chồm xuống xoa chân cho cô.

Thẩm Tây Lăng cúi đầu nhìn anh, trán của anh lúc này đầy mồ hôi, thậm chí áo sơ mi đã bị ướt một mình.

Lực độ của anh không lớn không nhẹ, ngẩng đầu lên, “Đỡ hơn chút nào không?”

Cô gật đầu một cái, lúc này mới đứng lên. Đỗ Diên Hằng cũng đứng lên.

Bọn họ đứng lên chuẩn bị đi, đã nhìn thấy Trần Yến đứng cách đó không xa, dùng ánh mắt phức tạp khó phân biệt quan sát bọn họ. Nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, lúc này mới đi tới.

Trần Yến nở nụ cười với Thẩm Tây Lăng, lúc này mới chuyển tầm mắt lên người Đỗ Diên Hằng, “Hôm nay hình như anh tan việc muộn.”

Đỗ Diên Hằng cũng chỉ cười, “Việc hôm nay hơi nhiều.”

Trần Yến nhún nhún vai, “Trong tiệm có điểm tâm mới, liền đem tới đây cho bác nếm thử một chút. Anh trở về với bác đi, em có việc đi trước đây.”

Đỗ Diên Hằng gật đầu một cái.

Thẩm Tây Lăng liếc mắt một cái nhìn bóng lưng Trần Yến, lại nhìn Đỗ Diên Hằng một chút, “Hai người quen sao?”

“Ừ, cô ấy ở chung cư kia, không xa lắm.” Anh chỉ một hướng khác, “Mẹ của cô ấy với mẹ anh cùng gia nhập đoàn Tiểu Vũ, quan hệ không tệ.”

Thẩm Tây Lăng mím môi một cái, từ lời nói của Trần Yến, Trần Yến biết thời gian Đỗ Diên Hằng tan việc, sau đó lại đi sang đây....

Thẩm Tây Lăng nhìn chằm chằm Đỗ Diên Hằng, chẳng lẽ anh thật sự không biết chuyện đó đại biểu cho việc gì sao?

Đỗ Diên Hằng cảm thấy ánh mắt của cô, chau mày, “Đi nhanh một chút, em xem trán em tất cả đều là mồ hôi.”

Cô giơ tay lên sờ trán, quả nhiên tất cả đều là mồ hôi.

Cô tắm rửa xong, cầm quần áo ra ngoài, chuẩn bị bỏ vào trong máy giặt. Vừa mới đi được hai bước, liền nghe thấy âm thanh truyền từ ban công.

Cô từ từ đi qua đó, càng nghe rõ hơn.

“Rất cuộc con có ý gì vậy?” Bác Đỗ hết sức tức giận, “Con đi công tác lâu như vậy, mẹ gọi cho đồng nghiệp của con thì anh ta đã về rồi, nhưng con lại muốn ở lại bên kia. Trước kia mỗi ngày con đều nhớ gọi điện thoại về, nhưng thời gian đó ngay cả một cú điện thoại cũng không có, mẹ biết ngay, nhất định là có vấn đề gì....”

Tay Đỗ Diên Hằng đặt trên lan can, “Mẹ, chuyện này mẹ không cần phải lo, con biết rõ con làm cái gì.”

“Nếu con biết mình đang làm gì, con cũng không đột nhiên dẫn một người phụ nữ về, thế này còn giống chuyện con biết làm sao? Hàng xóm bọn họ cứ bàn luận, con để mặt mũi mẹ đi đâu....” Bác Đỗ càng nghĩ càng tức giận, “Mẹ của Yến Tử còn gọi điện thoại sang đây hỏi mẹ rất cuộc có chuyện gì xảy ra, mẹ đều ngượng ngùng nói.”

Đỗ Diên Hằng trầm mặc một hồi, vẫn không muốn nói tới chuyện này, “Mẹ, chuyện này tự con giải quyết được, mẹ cũng không cần phải tham gia vào.”

“Mẹ đã tham gia vào cái gì chưa hả?” Bác Đỗ tức giận chết.

Từ nhỏ đến lớn, Đỗ Diên Hằng còn chưa bao giờ làm trái ý bà như thế, người biết chuyện, bao giờ cũng khen bà có một đứa con trai hiểu chuyện, bà cũng lấy đó làm niềm tự hào. Một mình bà nuôi dưỡng anh thành người, nhìn thấy anh càng có tiền đồ, cũng thấy an ủi phần nào, hôm nay con trai vì một người phụ nữ mà nói như vậy, càng khó chịu hơn.

“Lúc con không có mặt, không cần đối với cô ấy như thế.” Giọng của Đỗ Diên Hằng rất nhỏ.

Lời này không thể nghi ngờ khiến bác Đỗ càng tức giận hơn, “Con cứ như vậy bao che cho nó.....” Càng nghĩ càng giận, “Những ngày này, mẹ cũng quan sát nó, mặc dù nó chủ động nấu cơm, nhưng nhìn dáng vẻ thì không phải là chăm sóc người khác, gia đình có điều kiện không sai chứ? Coi như nó nguyện ý một ngày hay hai ngày làm việc nhà, có nguyện ý làm cả đời không? Con xem tay nó đi, giống như làm việc nhà sao? Không phải là mẹ ghét bỏ nó, mà người phụ nữ như nó thì con không thể nuôi nổi, lúc mới bắt đầu tất nhiên không hề có câu oán giận, nhưng vẫn tiếp tục như vậy, nhưng vẫn tiếp tục như vậy, con không cảm thấy sẽ oán giận nó trong lòng sao? Thậm chí cuộc sống càng ngày càng không như ý thì sẽ cảm thấy con làm trễ nó.....”

“Mẹ, mẹ đừng nói.....”

“Diên Hằng, tin mẹ đi, mẹ biết người phụ nữ nào thích hợp với con.....”

.....

Thắm Tây Lăng ôm quần áo, lại đi về căn phòng của mình.

41. Chương 41

Không biết hút được bao nhiêu liều thuốc, trong xe sương khói vẫn vương, mùi thuốc lá tràn đầy trong không gian thu hẹp. Triển Dịch Minh nửa nằm xuống, híp mắt lại, nhìn một điểm ở ngoài cửa sổ.

Đã quên mất lái xe mất bao lâu đi tới nơi này, quên mất làm sao tìm được nơi này, cũng quên mất mình nên chuẩn bị lấy tinh thần để cư xử thế nào.

Anh chỉ có thể nhìn.

Nửa giờ trước đó, cô xách theo một túi đồ bỏ đi, đi xuống, vứt vào trong thùng rác bên ngoài chung cư. Ném xong đồ bỏ đi, cô đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, thậm chí còn nhìn sang bên này. Anh lập tức tránh đi, khom người sang một bên, cô chỉ liếc mắt nhìn, liền đi về. Anh ngồi tiếp, lập tức cảm giác mình phạm vào sai lầm nào đấy, cửa sổ xe đóng kín, kể cả cô nhìn sang, cũng không nhìn thấy anh.

Cô cũng không lên tầng, mà tìm một chỗ ngồi yên lặng ở đó. Anh chỉ có thể nhìn bóng lưng của cô, không biết cô đang nhìn cái gì, cũng không biết cô đang suy nghĩ gì.

Ánh mặt trời bên ngoài vẫn nóng hừng hực như cũ, mặc dù chỗ cô ngồi có cây che bóng, anh vẫn nghĩ, chỗ ngồi kia hẳn sẽ rất nóng, thời tiết này bất kể bạn ngồi ở chỗ nào, vẫn sẽ nóng ran mà thôi.[fannie- D D L Q D]

Anh vẫn chỉ nhìn, không dám xuống xe, không muốn nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của cô.

Có lẽ giống như Hương Tri Dao nói, nếu như cô trôi qua vui vẻ thật sự, sống hạnh phúc, vậy mình xuất hiện có thể cho cô cái gì? Từ từ, anh nghĩ tới hành động mấy năm này của mình, thế nhưng lại mang theo phần chưa xốt, anh không nghĩ ra, anh mang đến cho cô cái gì.

Có lẽ anh vĩnh viễn là một cá thể mâu thuẫn tổng hợp, có cơ hội cưới cô, rõ ràng trong lòng thỏa mãn lại vui vẻ, rồi ở bên kia lại nghĩ tới có phải phá hỏng tình yêu của cô hay không? Một bên anh phản đối nhỏ, rồi lại hưởng thụ việc phá hỏng tình yêu của cô với người khác. Cuối cùng thỏa mãn được mong muốn, anh lại có thể tự nói với mình, cũng không phải là mình phá hỏng tình cảm của cô, mà là người khác đẩy cô đến bên cạnh mình.

Nhưng vậy thì thế nào đây?

Anh vẫn có cảm giác, người trong lòng cô không phải anh, vì vậy khó chịu, bài xích, lại muốn lấy lòng cô, nhưng lại không muốn mình hèn mọn quá mức.

Có phải sau khi mất đi rồi, mới có thể suy nghĩ những hành động đã qua của mình, lại tự nói với mình, nếu như có một lần nữa, coi như hèn mọn cũng được, thậm chí hèn mọn nữa cũng không sao, chỉ cần cô đừng rời đi.

Bị coi thường nhiều.... nhưng không kiếm được suy nghĩ như thế.

Cô vẫn không động dậy gì, cho đến khi Đỗ Diên Hằng tan việc đi về nhà, đi tới bên cạnh cô.

Thì ra cô chỉ là đang chờ anh ta?

Triển Dịch Minh thở một hơi thật dài, không dám xen vào đôi đó, khởi động động cơ chuẩn bị lái xe rời đi. Anh hạ cửa sổ xe xuống, làn khói thuốc xông ra thì không khí khô nóng cũng chui vào, anh không cảm thấy nó nhiệt độ cao, chỉ lái xe, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Triển Dịch Minh quay lại Tích Xuyên, đầu tiên là đi xem An An thế nào, nhưng cũng không đưa An An về. Anh nghĩ mình còn có chuyện quan trọng hơn, nhưng không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì, cho đến khi Hàn Vũ Sắt gọi điện thoại tới.

“Chúng ta chia tay đi!” Hàn Vũ Sắt mở miệng nói.

Triển Dịch Minh nghe như vậy, có chút muốn hỏi, cái gì gọi là chia tay? Căn bản không có gì bắt đầu, nhưng anh nghĩ mình quả thật rất cần bà, có lẽ thực sự làm người ta mất đi mấy năm thanh xuân, hơn nữa một chút xấu hổ cũng không có, thậm chí bây giờ anh muốn giả bộ mấy phần ân hận xấu hổ, nhưng không có chính là không có, đối với người khác, một chút cảm giác anh cũng không có.

“Ồ!”. Anh nhàn nhạt mở miệng, sau đó nhét điện thoại đi động vào bên kia.[dien dan le quy don.]

Hàn Vũ Sắt ở bên kia vẫn không tin, cô vốn chỉ thử gọi điện thoại dò xét mà thôi, nghĩ anh sẽ an ủi mình, dỗ mình. Đấy lòng cũng muốn dùng phương thức này phản bác những lời Hướng Tri Dao nói ngày đó là mình hoàn toàn không quan trọng.

Đa số nữ sinh hi vọng mình đặc biệt, là độc nhất vô nhị, có thể gặp được người đàn ông có thể cưng chiều mình trong lòng bàn tay, lấy được người đàn ông coi mình là duy nhất.

Cô thử dò xét mà thôi, nhưng anh vẫn không nói gì, cô ngồi ngây ngốc, hoàn toàn không dám tin cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Cô nghĩ tới nguyên nhân, có lẽ tâm tình bây giờ của anh không tốt, mình vào lúc này còn quấy rầy anh, hoàn toàn khiến anh khổ não hơn, vì vậy cô lại thấy hối hận.

Triển Dịch Minh nằm trên giường lớn, làm thế nào cũng không ngủ được. Anh nhớ tới lúc học đại học, thấy Thẩm Tây Lăng và Đỗ Diên Hằng tình cảm với nhau, khi đó anh mệt mỏi bao nhiêu, bọn họ thế nhưng lại không cãi nhau. Anh luôn hi vọng, tính của cô hư thêm một chút, hư thêm chút nữa, khiến Đỗ Diên Hằng không chịu nổi, cứ để người đàn ông đó không chịu nổi, mình như vậy sẽ có cơ hội, ai cũng không mang cô đi được.

Nhưng một đôi này, vĩnh viễn ở chung hài hòa như thế. Khi đó anh có chút tuyệt vọng, có lẽ mình nên ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác, là ai cũng không quan trọng, chỉ cần người kia không phải là cô, tất cả đều chỉ mang tính biểu tượng mà thôi.

Nhiều năm như vậy, Hàn Vũ Sắt thường xuyên xuất hiện bên cạnh anh, không phải là Hàn Vũ Sắt quan trọng, chỉ cần người bên cạnh không phải là cô, đổi lại là ai cũng thế thôi.

Anh càng nghĩ càng không ngủ được, từ trên giường bò dậy. Cầm chìa khóa xe ra cửa.

Anh nghĩ bây giờ anh đã hiểu thật sự mùi vị của nhớ nhung, tựa như vậy, lái xe, một mình đi tới phía dưới chung cư, giống như có thể hít thở trong bầu không khí cô đã từng hít thở qua.

Anh nhớ tới một năm kia, anh cũng đi tới chỗ thành phố cô du học nhìn cô. Đúng là như vậy, chỉ dám đứng xa nhìn cô. Sau anh lại không hề đi nữa, anh ghét thấy một màn kia, cô nguyên ý một mình ở đất nước xa lạ, cũng không chịu trở lại trong vòng ôm của anh. Sau đó anh một lần lại một lần tự nói với mình, anh không quan tâm nhiều tới người phụ nữ này, anh không quan tâm, không có cô anh có thể sống rất tốt, anh lừa gạt tất cả mọi người bên cạnh, chỉ không lừa gạt trái tim mình. Nếu như không quan tâm, làm sao sẽ

chú ý tới cảm xúc của cô, làm sao sẽ vì cô nhất thời mặt lạnh mà lập tức phỏng đoán nguyên nhân. Anh thật sự không tự tin, đem toàn bộ những điều kia cho rằng cô không quan tâm, trong lòng cô có người khác. Nhưng bây giờ lại có hi vọng nhỏ bé, chỉ cần cô ở lại là tốt rồi, cái gì anh cũng không muốn đi so đo nữa.

Đỗ Diên Hằng đi sau lưng Thẩm Tây Lăng, cô vẫn không phát hiện ra mình tới gần, mà chăm chú nhìn phía dưới chung cư.

“Thế nào mà lại chưa ngủ?” Lúc này Đỗ Diên Hằng mới mở miệng, theo tầm mắt của cô nhìn sang, lập tức thu hồi ánh mắt, “Ngủ đi, khuya lắm rồi.”

Thẩm Tây Lăng gật đầu một cái, lúc này mới đi rời khỏi ban công, chỉ là cô nhìn chằm chằm bóng lưng của Đỗ Diên Hằng, vẫn không nhận được hỏi ra nghi ngờ trong lòng, “Tại sao muốn giữ em ở chỗ này?”

Lúc trước anh lấy lý do không có thời gian tìm phòng cho cô, cô cũng không hoài nghi gì, nhưng mấy ngày nay thấy rõ anh cố ý giữ mình ở lại chỗ này, suy nghĩ khiến cô hoài nghi không chắc, rồi cũng không lo lắng anh sẽ tổn thương mình, tại phương diện nào đây cô vẫn tin tưởng anh như cũ.

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai dẫn em ra sông nhìn một chút, nơi đó có rất nhiều đá thủy tinh, em sẽ rất thích.” Anh cũng không trả lời vấn đề cô hỏi kia.

Cô nhìn anh đi vào nhà, chân mày nhíu lại, cuối cùng thở dài một tiếng, đành phải quay về phòng mình. [dien dan le quy don.]

Đêm sương mù, vừa lúc có ánh trăng.

Đỗ Diên Hằng thay quần áo, ra khỏi phòng, đi tới cửa chính, mở cửa, sau đó đi ra ngoài, anh bước rất nhẹ, không có đánh thức ai trong nhà.

Anh đi xuống dưới lầu, mục tiêu xác định, đi thẳng tắp về phía chiếc xe kia.

Triển Dịch Minh ngủ mơ màng, bị âm thanh gì đánh thức. Là âm thanh gõ cửa, anh vuốt mắt, lúc này mới hạ cửa sổ xe xuống, sau đó cũng bật đèn lên, sau đó nhìn Đỗ Diên Hằng đứng ở ngoài cửa xe.

Anh suy nghĩ xem lúc này Đỗ Diên Hằng đứng ở đây vì cái gì, là bảo mình rời đi đừng quấy rầy bọn họ, hay là tới đám phán với mình....

Không đưa ra kết luận.

“Nói chuyện một chút đi!” Đỗ Diên Hằng liếc anh một cái, đi tới một chỗ khác.

Triển Dịch Minh suy nghĩ một chút, lựa chọn xuống xe.

Giữa bọn họ, vốn là vì Thẩm Tây Lăng mà hôm nay mặt đối mặt, lại không biết mở miệng thế nào, phải là tình địch, cũng không oán giận đối phương, vì vậy cũng quan sát đối phương, ánh trăng tuy sáng, vẫn không thấy rõ, vì vậy thôi.

“Nói đi!” Triển Dịch Minh cảm giác tay trống không, muốn nắm cái gì đó để tay không trống, từ trong túi quần lấy ra một cái bật lửa, vì vậy lấy ra đặt trong tay nắm.

Đỗ Diên Hằng cũng không có chút sợ với nhút nhát nào, mấy năm trước anh đứng ở trước mắt người đàn ông này cũng không tự ti, huống chi bây giờ. Tất cả của anh đều dựa vào bản thân đánh liều, mặc dù vẫn kém hơn người đàn ông giàu có trước mắt này, nhưng ít ra làm đến nơi đến chốn, sẽ không giệt mình.

“Anh tới đây rất nhiều lần đi!” Đỗ Diên Hằng cũng không hỏi, chính là nói thẳng ra sự thật này, nhưng vẫn chưa giấu cợt gì.

Triển Dịch Minh cau mày, không biết rốt cuộc anh muốn làm gì. Nhưng mình nói không ra lời chúc phúc, thậm chí bảo người đàn ông này đối xử với Tây Lăng thật tốt, anh không làm được, vì vậy trầm mặc.

Đỗ Diên Hằng thở dài một tiếng, “Vậy anh đưa cô ấy đi thôi!”

Triển Dịch Minh ngơ ngẩn một chút, sau đó nhiều suy nghĩ vọt qua trong đầu anh, anh mở miệng, “Anh cố ý đưa cô ấy đi?”

Muốn mượn việc này cảnh cáo anh, nếu như anh không quý trọng Thẩm Tây Lăng, tự nhiên có người mang cô rời đi, đưa cô cách xa anh, thậm chí còn khiến anh có ý nghĩ không còn được gặp lại cô.

Đỗ Diên Hằng không có nói đúng, cũng không hủy bỏ.

Triển Dịch Minh càng thêm khẳng định, anh không hiểu lắm, lại không phản bác lời của anh,

42. Chương 42

Ngồi vào trong xe của Triển Dịch Minh, Thẩm Tây Lăng không nói một câu nào, ngơ ngác ngồi đó. Triển Dịch Minh quan sát nét mặt cô nhiều lần qua kính chiếu hậu, sợ bỏ lỡ cái gì. Cô không nói một lời, sắc mặt tái nhợt tới mức dọa người. Cô ưỡ ể dựa vào ghế, nhìn ra ngoài cửa xe. Nhìn chăm chăm, đột nhiên cô khóc, không khóc sục sùi, chỉ rơi nước mắt.

Cô thậm chí không biết mình đã khóc, chỉ sững sờ ngồi đó, không suy nghĩ gì, nhưng trong lòng vẫn trống rỗng, dường như vì không gian bị cái gì khoan đá vào, khiến cô thấy lạnh, lạnh đến mức trái tim bỗng khê động thì dừng lại đau thương.

Vẫn là kẻ vô tích sự, không có công việc, không có tình yêu, không có gia đình, thậm chí còn không biết mình muốn cái gì. Là vì mất đi mà bản thân chột vạt, hay vì không biết cái gì mà khổ sở, đó là khó chịu không nói nên lời.

Nhưng cô không muốn động, nếu như đẩy cô vào hồ, cô cần bản cũng chỉ chìm vào trong nước, khả năng bắt rơm rạ cũng không có.

Có lẽ cái này được gọi là vô dục vô cầu* chẳng?

*: Không có ham muốn không có nhu cầu.

Triển Dịch Minh nhìn cô rất nhiều, cuối cùng cũng dừng xe lại. Anh đi ra khỏi xe, mở cửa xe bên cô, nhìn cô, muốn đưa tay kéo cô ra, thực hiện được một nửa rồi lại rút tay về.

Thẩm Tây Lăng từ từ ngẩng mặt lên, nhìn anh, trong con ngươi phản chiếu hình bóng anh, nhưng anh cảm thấy ánh mắt mơ hồ như thế, thậm chí cô đang nhìn mình mà cứ như không nhìn.

Anh cảm thấy cổ họng mình phát khô, không biết mình nên làm như thế nào, làm thế nào mới có thể không cảm thấy mình bất lực nữa?

Cô nhìn anh một cái, khẽ cười, “Tới chỗ xa như vậy chỉ để đến xem tôi thất bại cỡ nào sao?”

Rất thất bại, cho rằng mình không phải chạy xa như vậy, giờ thì buồn bã trở về. Những người đó lại có thể ở trên cao nhìn cô: Xem đi, tôi lại trở về giống như các người dự đoán rồi.....

Mọi người đều cực kì thông minh, chỉ mình cô là đại dột hết thuốc chữa.

Triển Dịch Minh thở dài, lộ ra nụ cười tự giễu, “Là tới xem thất bại.” Xong anh cũng ngồi vào trong xe, an vị bên cạnh cô, nước mắt của cô vẫn dừng nơi khóe mắt, anh muốn đưa tay lau cho cô, cô lại né tránh, anh cũng không bắt ép, liền thu tay lại, “Đến xem bản thân mình có bao nhiêu phần thất bại, em chạy xa như thế, anh còn ngu ngốc dần dần chạy tới nhận, em nói xem rốt cuộc trong hai chúng ta người nào có bệnh đây?”

Thẩm Tây Lăng cắn môi, nghe được anh nói, lần này không nhịn được, nhỏ giọng khóc.

Cuộc đời của bọn họ giống như một trò cười, mọi người đều nói cho cô biết là đừng cố gắng vùng vẫy, vô dụng thôi, cuối cùng cô vẫn phải về điểm bắt đầu, cô cố tình không tin, nhất định phải thử một chút, tới lúc thử xong thì kết quả là lời người khác nói đều chính xác, mình thì ngu không ai bằng.

Nhưng cô cảm giác mình có phần trách nhiệm, giống như một đứa trẻ, luôn nghĩ mình không cần làm theo lời bọn họ, coi như thỉnh thoảng nghe một lần, ở trong lòng sẽ không cam lòng, bây giờ cô làm chuyện ngược lại, cuối cùng thì cái không cam lòng đó từ từ biến mất. Thế này là như thế nào?

Cô thật sự muốn khóc.

Từ nhỏ đến lớn, quá mức thuận buồm xuôi gió. Gia đình có điều kiện, thành tích học tập tốt, có bạn trai yêu thương, tất cả của cô đều là những gì người khác hâm mộ, ngay cả mình cũng quên, mình chỉ là một người phụ nữ bình thường, cần trải qua tất cả mọi thứ cản trở và những thứ khiến mình không vui, luôn cho rằng câu chuyện cổ tích kết thúc hạnh phúc rồi sẽ là mình, cuối cùng phát hiện ra, mình chẳng có gì cả.

Cô khóc càng lớn hơn, anh không thể không nhìn, lần nữa đưa tay ra. Cô nghiêng đầu một chút, anh cũng kệ, vẫn dùng tay lau đi nước mắt của cô. Ngực của cô phập phồng bất định, giờ tay lên, muốn bỏ tay anh ra.

Anh giống như đang đánh nhau với cô vậy, cũng không quan tâm tới phản kháng của cô, muốn lau đi nước mắt của cô, không để ý chút nào tới thái độ của cô, “Khóc cái gì mà khóc.”

Cô bắt lấy tay anh, rất muốn cắn vào, nhưng chỉ là bắt được, sau đó lại bỏ qua.

Anh kéo cô vào trong ngực, mặc cho cô giãy giụa, giữ cô ở trong ngực mình, “Không cho khóc.”

Anh nói cô nhu vậy, cô ngược lại khóc lớn hơn.

Anh xoa xoa tóc cô, lại vỗ vai, lại sờ sau lưng cô, “Anh ta không cần em nữa, anh muốn, bắt kể em đi bao xa trở lại, anh đều muốn.”

Thẩm Tây Lăng chuẩn bị đẩy tay anh, nhưng vẫn đẩy anh ra, lần này dùng hết sức, anh không chú ý, bị cô đẩy ra một chút xiu, “Tôi thế nào mắc mớ gì tới anh, muốn ai tới thương cảm, muốn ai tới giả bộ, ai không để tôi khóc, ai để chăm sóc tôi, đều chẳng liên quan gì tới anh. Tại sao anh lại để ý tới tôi chứ!”

“Em là vợ anh.”

Cô nhìn anh chằm chằm, “Chúng ta ly hôn rồi.”

“Mới chỉ có giấy thỏa thuận ly hôn mà thôi, còn chưa có hiệu lực pháp luật, huống chi anh còn chưa có kí tên.” Anh tạm ngừng, suy nghĩ một chút, không kéo cô, “Cho nên, em chính là vợ anh.”

“Bây giờ lại trở thành vợ anh, sao cái lúc anh đi ra ngoài uống rượu ăn chơi với gái thì không nghĩ tới một chút rằng tôi là vợ anh? Anh về muộn mà cũng không thêm gọi về mà sao không suy nghĩ chút tôi là vợ anh? Con mẹ nó, bây giờ anh biết tôi là vợ anh, là do cô tình nhân bé nhỏ của anh không cần anh nữa thì anh giờ mới hiểu được à!” Cô biết mình rất quá đáng, vốn rất ít nói lời thô tục, nhưng cô cần phải phát tiết thế này.

Triển Dịch Minh mở miệng, “Anh sai rồi.”

Thẩm Tây Lăng cho rằng anh sẽ nói cái gì ra phản bác, nhưng anh lại chỉ nói ba chữ này, cô nhìn anh một hồi, cũng không nói.

Thấy cô không nói gì, anh thử thăm dò, “Chuyện trước kia đều là anh không tốt, mặc kệ chuyện thật là hiểu lầm, tóm lại là anh hành động sai, là tại anh không đúng, anh đảm bảo tuyệt đối không có lần sau.”

Cô thấy khó thở, khó tiêu tan ở trong ngực. Vẫn còn nước mắt, cô lại không muốn khóc nữa, có chút buồn cười, đây là thế đời sao. Lúc cô muốn làm mẹ hiền vợ đảm, anh ghét bỏ cô không làm người vợ tốt cũng không làm người mẹ tốt, bây giờ cô cảm thấy mình không diễn tốt được phần của mình nữa thì anh lại vội tới nói xin lỗi với cô.

“Triển Dịch Minh, là anh có bệnh.” Cô mệt mỏi rồi, nhắm hai mắt lại.

Còn chưa trở lại Tích Xuyên, Hạ Ngôn liền gọi điện thoại tới cho Thẩm Tây Lăng, Thẩm Sơ Văn bị bệnh nên đã bị đưa đi bệnh viện. Lúc Thẩm Tây Lăng nhận được điện thoại, vô cùng lo lắng, hỏi Hạ Ngôn rốt

cuộc là bệnh gì. Hạ Ngôn cũng không nói ra, đột nhiên Thẩm Sơ Văn ngã xuống, người đã già, các loại bệnh liền chất đống, cũng không nói cụ thể là bởi vì sao.

Thẩm Tây Lăng không suy nghĩ về chuyện đau buồn nữa, chỉ bảo Triển Dịch Minh lái xe nhanh một chút.

Tính ra, cô cũng mới đi có mấy ngày mà thôi, có lẽ lần trước ăm ĩ với bố mẹ quả thật không tốt, bọn họ cũng không gọi lần nào, mà bản thân cô còn không biết xấu hổ gọi về. Bây giờ mẹ chủ động gọi cô, cũng vì bố ngã bệnh, trừ áy náy, cô cũng không có cảm xúc khác.

Xe dừng ở trước bệnh viện, Triển Dịch Minh cùng Thẩm Tây Lăng cùng đi tới phòng bệnh.

Hạ Ngôn thấy cô và Triển Dịch Minh cùng đi, không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, có lẽ vốn cho rằng vợ chồng son bọn họ chỉ là cãi nhau mà thôi, người trẻ tuổi luôn thích so đo, mấy ngày nữa liền hòa hảo lại.

Hạ Ngôn thấy Thẩm Tây Lăng, vẻ mặt có chút muốn khóc, lại có điểm buồn cười, cũng không biết nên nói chuyện thế nào.

Thẩm Tây Lăng biết Thẩm Sơ Văn không có nguy hiểm gì, cũng yên lòng, “Chị không tới sao?”

Hạ Ngôn lại có vẻ mặt mây đen, “Vốn định gọi cho chị con, sau bố con kiểm tra không có vấn đề gì lớn, nên cũng không gọi nữa, gần đây chị con cũng nhiều chuyện, cũng không muốn để nó phiền lòng nữa.”

Thẩm Tây Lăng thấy bộ dạng này của mẹ, có chút không hiểu, “Chị sao ạ?”

Hạ Ngôn phát tay một cái, không muốn nói chuyện này, ngược lại đi nói chuyện xấu của Thẩm Sơ Văn. Tâm tình Thẩm Sơ Văn không tốt, Hạ Ngôn liền bảo ông đi câu cá, ông không đi, bỏ đi xem người khác chơi mặt chược, kết quả nhìn một chút liền ngắt đi, hù dọa những người đang chơi mặt chược kia. Hạ Ngôn nhận được điện thoại cũng lo lắng, vội vã chạy tới. Có người gọi xe cứu thương, xe tới thì Thẩm Sơ Văn đã tỉnh rồi, hơn nữa cảm giác mình không có chuyện gì, cũng không muốn đi bệnh viện.

Kết quả xe cứu thương này, coi như không đi bệnh viện cũng phải đưa tiền, Thẩm Sơ Văn vừa nghe, không được, phải đi, nếu không cho không tiền, vì vậy cứ ngồi xe cứu thương đi. Lúc Hạ Ngôn chạy tới, xe cứu thương đã đi rồi, lập tức chạy tới bệnh viện.....

Thẩm Tây Lăng vừa nghe, bố mình quả thật rất hài hước.

Triển Dịch Minh đứng yên lặng, Hạ Ngôn cùng Triển Dịch Minh nói chuyện một hồi, lúc này mới bảo vợ chồng son đi thăm Thẩm Sơ Văn. Thẩm Sơ Văn bị xuất huyết não nhẹ, chỉ không nghiêm trọng. Lần này kiểm tra ra, phát hiện Thẩm Sơ Văn còn bị bệnh tim, huyết áp cũng cao, mặc dù Thẩm Sơ Văn cứ nói mình không sao, nhưng bác sĩ không cho xuất viện, ít nhất huyết áp hạ đi rồi mới cho xuất viện.

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh ở đây khuyên, Thẩm Sơ Văn còn không bằng lòng lắm, không thích ở trong bệnh viện. Thẩm Sơ Văn nhìn hai đứa này, cảm giác mình bị bệnh này cũng đáng giá, lúc trước ông cho con gái một cái tát, cũng không biết nên mở miệng thế nào, mỗi lần muốn gọi điện thoại hỏi thăm, lại có phần không muốn, hơn nữa con gái lo lắng mình như thế, cũng coi như là hạ mình rồi, không cần buồn, hơn nữa ông không ngờ rằng Triển Dịch Minh cũng tới, nhìn như thế, lại cảm thấy an ủi không ít.

Thẩm Tây Lăng và Triển Dịch Minh ở thật lâu, lúc này bị Hạ Ngôn đuổi đi, bảo bọn họ ăn cơm.

Trước không có cảm giác, giờ quả thật có chút đói bụng.

Đi ra khỏi bệnh viện, Thẩm Tây Lăng đi ở phía trước, cô đi rất xa, mới cảm giác có chút không đúng, dừng bước lại, xoay người, vừa vặn nhìn vào Triển Dịch Minh sau lưng.

Trầm mặc nhìn đối phương một cái, “An An tốt không?”

Anh gật đầu một cái, mặc dù An An ở nhà ông bà nội, nhưng mỗi ngày đều gọi điện thoại tới.

Cô còn muốn nói điều gì, nhưng lại không nói nữa, nhớ tới con gái thì trong lòng luôn đau. Cô mua một bộ váy nhỏ, cô bé không vội tới lấy ra xem, cũng không biết là có được hay không. Cô lập tức phủ nhận, An An mặc nhất định rất đẹp.

Chỗ ăn cơm là một hàng cơm nhỏ ở trước bệnh viện, hai người không nói lời nào, trừ cần thiết. Cô không biết có tác dụng trong lòng hay không, cứ cảm giác anh có chút thay đổi. Chuyện rất nhỏ, anh bảo ông chủ hàng cơm cho dưa vào trong nước nóng chút rồi mới lấy ăn.

Cô ở phương diện nào đấy, không tính là cố chấp, đối với dưa chỉ dùng một lần thì không yêu cầu gì, nhưng cái gì ở ngoài đóng gói, đều cố gắng bảo ông chủ không cần cho dưa, từ từ lại thành thói quen, ít nhất đối với dưa dùng một lần cũng là làm chút gì để bảo vệ môi trường, dù giá trị không cao.

Cho nên lúc Triển Dịch Minh đưa dưa cho cô trong nháy mắt, cô nhìn anh một cái, vẻ mặt bất định.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ lại tới phòng bệnh. Hạ Ngôn muốn ở bệnh viện cùng Thẩm Sơ Văn, thấy Thẩm Tây Lăng không muốn đi lắm, liền bảo cô về dọn dẹp, lấy quần áo cho Thẩm Sơ Văn và Hạ Ngôn, sau đó mang tới.

Thẩm Tây Lăng đồng ý, liền lại đi ra ngoài.

Cô chỉ không muốn một mình ở chung một chỗ với Triển Dịch Minh, cô không biết bây giờ tính là gì. Mỗi người giống như che giấu đi, chuyện lúc trước làm như không có gì xảy ra, nhưng cô biết, những thứ đó tồn tại. Cô có lúc nhìn Triển Dịch Minh, sẽ nghĩ, bộ dạng anh bây giờ, được mấy ngày rồi, có vẻ trạng thái trước đó hay không, sau đó cô lại vòng đi vòng lại qua cuộc sống trước kia.....

Cô không dám nghĩ tới.

Triển Dịch Minh đưa cô đến nhà họ Thẩm.

“Anh ở trên xe chờ em.”

Thẩm Tây Lăng muốn bảo anh đi, xoay người nhìn thấy ánh mắt của anh, còn không kịp từ chối, vì vậy gật đầu.

Cô cảm thấy mình hành động điên rồ rồi, nếu anh vênh vác tự đắc một chút xíu, cô lập tức sẽ cùng anh cãi vã, nhưng bộ dạng sẵn sàng này của anh thì cô không làm được.

Cô đi tới cửa, mới phát hiện mình không có chìa khóa, vốn định quay về, nhưng cửa không khóa. Cô đi vào, thì nghe thấy âm thanh trên tầng.

Cô sững sốt một chút, còn đi lên trên tầng.

“Dư Thừa Lập, anh là tên khốn khiếp.” giọng của Thẩm Đông Lăng có chút tức giận không thể ngừng, “Trò chơi này rất vui sao? Anh bị nghiện rồi à.”

Thẩm Tây Lăng không biết mình nên đi lên trước hay là lui về phía sau, nhưng cô không nghe được tiếng của anh rồi. Sự im lặng này có thể khơi lên lửa giận của phụ nữ, sau đó lại đứng xem vẻ mặt của người đàn ông, thực sự khiến người ta thống hận, trêu chọc bạn tới tận cùng, không mang theo bất cứ tâm tình gì.

“Thôi.....” Thẩm Đông Lăng lộ ra nụ cười khổ, “Bố tôi ở bệnh viện, tôi muốn đi tới đó, không muốn cãi với anh nữa.”

“Thẩm Đông Lăng, em đừng cho rằng cái gì mình tự cho là đúng.”

Hình như Thẩm Đông Lăng đập thứ gì, lửa giận trùng trùng, nhưng cố không nói gì.

Thẩm Đông Lăng trầm mặc, nhưng Dư Thừa Lập cũng không thích sự trầm mặc này, “Em luôn định tội tôi, trước tôi nói qua, tôi với cô ấy đã không liên lạc với nhau nữa, trước kia tôi nói như vậy, về sau cũng là như thế, nếu như không phải em nắm lấy không thả, tôi cũng không có cách nào. Nhưng tôi nói cho em biết, tôi với cô ấy, là biết trước em, tôi không cho rằng cái này phạm sai lầm lớn gì cả.”

Thẩm Đông Lăng đứng tại chỗ, “Anh dám nói anh không quan tâm tới cô ta sao? Anh nói anh không quan tâm cô ta sao.....” Cô nói xong, lại rơi lệ, “Anh nói không quan tâm đi, bởi vì anh không thể nào không quan tâm, nếu không sao anh có thể giữ hình ảnh của cô ta như bảo bối vậy chứ..... Tôi sai lầm rồi, tôi không nên so đo cái này, vốn tôi mới đúng là dư thừa.”

Hình như Dư Thừa Lập không nói gì, nhưng lại giải thích, “Thì ra đây mới là khúc mắc của em, đúng, tôi rất tiếc nuối quá khứ của mình, khi đó nếu như tôi chẳng non nớt thế, có lẽ tôi thật sự ở chung một chỗ với

cô ấy. Là cô ấy để tôi học được cách lớn lên, trả giá cao là cô ấy rời đi. Nhưng tôi nói cho em biết Thẩm Đông Lăng, nếu như tôi thật muốn cùng cô ấy làm cái gì, cũng sẽ không có sự xuất hiện của em. Quá khứ tôi không muốn nói gì, vậy đại biểu cho quá khứ của tôi, tôi không cảm thấy có cái gì cần thiết có giá trị để nói. Em xem em tàn nhẫn, so với tôi tàn nhẫn hơn nhiều, trực tiếp có thể buộc tội tôi. Rõ ràng khi đó, em có thể tới cầu xin tôi, nhưng em kiêu ngạo cỡ nào, không chịu, tình nguyện để cho em gái em gả cho người khác.....”

“Anh câm miệng.”

“Bây giờ thế nào? Em lại muốn lặp lại chiêu cũ nữa sao?”

Thẩm Đông Lăng nhún nhin, “Dư Thừa Lập, đừng có giở trò, tôi biết rõ trong khoảng thời gian này chuyện công ty giảm sút có liên quan tới anh....”

“Cầu xin tôi, hoặc là nói em lại để cho em gái em.....”

“Tôi cầu xin anh.....”

.....

Thẩm Tây Lăng không quấy rầy nữa, lại từ từ đi xuống lầu, sau đó rời đi.

Đi tới trước xe của Triển Dịch Minh thì hình như anh dùng ánh mắt kì quái nhìn cô. Lúc này Thẩm Tây Lăng mới phản ứng lại, mình không lấy gì, “Gặp được chị rồi, bảo chị ấy cầm quần áo mang cho bố mẹ là được.”

Triển Dịch Minh nhìn cô, gật đầu một cái, cũng không hỏi.

Thẩm Tây Lăng có chút hoảng hốt, cô không phải đang trách cứ chị kiêu ngạo, chỉ đang nghĩ. Trước kia chị rất kiêu ngạo, tuyệt đối không chịu cúi đầu, hôm nay lại cúi đầu trước anh rể. Bố mẹ không biết nội tâm lúc ấy của cô, nhưng chị biết lúc đấy cô muốn ly hôn, chị không muốn cô lại uất ức lần nữa.

Đột nhiên, mắt lại đỏ rồi.

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Thẩm Đông Lăng, bảo chị ấy cầm quần áo đem đến cho bố mẹ. Thẩm Đông Lăng đồng ý, lại hỏi cô trong khoảng thời gian này thế nào rồi, cô cũng chỉ cười cười, cũng không tệ lắm.

Cô phát hiện, rõ ràng mình mới trở về được mấy tiếng mà thôi, nhưng giống như cho tới bây giờ chưa rời đi. Những chuyện đã xảy ra với cô, nhớ lại thì giống như đang nhìn chuyện của người khác. Cô có chút hoài nghi, mình không phải cùng bố mẹ tranh cãi âm ỉ, mình không phải đang cãi nhau với Triển Dịch Minh, mình đang không ở cùng Đỗ Diên Hằng một khoảng thời gian.

Chuyện xảy ra trước mắt, cũng chỉ mấy giờ mà thôi, lại trở về hư vô.

Cô không khỏi thở dài.

Cô ngồi ở trong xe, đột nhiên ngủ thiếp đi.

43. Chương 43

Lúc Thẩm Tây Lăng tỉnh lại vẫn còn ở trên xe, trong lòng cảm thấy nặng nề, Triển Hiểu An đang cố gắng chui vào trong lòng cô, thấy cô tỉnh lại, hí mắt cười với Thẩm Tây Lăng, bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo của Thẩm Tây Lăng, lại dán dần vào trong ngực, “Mẹ.”

Thẩm Tây Lăng vươn tay, cứng ngắc nửa ngày, lúc này mới xoa tóc con gái, đột nhiên cũng cười.

Triển Hiểu An ra khỏi lòng của Thẩm Tây Lăng, ôm cô rồi hôn lên mặt cô, hành động xong rồi cười hi hi nhìn Thẩm Tây Lăng.

Thẩm Tây Lăng lấy tay lau nước miếng trên mặt, quan sát Triển Hiểu An, “Trong khoảng thời gian này có ngoan không?” Nói xong nhéo nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

Triển Hiểu An gật đầu, “Con rất ngoan, rất nghe lời mọi người.”

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới ôm Triển Hiểu An lại vào trong ngực mình, nghe Triển Hiểu An kể một chút chuyện nhỏ của mình. Nhưng mà Triển Hiểu An cũng không hỏi tại sao Thẩm Tây Lăng trở lại, tại sao lại xuất hiện, căn bản không có nhận thức đấy.

Lúc này Thẩm Tây Lăng mới tỉnh táo lại, vừa rồi Triển Dịch Minh nói là đi tới nhà họ Triển trước đón An An, nhưng không đánh thức cô. Cô cau mày, không biết Nghê Văn Bái và Triển Khải Hạo sẽ suy nghĩ về cô như thế nào, càng tò mò hơn là Triển Dịch Minh sẽ nói với Nghê Văn Bái về quan hệ bây giờ của bọn họ.

“Sao lại không gọi em dậy?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Triển Dịch Minh từ gương chiếu hậu nhìn hai mẹ con, xác định là cô nói với mình, mới chậm rãi mở miệng, “Không cần thiết.” Vừa nói xong, suy nghĩ một chút, thêm một câu, “Cũng chỉ là đón An An, không phải là chuyện phiền toái gì.”

Thẩm Tây Lăng bất ngờ nghe thấy anh nói thêm câu đó, nhưng cũng không hỏi nhiều, tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An An, hỏi An An thời gian này chơi như thế nào, chơi những thứ gì. Triển Hiểu An đối với đề tài này rất hứng thú, cười hì hì nhớ tới nhiều món đồ chơi bà nội mua cho bé, còn mua rất nhiều món ăn ngon này nọ cho bé nữa.

Trở lại “Tây Minh Cư” xong, Thẩm Tây Lăng hơi mệt, đi nghỉ ngơi một chút.

Triển Dịch Minh cùng Triển Hiểu An chơi ghép hình trong phòng khách.

Sau khi Thẩm Tây Lăng tỉnh lại, có chút không yên, lại gọi điện thoại cho Thẩm Đông Lăng, hỏi tình hình bố ở trong bệnh viện thế nào, lúc này mới thoáng an tâm.

Cô cầm điện thoại, bảo Triển Hiểu An nói với ông ngoại vài lời, Triển Hiểu An vừa nói vừa không rời món đồ chơi, “Sau khi ông ngoại xuất viện thì phải mua đồ ăn với đồ chơi cho cháu, ngày mai cháu sẽ tới bệnh viện thăm ông.”

Cũng không biết Thẩm Sơ Văn nói cái gì, Triển Hiểu An cười hết sức hài lòng.

Thẩm Tây Lăng nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của con gái, không khỏi lắc đầu.

Thừa dịp Triển Hiểu An đang nói chuyện điện thoại, Thẩm Tây Lăng đi tới bên cạnh Triển Dịch Minh, bây giờ cô tỉnh táo không ít, “Ngày mai em đưa An An tới bệnh viện, công việc anh đang rất bận....”

“Không vội.” Anh quay đầu liếc nhìn cô một cái, “Thời gian trước vội quá, bây giờ không vội thế nữa.”

Những lời này như là chứng minh cái gì, cô lại không muốn nghĩ nhiều, chỉ gật đầu một cái. Cô muốn nói cái gì, rồi lại không biết mình nên nói cái gì, cắn môi, chuẩn bị tránh ra.

Triển Dịch Minh lại tiến lên một bước, kéo lấy cánh tay cô. Cô quay đầu, về mặt nghi ngờ.

“Đừng đi.” Anh thấy cô nhìn chằm chằm tay anh kéo lấy cánh tay cô, lúc này mới buông tay ra, “Chúng ta quay về giống như trước kia, được không?”

Âm thanh của anh rất thấp, lại có mấy phần thẳng thắn.

Cô nghiêm túc nhìn anh, phát hiện khóe mắt anh xám xịt, quầng thâm mắt rất đậm, sắc mặt cũng không tốt lắm. Không khỏi có chút mềm lòng, chỉ cắn môi, “Qua một thời gian nữa lại nói, được không?”

Nếu như bây giờ nói tới việc này, chỉ là vì chờ đợi bây giờ bình tĩnh, mấy ngày nữa lại trở về ban đầu, thì thỏa hiệp này còn có ý gì? Cô không hy vọng mình lại đi một đường tuần hoàn như cũ, đi tới đi lui lại về nguyên điểm, không ngừng bị giày vò lung tung.

Lần này Triển Dịch Minh không nói gì.

Thẩm Tây Lãng đi tới bên cạnh Triển Hiểu An, phát hiện cô bé đang cầm điện thoại của cô tìm kiếm cái gì, thấy cô tới đây, cô bé đưa điện thoại lên, “Mẹ bật trò chơi cho con đi, con muốn chơi.”

“Con sẽ chơi sao?” Thẩm Tây Lãng rất hoài nghi, lấy tay gõ trán của An An, nhưng vẫn bật trò chém trái cây cho cô bé.

Triển Hiểu An làm cử chỉ “OK”, “So easy.”

Thẩm Tây Lãng lấy tay đỡ trán, bây giờ quảng cáo thật đi sâu vào lòng người.

2.

Ngày hôm sau, Thẩm Tây Lãng đưa Triển Hiểu An tới bệnh viện, Triển Dịch Minh đi cùng, cô cũng không có ý kiến gì. Lúc ở bệnh viện, Thẩm Sơ Văn đòi xuất viện, không muốn ở chỗ này nữa, mọi người lại khuyên một hồi, Thẩm Sơ Văn mới không cố chấp nữa.

Thẩm Sơ Văn thích nhất cô cháu gái, cùng chơi đùa với Triển Hiểu An, giống như hai người bạn nhỏ.

Dư Thừa Lập với Thẩm Đông Lãng đều ở đây, đột nhiên Thẩm Sơ Văn ôm lấy cháu gái, sau đó hỏi đứa con gái lớn của mình, “Đông Lãng, con và Thừa Lập lấy nhau cũng lâu rồi, cũng nên có một đứa thôi.”

Dư Thừa Lập với Thẩm Đông Lãng liếc nhìn nhau, Thẩm Đông Lãng trầm mặc, Dư Thừa Lập đã mở miệng, “Sẽ xem xét.”

Lời này do Dư Thừa Lập nói ra ngoài, Thẩm Sơ Văn gật đầu một cái, cũng tin chắc vài phần.

Thẩm Tây Lãng nhìn chị và anh rể, bọn họ đều thuộc loại có chuyện liền từ từ giải quyết không để cho bố mẹ biết, mà chính cô, một khi có chuyện gì, chỉ hi vọng nói cho người khác biết, sau đó được người khác an ủi, vừa nghĩ như thế, cô lại cảm thấy mình ích kỉ.

Cô quay đầu, nhưng không thấy Triển Dịch Minh, cô đi ra khỏi phòng bệnh, thấy Triển Dịch Minh đứng ở bên kia, Hạ Ngôn đang nói gì với anh.

Triển Dịch Minh một mực gật đầu.

Cô đến gần bọn họ, chỉ nghe mẹ nói một câu: Tây Lãng thực sự rất cứng đầu, là do hai bố mẹ chiều nó tới mức hư rồi, con nên tha thứ nhiều một chút.

Triển Dịch Minh còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy tiếng bước chân của cô, vì vậy xoay người lại nhìn cô.

“Mẹ, mẹ ở bệnh viện cũng không được nghỉ ngơi, không bằng đi về nhà nghỉ ngơi....”

Cô còn chưa nói hết, Hạ Ngôn đã phát tay một cái, “Mẹ ở nơi này là nói chuyện với bố con, sợ ông ấy khó chịu, điều kiện chỗ nào cũng thế, không có gì là một cả.”

Cô biết không khuyên được mẹ, vì vậy thôi.

Hạ Ngôn nhìn bọn họ một cái, đi tới phòng bệnh.

Thẩm Tây Lãng đứng ở trước mặt Triển Dịch Minh, “Anh về công ty đi, hẳn có nhiều công việc của mấy ngày qua cần được xử lý.”

Nét mặt của cô rất bình thường, giọng nói rất bình thường, Triển Dịch Minh suy nghĩ một chút, “Vẫn còn em?”

Cô nhẹ nhàng thở dài, “Về nhà, còn có thể đi đâu chứ?”

Triển Dịch Minh nhìn cô, từ từ giương lên khóe miệng.

Ngày cứ như vậy không mặn không nhạt trải qua, Thẩm Đông Lãng cùng Dư Thừa Lập cũng không xảy ra chuyện gì lớn, có lẽ xảy ra, với tính cách hai người đó thì cũng không nói ra, mà Thẩm Sơ Văn nằm được 2 ngày cũng xuất viện. Một vài ngày trước khi Thẩm Sơ Văn xuất viện, Thẩm Tây Lãng cũng đưa An An qua đó ở mấy ngày, xác định thân thể của Thẩm Sơ Văn không có vấn đề gì nữa, lúc này mới lại trở về “Tây

Minh Cư”. Hạ Ngôn không giống như trước kia, nói chút “Đạo lý vợ chồng”, chỉ bảo cô chăm sóc mình thật tốt.

Nhà họ Thẩm bên này cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là thỉnh thoảng Nghê Văn Bái sẽ đến “Tây Minh Cư”, không biết nghỉ ngơi gì, luôn quan sát Thẩm Tây Lăng không rời, được mấy ngày, Thẩm Tây Lăng mới kết thúc cuộc sống bị người đặt ở dưới mắt.

Cuộc sống bây giờ của cô rất bình thường, vẫn làm cơm giặt quần áo các kiểu, nhưng cô cũng ra ngoài tìm một công việc tương đối tự do, không nhiều thời gian làm trong công ty, công việc có thể làm ở nhà, đối với lần này Triển Dịch Minh không có ý kiến gì. Thời điểm cô bận rộn, sẽ đưa An An tới nhà ông bà nội, muốn Nghê Văn Bái chăm giúp một thời gian.

Thời gian nhàn rỗi, cô sẽ cùng đồng nghiệp bây giờ ra ngoài mua sắm, thỉnh thoảng cũng đi liên hoan, niềm vui trong cuộc sống cũng càng nhiều thêm. Tới chủ nhật, nếu như Triển Dịch Minh không bận, bọn họ sẽ tìm một chỗ đi chơi, phần lớn chỗ không xa, nhưng khung cảnh đẹp.

Thẩm Tây Lăng không cảm thấy cuộc sống như thế là được, cũng không cảm thấy cuộc sống như thế là xấu, chỉ thỉnh thoảng nhìn Triển Dịch Minh thì có phần không xác định được, không biết rốt cuộc thiếu một góc dưới đáy lòng là cái gì.

Thẩm Tây Lăng đã nhiều ngày không ra khỏi cửa, trừ khi cần thiết, tuyệt đối không ra cửa. Thời gian trước, thời tiết rất nóng, bây giờ lại có trận mưa lớn, vốn tất cả mọi người rất mong đợi trận mưa to này, nhưng trận mưa này, đã mưa hơn bốn ngày nay, lượng mưa cũng không giảm.

Buổi sáng ăn cơm xong, Thẩm Tây Lăng đưa Triển Dịch Minh tới cửa, “Việc của công ty không nhiều lắm thì nhớ trở về sớm chút đi!”. Cô nhìn lên trời, âm u đến đáng sợ, giống như đám mây đen kia có thể rơi vào nóc phòng, hơn nữa một tầng lại dày thêm một tầng.

Triển Dịch Minh nhìn thấy lo lắng trên mặt cô, trong lòng thấy ấm áp, “Ừ, anh sẽ sớm trở lại.” Suy nghĩ một chút, “Trước khi ăn cơm sẽ về.”

Giường như bảo đảm, vẻ mặt của anh nghiêm túc quá mức, khiến cô thấy hơi buồn cười, tâm trạng ảm đạm vì mưa liên biến mất đi.

Cô gật đầu một cái, “Ừ.”

Nhưng cô cũng không đi vào giống như bình thường, mà nhìn anh lấy xe đi ra khỏi gara, chỗ xe đi qua, tóe nhiều nước lên, nước mưa nhanh chóng quay về với mặt đất và tụ lại thành một chỗ, chảy nhanh.

Cô nhìn chằm chằm chiếc xe kia, càng nhìn càng thấy mơ hồ, xe nhanh chóng biến mất trong mưa bụi, một điểm cũng không để lại. Đột nhiên cô có chút muốn gọi anh lại, bảo anh hôm nay đừng đi, bởi vì lo lắng trong lòng đột nhiên dâng lên.

Chuẩn bị cầm điện thoại thì phát hiện điện thoại vẫn còn ở trên tầng sạc pin, do dự như vậy, liền thôi.

3.

Triển Hiểu An bắt đầu thấy rất hứng thú với trận mưa này, thừa dịp Thẩm Tây Lăng không chú ý, đứng trên cái ghế nhỏ, lấy tay tiếp mưa, chơi một hồi, quần áo cũng bị ướt. Thẩm Tây Lăng nhìn thấy toàn thân Triển Hiểu An bị ướt đầm, vội vàng kéo Triển Hiểu An đi tắm, thay quần áo sạch sẽ, sau đó mắng bé không cho chơi thế nữa.

Lúc Thẩm Tây Lăng dạy dỗ Triển Hiểu An, cô bé gật đầu nhiệt tình, cũng không phản bác, lại càng không đấu tranh lại, khiến Thẩm Tây Lăng chỉ có thể tự mình từ từ tiết ra tức giận.

Bị giáo huấn xong, Triển Hiểu An cũng biết lỗi, mình chơi của mình.

Thẩm Tây Lăng liên tục dặn dò Triển Hiểu An không chơi nước nữa, lúc này mới ngồi trước máy vi tính, xử lý tài liệu phiên dịch.

Lúc xế chiều, mưa vẫn không dừng lại, thậm chí còn mưa lớn hơn. Thắm Tây Lăng đã làm cơm xong, nhưng Triển Dịch Minh vẫn chưa về. Cô lo lắng nóng nảy nhìn về phía cửa chính, bóng dáng đang chờ đợi vẫn chưa xuất hiện.

Triển Hiểu An gục trên bàn cơm, một tay cầm đũa, gõ, “Mẹ, con đói rồi.”

Thắm Tây Lăng liếc mắt nhìn con gái mình, không nói gì, đi tới cửa chính, chỉ thấy sương mù dày đặc, những thứ cách xa vài mét cũng không nhìn rõ. Cô vừa mới mở cửa ra, liền có nước bắn tung tóe vào nhà, khiến quần của cô bị ướt một mảng, cô lại nhìn, hình như vẫn chưa từ bỏ ý định, cuối cùng lại đóng cửa.

“Đói bụng thì ăn trước đi!” Thắm Tây Lăng nhìn con gái.

Triển Hiểu An nhìn mẹ một chút, lúc này mới cầm đũa lên, sau đó liếc mắt nhìn mẹ gặp một miếng thức ăn nhỏ, cuối cùng thấy mẹ không chú ý tới mình nữa, mới yên tâm thoải mái miệng to ăn cơm.

Thắm Tây Lăng lắc đầu một cái, cũng cầm đũa lên ăn, nhưng vẫn có chút lo lắng, để đũa xuống, đi lên tầng lấy điện thoại xuống.

Cô gọi cho Triển Dịch Minh, biểu hiện là tắt máy, cô suy nghĩ một chút, lại tìm số khác, lần này gọi được, nhưng không ai nghe.

Cô cầm điện thoại, suy nghĩ một chút, hẳn là mưa quá lớn, anh còn ở trong công ty.

Suy nghĩ này không để cô lo âu nữa, lúc này mới ngồi xuống ăn cơm, nhưng không muốn ăn gì, chỉ bảo Triển Hiểu An ăn thêm một chút.

Sau khi ăn xong, Triển Dịch Minh vẫn chưa về, cô lại gọi nhưng vẫn không ai nghe.

Cô cầm điện thoại không buông.

Nằm trên giường xem tivi thì các đài truyền hình cũng không chiếu phim, rồi rít thông báo tin tức, báo cáo lần này hiếm thấy có trận mưa như thế, tác động của nó dẫn đến nhiều nơi bị ngập lụt, mưa vẫn còn tăng, hơn nữa nhắc nhở người dân đừng ra ngoài, phòng tránh nguy hiểm.

Cô nhìn những hình ảnh kia, càng lo lắng hơn.

Chợt, tiếng vang rầm rắc, cô sợ hết hồn, ngồi trên giường thật lâu không nhúc nhích. Cô phục hồi tinh thần thì lại nghe được tiếng khóc của Triển Hiểu An.

“Mẹ.....”

Thắm Tây Lăng lập tức từ trên giường xuống, mở cửa ra, đi vào trong phòng Triển Hiểu An. Thì ra cửa sổ thủy tinh trong phòng ngủ của Triển Hiểu An bị gió thổi, cô ôm An An, an ủi con gái, “Đừng khóc đừng khóc, mẹ ở đây.”

Đột nhiên có tiếng, đèn cũng bị tắt.

Bầu trời đen, sau đó tiếng gió thổi mạnh âm u gào thét. Thắm Tây Lăng sửng sốt một chút, còn vỗ nhẹ sau lưng Triển Hiểu An. Cô nghĩ rằng, nhiều năm trước, mình còn nhỏ, mỗi khi gặp phải thời điểm này luôn núp ở trong lòng chị, mà bây giờ, cô cũng có người cô cần bảo vệ rồi, dùng ngực của mình đi bảo vệ một người khác.

Cô ôm dỗ An An một hồi, cho đến khi Triển Hiểu An bắt đầu ngủ.

Triển Hiểu An ngủ yên, cô mới ôm Triển Hiểu An đến phòng của cô, tiếng vang bên ngoài vẫn không ngừng, mưa còn chưa dừng lại, gió vẫn thổi như thế.

Cô nằm trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được, mở điện thoại ra, lại gọi, vẫn không có bất kì sự đáp lại nào.

Thắm Tây Lăng mơ màng ngủ, khi tỉnh lại, trời đã sáng rồi, ánh mặt trời chiếu vào, mỏng manh trải trên giường. Cô nhìn chằm chằm phía ngoài cửa sổ một hồi, xác định là ánh mặt trời, mưa đã tạnh. Tựa như một giấc mộng, trước khi ngủ, mưa còn lớn như vậy, mà cả đêm xong, lại có ánh nắng.

Triển Hiểu An vẫn chưa ngủ dậy, cô cẩn thận rút ra cánh tay mà Triển Hiểu An gối lên, sau đó dùng một cái tay khác nắm, tay đau đến độ không có cảm giác gì rồi.

Tay khôi phục được cảm giác, cô mới nhìn điện thoại đặt bên gối mình, cầm lên, có mấy cuộc gọi nhỡ, có Hạ Ngôn gọi, có chị gọi tới, thậm chí còn có đồng nghiệp.... cô dừng ở mã số quen thuộc, nhớ lại quá khứ, rõ ràng chỉ số của người này mới chỉ gọi một lần tới đây.

Thẩm Tây Lăng gọi Triển Hiểu An dậy, mặc quần áo cho Triển Hiểu An, chỉnh sửa mình một chút, liền chạy tới bệnh viện.

Khi cô ngồi trên xe taxi thì tài xế vẫn còn oán trách, bây giờ đường vẫn có nước còn chưa dọn sạch sẽ, đường đi đều phải chọn đường có địa thế cao, những đường này lại cố tính chắn.

Mấy ngày trước vẫn không ngừng mưa to, khiến cả thành phố biến thành một thành phố dưới nước vậy, khu vực ngập sâu nhất có thể đạt tới một mét. Đột nhiên mưa to như thế, nhưng sau khi trải qua những cơn mưa lớn, mọi người bắt đầu kiểm tra hệ thống thoát nước của thành phố, kết quả là hệ thống thoát nước căn bản không an toàn, tồn tại tai họa ngầm,

44. Chương 44

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-hon-nhan-nay-da-nhieu-nam>